SANDRA BROWN

SANDRA BROWN

LŪŽIO TAŠKAS

SANDRA BROWN

LŪŽIO TAŠKAS

Iš anglų kalbos vertė
LIUDVIKAS GADEIKIS

Alma littera

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
SMASH CUT
Simon & Schuster,
New York, 2009

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-0080-6

Prologas

Švelnus dzingtelėjimas pranešė, kad liftas atvažiavo.

Dvivėrės durys atsidarė. Viduje buvo trise: dvi pusamžės moterys plepėjo kaip senos draugės, trečiasis – trisdešimt perkopęs vyras laikėsi kaip pradedantis karjerą vadybininkas. Jis žingtelėjo atgal, padarydamas vietos užeiti vyrui su moterimi.

Tie įėję maloniai nusišypsojo, tada apsisuko ir įbedė nosis į duris. Liftas ėmė leistis į viešbučio vestibiulį, penketas jo keleivių atsispindėjo žalvarinėse duryse.

Pora stovėjo susiglaudusi ir sutartinai tylėjo. Viena iš anų dviejų moteriškių už nugaros nesiliovė čiauškėjusi, bet mandagiai pritildė balsą. Jos draugė slopindama juoką užsidengė burną, bet vis tiek buvo girdėti ją sakant:

– Eik sau. Ir ji taip didžiavosi dėl tokio nieko.

Kai liftas ėmė lėtėti ir varpelis pranešė apie sustojimą aštuntame aukšte, jaunasis verslininkas dirstelėjo į rankinį laikrodį ir susiraukė, tarsi susitaikydamas su mintimi, kad vėluoja.

Lifto durys atsivėrė.

Už jų stovėjo žmogysta tamsiai mėlynais treningais, didžiuliais nepermatomais saulės akiniais ir slidinėjimo kauke. Aplink burnos skylę siūlai buvo sutraukti į pražiotus ryklio nasrus smailiais nelygiais dantimis.

Lifto keleiviai dar nespėjo nustebti, kai jis atsirado viduje ir trinktelėjo pirštinėtu kumščiu į atvirų durų mygtuką. Kitoje rankoje laikė pistoletą.

– Ant kelių. Visi! Mikliai!

Jo balsas buvo aukštas ir tęsiamas, o iš ryklio nasrų skambėjo dar šiurpiau. Ponios draugės iškart suklupo ant kelių. Viena ėmė verkšlenti:

– Nežudykite.

– Užsičiaupk! Tu. – Jis bedė pistoletu į verslininko pusę. – Ant kelių. – Jaunasis vadybininkas iškėlė rankas ir susmuko, stovėti liko tik pora. – Judu kurti, ar ką? Ant kelių!

Moteris ištarė:

– Jam artritas.

– Man nusišikt, net jei paralyžius. Ant kelių! Tuojau!

Viena moteris už nugaros suinkštė:

– Maldauju, darykite, ką sako.

Žilaplaukis vyras įsitvėrė moters rankos ir akivaizdžiai sunkiai atsiklaupė. Pasipiktinusi moteris suklupo šalia.

– Laikrodžius ir žiedus. Dėkite čia. – Užpuolikas atkišo juodą aksomo maišelį verslininkui, ir šis įmetė savo rankinį laikrodį, tą patį, į kurį vos prieš keletą sekundžių susirūpinęs žiūrėjo.

Tuomet maišelis buvo perduotas moterims už jo, tos mikliai sumetė į jį savo papuošalus.

– Ir auskarus, – paliepė plėšikas vienai. Ta skubiai išsivėrė.

Galiausiai maišelis atkeliavo iki vyro, kenčiančio nuo kelių artrito. Moters palaikomas, jis atvėrė maišelį, ir toji sumetė savo papuošalus.

– Greičiau! – paliepė vagis kažkokiu bjauriai mergaitišku balsu.

Ponas įdėjo savo *Patek Philippe* laikrodį į maišelį ir ištiesė plėšikui, tas pačiupo ir įgrūdo į savo iki viršaus užtrauktų treningų kišenę.

– Gerai, – pono balse pasigirdo valdinga gaida. – Gavote, ko norėjote. Dabar palikite mus ramybėje.

Nuaidėjo kurtinantis pistoleto šūvis.

Pusamžės moteriškės suspiegė iš siaubo.

Jaunasis verslininkas apstulbęs nerišliai kažką suriko.

Su ponu buvusi moteris paklaikusi be garso žiopčiojo, o ant lifto sienos už susmukusios jo figūros tiško kraujo purslai.

I skyrius

Skuosdamas per melsvo smiltainio terasą, Kreitonas Vileris nusiplėšė saulės snapelį ir nusišluostė nuo veido prakaitą, tada nelėtindamas žingsnio piktai numetė drėgną rankšluostį ir snapelį ant šezlongo.

– Tikiuosi, kad tai išties velniškai svarbu. Buvau nusiteikęs atremti jo padavimą.

Namų šeimininkei, kuri pašaukė jį iš teniso korto, jo įkarštis nepadarė įspūdžio.

– Neliekite ant manęs savo niršto. Tėtis jus nori matyti.

Jos vardas buvo Rubė. Kreitonas nežinojo pavardės, ir nenorėjo žinoti, nors ji dirbo šioje šeimoje dar tada, kai jis nebuvo gimęs. Kiekvieną kartą, kai jis per daug sau leisdavo, ji primindavo, kad šluostė jam užpakalį ir nosį, ir visa tai buvo gana bjauru, ir jai visai nepatiko tai daryti. Buvo pikta, kad ji taip gerai jį pažįsta nuo pat kūdikystės.

Apėjo jos šimto trisdešimties kilogramų kūną ir per milžinišką virtuvę nužingsniavo prie keleto šaldytuvų, trūktelėjo vieno dureles.

– Jis sakė tuojau pat.

Nekreipdamas į ją dėmesio, Kreitonas išsitraukė iš *Sub-Zero* šaldytuvo skardinę kokos, atlaužė auselę ir nugėrė didelį gurkšnį. Tada paritinėjo šaltą skardinę per kaktą.

– Nunešk vieną Skotui.

– Jūsų teniso treneris irgi turi kojas. – Ji vėl nusisuko į maisto ruošimo stalą ir dideliu delnu plojo per jautienos gabalą, kurį rengėsi kišti į orkaitę.

Jos įžūlumą reikėtų kaip nors pažaboti, pagalvojo Kreitonas, prasispraudęs pro spyruoklines duris ir eidamas į namo priekį, kur buvo tėvo kabinetas. Durys buvo praviros. Sekundę luktelėjo, tada kokos skardine kartelį bilstelėjo į durų staktą, pastūmė duris ir įėjo vidun, ant peties sukdamas teniso raketę. Visa povyza stengėsi atrodyti kaip aristokratas, atitrauktas nuo sveikatingumo pratimų. Tokiam vaidmeniui jis puikiai tiko.

Dagas Vileris sėdėjo už savo stalo – didžiulio kaip prezidento, bet daug pretenzingesnio negu koks nors baldas Ovaliniame kabinete. Abipus stalo styrojo raudonmedžio vėliavų stiebai, vienas – Džordžijos valstijos vėliavai, kitas – dryžuotai žvaigždėtai. Nuo priešingos sienos žvelgė aliejiniais dažais tapyti protėvių portretai – jų rėmai iš beicuoto kipariso turėjo laikyti iki Paskutinio teismo dienos.

– Skoto laikas yra pinigai, o laikrodis tiksi, – ištarė Kreitonas.

– Bijau, kad tai negali laukti. Sėskis.

Kreitonas atsisėdo į vieną ožiuko oda aptrauktų krėslų priešais ir atrėmė raketę į stalą.

– Nežinojau, kad tu čia. Ar neturėjai šią popietę žaisti golfo? – Pasilenkęs padėjo skardinę ant blizgančio stalviršio.

Dagas susiraukė ir pakišo padėkliuką po skardine, kad neliktų rasos rato.

– Užšokau čia persirengti, prieš eidamas į klubą. Bet kai kas skubaus...

– Nepasakok, – pertraukė Kreitonas. – Atlikus sąvaržėlių dėžutės reviziją, pasirodė, kad jos išgrobstytos. Prakeiktos niekšės sekretorės.

– Polas negyvas.

Kreitono širdis liovėsi plakusi. Šypsena dingo.

– Ką?

Dagas atsikrenkštė.

– Maždaug prieš valandą tavo dėdė nušautas „Moultrio“ viešbutyje.

Kreitonas toliau spoksojo į tėvą, galiausiai iškvėpė.

– Na, yra nemirtingi Foresto Gampo žodžiai. Tiksliau, jo motinos: „Gyvenimas kaip šokoladinių saldainių dėžutė. Niekada nežinai, kokį ištrauksi.“

Tėvas atsistojo ir palinko virš stalo.

– Tik tiek tegali pasakyti?

– Manau, šis posakis visai geras.

Kreitonas niekada nematė savo tėvo verkiančio. Ir dabar jis neverkė, bet akys buvo įtartinai drėgnos, Adomo obuolys per dažnai ir per smarkiai kilnojosi. Bandydamas paslėpti užplūdusius jausmus, išlindo iš už stalo ir nuėjo prie plataus lango. Žvelgė į rūmų parką, kur meksikietės darbininkės ravėjo piktžoles iš spalvingų sprigių ir kaladžių lysvių.

– Tėve, ar aš teisingai išgirdau? – tyliai perklausė Kreitonas. – Dėdė Polas nušautas?

– Tiesiai į kaktą. Beveik prikišus. Sako, užpuolė.

– Užpuolė? Tai čia apiplėšimas „Moultryje“?

– Nors neįsivaizduojama, taip yra.

Dagas brūkštelėjo ranka per plaukus, tokius pat tankius ir žilus kaip ir jo brolio – dabar jau buvusio brolio, kuris buvo vyresnis už jį tik vienuolika mėnesių. Jie su Polu eidavo pas tą patį kirpėją ir naudojosi to paties siuvėjo paslaugomis. Buvo beveik vienodo ūgio ir svorio, iš užpakalio juos dažnai sumaišydavo. Jie buvo artimi beveik kaip dvyniai.

– Nežinau jokių smulkmenų, – tęsė Dagas. – Džulė netekusi galvos ir vos pajėgė kalbėti.

– Jai pirmai pranešė?

– Tiesą sakant, buvo su juo, kai tai įvyko.

– „Moultrio“ viešbutyje. Vidury darbo dienos.

Dagas atsisuko ir niūriai pažiūrėjo į sūnų.

– Ją beveik ištiko isterija. Taip sako policininkas. Tiksliau, detektyvas. Jis paėmė ragelį, kai Džulė nebepajėgė kalbėti. Paaiškino, kad ji norėjo pati man paskambinti ir pasakyti. Bet su-

gebėjo ištarti tik keletą nerišlių žodžių ir ėmė taip verkti, kad nieko nebegalėjau suprasti.

Jis stabtelėjo ir atsikrenkštė.

– Detektyvas Sanfordas – toks, rodos, sakė, jo vardas – man pasirodė gana padorus. Išreiškė užuojautą ir pasakė, kad galiu ateiti į morgą ir jeigu... jeigu noriu, galiu pamatyti Polo kūną. Žinoma, bus daromas skrodimas.

Kreitonas nusuko akis į šalį.

– Viešpatie.

– Taip, – ištarė Dagas ir sunkiai atsiduso. – Ir aš negaliu rasti žodžių.

– Ar jie sučiupo tą žmogų?

– Dar ne.

– Kur viešbutyje?

– Detektyvas nesakė.

– Kurioje nors iš parduotuvių?

– Nežinau.

– Kas galėtų plėšti...

– Nežinau, – nukirto Dagas.

Stojo slogi tyla. Aukšta Dago figūra sukumpo tarsi pečių slegiama.

– Atsiprašau, Kreitonai. Aš... tarsi nesavas.

– Suprantu. Tai siaubinga.

Dagas patrynė kaktą.

– Detektyvas sakė, kad pateiks visą ataskaitą, kai ten nuvyksiu. – Pažiūrėjo į atviras duris, bet nepasijudino jų uždaryti.

– O kaip mama? Ar ji žino?

– Ji buvo čia, kai Džulė paskambino. Suprantama, ji prislėgta, bet yra dalykų, kuriuos reikia padaryti. Ji viršuje ir skambina, kam pirmiausia reikia. – Dagas nuėjo prie baro ir įsipylė burbono. – Nori?

– Ačiū, ne.

Dagas ištuštino taurę ir vėl paėmė grafiną.

– Kad ir kaip sunku susitaikyti su tokia tragedija, yra praktinių dalykų, kuriais reikia pasirūpinti.

Kreitonas įsitempė. Jis niekino viską, kas susiję su žodžiu „praktinis“.

– Noriu, kad rytoj rytą nueitum į biurą ir asmeniškai praneštum mūsų darbuotojams.

Kreitonas mintyse sudejavo. Jis nenorėjo turėti jokių reikalų su tais „mūsų“ darbuotojais – keliais šimtais žmonių, kurie visi dėdę Polą baisiausiai gerbė, o jam dauguma rodė tiktai panieką, kai jis teikdavosi pagerbti korporacijos būstinę savo apsilankymu, – nors tai atsitikdavo labai retai.

„Vilerių verslovė“ gamino ir pardavinėjo tam tikras statybines medžiagas. Puiku. Nuostabu.

Tėvas pažiūrėjo per petį. Aiškiai laukė atsakymo.

– Žinoma. Ką turėsiu pasakyti?

– Šį vakarą šį tą parašysiu. Dešimtai valandai sušauksiu visos įmonės susirinkimą trečio aukšto salėje. Perskaitysi pranešimą, tada veikiausiai reikėtų pagerbti tylos minute.

Kreitonas pompastiškai linktelėjo.

– Būtų geriausia.

Dagas išlenkė antrą taurę, tada tuščią ryžtingai pastatė į barą.

– Tavęs gali prireikti ką nors padaryti, kai imsimės viso šito.

– Ko viso šito?

– Na, pradžiai laidotuvių.

– Ak, žinoma. Tai bus įvykis.

– Be abejo, – atsidusęs atsiliepė Dagas. – Jos bus kuo pagarbiausios, bet tavo dėdė buvo susijęs su...

– Absoliučiai viskuo. Jis buvo nekarūnuotas Atlantos karalius.

Dagas spaudė toliau.

– Taip. O dabar karalius miręs. Kad viskas dar labiau komplikuotųsi, buvo nužudytas. – Pagalvojęs apie mirties brutalumą, krūptelėjo ir persibraukė ranka per veidą. – Jėzau. – Dirstelėjo į barą, tarsi svarstytų šliūkštelėti dar vieną porciją geriausio Kentukio viskio, bet neįsipylė. – Policijai reikės visiško mūsų bendradarbiavimo.

– Ką mes galime padaryti? Mes nebuvome liudininkai.

– Tačiau Polo žudikas turi būti sučiuptas. Mes bendradarbiausime, ir darysime tai noriai. Ar supratai mane?

– Žinoma, tėve. – Kreitonas padvejojo, paskui pasakė: – Nors aš tikiuosi, kad tu būsi oficialus šeimos atstovas, jei reikės kalbėti. Žiniasklaida apspis mus kaip maitvanagiai dvėselieną.

Dagas griežtai linktelėjo.

– Pasistengsiu apsaugoti judu su motina. Nors esu priverstas rengti viešas laidotuves, primygtinai reikalauju laikytis kuo santūriau. Turime rodyti pavyzdį savo darbuotojams ir žiūrėti, kad įmonė dirbtų sklandžiai, ko Polas iš mūsų ir norėtų. Ir pabaigai: noriu, kad būtum pasiruošęs. Tavo kambaryje palikau kai kuriuos dokumentus. Šį vakarą juos peržiūrėk, susipažink su naujais gaminiais, pasižiūrėk, kokios mūsų pozicijos rinkoje, ką planuojame kitiems metams.

– Gerai. – *Galbūt*, mintyse pridūrė.

Atrodė, kad tėvas skaito jo mintis. Nužvelgė sūnų kietu, karingu, neleidžiančiu prieštarauti žvilgsniu.

– Kreitonai, tai mažiausia, ką gali padaryti. Tau jau beveik trisdešimt. Buvau pernelyg atlaidus ir turiu prisiimti dalį atsakomybės dėl to, kad tu nesidomi įmone. Turėjau perleisti tau daugiau pareigų, labiau įtraukti į verslo reikalus. Polas... – Jis užkliuvo už to vardo. – Polas skatino mane tai daryti. O aš tave lepinau. Gana. Tau laikas išeiti į areną. Dabar, kai Polo nebėra, tu perimsi vadovavimą, kai aš atsistatydinsiu.

Ką jis nori apgauti? Tikrai ne Kreitoną. Tėvas žiauriai klysta, jei mano, kad Kreitonas ruošiasi šokti į tą korporacijos katilą. Jis nieko neišmano apie verslą, vadybą ir visai nenori išmanyti. Viskas, ko jam reikia iš šeimos verslo, – tai pajamų. Jam patinka gyventi kaip dabar, ir jis visai nesiruošia ko nors keisti, ypač eiti kokias nors pareigas, kurias nesunkiai gali eiti bet kuris pataikūnas.

Bet dabar ne laikas tūkstantį pirmą kartą pradėti tą beviltišką ginčą – tėvas ims vardyti jo trūkumus, aiškinti, kaip neteisingai jis susidėstęs prioritetus, tada prabils apie pareigą, kad laikas suaugti, tapti vyru, Vileriu. Ir visokį panašų mėšlą.

Todėl keisdamas temą paklausė:

– Ar tai jau pasirodė žiniose?

– Dar ne, bet greitai bus. – Dagas nuėjo prie stalo, paėmė popieriaus lapą ir padavė Kreitonui. – Gal paskambintum šitiems žmonėms pranešti apie nelaimę? Jie verti sužinoti iš šeimos narių, ne iš žiniasklaidos.

Kreitonas permetė akimis spausdintą lapą – dauguma pavardžių jame buvo asmeniniai Polo draugai, „Vilerio verslovės" akcininkai, miesto ir valstijos pareigūnai, kiti žinomi verslininkai.

– Ir gal praneštum žinią Rubei, – paprašė Dagas. – Ji supranta, kad kažkas įvyko, bet aš neišdrįsau jai pasakyti, ypač dėl tų siaubingų aplinkybių. Žinai, kaip ji mylėjo ir gerbė Polą.

– Taip, pranešiu. – *Ir man tai patiks*, pagalvojo Kreitonas. Nebloga proga atsikeršyti už jos įžūlumą. – Ar nori, kad eičiau kartu į morgą?

– Ačiū, bet ne, – atsakė Dagas. – Šito tavęs neprašysiu.

– Gerai. Neįsivaizduoju, kas galėtų būti blogiau. – Kreitonas akimirką apsimetė, kad svarsto, tada krūptelėjo. – Nebent karnavalinis kruizas.

2 skyrius

– Džule?

Ji spoksojo nereginčiomis akimis, nejausdama, kad skamba telefonai, aplink verda darbas, žmonės praeidami nudelbia ją smalsiais žvilgsniais. Išgirdusi savo vardą, atsisuko, tada atsistojo pasisveikinti su artėjančiu žmogumi.

– Dagai.

Pamatęs kraujo dėmes ant jos drabužių, Polo brolis trumpam stabtelėjo, veidą iškreipė sielvartas. Veidą, kaklą ir rankas ji buvo nusiplovusi aitriai kvepiančiu muilu policijos skyriaus moterų tualete, bet pareiti namo ir persirengti dar neturėjo laiko.

Dėl Polo jie su Dagu bendravo draugiškai, bet niekada nesijautė laisvai būdami kartu. Tačiau dabar jos širdis plyšo. Kaip jam turi būti baisu matyti ant jos savo brolio kraują, nenuplaunamą ženklą, rodantį, kaip šiurpiai jam atimta gyvybė.

Džulė priėjo. Jis apkabino ją, bet kažkaip nerangiai. Paliko platų tarpą. Taip, kaip vyras apkabintų savo brolio merginą.

– Labai užjaučiu, Dagai, – sušnibždėjo. – Jūs jį mylėjote. Jis mylėjo jus. Jums tai baisus smūgis.

Jis paleido ją. Akyse spindėjo ašaros, bet jis puikiai valdėsi, kaip ji ir tikėjosi.

– Kaip laikotės? – paklausė jis. – Ar jūsų nesužeidė?

Ji papurtė galvą.

Jis nužvelgė ją, tada abiem rankom persibraukė per veidą, tarsi norėdamas atsikratyti jos kruvinų drabužių vaizdo.

Nenorėdami trikdyti šios intymios scenos, pagarbiu atstumu stovėjo du detektyvai. Jie jau buvo prisistatę Džulei, kai atvyko į viešbutį tirti nusikaltimo vietos.

Detektyvas Homeris Sanfordas buvo aukštas, plačių pečių juodaodis, ir tik nedidelis pilvukas išdavė amžių – Džulė spėjo, kad jam kiek per keturiasdešimt. Atrodė kaip buvęs futbolininkas.

Iš išvaizdos jo porininkė buvo visiška priešingybė. Detektyvė Roberta Kimbal vos viršijo metrą penkiasdešimt ir veltui stengėsi paslėpti po juodu švarkeliu nereikalingus dešimt kilogramų ant liemens, tuo labiau kad pilkos kelnės buvo smarkiai aptempusios šlaunis.

Pirmieji į „Moultrio“ viešbutį prisistatė uniformuoti vietinio Bakhedo skyriaus policininkai – ir tuojau pat pareikalavo atsiųsti kriminalinių tyrimų laboratorijos grupę. Ši ir du žmogžudysčių skyriaus detektyvai atvyko iš centrinės policijos būstinės.

Sanfordas ir Kimbal pasirodė Džulei esą tikri profesionalai, bet žmoniški. Nusikaltimo vietoje elgėsi su ja labai švelniai, daugybę kartų atsiprašinėjo, kad turi nedelsdami pradėti tyrimą ir apklausti, nors puikiai supranta, kokia ji priblokšta Polo nužudymo.

Dabar Kimbal švelniai kreipėsi į Dagą.

– Pone Vileri, gal jau galėtume pradėti – ar dar norėtumėt minutę kitą...

– Ne, viskas gerai, – gyvai atsakė šis, tarsi mėgindamas save tuo įtikinti.

Detektyvai atlydėjo jį čia tiesiai iš morgo. Visus tris buvo persmelkęs specifinis tos įstaigos kvapas. Džulė po kelionės į tą niūrią viešpatiją tebebuvo visa suledėjusi, kūnu ir siela.

– Tikiuosi, neprieštarausite, kad ponas Vileris klausytųsi jūsų parodymų, – pasakė jai Sanfordas.

– Aišku, ne. – Dagas vis tiek prašytų papasakoti, kaip viskas įvyko. Tai kodėl ne dabar.

Atėjus į smurtinių nusikaltimų skyrių, Sanfordas nusivedė juos į nedidelį kambariuką, veikiausiai savo kabinetą. Džulė teisingai spėjo. Ten buvo jo nuotrauka su „Buldogų“ komandos

marškinėliais ir apibraižytu šalmu – spausdamas kamuolį po pažastimi, jis kerta vartų liniją. Kitose nuotraukose – maloni ponia ir trys besišypsantys vaikai. Jis mūvi vestuvinį žiedą. Roberta Kimbal – ne.

Sanfordas atitraukė kėdę Džulei.

– Ponia Rutledž. – Ji atsisėdo. Atnešė kėdę ir Dagui. Kimbal pasakė, kad verčiau pastovės. Sanfordas atsisėdo prie stalo ir prisitraukė segtuvą su viršuje užrašyta data, Polo vardu ir bylos numeriu. Jis mirė vos prieš penkias valandas, o jau tapo statistika.

Sanfordas atsisuko į Džulę.

– Kiti liudytojai jau davė parodymus. Jūsų pirmasis įrašas jau iššifruotas. Norėčiau, kad prieš pasirašydama šifruotę dar kartą papasakotumėt – gal dar ką prisiminėte, gal norite ką pridėti ar pakeisti.

Džulė linktelėjo. Sukryžiavo rankas ant krūtinės ir apsikabino alkūnes.

Pastebėjusi tą gestą, Kimbal ištarė:

– Suprantame, kaip jums sunku.

– Taip, be abejo. Bet aš noriu padėti. Noriu, kad nusikaltėlis būtų sučiuptas.

– Taip pat ir mes. – Sanfordas paėmė tušinuką ir jį spusciodamas peržiūrėjo vieną iš atspausdintų lapų segtuve. – Prieš tą įvykį jūs su ponu Vileriu buvote 901 kambaryje? Tai kampiniai apartamentai, ar ne?

– Taip.

Detektyvai klausiamai žiūrėjo į ją ir tylėjo. Dagas spoksojo į savo batų nosis.

– Mudu su Polu ten susitikome apie pusę antros, – pasakė Džulė.

– Jūs nuėjote tiesiai į apartamentus. Neužsiregistravote.

– Polas buvo mus abu užregistravęs. Aš keletą minučių vėlavau. Kai atėjau, jis jau buvo apartamentuose.

Detektyvai tylėdami susižvalgė, tada Sanfordas vėl pažiūrėjo į segtuvą. Džulei neatrodė, kad jis skaitytų iš spausdinto lapo. Regis, jam to nereikėjo. Dabar jis jau turėjo žinoti, kad šis

numeris jiems su Polu rezervuotas kiekvieną antradienį, lietus ar saulė, penkiasdešimt dvi savaites per metus. Ji nesiruošė detalizuoti jų susitarimų. Tai nieko nepridėtų.

– Per kambarių tarnybą užsisakėte pietus, – pasakė Sanfordas.

Kimbal pridėjo:

– Mes tai žinome iš viešbučio personalo.

Be abejo, žino ir tai, ką juodu su Polu valgė. Taip pat žino, kad šiandien Polas užsakė šampano. Ką jie apie tai mano? Kadangi neklausė, ji nieko ir neaiškino.

Sanfordas paklausė:

– Ar, be kambarius aptarnaujančio padavėjo, niekas daugiau jūsų nematė tuose apartamentuose?

– Ne.

– Visą laiką buvote vieni?

– Taip.

Po ilgos nemalonios pauzės Sanfordas pasakė:

– Sakėte, kad išėjote iš numerio apie trečią valandą.

– Ketvirtą turėjau susitikimą.

– Savo galerijoje?

– Taip.

– Pagalbos telefonu 911 skambinta po trijų šešiolika, – pasakė Sanfordas.

Tarsi baigdama jo sakinį, Kimbal pridūrė:

– Taigi apiplėšimas turėjo įvykti prieš keletą minučių.

– Todėl spėju, kad tai įvyko keliolika minučių po trijų, – pasakė Džulė. – Nes ėjome tiesiai iš apartamentų į liftą, ir mums neteko jo ilgai laukti.

Akivaizdžiai nekantraudamas ir nenorėdamas klausytis laiko tikslinimo detalių, Dagas pirmą kartą prabilo:

– Žudikas pabėgo?

– Tai mes ir bandome nustatyti, pone Vileri, – atsakė Sanfordas. – Apklausiamas kiekvienas viešbučio svečias, kiekvienas darbuotojas.

– Jis negalėjo šlaistytis po viešbutį su ta šiurpia kauke, – tarė Džulė.

– Spėjame, kad iškart jos atsikratė, – pasakė Kimbal. – Tačiau kruopšti viešbučio apieška nieko nedavė. Nei treningo, nei kaukės...

– Nieko, – už ją pabaigė Sanfordas.

– Tokio dydžio viešbutyje kaip „Moultris“ yra daugybė vietų paslėpti, – pasakė Dagas.

– Paieška tęsiama, – tarė Sanfordas. – Taip pat apieškome šiukšlių konteinerius, kanalizaciją, vamzdynus, visą aplinką, kur jis būtų galėjęs paslėpti ryšulį, jeigu išsinešė su savimi.

– Jis paprasčiausiai išėjo? – nepatikliai paklausė Dagas.

Kimbal, rodos, nenorėjo to pripažinti, bet pasakė:

– Yra tokia tikimybė.

Dagas mintyse nusikeikė.

Skaitydamas bylą, Sanfordas dar keletą kartų spragtelėjo tušinuką.

– Grįžkime trumpam atgal. – Jis pažiūrėjo į Džulę. – Kai išėjote iš kambario, koridoriuje nieko nebuvo?

– Ne.

– Administratoriaus, kambarinės...

– Nieko. – Ji atsiminė, kaip ėjo iki lifto. Polas uždėjo ranką jai ant pečių. Jis buvo tokia patikima atrama. Stiprus, šiltas, energingas. Visai kitoks nei marška užklotas kūnas morge. Jis paklausė, ar ji laiminga, ir ji atsakė, kad taip.

– Ar kalbėjote su keleiviais, kai įlipote į liftą? – paklausė Kimbal.

– Ne.

– O ponas Vileris?

– Ne.

– Ar neatrodė, kad kas nors jį ar jus atpažino?

– Ne.

– Niekas su jumis nešnekėjo? Nepasisveikino?

– Ne, tikrai ne. Dvi moterys šnekėjosi tarpusavyje ir visiškai nekreipė į mus dėmesio. Jaunuolis nieko nesakė, tik mandagiai atsitraukė, kad galėtume įeiti. Jis atrodė paskendęs savo mintyse.

– Jis čia atvyko iš Kalifornijos ir trečią trisdešimt turėjo pašnekesį dėl darbo. Baiminosi, kad laiku nesuspės, – paaiškino Kimbal. – Mes tai patikrinome.

– Tos dvi moterys – iš Nešvilio, – pridūrė Sanfordas. – Atvyko į savo dukterėčios vestuves savaitgalį.

– Kaip jiems šiurpu, – sumurmėjo Džulė.

Žinoma, visi lifte buvo sukrėsti. Bet tie trys neprarado savo artimo kaip ji. Jų niekas nesiejo su Polu Vileriu, tik tiek, kad trumpai kartu buvo lifte. Jiems jis tebuvo vardas, nelaiminga auka. Be abejo, šis įvykis paliks pėdsaką, kiekvieną kartą užeidami į liftą prisimins jį – bet jis nepaliko tuštumos jų gyvenime. Jiems šio įvykio pasekmės nėra lemtingos.

Sanfordas numetė tušinuką ant stalo.

– Gal papasakotumėte mums viską nuo šios vietos. Ponui Vileriui taip pat svarbu, kaip ir mums. – Jis sunėrė savo ilgus pirštus ir pasidėjo rankas ant diržo sagties, parodydamas, kad klausosi.

Kimbal atsirėmė į stalo kampą. Dagas viena ranka suėmė smakrą ir burną, akys buvo įsmeigtos į Džulę.

Ji papasakojo, kaip greitai nusileido iki kito sustojimo aštuntame aukšte, kaip atsidarė durys, plėšikas įėjo į liftą ir paspaudė mygtuką, kad durys liktų atviros.

– Jūsų pirmas įspūdis? – paklausė Kimbal.

– Kaukė. Ryklio nasrai.

– Neįžvelgėte jokių bruožų?

Ji papurtė galvą.

– Nesimatė nei odos, nei plaukų. Net riešų. Treningo rankovės užtrauktos ant pirštinių, kaukė pakišta po treningo apykakle, užtrauktukas – iki pat smakro.

– Ūgis, svoris?

– Už mane aukštesnis, bet nedaug. Vidutinio svorio.

Detektyvai linktelėjo, matyt, ir kiti liudytojai panašiai jį buvo apibūdinę. Sanfordas tarė:

– Ryt arba poryt norėtume, kad paklausytumėte įrašų – gal atskirsite balsą, girdėtą per kitus nusikaltimus.

Paminėjus tą klaikų balsą, net gyvaplaukiai ant Džulės rankų pašiurpo.

– Jis buvo siaubingas.

– Viena iš tų ponių sakė, kad jis buvo toks, tarsi brėžtum nagais per klasės lentą.

– Blogiau. Daug labiau gąsdinantis.

Jai vėl iškilo prieš akis šiurpus plačių saulės akinių vaizdas.

– Saulės akiniai buvo labai tamsūs, dėl to jo akys buvo tokios pat juodos ir neįskaitomos, kaip ryklio. Bet jaučiau, kad jis žiūri į mane.

Sanfordas kiek palinko į priekį.

– Jeigu negalėjote matyti jo akių, iš kur žinojote, kad žiūri į jus?

– Tiesiog žinojau.

Kurį laiką visi tylėjo, tada Kimbal jai pasufleravo:

– Jis liepė visiems klauptis.

Ji netrukdoma tęsė iki tos vietos, kai Polas kreipėsi į plėšiką.

– Jis pasakė: „Gerai. Gavote, ko norėjote. Dabar palikite mus ramybėje." Iš jo balso supratau, kad buvo labiau supykęs, nei išsigandęs.

– Galiu tuo patikėti, – ištarė Dagas.

– Aš pasukau galvą ir buvau beliepianti neprovokuoti vagies. Bet tuo metu...

Staiga ją supurtė nevalinga rauda, ir žodžiai nutrūko. Ji nuleido galvą ir rankomis užsidengė akis, tarsi bandydama ištrinti kulkos smūgio padarinių vaizdą.

Niekas nekalbėjo, tyloje girdėjosi tik kažkieno rankinio laikrodžio tiksėjimas. Jis grąžino į realybę. Džulė atitraukė rankas nuo veido.

– Kodėl jis pagrobė iš mūsų tik papuošalus ir laikrodžius? Kodėl ne pinigines? Ar tai nebūtų praktiškiau? Papuošalus reikia parduoti arba užstatyti, tuo tarpu piniginėse yra grynųjų, kredito kortelių.

– Spėjame, kad nenorėjo apsisunkinti, – pasakė Kimbal. – Nenorėjo apsikrauti piniginėmis ir rankinukais, kuriuos turėtų išnaršyti, o paskui jų atsikratyti prieš eidamas iš viešbučio.

– Ką jis darė, kai nušovė Polą? Kur nuėjo? – paklausė Dagas.

– Negaliu to pasakyti, – atsakė Džulė. – Aš buvau... po šūvio tikrai nieko neatsimenu.

Sanfordas paaiškino:

– Pone Vileri, kiti trys lifte irgi buvo pernelyg išsigandę, kad pastebėtų, kur jis nuėjo. Jaunasis vyras sakė, kad kai šiek tiek atgavo nuovoką, šaulys buvo dingęs. Spaudinėjo mygtukus, kad liftas imtų leistis. Nežinojo, ką daugiau daryti.

– Jis galėjo pabandyti vytis tą žmogų.

– Nekaltinkite jo, Dagai, – tyliai ištarė Džulė. – Esu tikra, kad pabijojo. Jis ką tik buvo matęs, kaip anas nušovė į galvą Polą.

Vėl kurį laiką visi tylėjo. Sanfordas trakštelėjo tušinuką.

– Na, jeigu nieko daugiau neprisimenate...

– Prisimenu, – staiga ištarė Džulė. – Jis buvo be batų. Ar dar kas nors tai pastebėjo?

– Viena iš Nešvilio moterų, – pasakė Sanfordas. – Sakė, kad jis buvo su kojinėmis.

– Vėlgi, tai tik spėjimas, – pasakė Kimbal, – bet jis veikiausiai suprato, kad batai, ypač sportbačiai, palieka pėdsakus, kuriuos galima identifikuoti.

– Ar jis paliko pėdsakus? – paklausė Džulė.

– Kriminalinių tyrimų grupė patikrino. Ne.

Dagas atsiduso.

– Atrodo, kad jis viską apgalvojo.

– Ne viską, pone Vileri, – atsiliepė Sanfordas. – Nėra tokio dalyko kaip tobulas nusikaltimas. Esu tikras, kad mes jį sučiupsime.

Antrindama savo optimistui porininkui, Kimbal pridūrė:

– Tikėkite tuo.

Sanfordas palaukė, ar kas nors norės dar ką pridurti, tada pasakė:

– Kol kas tiek, ponia Rutledž. Ar pasirengusi pasirašyti savo liudijimą?

Ji greitai pasirašė, ir detektyvai išlydėjo juodu su Dagu. Einant vestibiuliu prie lifto, Kimbal palietė jai alkūnę.

– Ponia Rutledž, gal norite lipti laiptais?

Džulė įvertino jos jautrumą.

– Ačiū, kad paklausėte, bet ne, man viskas gerai.

Sanfordas tuo metu aiškino Dagui, kad jam bus pranešta, kai teismo medicinos ekspertai baigs savo darbą ir kūnas galės būti atiduotas šeimai palaidoti.

– Būsiu dėkingas kuo greičiau sužinojęs, kada tai galėtų būti, – pasakė Dagas. – Laukia daugybė rūpesčių.

– Žinoma. Mes taip pat norėtume pasikalbėti su kitais jūsų šeimos nariais. Su jūsų žmona. Su sūnumi. Rytoj, jeigu galima.

Dagas sustojo ir pasižiūrėjo į jį.

– Kam?

– Tokia tvarka. Jeigu jūsų brolis turėjo priešų...

– Neturėjo. Visi mylėjo Polą.

– Esu tuo tikras. Bet kas nors iš artimųjų gali ką nors žinoti, ko net patys nesuvokia žinantys.

– Iš kur jie gali ką nors žinoti? Tai buvo atsitiktinis apiplėšimas.

Sanfordas dirstelėjo į Kimbal, tada žingtelėjo arčiau Dago.

– Šiuo metu ir mes taip manome. Tačiau turime patikrinti visas galimybes.

Atrodė, kad Dagas norėtų prieštarauti, bet tepasakė:

– Užtikrinu, kad mudu su Džule ir mano šeima, mes padarysime viską, ką galime, kad padėtume jums tirti bylą.

– Pone Vileri, jūs patyrėte tragediją ir gedite. Mes braunamės į jūsų gedulą. Suprantu ir dėl to atsiprašau. – Tačiau lygia greta su tuo atsiprašymu Sanfordas pasakė Dagui, kad rytoj rytą paskambins suderinti susitikimų laiką. – Ponia Rutledž, – tarė atsisukęs į Džulę, – jums veikiausiai irgi dar skambinsime.

– Daviau poniai Kimbal savo numerį. Galite skambinti, kada tik jums manęs prireiks.

Jeigu išgyvensiu šią naktį, pagalvojo. Buvo tokia išsekusi, kad vos galėjo judintis, tačiau visiškai neguodė perspektyva vienai eiti namo, ropštis į lovą ir išjungti šviesą. Išvis kaip galės kada nors miegoti, kai prieš akis – siaubinga Polo mirtis?

Tarsi skaitydama jos mintis, Kimbal paklausė, ar turi, kas su ja pabūtų. Džulė papurtė galvą.

– Galėtume atsiųsti policininkę...

– Ne, ačiū, – pertraukė Džulė. – Geriau pabūsiu viena, tikrai.

Detektyvė supratingai linktelėjo.

Atvažiavo liftas. Džulei suspaudė širdį, bet ji užėjo vidun ir atsisuko. Užėjo ir Dagas. Sanfordas metė į juos atsiprašantį žvilgsnį.

– Priimkite nuoširdžiausią mano užuojautą.

– Ir mano, – pridūrė Kimbal.

Durys užsidarė, Džulė su Dagu liko vieni. Ji ištarė:

– Nenorėdama trikdyti šeimos, laikysiuosi pagarbiu atstumu. – Vylėsi, kad jis gal prieštaraus tokiam sprendimui. Jis neprieštaravo. – Dagai, turiu tik vieną prašymą. Ar leisite man išrinkti vainiką Polo karstui papuošti? – Jai suspaudė gerklę, bet nedrįso jo akivaizdoje verkti. Žvelgė į lifto durų plyšį, galva aukštai pakelta, figūra tiesi. – Prašau.

– Žinoma, Džule.

– Ačiū.

Jis tarsi kostelėjo, ir akies krašteliu ji pamatė, kad jis tyliai verkia, pečiai krūpčioja stengiantis susitvardyti. Instinktyviai norėjo ištiesti paguodos ranką, kaip nors parodyti užuojautą. Bet, nebūdama tikra, kaip jis tai priims, nieko nedarė.

– Vis dar negaliu patikėti, – dusliai ištarė jis.

– Ir aš.

– Jo tikrai nebėra.

– Taip.

– Jėzau. – Jis sunkiai atsiduso, krumpliais perbraukė akis. – Toks siaubingas žiaurumas. Ir toks įžūlus. Tik neturintis ko prarasti žmogus galėjo tam ryžtis.

– Arba tas, kuris buvo tikras, kad išsisuks.

Ji pasisuko ir pažvelgė tiesiai jam į akis. Tada lifto durys atsidarė, ir ji neatsigręždama išėjo.

3 skyrius

Jau buvo beveik apsispręsta užsisakyti po antrą „Kruvinosios Merės“ kokteilį.

Bent jau jis buvo apsisprendęs, o jeigu gerai suprato jos siunčiamus ženklus, ji irgi. Aplinkybės nebuvo itin palankios. Reikės surizikuoti, bet jis būdavo ypač išradingas rizikuodamas, ir jeigu yra noras...

Dabar jo noras spaudė saugos diržą.

Laimė, jie skrido pirmąja klase, ne bendrame salone. Pirmosios klasės bilietas beveik vertas tų patogumų, kuriuos oro bendrovė suteikia transatlantiniams skrydžiams. Odinės sėdynės patogios ir erdvios. Vienu lengvu paspaudimu keleivis gali beveik kaip nori pasireguliuoti krėslą, net visiškai jį atlošti. Aišku, tai ne *Beautyrest* čiužinys, bet nepalyginama su paprasta lėktuvo sėdyne.

Keleiviai turi po televizorių, nors jis savuoju dar nesinaudojo. Kaip lėktuvui, maistas geresnis nei pakenčiamas. Jo kūno laikrodis sakė, kad dabar pusryčių metas, tačiau buvo patiekti pietūs. Valgydamas begalę patiekalų, jis skaitė Europos laidos *The New York Times* laikraštį, kurį pasiėmė nuo stovo skuosdamas per de Golio oro uostą.

Į oro uostą jis niekada neatvykdavo anksti. Buvo įpratęs atsirasti čia tokiu laiku, kad vos spėdavo priduoti bagažą, jei to reikėdavo, praeiti pro apsaugą ir atsidurti prie vartų, kai jau būdavo skelbiama apie įlaipinimą. Visada rizikavo nesuspėti.

Ta rizika teikė žaismės nuobodžiai rutinai ir darė oro kelionę pakenčiamą.

Skrydžio palydovė tikino jį suvalgyti karamelinių ledų, ką tik paruoštų su jo pasirinktais priedais. Pasveikino save, kad atsilaikė ir neleido uždėti plaktos grietinėlės.

Nuo kepintų riešutų iki puikaus deserto – pietūs užėmė pirmas dvi skrydžio valandas. Dar liko aštuonios, ir jis nuleido užuolaidą, kad kabinoje būtų tamsiau ir kiti galėtų miegoti. Įjungė savo lempelę, patogiau įsitaisė sėdynėje ir pradėjo skaityti naują trilerį, pirmą geriausių knygų sąraše. Buvo perskaitęs penkis skyrius, kai moteris iš 5C vietos praėjo pro jį į tualetą.

Ne pirmą kartą atkreipė į ją dėmesį.

Kai pakvietė įlaipinimui pirmosios klasės keleivius, jie slinko kontrolės posto link ir atsitiktinai apsikeitė žvilgsniais. Abu nusuko akis, kaip daro nepažįstami, bet paskui dar kartą pasižiūrėjo. Jau lėktuve, kai kišo savo rankinį bagažą į lentynas virš galvų, sugavo ją žiūrint į jo pusę.

Jautė, kaip ji eina į tualetą. Jautė, kada iš jo išėjo. Stebėjo, kaip eina į savo vietą, ir buvo patenkintas, kai sustojo prie jo eilės, pasilenkė per tuščią kraštinę sėdynę ir parodė į romaną.

– Anksčiau pastebėjau, ką skaitote. Jis geras.

– Pradžia atrodo tokia.

– Toliau dar geriau. – Ji dar kartą nusišypsojo ir jau ruošėsi eiti, bet jis atsisėdo tiesiai ir sulaikė ją klausimu:

– Ar skaitėte kitus?

– Esu jo gerbėja.

– Oho. Įdomu.

– Kodėl?

– Galite vadinti mane seksistu, bet ar tai ne vyrams skirtas romanas? Kampuotas. Šiurkštus.

– Jūs esate seksistas.

Jis išsišiepė – patiko, kad ji taip greitai susivokė. O ji dar pridūrė:

– Kai kurioms moterims patinka kampuoti ir šiurkštūs.

– Jums?

– Prisipažįstu.

Jis mostelėjo į tuščią sėdynę šalia savęs.

– Galiu nupirkti gėrimo?

– Ką tik papietavau.

– Galiu nupirkti popietinio gėrimo?

Ji dirstelėjo į savo vietą už dviejų eilių kitapus tako, tada vėl pažiūrėjo į jį.

– „Kruvinosios Merės“?

– Aš rinkčiausi tokį.

Ji atsisėdo ir sukryžiavo kojas į jo pusę. Geras kojas. Aukšti kulnai. Jokių kojinių, nieko nereikalingo. Ji pagavo jį žiūrint į tą vietą, kur baigėsi sijonas kaip tik virš kelio, bet neatrodė, kad būtų dėl to susidrovėjusi. Kai jis pakėlė akis, ramiai sutiko jo žvilgsnį. Labai gražios akys, pastebėjo jis. Pilkos. Audros debesų virš vandenyno spalvos.

Jis ištiesė ranką ir spustelėjo mygtuką išsikviesti palydovę.

– Aš Derekas Mičelis.

– Žinau.

Pamanęs, kad jį atpažino, nukaito iš malonumo, bet ji ištiesė ranką per juos skiriantį ranktūrį ir palietė iš jo marškinių kišenės stirksantį įlaipinimo bilietą. Jame buvo aiškiai įskaitomas jo vardas.

Ji švelniai nusijuokė dėl jo nusivylimo, tada paklausė:

– Ar Atlanta jūsų namai?

– Taip. O jūsų?

– Taip. Ką veikėte Paryžiuje? Verslas, malonumai ar tiesiog pro ten skridote iš kur nors kitur?

– Malonumai. Tam tikros rūšies. Mamos šešiasdešimt penktas gimtadienis. Jai niekada neteko lankytis Paryžiuje, todėl prispaudė mano tėtį, kad nori ten švęsti, ir visa Mičelių orda užgriuvo tą miestą.

– Didelė giminė?

– Gana didelė. Bent jau paryžiečiai taip pamanė.

Vėl tas švelnus juokas, panašus į murkimą. Kažin, ar ji suvokia, koks jis seksualus, pagalvojo ir nusprendė, kad suvokia. Aišku, suvokia.

– Ar jūsų motinai patiko?

– Ji gerai pasismagino. – Jis pažiūrėjo į lėktuvo priekį. Palydovė ilsėjosi.

Tarsi perskaičiusi jo mintis, pašnekovė atsistojo ir žengtelėjo į taką. Jis išsigando, kad ji nueina, bet ši sušnibždėjo:

– Aštraus?

– Būtent.

Kol žingsniavo taku tarp eilių, galėjo ramiai nužiūrėti iš užpakalio. Ką ten puiki – velniškai daili. Trijų dalių kostiumėlis siūtas pagal užsakymą ir labai moteriškas. Tobulas formas aiškiai išryškino dizainerio ranka. Tamsūs plaukai surišti į uodegą, paprastai tai nepatraukdavo jo dėmesio. Bet jai kažkodėl tokia klasikinė šukuosena tiko. Jaučia, kas yra lygis, taip pat turi aštrų sąmojį, yra fiziškai patraukli. Ir be vestuvinio žiedo.

Ji grįžo, jai iš paskos – skrydžio palydovė su mažu padėkliuku. Palydovė pasilenkė per ją, padėjo jam taurę „Kruvinosios Merės“ su ledu ir mažytį buteliuką *Ketel One* degtinės. Jos gėrimas jau buvo sumaišytas.

– Grįžkite atsiskaityti, – pasakė jis palydovei.

– Būtinai.

Jis supylė degtinę į savo stiklą, greitai pamaišė kokteilio lazdele, tada pakėlė. Ji padarė tą patį. Susidaužė taurėmis ir valandėlę laikė jas suglaustas, o patys tuo tarpu atidžiai žiūrėjo vienas į kitą. Tada ji pakėlė akis į darbinę lempelę.

Vadovaudamasis nuojauta, jos neatsiklausęs spustelėjo mygtuką ranktūryje ir išjungė šviesą.

– Geriau?

– Taip. Ta šviesa... – Dabar ji kalbėjo gerokai tyliau, tarsi prietema verstų šnibždėti, ir nebaigė ką pradėjusi. Vietoj to gurkštelėjo „Kruvinosios Merės“, kiek nervingai, pagalvojo jis. Nuleidusi galvą, ji spoksojo į savo taurę ir kokteilių lazdele baksnojo citrinos skiltelę.

– Ką veikiate?

– Apie ką jūs?

Ji pakėlė galvą ir pažiūrėjo į jį. Jis nusišypsojo.

– Teisininkas.

– Verslo?

– Baudžiamosios teisės.

Tai ją sudomino. Dar labiau pasisuko į jį, bato nosimi brūkštelėjo per jo kelnių klešnę, ir staiga jo blauzda tapo erogenine zona.

– Kurioje pusėje?

– Gynybos.

– Taip ir maniau.

– Šitaip?

– Aha, – sumurmėjo ji, dar kartą sriūbteldama gėrimo. Nužvelgė jį. – Pernelyg gerai apsirengęs, kad gautumėt valstybės tarnautojo algą.

– Ačiū. – Ir kadangi ji vis dar vertinamai žiūrėjo į jį, pridūrė: – Ir?

– Ir neatrodote... – Ji svarstydama pakreipė galvą. – Neatrodote pakankamai doras būti prokuroru.

Jis nusijuokė, tiek garsiai, kad žmogus kitapus tako pasižiūrėtų į juos ir padidintų garsą savo ausinėse. Supratęs užuominą, Derekas pasilenkė arčiau, dabar jų veidai buvo vos per plaštaką vienas nuo kito. Ji neatsitraukė.

– Nemanau, kad kas nors mėgindamas mane apibūdinti pavartotų žodį *doras*.

– Tad teisininkus menkinantys juokeliai jūsų neužgauna?

– Po velnių, ne. Iš tikro daugumai aš pats duodu pagrindą.

Ji nepamiršo žmogaus kitapus tako, todėl prikando dantimis apatinę lūpą, kad nesusijuoktų. Tiesiais dantimis. Nuostabi apatinė lūpa vos vos blizgėjo. Nepaprastai gosli burna.

– Kodėl baudžiamoji teisė? – Ji žaidė su viršutine palaidinukės saga, ir valandėlę jos pirštų judesiai atitraukė jo dėmesį.

– Baudžiamoji teisė? Čia teisiami blogi berniukai.

– Ir jūs ginate blogus berniukus?

Jis vėl vyptelėjo.

– Pelningai.

Siurbčiodami po pirmą „Kruvinąją Merę“, jie taip ir plepėjo. Aptarė mėgstamiausius Atlantos restoranus, dideles eismo problemas, dar šį bei tą, nieko asmeniško ar svarbaus.

Tada nei iš šio, nei iš to ji pasakė:

– Spėju, kad jūs nevedęs.

– Ne. Nevedęs. Kodėl taip nusprendėte?

– Dedukcinis mąstymas. Jeigu būtumėte vedęs, net ir nelaimingai, jūsų žmona būtų su jumis. Jokia moteris neatsisakytų kelionės į Paryžių, net jeigu dėl to tektų iškęsti uošvės gimtadienio šventę.

– Mano žmona galėjo atvykti kartu, bet pasilikti Paryžiuje dar ką nors pamatyti.

Ji leido šiai minčiai kiek paplūduriuoti ore, tada pažiūrėjo į savo stiklą ir pamaišė ledo kubelius kokteilių lazdelės galiuku.

– Abejoju, ar žmona pasitikėtų ir leistų jums keliauti vienam.

– Ar aš atrodau toks nepatikimas?

– Žmona nepasitikėtų kitomis moterimis.

Jis pasijuto girstąs nuo savimeilės. Palinko dar arčiau.

– Jūs irgi viena keliaujate.

– Tai tiesa.

– Verslas ar malonumai?

Ji išgėrė iki dugno, tada pažiūrėjo į savo kairę ranką, kuri, aišku, buvo be vestuvinio žiedo.

– Sukoriau tolimą kelią iki Paryžiaus, kad užklupčiau savo vyrą lovoje su drauge.

Bingo, pagalvojo Derekas. Jis ką tik laimėjo loterijoje. Jos išdidumas patyrė baisų smūgį. Ji, tokiomis debesų pilkumo akimis, bučiavimui skirta burna, puikiomis kojomis ir dailiu užpakaliuku, buvo iškeista į kitą moterį. Ji pažeidžiama, ieško pripažinimo, desperatiškai siekia patvirtinimo, kad tebėra patraukli, gundanti moteris.

Jis linktelėjo į tuščią jos stiklą.

– Dar vieną?

Jos akys tebebuvo įsikirtusios į jį, ir jam pasidarė aišku, kad ji kryžkelėje. Mandagiai padėkoti, bet atsisakyti ir grįžti į savo

vietą? Ar pasilikti ir žiūrėti, kas iš to išeis? Ji vėl sukando dantimis nuostabią apatinę lūpą, tada ištarė:

– Aišku. Kodėl ne?

Šį kartą skrydžių palydovė daug greičiau atsiliepė į kvietimą, ir jie užsisakė po antrą porciją. Kol laukė, jis pastebėjo, kad kiti keleiviai arba jau miega, arba yra smarkiai pasinėrę į tai, ką rodo jų televizoriai. Salono šviesos išjungtos, išskyrus tas, kurios rodo išėjimą arba tualetus. Kitame salono šone pagyvenusi moteris skaitė įsijungusi savo lempelę, ir nuo jos sklido tik siauras šviesos pluoštelis.

Palydovė grįžo, taip pat kaip aną kartą paruošusi gėrimus.

– Kaip yra, kad jinai jums įpila? – paklausė jis.

Ji baikščiai palenkė galvą ir vėl ėmė žaisti viršutine palaidinukės saga.

– Aš paprašiau. Kai tada nuėjau, paprašiau įpilti man dvigubą.

– Bauda! – garsiai sušnibždėjo jis.

– Nenorėjau jums pasirodyti girtuoklė. – Tai ji ištarė nutraukdama gumelę nuo plaukų ir purtydama galvą. Tamsūs plaukai apgaubė pečius kaip blizganti vilnis. Atsidususi atrėmė galvą į atkaltę ir užsimerkė. – Man reikėjo atsipalaiduoti, leisti, kad tai... atitraukti savo mintis nuo galvojimo apie... tai.

– Nuo bjaurios scenos Paryžiuje?

Ji sunkiai nurijo gumulą, pro blakstienas prasisunkė ašara ir nuriedėjo skruostu.

– Įvertinkite skalėje nuo vieno iki dešimties.

– Dešimt?

– Dvylika.

– Užjaučiu.

– Ačiū.

– Jis idiotas.

– Dar kartą ačiū. – Tebelaikydama galvą ant atlošo, ji pasisuko į jį. – Nenoriu apie jį kalbėti.

– Ir aš ne. – Jis suskaičiavo iki dešimties, tada smiliaus galiuku nubraukė jai nuo skruosto ašarą. – Apie ką kalbėsime?

Nenuleisdama nuo jo akių, ji suskaičiavo bent iki dvidešimties, tada paklausė kimiu balsu:

– Ar būtina kalbėti?

Jos žvilgsnis nuklydo į jo burną ir keletą sekundžių ten užsibuvo, tada vėl grįžo prie akių. Būtent tada jis suprato. Visiškai aiškiai. Jie tuoj pasidulkins. Ir ne tada, kai nusigaus į Atlantą. Čia pat. Dabar pat.

Jis turėjo draugų, kurie gyrėsi darę tai lėktuve. Buvo girdėjęs miesto legendų apie tai, kad skrendant porelės buvo sučiuptos „nusikaltimo vietoje", bet nelabai tikėjo tokiomis istorijomis.

Praktiškai žiūrint, tai rizikinga. Viena vertus, gana didelė tikimybė būti sučiuptam, priklausomai nuo lėktuvo dydžio ir keleivių skaičiaus. Vieta – kitas veiksnys, vietos visur mažai, nesvarbu, kur atliktum tą reikalą.

Bet galimybė tai padaryti visą jo kūną pripildė testosterono. Ypač kad jo būsima partnerė žiūri į jį su tokiu atviru reikalavimu, o jos akys kalba apie karštą, seksualią prigimtį, rusenančią po puikia išore. Gal mano, kad jos vyras ją apgaudinėjo, nes buvo pernelyg santūri jų vedybinėje lovoje, arba kad turėjo anksčiau paleisti plaukus, elgiasi impulso pagauta, sako sau: velniop visus suvaržymus.

Koks skirtumas.

Jis apsižvalgė. Skaitytoja jau buvo išjungusi šviesą. Vyras kitapus tako snaudė įsijungęs filmą. Kai Derekas vėl atsisuko į ją, akys ryžtingai švietė – tokiu žvilgsniu jis stengdavosi perteikti skeptiškiems prisiekusiesiems apie savo ginamojo nekaltumą.

Ji pastatė savo stiklą ant ranktūrio, tada šaltais pirštų galiukais palietė jo ranką. Tai buvo tiesiog brūkštelėjimas per jo krumplius, bet ir neabejotinas kvietimas. Kitą akimirką jos jau nebebuvo, ji tyliai judėjo pritemdytu taku link tualetų salono priekyje.

Kitame salono gale per visą plotį buvo užtraukta užuolaida. Niekas nežiūrėjo, nei keleiviai, nei palydovai. Vis dėlto jo širdis daužėsi. Ar jis pakvaišo? Visiškai pametė protą? Ar jis tikrai ruošiasi tai padaryti?

Lažinuosi iš tavo užpakalio, aš tai padarysiu.

Nes jam patiko daug rizikos reikalaujančios situacijos. Nes buvo kietas, kietesnis už visų kietuolių. Nes jeigu moteris kada nors norėjo ir prašėsi išdulkinama, jis buvo tas, ko reikia. Ir pati svarbiausia priežastis: jis jos norėjo.

Atsisegė saugos diržą, tada sunkiai atsistojo ir prasispraudė tarp sėdynių, stengdamasis nepatraukti niekieno dėmesio, nesutrikdyti snaudžiančių keleivių.

Ji buvo palikusi tualeto duris per centimetrą praviras. Jis įsispraudė į neįmanomai mažą patalpėlę, tada už nugaros patraukė ir uždarė duris. Įsitikino, kad jos saugiai užrakintos.

Ji iš esmės sėdėjo praustuvėje. Buvo nusivilkusi švarkelį. Trys viršutinės palaidinukės sagos atsegtos, ir jis matė įdubą virš nėriniuotų liemenėlės kaušelių.

Gal dešimt sekundžių jie žiūrėjo vienas į kitą, tada susiglaudė kaip būgno lėkštės. Lūpos susiliejo bučinyje, kuris buvo toks meilus, kokio seniai nebeatsiminė. Ji įsiurbė jo liežuvį taip erotiškai, kad jis suvaitojo nuo geismo antplūdžio, kokio nebuvo patyręs nuo paauglystės.

Jo rankos susirado ketvirtą perlamutrinę palaidinukės sagutę, atsegė dar vieną. Tada paniro po palaidinuke, nusileido ant krūtų, švelniai jas suspaudė, glamonėjo kietus spenelius. Ji aikčiojo jam į burną.

Nesiliaudama bučiuoti, ji grabinėjo jo diržą ir praskiepą, tuo tarpu jo rankos slydo žemyn jos šlaunimis, tada kėlė aukštyn sijoną, kol pasiekė kelnaites. Nusmaukė jas žemyn, per kelius, per aukštakulnius.

Įsispraudė jai tarp kojų, apglėbė rankomis šlaunis ir vienu staigiu dūriu paniro į ją.

Kai viskas buvo baigta, juodu netvirtai ir droviai nusijuokė.

Galiausiai ji pakėlė galvą jam nuo peties. Jie nerangiai atsiskyrė. Kai ji nevikriai bandė užsisagstyti palaidinukę, jis pastebėjo, koks paraudęs jos veidas ir krūtinė.

Jis susikišo marškinius, užtraukė užtrauktuką, užsisegė diržą, tuo tarpu ji apsivilko švarkelį. Pasiėmė apatinį drabužėlį,

kurį jis skubėdamas buvo nusviedęs į šoną, bet neužsimovė. Jis padėjo jai atsistoti, susitvarkyti sijoną. Vos užteko vietos stovėti vienam prieš kitą.

Jis paglostė jai skruostą. Šis buvo karštas. Lūpos atrodė patinusios. Jis ketino vėl ją pabučiuoti. Norėjo to.

Bet kol ruošėsi, ji pasakė:

– Eikit pirmas. Man reikia... susitvarkyti.

– Gerai.

– Padorumo dėlei grįšiu į savo tikrąją vietą.

Tai jam nepatiko. Tikėjosi, kad baigs skrydį drauge, laikydamiesi už rankų ir apie šį bei tą kalbėdamiesi, dalydamiesi šia malonia kaltės paslaptimi, purtydami galvas ir juokdamiesi iš jos absurdiškumo.

Žavingai nusišypsojo.

– Ar galiu pakeisti jūsų nuomonę?

– Ne. Taip geriausia.

– Ar jums viskas gerai?

– Taip. – Ji atsakė truputį per greitai, ir veikiausiai pati tai suprato, nes linktelėjo ir pakartojo: – Taip.

– Ar to gailitės?

Pirmą kartą po to, kai baigė, ji pažiūrėjo jam tiesiai į veidą.

– Nė kiek.

– Gerai, – sušnibždėjo jis šypsodamasis. – Pasimatysime žemėje.

– Pasimatysime žemėje.

Jis pravėrė duris ir pamatęs, kad visur tuščia, išniro laukan. Girdėjo, kaip ji užsirakino. Atrodė, kad niekas iš keleivių nė nekrustelėjo. Skiriamoji užuolaida tebebuvo užtraukta. Jų taurės tebestovėjo ant ranktūrių. Jis užganėdintas sudribo į savo vietą.

Vis dar jausdamasis pasakiškai.

Tik po keleto minučių ji praėjo pro jį į savo vietą. Eidama pro šalį reikšmingai į jį pažiūrėjo, bet nieko nepasakė. Jis stebėjo, kaip ji atsisėdo, tada pasiėmė knygą, įsijungė lempelę ir bandė skaityti. Tačiau žodžiai nesilaikė atmintyje. Degtinė darė savo,

ir jis ėmė snūduriuoti. Be to – ką jis čia bando apgauti? – norėjo vėl išgyventi tas keletą minučių tualete.

Koks nutrūktgalviškas veiksmas.

Koks fantastiškas pasidulkinimas.

Kokia neįtikėtina moteris.

Taip ir užmigo, saldžiai šypsodamasis.

Pažadino palydovės taku stumiamo gėrimų vežimėlio bildesys. Ji atrodė tokia pat žvali, kaip ir įlipant. Nusistebėjo, kaip joms tai pavyksta. Jo drabužiai buvo susiglamžę, akys tarsi smėlio pripiltos. Galva spengė nuo degtinės, o labiausiai norėjosi išsivalyti dantis.

Nusižiovavo, pasirąžė ir atsisuko pasižiūrėti atgal. 5C sėdynė buvo tuščia. Pažvelgė į tualetus – abu užimti.

– Gal kavos, pone Mičeli?

– Telaimina jus Dievas, vaikeli.

Palydovė nusišypsojo ir pasilenkė pro jį pakelti užuolaidos. Jis žvilgtelėjo laukan ir pamatė, kad toli apačioje – žemė. Kai grįždavo iš užjūrio, jam visada gerklėje pakildavo sentimentų gumulas, pirmą kartą apačioje pamačius JAV.

Buvo alkanas kaip vilkas ir tiesiog prarijo raguolį su kumpiu ir sūriu. Išgėrė puodelį juodos kavos.

– Dar liko apie keturiasdešimt penkios minutės skrydžio, – pasakė palydovė, pildama dar kavos. – Neužmirškite užpildyti muitinės deklaracijos.

– Be abejo.

Kai vienas tualetas atsilaisvino, jis atsistojo ir pasiėmė duodamą tualeto reikmenų rinkinį. Pasinaudojo tualetu, nusiprausė, išsivalė dantis ir purkštelėjo burnos gaiviklio. Prieš išeidamas apžvelgė patalpėlę ir tyliai sukikeno, vis dar netikėdamas, kad nuostabiai pasidulkino tokioje neestetiškoje patalpoje.

Grįždamas pastebėjo, kad 5C sėdynė vis dar tuščia. Jis įsivaizdavo...

Jėzau Kristau! Koks jos vardas?

Mintyse perbėgo viską, ką jie kalbėjo. Ne, buvo tikras: ji nepasakė savo vardo. Neatsitiktinai ji nenorėjo toliau skrendant sėdėti šalia jo. Mano, kad jis yra pašlemėkas trofėjų medžiotojas.

Keletą minučių spoksojo pro langą keikdamas save, kad buvo toks asilas ir nepaklausė jos vardo. Kai vėl pažiūrėjo į priekį, pamatė, kad abu tualetai laisvi. Atsisuko atgal – ji sėdėjo savo vietoje.

Jis nepamatė, kaip ji praėjo! Kaip galėjo taip nutikti? Jis buvo nusisukęs. Vylėsi, jog ji nepagalvojo, kad specialiai, jos vengdamas nusisuko. Pamėgino atkreipti jos dėmesį, bet ji buvo padėjusi galvą ant atlošo, užsimerkusi.

Ketino atsistoti ir nueiti su ja pasikalbėti, bet tuo metu buvo pranešta, kad lėktuvas leidžiasi Atlantoje ir kad likusią skrydžio dalį keleiviai turi būti savo vietose, užsisegę saugos diržus.

Jis vėl pažvelgė atgal, nekreipdamas dėmesio į žmones už nugaros, kurie turbūt stebėjosi, į ką jis taip spokso. Mintyse liepė jai atsimerkti, bet ji nepakluso.

Pilotai pavyzdingai nusileido. Derekas šiaip taip iškentė ilgą riedėjimą iki terminalo. Kai tik buvo leista stotis, pašoko ir metėsi į taką. Bet keleiviai tarp jo ir 5C taip pat susigrūdo tarp eilių. Jie traukė savo bagažą iš lentynų virš galvų ir slinko prie išėjimo. Spūstyje pametė ją iš akių.

Išėjus iš išlaipinimo rankovės, visa keleivių masė ėmė bėgti link vartų. Priekyje jos nematė, tad spėjo, kad ji galėjo būti nunešta arba sutrypta.

Nesileidžiantis į ginčus pareigūnas nukreipė jį į vieną iš eilių patikrinti paso. Jis toliau naršė akimis keleivių minią – iš šio lėktuvo, taip pat iš keleto kitų bemaž tuo pat metu nusileidusių tolimojo skrydžio lėktuvų.

Galiausiai pamatė už trijų eilių ir gerokai priekyje. Pamojavo, bet ji nematė. Nusprendė, kad bus paprasčiau susitikti laukiant bagažo, negu dabar mėginti irtis link jos.

Atrodė, kad teks amžinai stovėti, bet pagaliau praėjo pasų kontrolę. Bagažo skyriuje puolė prie reikiamo konvejerio ir pamatė ją tolimajame gale keliant lagaminą nuo judančios juostos.

Nardydamas tarp piktų ir pavargusių keleivių, nuskubėjo link jos. Pamačiusi jį braunantis per minią, ji sustojo.

Jis sustojo tik per plaštaką nuo jos. Nusišypsojo.

– Aš idiotas, paskutinis kvailys. Net negaliu pasakyti labas, nes nežinau jūsų vardo.

– Užtat aš žinau jūsų.

Jis loštelėjo atgal – ne tiek nuo jos žodžių, kiek nuo tono. Mėgino suprasti, kodėl jis toks šaltas, tada suvokė, kad pasikeitė visas elgesys. Ji nebeatrodė pažeidžiama, patraukli – ir jau tikrai ne prieinama. Visos sagutės užsegtos. Ji tiesiog siuntė jam žinią: *Net negalvokite apie tai.*

Balsas šaltas. Akys, vakar tokios drumstos ir kviečiančios kaip patvinusi sietuva, dabar atrodo nervingos ir nedraugiškos. Kai nusišypsojo, padarė tai tokia patenkinta savimi, kaip tūzą turintis kortuotojas.

– Pone Mičeli, jūs buvote išdurtas.

4 skyrius

– Atrodai kaip velnias.

Derekas sugrūdo lagaminus į priimamojo kampą, tada atsisuko į savo padėjėją ir susiraukė. Po dvylikos dienų išsiskyrimo labiau pritiktų širdingesnis, ne toks tiesmukas pasveikinimas.

– Ir už tai ačiū, Marlena. Džiaugiuosi sugrįžęs. Kelionė buvo nuostabi, ačiū, kad paklausei. Oras – geresnis negali būti. Visi skrydžiai – laiku. Mamai dovanos patiko. Tėtis buvo...

– Gerai jau, gerai. Aš tik pasakiau.

– Išbuvau lėktuve dešimt valandų, – toliau burbėjo jis. – Ko tikėjaisi?

– Tikėjausi, kad prieš ateidamas į kontorą nusimaudysi ir nusiskusi.

– Jeigu būčiau vykęs namo susitvarkyti, veikiausiai būčiau ir likęs. Pagunda susirangyti lovoje būtų per didelė. Žinau, kad pilna reikalų, todėl aš čia, nesiprausęs, nesiskutęs ir tuo visai nepatenkintas.

– Dar nematei Magės?

– Tiek ilgai buvau išvykęs, kad dar keletas valandų nieko nepakeis.

Marlena nudelbė jį tokiu žvilgsniu, kuris reiškė: nesakyk, kad neperspėjau. O tada:

– Kavos?

– Tai pirmas malonus dalykas, kurį iš tavęs išgirdau.

Einant pro praviras kabinetų duris, pavaldiniai jį sveikino, jis atsakė mostais ir žengė toliau, nesustodamas šnektelti. Nuėjo tiesiai į savo kabinetą ir uždarė duris, taip atimdamas bet kam galimybę užeiti ir pasimeilinti pasveikinant sugrįžus.

Erdvus kampinis kambarys buvo vieno iš tų modernių stiklinių Atlantos dangoraižių dvidešimtame aukšte, tad per sienas galėjo plačiai matyti. Šiandien saulė truputį per smarkiai švietė, ryški šviesa ne visai atitiko jo nuotaiką, tad paėmęs nuotolinio valdymo pultą truputį prisuko žaliuzes, įtaisytas tarp stiklo blokų.

Samdytas interjero dizaineris piršo jam visokiausias idėjas, bet galutinius sprendimus priėmė jis – parinko rankų darbo turkišką kilimą, medinių knygų spintų beicą, medžiagą apmušalams, savo darbinio krėslo odą.

Taip pat primygtinai pareikalavo padaryti vietos asmeniniams daiktams, kurie jam buvo ypač reikšmingi, – net jeigu ne visai derėjo prie interjero. Lentynoje tarp teisinių knygų tomų stovėjo dvisparnio lėktuvo modelis – jį su tėčiu padarė tą vasarą, kai jam suėjo devyneri, beisbolo pirštinė, su kuria jis padėjo savo vidurinės mokyklos komandai tapti valstijos čempione, alaus bokalas su alave išgraviruotu studentų brolijos pavadinimu.

Kabinete buvo pati moderniausia įranga, bet šitos nostalgiškos detalės jį darė mielą, kaip patogi pora brangių sportinių batelių.

Išsinėrė iš susiglamžiusio švarko ir pakabino jį į užmaskuotą spintą, atsisėdo į savo darbinį krėslą, subedė pirštus į liepsnojančias akiduobes ir sušnibždėjo:

– Pone Mičeli, jūs buvote išdurtas.

Ką tai galėjo reikšti?

Nė velnio nesuprato, nes tai pasakiusi ji apsisuko ir nudrožė į moterų tualetą, vilkdama paskui save ratuotą lagaminą. Būtų atrodęs kaip iškrypėlis, jeigu būtų stypsojęs prie durų ir laukęs, kada ji išeis. Beje, ši ponia, kad ir koks jos vardas, davė aiškiai

suprasti, kad nieko daugiau iš jo nenorėjo, tik poros „Kruvinųjų Merių“ ir karšto nešvankaus kyšt-myžt lėktuvo tualete.

Todėl irzo galvodamas *Ir tegul tave velniai rauna*, bet trokšdamas, kad toks įsimintinas epizodas būtų pasibaigęs malonesne gaida. Be to, nedavė ramybės jos paskutiniai žodžiai.

Kad ir koks buvo jos žaidimas, moteris jį suvystė. Tos kviečiančios akys. Tas viršutinės palaidinukės sagos segiojimas. Tos kojos. O taip, kojos. Dar niekada *Jergens* kosmetika neatrodė tokia puiki, taip švelniai apčiuopiama, kaip ant jos šlaunų. Ir tas visas žaidimas lūpomis. Ir, dėl Dievo, taip paleisti plaukus. Visos pasaulio moterys žino tuos pokštus.

Bet ji nuostabiai tai darė.

Paėmė jį už svambalo ir nusivedė į pilno žmonių lėktuvo tualetą, kur juos galėjo sučiupti, paviešinti ir padaryti pajuokos objektu. Jis nežinojo, ar komerciniame lėktuve draudžiami seksualiniai santykiai – paprašys kurio nors darbuotojo pasiaiškinti, – bet velniškai aišku, kad tai nebuvo labai gudru.

Kas, jeigu juos būtų užtikusi kokia smulki senučiukė? Arba vaikas? Įsivaizduokime, koks būtų kilęs triukšmas, jeigu juos būtų užklupusi mažoji Siuzė. Niekas visą naktį nebemiegotų. Visi du šimtai su viršum keleivių norėtų pamatyti, kas tokie negali suvaldyti savo libido, dirstelėti į tuos sanguliautojus.

Taip ir įsivaizdavo savo nuotrauką pirmame *Journal* puslapyje – vedamas iš lėktuvo oro uosto pareigūno su smerkiama, net pasibjaurėjimo kupina išraiška veide. Rajono prokuratūra veikiausiai net pasidarytų iš to lankstinuką ir išsiuntinėtų visoms Fultono apygardos teisingumo institucijoms. Jis to neištvertų.

Nemėgo pralaimėti ir darė viską, kad laimėtų. Bet jis mokėjo pralaimėti oriai – jeigu žinojo, kad padarė viską, ką galėjo, jeigu iš tikro nuo pat pradžių nebuvo jokios galimybės laimėti, o jis atidavė visas jėgas aplinkybėms pakeisti. Šitaip jis galėjo pralaimėti. Nemėgo to, bet galėjo.

Bet būti išjuoktam, apsuktam, padarytam visišku kvailiu, kaip padarė ta piemenė, – tik ne šitaip.

Ir kodėl? Be to, kad nepažinodamas ją iškrušo, ką blogo jai padarė?

Na ką gi. Tegul tai lieka nedidelė jo gyvenimo paslaptis.

Patampė šeriuotus skruostus, tada nuleido rankas ant laiškų, žinučių ir kitokių popierių krūvos, kuri susikaupė per dvylika nebuvimo dienų.

Įėjo Marlena, nešina bloknotu ir garuojančiu puodeliu kavos.

– Ačiū. – Pirmu gurkšniu nusiplikino, bet tokios ir norėjo, kava buvo skani.

Ji atsisėdo į savo įprastą vietą kitapus stalo.

– Na. Tai kaip tas Paryžius?

– Prancūziškas.

– Taip blogai?

Jis nusišypsojo.

– Gražus miestas. Visur gėlės. Puikus maistas. Geras vynas.

– Tu nemėgsti vyno.

– Sugebėjau išplempti keletą taurių, na, dėl kompanijos.

– O Sena?

– Mamos pokylis vyko laive-restorane.

– O Dievo Motinos katedra?

– Savo vietoje, bet kupriaus nemačiau.

– Gražios moterys?

– Visur.

Marlena paniekinamai sušnirpštė.

– Jos visos rūko. Štai kodėl tokios plonos.

Derekas nužvelgė ją, ir jos akys susiaurėjo.

– Nedrįsk to sakyti. Bet tai vienintelė dieta, kurios neišbandžiau.

Jis nusijuokė. Jie taip seniai kartu, kad gali traukti vienas kitą per dantį ir neužsigauti. Marlena Salivan nusekė paskui jį, kai po vieno karšto ginčo su vyresniuoju partneriu jis drąsiai trenkė didelės ir garbingos kompanijos durimis.

Ji padėjo jam prisikalti savo advokato iškabą ir nuo tada buvo dešinioji ranka, vartų sargybinis, visų reikalų sekretorė, pasiuntinukė ir naujų idėjų bandytoja. Ji turėjo puikią teisinę

nuovoką ir dažnai pasiūlydavo netikėtus sprendimus, kai byla įstrigdavo, o jo pasirinkta gynybos taktika vesdavo tik prie apkaltinimo. Be jos jis nebūtų galėjęs tvarkyti nei darbinių reikalų, nei asmeninio gyvenimo, ir ji dažnai tai jam primindavo.

Aklai ja pasitikėjo. Ji nusineš į kapą viską, ką pasakys jai kaip paslaptį. Dabar, žiūrėdamas į jos mielą motinišką veidą, svarstė, ar papasakoti apie tą nuotykį lėktuve. *Įsikibk į stalą, Marlena. Nepatikėsi, ką tavo bosas iškrėtė per tą transatlantinį skrydį.*

Bet ne. Negali šito pasakoti, net savo ištikimajai padėjėjai, kuri yra jį mačiusi ne tik šlovės viršūnėje, bet ir žemiausiai nupuolusį. Praėjusios nakties seksualinė išdaiga liks jo paslaptis.

Nuoširdžiai to tikėjosi.

– Ar yra kas naujo iš prokuratūros dėl Džeisono Konoro? – paklausė. Šešiolikmetis buvo apkaltintas šaltakraujiškai nužudęs savo motiną ir patėvį. Dėl nusikaltimo žiaurumo jis buvo traktuojamas kaip suaugęs.

– Skambinau, prašiau bylos susipažinti. Įprastas atsikalbinėjimas.

– Aiškiai išsidirbinėja. Paskambink ir pasakyk, kad aš grįžau ir noriu tos prakeiktos bylos. – Teismo diena sparčiai artėjo, ir jo jaunajam klientui grėsė mirties bausmė, jeigu bus pripažintas kaltu. – Ar kas nors pastaruoju metu kalbėjosi su Džeisonu?

– Vakar. – Ji papasakojo, kad vienas iš padėjėjų, dirbančių prie šios bylos, buvo nuvykęs į kalėjimą. – Matėsi su juo, bet nesikalbėjo. Berniukas vis dar tyli.

– Ar jam buvo pasakyta, kad negalėsiu pagelbėti, jeigu jis pats nesistengs sau padėti?

– Buvo.

Derekas pasižymėjo mintyse, kad reikia nueiti pas berniuką, kai tik leis darbotvarkė, ir pabandyti įtikinti, kad jis yra patekęs į baisią bėdą. Paėmė šūsnį rausvų lapelių, primenančių, kam turi paskambinti. Viršutiniame Marlena buvo užrašiusi storomis raudonomis raidėmis: *Paklausk manęs.*

Paėmė jį ir pamojavo.

– Klausiu.

– Kol buvai išvykęs, atsitiko kai kas įdomaus. Polas Vileris...

– Kas jis?

– „Vilerių verslovė“.

– Tas Vileris?

– Tas Vileris. Pinigai šikną draskė. Nušautas „Moultrio“ viešbutyje. Žiniasklaida dūzgia. Didžiulės laidotuvės. Nenustatytas nusikaltėlis vis dar laisvėje.

Jis švilptelėjo ir parodė į lapelį.

– Tai kas yra Dagas?

– Amžinatilsio brolis ir verslo partneris.

– Intriga stiprėja.

– Per pastarąsias porą dienų jis tris kartus skambino. Nori kuo skubiau susitikti, kai tik grįši.

– Kokiu reikalu?

– Nesakė.

Jautėsi pavargęs kaip šuo, suprato, kad nelabai kaip kvepia, be to, buvo nekokios nuotaikos. Bet jam patiko tai, ką išgirdo, kraujas savaime ėmė burbuliuoti.

– Ar jis gali čia būti po valandos?

Dagas Vileris iš dalies atrodė toks, koks ir buvo, – sėkmingas verslininkas. Apie penkiasdešimties ir gerai išsilaikęs, nors įėjęs į Dereko kabinetą atrodė kaip žmogus, turintis labai daug ką slėpti. Tačiau ranką paspaudė sausai ir tvirtai.

– Kaip suprantu, ką tik grįžote iš užsienio kelionės.

– Iš Paryžiaus. Tiesiai iš oro uosto. Todėl toks susiglamžęs. Atsiprašau. – Derekas jautėsi gerokai apipešiotas, palyginti su nepriekaištingai apsirengusiu ir susitvarkiusiu Vileriu.

– Pone Mičeli, nereikia atsiprašinėti. Tai aš džiaugiuosi, kad sutikote šiandien pat mane priimti.

Derekas mostelėjo į fotelius, tarp kurių stovėjo kavos stalelis, Marlena ant jo jau buvo pastačiusi padėklą su ledo kibirėliu, dviem stiklinėmis ir vandens buteliukais. Jis labiau mėgo šnekėtis su klientais susėdęs šitokioje vietoje, ne prie stalo.

– Vaišinkitės, pone Vileri.

Vileris papurtė galvą.

– Mano padėjėja ponia Salivan papasakojo apie jūsų brolį, – pasakė Derekas, įsipildamas *Perrier* vandens. – Nuoširdžiai užjaučiu.

– Ačiū. Tai siaubinga.

– Be abejo. Ji tik trumpai nušvietė, kas atsitiko, o aš dar neturėjau laiko perskaityti, kas rašoma spaudoje. Ar galite apie tai kalbėti?

Kitas penkias minutes Derekas klausėsi, ką Dagas Vileris žino apie nužudymą. Derekas pastebėjo, kad tai atsitiko kaip tik tą dieną, kai jis išvyko į Prancūziją.

– Tai viskas, ką žinau, – baigė trumpą ataskaitą Vileris. – Remiuosi Džulės ir kitų buvusiųjų lifte pasakojimais policijai.

– Džulė – ta moteris, kuri buvo su jūsų broliu, kai tai įvyko?

– Taip. – Vileris paėmė buteliuką vandens, atsuko kamštelį ir atsigėrė.

Marlena buvo sakiusi, kad Džulė Rutledž buvo Vilerio meilužė. Derekui rūpėjo, ar jos santykiai su Polu Vileriu kėlė šeimai kokių nepatogumų. Iš to, kaip juntamai Dagas Vileris nenorėjo šios temos plėtoti, suvokė, kad kėlė.

– Nusikaltėlis nenustatytas?

Vileris papurtė galvą.

– Ponia Salivan sakė, kad policija neturi jokių rimtesnių įkalčių.

– Šįryt dar neturėjo.

– Kas vadovauja tyrimui?

– Detektyvas vardu Homeris Sanfordas.

– Pažįstu. Geras tyrėjas.

– Tikiuosi, – pasakė Vileris ir truktelėjo pečiais. – Tačiau jis nė kiek nepasistūmėjo tirdamas šią bylą. Šįryt nepasakė nieko naujo.

Derekas žinojo, kad buvęs visų žvaigždžių futbolo rinktinės žaidėjas – nuoseklus ir užsispyręs detektyvas. Draugai apie jį geros nuomonės. Jis kietas tik su nusikaltėliais. Jeigu neturi ko pranešti, tai ne dėl to, kad nesistengia.

– Kaip suprantu, – pasakė jis Vileriui, – Sanfordas turi tik kulką, ir balistinė ekspertizė nieko nedavė.

– Tai tiesa. Patikrino visas duomenų bazes – pistoletas nebuvo panaudotas jokiame ankstesniame nusikaltime.

Derekas kurį laiką tylėjo, laukdamas, ką Vileris toliau pasakys. Vis dar nesuprato, kam žmogus prašė tokio skubaus susitikimo. Pagaliau garsiai ištarė tai, kas ėmė suktis galvoje, vos išgirdus apie šaudymą.

– Atrodo gana keista vieta apiplėšimui, ar ne? Aštuntas viešbučio aukštas.

Vileris įsikirto akimis į jį.

– Taip. – Tada nusuko akis į šoną. – Keista.

– Ar detektyvas Sanfordas užsiminė apie tą keistumą?

– Man ne.

– Aha.

Skrydžio nuovargis ir persisukęs laikas ėmė lenkti Dereką. Nežiūrėjo į laikrodį, bet pagal saulę jautė, kad metas baigti, visas kūnas peršėte peršėjo. Reikėjo sukti prie pabaigos.

– Pone Vileri, kodėl norėjote susitikti?

– Nes žinau jūsų, kaip gynybos advokato, reputaciją. Sakoma, kad jūs labai geras.

– Ačiū.

– Noriu jus samdyti atstovauti mūsų šeimai visa kur.

– „Visa kur“ reiškia...

– Policijos apklausose.

– Jūs apklausiamas dėl brolio nužudymo?

Jis linktelėjo.

– Man sakoma, kad tai įprasta tvarka. Formalumas.

Nesąmonė. Derekas netikėjo, kad policija ką nors darytų dėl formalumo, akivaizdu, kad ir Vileris tuo netiki.

– Ar per šias apklausas dalyvavo jūsų advokatas?

– Taip. – Vileris paniekinamai mostelėjo. – Jis tinka, kai kalbama apie smulkius reikaliukus ar baudas už eismo taisyklių pažeidimus. Bet mes jaučiame, kad čia reikia ko nors su didesniais kiaušiais. Atleiskite už posakį.

– Be abejo, ypač kai tie paminėti kiaušiai yra mano. – Jie supratingai šyptelėjo vienas kitam. – Kas tie „mes“?

Šis Dereko klausimas užklupo vyrą nepasiruošusį.

– Atleiskite?

– Sakote „mes“. Jūs ir kas dar?

– Mano šeima. Žmona ir sūnus.

– Aišku. – Derekas laukė, ką dar Vileris pasakys. Šis pirma dar atsigėrė vandens iš buteliuko.

– Įtarimas automatiškai kristų ant kiekvieno, kuris gali turėti naudos iš Polo mirties, – pasakė.

– Ant jūsų?

– Nebūtinai. Aš nesu Polo paveldėtojas. Tačiau aš tapsiu kompanijos vadovas, ir tai yra nepiniginė nauda.

– Jūsų žmona?

– Šerona. Sakoma, kad aš sėkmingai vedžiau. Šeronos prosenelis nusipirko dešimtis tūkstančių „Coca-Cola“ akcijų, kai bendrovė dar buvo naujokė.

– Sveikinu.

Vileris silpnai šyptelėjo.

– Jai nereikia Polo pinigų. Be to, nusikaltimo metu ji buvo namie.

– Lieka jūsų sūnus.

– Kreitonas. – Jis stabtelėjo, tada pridūrė: – Jis yra Polo paveldėtojas.

Derekas atsilošė kėdėje ir kurį laiką žiūrėjo į vyrą, paskui pasakė:

– Pone Vileri, jei būčiau faras, pirmiausia žiūrėčiau į jį. Neįsižeiskite. Tiesiog esu bjauriai atviras su jumis. Policija visada seka paskui pinigus.

– Suprantu. Ir jie teisingai daro.

– Kiek metų Kreitonui?

– Dvidešimt aštuoneri.

Derekas tikėjosi, kad jis jaunesnis, gal net nepilnametis, labiau priklausomas, prižiūrimas.

– Policija jo nesulaikė, ar ne?

– Ne, nieko panašaus. Apklausos buvo labai mandagios ir vyko mūsų namuose, ne policijos nuovadoje.

– Tai gerai. Ar advokatas visose dalyvavo?

– Pasirūpinau, kad dalyvautų. Laimė, Kreitonas turi geležinį alibi. Tuo laiku, kai įvyko apiplėšimas ir Polas buvo nušautas, jis su savo asmeniniu treneriu mūsų namų teniso korte mokėsi žaisti. Aš grįžau namo persirengti golfui ir mačiau juos korte, tai buvo vos kelios minutės prieš Džulei paskambinant ir pasakant, kad Polas negyvas. Mūsų namų šeimininkė, kuri nemeluotų, net jei nuo to priklausytų jos gyvybė, sakė, kad jie ten žaidė mažiausiai valandą.

– Tai kokia problema?

– Iš tikro nėra problemos. Jus samdau atsargumo dėlei. Nenoriu, kad mano sūnus būtų gąsdinamas, nes detektyvai neturi kur daugiau ieškoti ir ko daugiau veikti.

– Kodėl jie turėtų tai daryti?

Vileris paabejojęs pasakė:

– Polas ir Kreitonas ne itin sutarė.

– Dėl ko?

– Dėl visko, – ištarė Vileris ir sausai nusijuokė. – Esmė ta, kad Kreitonas visai nenori įsitraukti į verslą, o Polas manė, kad turėtų. Polas buvo darboholikas. Ir aš esu, bet ne toks, koks buvo mano brolis. Jis negalėjo suprasti žmonių, kurie nesimėgauja darbu. Kreitonui kitkas rūpėjo.

Derekas klausiamai pakėlė antakius.

– Tenisas?

– Žaidžia beveik kasdien. Jam patinka automobiliai. Drabužiai. Bet tikroji jo aistra – filmai.

– Turite omeny kino filmus?

– Manau, kad jis yra matęs visus filmus, kurie kada nors buvo sukurti. Tai jam daugiau nei pramoga. Tai jo pašaukimas. Vien tai atima daug daugiau jo laiko negu „Vilerių verslovė“. Jis mąsto... meniškai. – Vileris atsiduso. – Polas negalėjo suprasti, tuo labiau susitaikyti su tuo, kad Kreitonas nesidomi prekyba, ir dėl to jį spaudė, net labiau negu aš. Tai buvo tikras jų nesantaikos obuolys.

– Ar apie jų priešiškumą buvo plačiai žinoma?

– Tiems, kurie artimai pažinojo šeimą, – taip. – Jis susiraukė. – Džulė apie tai užsiminė detektyvams.

– Hm. Šeimos nesantaiką policijai atskleidė moteris, kuri buvo su jūsų broliu jo mirties valandą. Viešbutyje. Vidury dienos.

Supratęs užuominą, Dagas pasakė:

– Mano brolis ir Džulė... Pats Polas niekada nekalbėjo apie ją kaip savo draugę. Bet visi, kurie jį pažinojo, žinojo ir apie jų ryšį, nors jie ir stengėsi to neviešinti.

– Kodėl?

– Spėju, kad iš pagarbos Merei, velionei Polo žmonai, kurią jis mylėjo visu kūnu ir siela. Jie buvo visuomenėje gerai žinoma pora. Neišskiriama. Visiškai atsidavę vienas kitam.

– Vaikai?

– Neturėjo. Veikiausiai Merė negalėjo pastoti. Bet jie su Polu tai kompensavo filantropine veikla. Kai Merė mirė, jis buvo priblokštas. Maniau, kad nebegalės žiūrėti į jokią kitą moterį. Bet atsirado Džulė, ir jis įsimylėjo iki ausų.

– Ar seniai tai įvyko?

– Jau kokie dveji metai. Maždaug tiek.

– Ar jie gyveno kartu?

Jis papurtė galvą.

– Kita vertus, jie visą laiką buvo kartu. Mažiausiai keletą kartų per savaitę, taip pat kiekvieną antradienį ilgi pietūs viešbutyje. Jis kartą man pasakojo, kad tas laikas jiems ypatingas ir niekas jam šito negali sutrukdyti. Jis visą savo darbotvarkę derino prie šito.

– Viešbučio personalas gali patvirtinti tą nuolatinę rezervaciją?

– Jau tai padarė. Pateikė įrašus policijai. – Jis padėjo ant stalelio tuščią vandens buteliuką. – Pone Mičeli, ar galiu laikyti jus savo advokatu? Ar būsite mūsų oficialus atstovas bendraujant su žiniasklaida? Tikiuosi, kad mums išvis neprireiks jūsų paslaugų. Bet jei prireiks, jausiuos geriau žinodamas, kad jūs pasiruošęs.

– Man reikia atlikti namų darbus. Susipažinti su byla ir vykstančiu tyrimu. Taip pat noriu susitikti su jūsų šeima, ypač su Kreitonu.

– Žinoma. Jis pritaria minčiai pasitelkti jus į pagalbą, jeigu to prireiks. Ir, suprantama, mes pervesime jums padorų avansą.

Derekas šypsodamasis atsistojo ir ištiesė ranką.

– Tai jau tikrai.

Vileris nusijuokė.

– Rytoj kurjeris pristatys čekį.

– Išeidamas iš ponios Salivan galėsite gauti duomenis, – pasakė Derekas. Tada jo išraiška tapo deramai liūdna. – Man tikrai labai gaila dėl šio susitikimo priežasties. Užuojauta jums ir jūsų šeimai.

– Ačiū.

Vileris apsisuko ir jau buvo beveik prie durų, kai Derekas paklausė:

– Ar policija ją tiria? Draugę.

Atrodė, kad klausimas sutrikdė Vilerį, nes jis perklausė:

– Turite omeny, dėl dalyvavimo? Kaip bendrininkę?

Derekas gūžtelėjo pečiais. Vileris papurtė galvą.

– Jeigu ir tiria, tai veltui. Polas dievino Džulę, o ši jį.

Derekas pasilaikė sau nuomonę apie abipusį dievinimą. Kai ant kortos pastatyti dideli pinigai, kaip dabar Vilerių, dievinimas dažnai traukiasi į antrą planą.

5 skyrius

Šerona Viler rašė paskutinius keletą dešimčių padėkos atvirukų, kuriuos išsiųs žmonėms už jų gėlėmis ir kitais būdais parodytą užuojautą šeimai dėl jos svainio mirties. Tai buvo daug laiko reikalaujantis užsiėmimas. Jau keletą dienų prie šito dirbo ir džiaugėsi, kad matyti pabaiga.

Kai Kreitonas net nepasibeldęs įsiveržė į jos miegamąjį, iš tikro net apsidžiaugė pertraukta. Kol nepamatė, kad jis persiutęs.

– Motin!

– Aš čia, branguti.

Išvydęs ją prie stalo, piktai pažiūrėjo. Jis kažką laikė rankoje, įėjęs tuo mostelėjo.

– Kas tai, širduk? Vaizdo diskas?

– Taip, motin, – pakartojo jis, pabrėždamas žodžius. – Vaizdo diskas. Ir tas vaizdo diskas yra mano.

– Tu jį čia palikai. Vakar vakare pažiūrėjau. Nepamaniau...

– Ne, tu net nepamanei. Tu juo naudojaisi, prieš tai nepasiklaususi manęs.

– Dėl Dievo meilės, Kreitonai, nusiramink. Aš juk jo nesugadinau?

– Tu palikai jį be įdėklo. Gulėjo virtuvėje tiesiai ant ruošos stalo. Atsitiktinai praeidamas jį pamačiau.

– Gal Rubė...

– Jeigu nori būti tokia nerūpestinga, būk su savo vaizdo diskais, ar dar geriau – žiūrėk išsinuomotus, tada nebūsi atsakinga už tai, ką lieti.

Jeigu nenori, kad kas nors liestų jo vaizdo diskus, neturėtų bet kur jų palikinėti, pagalvojo ji. Bet nepasakė. Kam dar labiau erzinti, kai ir taip piktas. Kai jis įširdęs, geriau leisti išsilieti.

– Turėjau paskambinti ir paprašyti tavęs prieš žiūrėdama, – pasakė. – Atsiprašau.

Jis nusviedė diską ant stalo.

– Dabar jis sugadintas, ir man šūdo vertas tavo atsiprašymas.

– Nekalbėk šitaip su motina.

Jie atsisuko ir pamatė Dagą, stovintį tarpduryje. Šis numetė švarką ant lovos.

– Atsiprašyk.

– Nė velnio. Ji neturėjo imti...

– Gana! – riktelėjo Dagas.

Kreitonas supykęs nutilo. Atrodė, kad Dagas pasiruošęs jam trenkti. Šerona jautėsi nelaiminga, nes per ją kilo tas barnis – juk Kreitonas turėjo priežastį susinervinti. Taip neatsargiai elgtis su vienu jo brangiųjų vaizdo diskų – tikrai nedovanotina.

– Nupirksiu kitą vietoj to, – romiai pasiūlė ji. Tada tyliai nusijuokė. – Kam visas tas triukšmas, ir tas filmas ne toks jau geras.

– Ne tai svarbiausia, motin, – atsiduso Kreitonas, veikiausiai dėl jos bukumo, kad nemato, kur esmė. – Aš dingstu. *Hasta la vista, baby.* Arnoldas Švarcnegeris. „Terminatorius 2. Paskutinio teismo diena“. – Jis apsisuko eiti.

– Niekur neik, – pasakė Dagas. – Noriu su tavim pasikalbėti.

– Apie ką?

– Pirmiausia atsiprašyk motinos.

– Jėzau, kiek man, aštuoneri?

Šerona nekentė barnių, nes pati išaugo nuolat girdėdama rietenas. Jos tėvų santuoka buvo be meilės ir labai audringa, rūmai, kuriuose jie gyveno, priminė karo lauką. Per daug pinigų įsukta, kad skyrybos būtų tinkama išeitis, tad jie tenkinosi skaudindami vienas kitą, o Šerona būdavo nelaiminga tarpininkė.

Natūralu, kad ji kiek įmanydama vengė kivirčų, stengėsi būti šeimos taikytoja.

– Viskas gerai, Dagai. Jis nieko blogo neturėjo omenyje, ar ne, branguti? Jis...

– Neteisink jo, Šerona. Per visus laiptus girdėjau. Jis turi tavęs atsiprašyti. Aš reikalauju.

Ji matė, kaip du brangiausi jos gyvenimo žmonės stengiasi žvilgsniu įveikti vienas kitą, ir galiausiai Kreitonas nusileido. Atsisuko į ją, nusilenkė iki žemės, paėmė ranką ir pabučiavo.

– Atleisk man, motin. Atsiprašau, kad pasakiau žodį „šūdas".

Tada išsitiesė ir kreipėsi į Dagą.

– Tas žodis, beje, šešiasdešimt septynis kartus pakartotas kaip tik tame filme. Jo trukmė – devyniasdešimt keturios minutės. Taigi, vakar vakare žiūrėdama tą filmą, ji kas pusantros minutės girdėjo žodį „šūdas" arba jo vedinius, paklaida gali būti kelios sekundės. Bet jeigu mano pasakymas „šūdas" ją įžeidė, tai aš šūdinai atsiprašau.

Šerona negalėjo sulaikyti juoko. Dagas nė kiek nepralinksmėjo.

Stengdamasi išsklaidyti įtampą, ji pasakė:

– Pažiūrėk, ką tik baigiau rašyti padėkos atvirukus. Rytoj bus galima išsiųsti. Visi buvo labai mieli, bet surašyti tuos visus „dėkojame" – rimtas išmėginimas.

– Ačiū, padarei didelį darbą, – tarė Dagas. Tada atsisuko į Kreitoną. – Ką tik grįžau iš susitikimo su Dereku Mičeliu.

Kreitonas trūktelėjo pečiais, tada sudribo į fotelį ir atmetė galvą ant atkaltės, aiškiai rodydamas esąs abejingas.

– Primink man, Dagai, kas jis, – paprašė Šerona.

– Jis gynybos advokatas. Atsimeni, kalbėjome, kad reikia jį pasamdyti.

– Ak, tiesa. – Ji prisiminė, kad prieš porą dienų buvo kažkoks pašnekesys per vakarienę, bet neįsidėjo galvon.

– Jis nori su tavim susitikti, – pasakė Dagas Kreitonui.

– Man jau bloga nuo šito. Iš tikro. Pirma tie detektyvai ir tas tavo minkštakiaušis teisininkas – kabinėjasi prie kiekvieno žodžio,

kažką žymisi. – Kreitonas pavaizdavo skubrų rašymą. – Dabar tas vyriokas. Ir išvis, kuo jis toks ypatingas? Ir kam man jo reikia?

Dagas neatsakė į klausimą.

– Rytoj jo padėjėja paskyrė tau susitikimą.

– Rytoj negaliu. Atsimeni, pats liepei nusivesti tuos plytininkus ir akmenskaldžius pietų.

– Trečią valandą.

– Trečią mano mašina bus servise, ir aš būsiu su ja. Nepasitikiu tuo kretinu mechaniku.

– Štai jo adresas.

Dagas ištiesė vizitinę kortelę. Kreitonas nužvelgė abudu neapykantos kupinu žvilgsniu, tada vienu mostu čiupo kortelę, pakilo iš fotelio, nužingsniavo per kambarį ir išeidamas užtrenkė duris.

Keletą sekundžių tėvai sustingę tylėjo, tada Dagas nuėjo prie lovos ir pasiėmė švarką. Šerona nusekė paskui jį į drabužinę, kuri kartu buvo ir jų abiejų persirengimo kambarys. Jis nusitraukė kaklaraištį ir ėmė sagstytis marškinius.

– Tai aš kalta, – pasakė ji. – Nereikėjo neklausus žiūrėti to vaizdo disko.

– Šerona, nesakyk šitaip. Tai ne tavo kaltė. Vėl jį teisini. Jis niekada nesuaugs ir netaps atsakingas, jeigu kaskart mane pertrauksi, kai bandau jam įdiegti...

– Kalbi kaip Polas.

Pasigailėjo tą pačią akimirką, kai žodžiai išsprūdo iš burnos. Matė, kaip įskaudino. Jis nusivilko marškinius ir kartu su švarku sugrūdo į skalbinių pintinę. Ji priėjo iš už nugaros, apkabino per juosmenį ir prisiglaudė skruostu prie peties.

– Atsiprašau.

Jis tyliai nusijuokė.

– Kalbėjau kaip Polas. – Atsisuko ir pakštelėjo į lūpas. – Tačiau jis buvo teisus, Šerona. Kreitonas yra išpaikintas, ir mes dėl to kalti.

– Labiausiai aš.

– Ne.

– Taip.

– Tu nenorėjai, kad jis jaustųsi vienišas ir nemylimas, kaip tu jauteisi su savo tėvais.

Ji pakėlė jo galvą ir pažiūrėjo į akis.

– Tampi psichologu?

– Nereikia būti psichologu, kad tai suprastum. Ir mes abu kalti, kad išpaikinome Kreitoną. Aš irgi jam nuolaidžiavau, nes taip buvo lengviau.

Ji tyliai nusijuokė.

– Nepasakyčiau, kad su juo kada nors buvo lengva.

– Ir aš. Tikrai, – liūdnai šyptelėjo.

– Aš jį taip mylėjau, Dagai. Norėjau, kad jis tai žinotų. Nenorėjau, kad ant manęs kada nors pyktų. – Padvejojusi pridūrė: – Jeigu būtume turėję daugiau vaikų...

Po Kreitono ji dukart persileido, ir gydytojas rekomendavo pašalinti gimdą. Dagas niekada nepriekaištavo, kad ji nesusilaukė daugiau vaikų, tik Merė kartą liūdnai pajuokavo, kad Vilerių vyrams su palikuonimis nepasisekė. Jie susirado netikusias pateles.

– Nieko panašaus. – Dagas glostė jai rankas. Pabučiavo į kaktą, tada paleido. – Tačiau nuo dabar, kai pakelsiu botagą, palaikyk mano pusę.

Ji linktelėjo – tačiau nedavė pažado, kurio nepajėgtų laikytis.

Jis atsisėdo ant minkštasuolio nusiauti batų.

– Tikiuosi, kad tas teisininkas įvarys jam Dievo baimės.

– Koks jis?

– Man patiko. Kerta iš peties. Sako, teisme gali užkurti tikrą pragarą. Prokurorai dreba jį pamatę. Nemėgsta pralaimėti ir pasiduoda tik visiškai prispirtas.

– Kreitonas klausė, kam mums jo reikia. Ir aš to nesuprantu. – Ji atitraukė vieną iš savo papuošalų stalčių ir apsimetė kažko ieškanti, mėgindama nuslėpti susinervinimą, kurį sukėlė kalba apie teisininką.

– Pastarosios penkios minutės parodė, koks Kreitonas gali būti užsispyręs. Bijau, kad per apklausas jis gali nutrūkti ir

prikalbėti detektyvams ką nors tokio, kas be reikalo juos suerzins.

– Patys kalti, jeigu jis nemaloniai su jais elgiasi, – pasakė Šerona. – Dėl jų klausimų jis netenka kantrybės, ir nuoširdžiai sakau, aš jo nekaltinu. Jis negalėjo dalyvauti tame apiplėšime ir šaudyme, nes buvo čia. Kodėl jie nepradeda ieškoti tikrojo nusikaltėlio ir nepalieka Kreitono ramybėje?

– Tikėkimės, kad paliks. O jeigu ne, Derekas Mičelis bent jau kalbės su policija už mus ir laikys Kreitoną pažabotą.

Ji stumtelėjo stalčių ir šis trinktelėjęs užsidarė.

– Tačiau tai nepaaiškina, kodėl jie prikibo prie Kreitono, jeigu jis turi tokį tvirtą alibi.

Dagas atsistojo, išsitraukė diržą ir rūpestingai pakabino ant gembės.

– Esu tikras, tai Derekas Mičelis pirmiausia ir panorės sužinoti.

– Manai, dėl to kalta Džulė?

– Kad detektyvai domisi Kreitonu?

Šerona gūžtelėjo pečiais.

– Ne, – tvirtai papurtė galvą Dagas. Nusimovė kelnes.

– Bet taip gali būti, ar ne?

– Kodėl ji turėtų rodyti pirštu į Kreitoną?

– Polas galėjo jai prišnekėti visokių blogybių apie Kreitoną.

– Polas negalėjo to padaryti. Jis negalėjo blogai šnekėti Džulei apie ką nors iš šeimos.

Šerona paniekinamai numykė.

– Jie miegojo vienoje lovoje. Polas nekentė Kreitono. Jis...

– Polas nejautė Kreitonui neapykantos, – griežtai atrėmė Dagas. – Jie dėl kai ko nesutarė ir Poluі ne visada patiko Kreitono elgesys. Bet jis nejautė jam neapykantos. Šerona, niekada daugiau nesakyk šito kam nors girdint. Galima susidaryti labai klaidingą vaizdą. – Jis pasuko į vonios kambarį. – Einu, paląsiu po dušu.

Ant Dereko galinių durų kabėjo lipdukas.

Dėmesio! Ji pasiutusi. Sėkmės, bičiuli.

Žinutę buvo prikabinęs kaimynas, kuris prižiūrėdavo Dereko namą šiam išvykus. Be to, kad išimdavo paštą, surinkdavo laikraščius ir palaistydavo augalus, jis dar turėjo tvarkytis su Mage ir jos permaininga nuotaika. Po dvylikos dienų išvykos Derekas turėtų būti laimingas, jeigu kaimynas išvis dar kada nors teiksis su juo šnekėtis.

Atsirakino duris.

– Magut?

Tyla. Įvilko vidun lagaminą, tada užtrenkė duris taip garsiai, kad girdėtųsi visame name, net viršuje.

– Mage?

Palikęs krepšius neiškrautus, perėjo virtuvę, praėjo pro valgomąjį, patikrino svetainę ir savo darbo kambarį – abu tušti, – tada ėmė lipti į antrą aukštą, pakeliui nusimesdamas drabužius. Beveik trisdešimt valandų išbuvo ant kojų, išskyrus tą trumpą snustelėjimą lėktuve, kuris jį ir palaikė. Vylėsi, kad Magė bus gailestinga ir nereikalaus iš jo daugiau, negu jis gali duoti.

Važiuodamas iš oro uosto tikėjosi užsukti į kontorą tik peržvelgti pašto ir duoti pačių būtiniausių nurodymų. Nemanė, kad teks susitikti su Dagu Vileriu, bet nesigailėjo paskyręs susitikimą tik labai paviršutiniškai susipažinęs su aplinkybėmis.

Iki dabar.

Lipdamas laiptais jautėsi taip, tarsi temptų sunkias grandines. Troško pasiaiškinti ir sužinoti šį tą daugiau apie Polo Vilerio nužudymą. Net parsinešė namo visą krūvą Marlenos atrinktų laikraščių, tikėdamasis bent permesti juos akimis. Tačiau nužudymu virtusio apiplėšimo detalės turės palaukti, kol jis pamiegos. Jo smegenys beveik tokios pat pavargusios, kaip ir kūnas.

Pastūmė miegamojo duris. Prieš išvykdamas į Paryžių buvo uždaręs langines, todėl kambaryje buvo tamsu. Blausiai švietė tik pastatoma lempa šalia jo skaitymo fotelio – pritemdyta ji apšvietė tik tą kambario šoną. Namų tvarkytoja ateidavo net jam nesant, todėl niekur nebuvo nė dulkelės, viskas paruošta jo grįžimui.

Magė tysojo ant lovos.

Pamačiusi jį net nepakėlė galvos nuo pagalvės, akyse spindėjo priekaištas. Dar neperžengęs slenksčio pasakė:

– Klausyk, pirmiausia, aš žinau: tu vis dar širsti, kad nepasiėmiau su savimi. Bet judvi su mama niekada nesutarėte, o ši kelionė buvo dėl jos.

Narsiai įžengęs vidun, numetė švarką ant kėdės ir išsiaudamas iš batų baigė atsisagstyti marškinius.

– Ir dar žinau: tikėjaisi, kad vos nusileidęs skubėsiu namo, bet buvo degančių reikalų, kurių negalėjau atidėti.

Priėjo prie lovos ir atsisėdo ant krašto. Magė pasivertė ant nugaros.

– Magut.

Jis atsiduso, nusisuko ir kurį laiką spoksojo į tuštumą. Jis niekada neklausdavo savo klientų, padarė jie tai, kuo kaltinami, ar ne. Jam to nereikėjo žinoti: ne jo darbas vykdyti teisingumą. Jo darbas – žiūrėti, kad kaltinamasis gautų kuo geresnę gynybą.

Bet patirtis jį išmokė, kad daugumai niekšybę padariusių žmonių knietėte knietėjo ją išpažinti. Kaip dabar jam.

– Magut, grįžtant atgal atsitiko kai kas, ką tu turėtum žinoti. Aš sutikau moterį. – Jis dirstelėjo žemyn. – Nežiūrėk taip, aš nepratęs kabinti moterų lėktuve. Tai buvo trumpiausia aistra, kokią kada esu patyręs. Beje, ji mane nusodino, tad baigėsi dar neprasidėjus. – Vėl atsisuko į ją, pakasė pilvą. – Taigi aš vėl visas tavo.

Šokoladinis labradoras suinkštė, tada atsisėdo ir entuziastingai lyžtelėjo jam žandą.

– Ačiū už supratimą.

Kol kasė užausius, kalė apuostė jo kaklą.

– Eime, – pasakė stodamasis ir plekšnodamas jai per pasturgalį. – Palaikyk kompaniją, kol maudysiuosi. – Pastebėjo, kad išlipti iš lovos jai prireikė laiko. – Aštrėja artritas? Rytoj paskambinsiu veterinarui. Beje, tau niekas neliepė kartis ant lovos.

Magė snaudė ant vonios kilimėlio, o jis ilgai stovėjo po karštu dušu, leisdamas vandeniui plakti pečius, kol oda ėmė peršėti. Išlipęs nusišluostė, minutę fenu pasidžiovino plaukus, tada apsijuosė rankšluosčiu, grįžo į miegamąjį ir ant naktinio stalelio pasidėjo žadintuvą.

– Ar nori laukan?

Užuot nuėjusi prie durų, Magė pasuko link savo kilimėlio prie lovos galo ir atsigulusi padėjo galvą ant priekinių letenų.

– Gerai, bet iki ryto dar toli. Neužmiršk, aš paklausiau.

Nusijuosė rankšluostį ir atklojo antklodę. Palaimingai atsidusęs, įsliuogė po vėsiu apklotu ir pasiėmė televizoriaus pultelį. Perbėgo skaitmeninio vaizdo įrašymo įrenginio *TiVo* meniu ir sustojo prie vietinių vakaro žinių. Jis buvo nustatytas įrašyti kasdien, nes Derekas retai kada grįždavo laiku, kad pažiūrėtų tiesiogiai. Ir šį vakarą veikiausiai būtų suspėjęs tik į pirmąsias reklamas.

Suniurkė pagalvę ir įjungė vaizdą ant priešingos sienos pakabintame plokščiame ekrane. Pagrindinis reportažas buvo apie didelę avariją, į kurią pateko mokyklinis autobusas. Kruvini vaikai, sielvartaujantys tėvai, ant žemės – du nedideli geltoni maišai su kūnais.

Greitai persuko pirmyn šį ir kitą reportažą apie blogą pacientų priežiūrą slaugos namuose. Sustabdė, kai ekrane sumirgėjo į Dagą Vilerį panašaus žmogaus nuotrauka. Apačioje buvo užrašas, kad tai Polas Vileris. Pranešėja kaip tik pasakojo nusikaltimo istoriją.

Homeris Sanfordas dalijo skambius pažadus – skundėsi rimtų įkalčių trūkumu, bet pabrėžė, kad skyrius pasiryžęs sučiupti nusikaltėlį. „Pono Vilerio užpuolikas bus atiduotas į teisingumo rankas“, – tikino detektyvas, šalia stovėjo jo porininkė Roberta Kimbal. Jos pakaušis nesiekė Sanfordo peties, bet išraiška buvo tokia pat ryžtinga.

Partneriai atrodė komiškai skirtingi, bet kartu sudarė grėsmingą porą. Išvargusioje Dereko galvoje šmėkštelėjo mintis: jeigu jis būtų besislapstantis nusikaltėlis, nenorėtų, kad tuodu liptų jam ant kulnų.

Vėl pranešėja. „Džulė Rutledž, artima pono Vilerio draugė, buvusi kartu, kai jis buvo nušautas, šiandien popiet dar kartą susitiko su tyrėjais. Štai ką ji pasakė po susitikimo."

Toliau rodė policijos departamento pastatą, iš kurio išeinančią moterį apipuolė būrys reporterių, kaišiojo mikrofonus, bėrė klausimus, tuo metu kamera pritraukė ją iš arti.

Derekas taip staigiai spriegė iš lovos, kad Magė pašoko ant kojų ir dukart garsiai sulojo.

Jis sustabdė vaizdą, paleido iš rankos pultelį. Šis skaudžiai nukrito ant didžiojo kojos piršto. Plikas, rankos ant klubų, dėbsojo į nejudantį atvaizdą ekrane. Tada abiem rankom perbraukė plaukus, triskart staigiai apsisuko miegamojo viduryje ir trenkė kumščiu į kitos rankos delną.

– Kalės vaikas!

6 skyrius

Džulė užsuko čiaupus ir nugręžė plaukus, tada išėjo iš dušo kabinos ir pasiėmė rankšluostį. Veidrodis virš kriauklės buvo apgaravęs, bet vis tiek galėjo matyti miglotą savo atvaizdą. Akys susiaurėjo iš gėdos.

Kad nematytų to įkalčio, įkniaubė veidą į rankšluostį. Bet veltui – net nuo savęs negalėjo paslėpti sarmatos. Ar vėl galės kada nors žiūrėti į save veidrodyje?

Taip, galės. Turės. Dabar jau nebepakeisi.

Skubiai nusišluostė ir užsivilko pižamą. Virtuvėje įsipylė apelsinų sulčių ir nusinešė į miegamąjį.

Atsisėdusi ant lovos, paėmė telefoną ir paskambino į galeriją.

– *Chez Jean*. Kuo galėčiau padėti?

– Ar nori padaryti man įspūdį, kad taip ilgai dirbi?

– O, jūs grįžote! Kaip kelionė? Ar Paryžius pasakiškas?

Klientams ji buvo Katerina Filds. Džulei ji buvo Ketė. Kai atsiliepdavo galerijos telefonu, skambintojas būdavo tikras, kad ji prancūzė. Ji nuostabiai tardavo galerijos pavadinimą – *Chez Jean*, „Pas Žaną", tai palikimas ankstesnio savininko, iš kurio Džulė nupirko verslą. Bet kalbėdamasi su Džule Ketė pereidavo į gimtąją Džordžijos tarseną. Ji buvo natūraliai gyvybinga, energija veržte veržėsi iš jos ištįsusios figūros kaip puta iš šampano butelio.

Dvidešimt penkerių, beveik dešimčia metų jaunesnė už Džulę, Ketė turėjo du diplomus – prancūzų kalbos ir meno istorijos.

Galerijos klientai ją dievino – ne tik dėl skonio ir natūralaus žavesio, bet ir dėl to, kad ji buvo ne pagal metus išmintinga. Jie pasitikėjo jos nuomone, taip ir turi būti.

– Taip, grįžau, – atsakė Džulė. – Kodėl taip ilgai atidaryta?

– Neatidaryta. Durys užrakintos. Tvarkiausi kitame kambaryje, ruošiausi išeiti. Bet papasakokite apie kelionę. Kaip Paryžius?

– Mielas kaip visada, nors nelabai ką temačiau.

– Sakiau, kad per trumpam susiruošėte.

– Padariau, dėl ko vykau.

– Nupirkote paveikslus?

Tai buvo jos netikėtos kelionės pretekstas.

– Taip. Ir dar porą to paties dailininko. Mes būsime pirmoji galerija Valstijose, kuri parodys jo darbus, ir jis asmeniškai atėjo padėkoti į viešbutį. Nubėrė rankas bučiniais. Labai pompastiškas. Labai prancūziškas.

– Žavus?

– Toks dekadentiško Europos vyrų stiliaus.

– Hm. Ne mano tipo, – apgailestaudama ištarė Ketė.

– Paveikslai jau siunčiami. Kitą savaitę turėtume gauti.

– Rytoj sėsiu prie telefono ir ištransliuosiu žinią.

– Gera mintis. Būsiu rytą.

– Išsimiegokit, – patarė Ketė. – Taip greitai apsisukote, turėtumėte jausti laiko skirtumą. Ar išvis miegojote grįždama?

Prisiminus, ką darė grįždama, Džulės skruostai nukaito.

– Nedaug ir nekaip. Dabar pat einu į lovą ir rytoj būsiu visiškai atsigavusi.

Truputį padvejojusi, Ketė paklausė:

– Kaip laikotės?

– Puikiai.

– Turiu omeny Polą.

– Žinau, ką turi omeny. – Džulė giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė. – Kapstausi. Ką dar galiu daryti?

– Jums reikėtų pasikonsultuoti su sielvarto specialistais.

– Pagalvosiu.

– Tarsi neužtektų, kad netekote Polo, vyriokas, kuris jį nužudė, vis dar laisvas.

– Šiandien popiet susitikau su detektyvais, net nespėjusi grįžti namo. Kol buvau Paryžiuje, jie nė kiek nepasistūmėjo.

– Per televizorių niekada nebūna taip sunku atskleisti nusikaltimus.

Nepaisydama temos niūrumo, Džulė šyptelėjo.

– Iki rytojaus.

– Gerai pailsėkite.

Džulė padėjo mobilųjį ant stalelio prie lovos ir pasiėmė televizoriaus pultelį. Spėjo kaip tik laiku: pamatė save per žinias, apgultą reporterių, kai išėjo iš nevaisingo susitikimo su detektyvais Sanfordu ir Kimbal, – jie atrodė labiau susirūpinę dėl jos staigaus išvykimo iš šalies, negu dėl to, kad nesučiumpa Polo žudiko.

– Daugiau taip neišvykite, – griežtai pareiškė Sanfordas. – Mes nežinojome, kad išvykstate, kol jau buvo per vėlu.

– Kas buvo per vėlu?

– Sulaikyti jus nuo išvykos.

– Ar turėjau prašyti leidimo?

– Sutikit, tai neatrodė gerai, – pridėjo Kimbal.

– Kam?

Užuot atsakęs, Sanfordas paklausė:

– Kas Paryžiuje buvo taip svarbu, kad negalėjo palaukti?

Ji papasakojo jiems apie menininką, kuris dabar ant bangos.

– Be abejo, laikas netinkamas. Šiaip jau nebūčiau vykusi per gedulą, bet atsiradusi galimybė buvo trumpalaikė, todėl turėjau nulėkti, kad neprarasčiau konkurencingumo su kitomis šalies galerijomis.

Tai atrodė tinkamas staigios kelionės pateisinimas, ir jie be prieštaravimų jį priėmė, nė neįtardami, kad tikroji kelionės priežastis buvo skrydis namo.

Savo ruožtu ji turėjo jiems daugybę klausimų, bet visi suėjo į vieną: ar įvyko persilaužimas? Ir visi jų aiškinimai susivedė į vieną glaustą „ne“.

– Tačiau, – pridūrė Kimbal, – mūsų ekspertai peržiūri saugumo kamerų įrašus viešbučio fojė. Jos įrašo vaizdą kas keturias sekundes.

– Kaip banke.

Jie sutiko, kad taip.

– Bet ką gero tai duos? Mes nežinome, kaip jis atrodo.

– Nežinome, – atsakė Sanfordas. – Todėl tai ilgas, varginantis rūšiavimas atmetant.

– Bijau, kad nelabai pagaunu mintį.

Sanfordas paaiškino:

– Mes perkošėme viešbučio svečius ir darbuotojus. Vis dar apklausiame, bet nieko neaiškėja. Esame beveik tikri, kad mūsų vyrukas įėjo, padarė darbą ir išėjo.

Džulė abudu paeiliui nužvelgė.

– Tai grynas spėjimas, bet mes dabar einame tuo keliu, – pasakė Kimbal.

Sanfordas pratęsė:

– Manome, kad nušovęs poną Vilerį jis nubėgo į laiptinę, kur buvo palikęs batus ir kokį nors krepšį. Lagaminą, kelionmaišį, ką nors tokio, kas viešbutyje neatkreiptų dėmesio. Nusimetė kaukę, akinius ir treningą. Po juo turėjo drabužius, tad jam tereikėjo apsiauti batus. Sugrūdo tą maskuotę į lagaminą ar kas tai buvo, nubėgo laiptais į vestibiulį ir išėjo iš viešbučio dar prieš tai, kai kas nors suvokė, kas atsitiko, ir apsauga pradėjo tikrinti kiekvieną išeinantįjį.

Džulė neprisiminė, kaip liftas leidosi žemyn, bet atminė tas keletą minučių visiškos sumaišties, kai durys atsidarė ir lifto laukiantys žmonės išvydo siaubą viduje. Ją, palinkusią virš Polo, kraujo ežerą ant grindų ir kitų trijų keleivių klaiką. Tas šiurpus vaizdas iškart sukėlė chaosą. Tai padaręs žmogus lengvai galėjo išeiti nepastebėtas.

Nepastebėtas žmonių, bet užfiksuotas stebėjimo kamerų.

– Mes ypač tikriname laiką iškart prieš jūsų liftui nusileidžiant į vestibiulį ir po to, kai ten užvirė pragaras, kad nustatytume, ar kameros neužfiksavo ko nors išeinant iš viešbučio,

kas nėra darbuotojas, svečias, svečio draugas, kas nors, atvykęs į susitikimą ar konferenciją. Ko nors, kas neatsiima automobilio iš patarnautojo ar neužsisako taksi.

– Šimtai žmonių, – ištarė ji. – Kiek tai užtruks?

Abu detektyvai sutiko, kad tai didelis darbas.

– Nieko daugiau?

Jie papasakojo, kad nerado nei kaukės, nei akinių ar treningo. Jo kojinės paliko plaušų ant kilimo koridoriuje, bet jos tokios pat, kokios pardavinėjamos beveik visose parduotuvėse, prekiaujančiose vyriškomis kojinėmis. Jis nieko nepalietė oda, nepaliko nė plaukelio, bent jie nerado, ir net jeigu būtų kur nukrapštę kokį gabaliuką jo DNR, dar reikėtų jį identifikuoti, kad galėtų sulyginti norėdami ištraukti jį į šviesą.

– Automobiliai garaže?

– Tikriname visus, – pasakė Sanfordas. – Prie įvažiavimo yra apsaugos kamera. Dešimt minučių prieš ir po šūvio niekas neišvažiavo iš garažo, nieko nebuvo įleista. Todėl ir manome, kad jis išėjo. Veikiausiai paliko mašiną už kelių kvartalų nuo viešbučio.

Dėl laiko pasikeitimo Džulė buvo niūri ir liūdna. Ji nusprendė aklai paspėlioti.

– Jūs turite tos dienos vestibiulio vaizdo įrašą?

– Jau keletą kartų peržiūrėjome, – atsakė Sanfordas.

– Ar jame yra Kreitonas Vileris?

– Ne. – Kimbal atsakė taip staigiai, kad Džulė aiškiai suprato, jog jie specialiai jo ieškojo.

Tada padėkojo už jų kruopštumą ir išėjo. Nesitikėjo vos išėjusi būti apspista reporterių.

– Neturiu ką pasakyti, – pranešė irdamasi pro juos.

– Ponia Rutledž, ar jie turi kokių nors pėdsakų?

– Klauskite jų.

– Ar jie nors kiek priartėjo prie poną Vilerį nušovusio asmens?

– Kiek žinau, ne.

– Ar manote, kad plėšikas veikė vienas?

Šis klausimas ją sustabdė, nes tai buvo pirmas kartas, kai kas nors ją šito paklausė. Dabar, žiūrėdama per televizorių, kaip atsako į šį klausimą, regėjo savo veide įsitikinimą, kai pasilenkė prie mikrofono ir ištarė:

– Ne, ir aš taip pat nemanau, kad tai buvo apiplėšimas.

Įrašas čia baigėsi, ir vėl pasirodė pranešėja. „Nors mūsų korespondentas Krisas de la Kruzas prašė išplėtoti šį teiginį, ji atsisakė."

Džulė išjungė televizorių ir užgesino šviesą.

Už šį teiginį veikiausiai gaus velnių nuo detektyvų, bet jai tai nerūpi. Nusikaltimas įvykdytas jau beveik prieš dvi savaites. Be Polo, per tą laiką jie veikiausiai darbavosi prie kokio tuzino kitų žmogžudysčių. Kaskart, kai paskambindavo ar susitikdavo, jie kartodavo, kad yra pasiryžę išnarplioti šią bylą ir patraukti nusikaltėlį atsakomybėn, bet ji nebuvo naivi. Netrukus nauji rūpesčiai, nauji nusikaltimai nustums šią bylą į antrą planą.

Gal jos pareiškimas žurnalistams sudrums benusistovinčius vandenis – bent dienai ar dviem. Visko gali būti. Per dieną ar dvi daug kas gali nutikti.

Per dieną ar dvi vienuolikos kilometrų aukštyje gali padaryti kai ką, ko niekada nebūtum net įsivaizdavusi.

Kreitonas palietė piktogramą monitoriuje, kuris jam atstojo pultelį, ir padidino garsą savo milžiniškame skaitmeniniame namų kino ekrane.

Moteris pakėlė galvą nuo jo skreito ir kiek įsižeidusi paklausė:

– Ar nusibodau?

– Pasakysiu, jei nusibosi.

Jis uždėjo delną jai ant pakaušio ir spustelėjo žemyn. Ji grįžo prie to, ką darė. Iš tikro šitam ji buvo net labai gera. Kadangi jis buvo nuolatinis klientas, agentūra žinojo, kas jam patinka, ir siųsdavo tik geriausias merginas. Kai ji prisistatė, jis pasakė: „Į teatrą." Vos jis atsisėdo į krėslą, ji ėmėsi darbo. Jos šviesūs plaukai buvo tiesūs ir gražūs. Žiūrėdamas naujausių žinių pradžią, jis tingiai juos kedeno.

Per jo įmantrią namų kino sistemą net pilkas gyvenimas atrodė gražus. Jis niekur kitur nežiūrėdavo televizoriaus. Ir filmus jam labiau patiko žiūrėti savo asmeniniame kino teatre, o ne viešuose kino teatruose, kurių dauguma įrengti prekybos centruose; ten idiotai ryja kukurūzų spragėsius, šnibždasi, baksnoja į jo kėdės atkaltę ir net – kur ritasi pasaulis? – siuntinėja mobiliaisiais žinutes.

Savo vaizdo diskų kolekciją jis laikė nacionaline vertybe. Siekiant apsaugoti senų filmų skardines ir vaizdajuostes, kino teatre buvo kruopščiai palaikomas vienodas temperatūros ir drėgmės režimas. Visi jo filmai, vaizdajuostės ir diskai buvo kruopščiai sukataloguoti, susisteminti kompiuterio bylose, kurias jis beveik kasdien atnaujindavo. Prie visos elektronikos buvo einama su baltomis pirštinaitėmis. Jokios dulkelės – nors jo tarnaitei buvo uždrausta net įeiti į šį kambarį. Valydavo jis pats.

Vaizdo rezoliucija ekrane buvo tokia didelė, kad matėsi pranešėjos nosies poros, kai ji perėjo prie slegiančios istorijos apie juokingus apsišikusius senius slaugos namuose. Jėzau, kodėl jų besiskundžiantys giminaičiai neleidžia jiems numirti?

Jis nebūtų gaišęs laiko žiūrėdamas žinias, jeigu nerūpėtų sužinoti, ar yra kas naujo apie dėdės Polo nužudymą. Prieš savaitę detektyvai vėl pas jį apsilankė, šįkart klausinėjo, ar jis atsimena paskutinį ginčą Polo kabinete.

Suprasdamas, kad koks nors „Vilerių verslovės" ilganosis, veikiausiai dėdės džiūsna padėjėjas, jį įskundė, nusprendė, kad geriau prisipažinti, nei būti sučiuptam meluojant.

– Aišku, atsimenu. Jis mane išbarė.

Dėl ko, norėjo jie žinoti.

– Dėl to, kad esu bevertis. – Jis išsiviepė juodajam vyrui, paskui moteriai plačia šikna ir neskoningais drabužiais. – Nors tai visiškai netikslu. Paaiškinau dėdei Poliui, kad toli gražu nesu bevertis, kad mano patikėtoji nuosavybė, kurią paliko seneliai iš motinos pusės, perkopė septyniasdešimt milijonų dolerių, ir tai bet kokiais skaičiavimais yra geras gabalas. Maniausi gana smagiai atkirtęs, tačiau dėdei Poliui visai nepasirodė juokinga.

Detektyvai atrodė nusivylę dėl jo prisipažinimo ginčijusis. Negi tikėjosi ką nors jam prikabinti? Jeigu taip, buvo visiškai nuginkluoti. Jo tėtis pasamdė prašmatnų gynybos advokatą, kuris nuo šiol bus jo burna, bet jo neprireiks. Byla vėsta. Greitai visai atšals. Kaip ir vargšas dėdė Polas.

Merginos liežuvis palietė jautrią vietą, ir jo penis atsiliepė. Jau arti pabaigos. Laukdamas atlošė galvą ir užsimerkė. Bet tuoj pat atsimerkė, kai iš visų garsiakalbių pasigirdo pažįstamas balsas. „Neturiu ko jums pasakyti."

Ekranas buvo pilnas Džulės Rutledž. Jam buvo malonu matyti, kad ji atrodo pavargusi bei susitaršiusi ir net truputį suirzusi, kai buvo paklausta, ar policija nors kiek pasistūmėjo ieškodama Polo žudiko. „Kiek žinau, ne", – atsakė ji.

Kaip šaunu! Būti velniškai gerai čiulpiamam – ir kartu matyti per televizorių paskutinę savo dėdės meilužę. Norėjo, kad ji tai žinotų. Gal vėliau reikės jai paskambinti ir pasakyti: „Džule, mačiau tave per žinias. Kai man išsiliejo, žiūrėjau tiesiai į tave."

Tą žavų minties vingį nutraukė kekšė, vėl pakėlusi galvą.

– Ei, tu peši man plaukus.

Jis atleido gniaužtus, bet ir toliau palaimingai šypsojosi. Džulė jo nemėgo, be abejo, dėl viso to, ką Polas apie jį pripliurpė. Kad ir ką Polas pasakojo, Džulė elgėsi su juo šaltai ir laikėsi atokiai. Kreitoną tai džiugino, jam patiko jos regimas varžymasis.

Ji pasakė tiesiai į kamerą: „Ir aš taip pat nemanau, kad tai buvo apiplėšimas."

Tuo metu Kreitonui išsiliejo.

Kekšė pažiūrėjo aukštyn į jį ir irzliai paklausė:

– Kas buvo taip juokinga?

Ji aiškiai nebuvo pratusi, kad tekiai garsiai juoktųsi, kai artėja prie pabaigos.

– Nieko. – Jis užsegė užtrauktuką, tada paėmė ją už rankos ir pastatė ant kojų. – Laikas eiti.

– Kur skubi? – Ji perbraukė jam per marškinius ir sumurkė: – Galėčiau dar pabūti.

Jis ją atstūmė.

– Lauk.

Jausdama, kad jis išties to nori, čiupo rankinuką ir pasuko iš kambario. Jis nusekė paskui, kad ji išeidama ko nors nepaimtų. Ji patraukė lauko duris ir jau atidariusi metė per petį tulžingą žvilgsnį.

– Kitos mergaitės buvo teisios. Tu storžievis.

– Plyšta širdis.

– Ir, mano nuomone, esi nenormalus kaip šūdas.

Jis galėjo sugalvoti dešimtis prašmatnių atsakymų, bet neverta tuščiai aušinti burnos. Todėl be žodžių išstūmė merginą pro duris ir garsiai jas užtrenkė.

Grįždamas atgal į salę, stabtelėjo prie svetainės lango mansardoje pasigėrėti žėrinčia Atlantos panorama. Eidamas pro nenatūraliai minkštą odinę sofą, perbraukė ranka per nugarėlę, pasigėrėjo dvivėrėmis *art deco* stiliaus durimis, kurias išgelbėjo iš sugriauto teatro ir kurios dabar saugojo įėjimą į jo nuosavą kino karalystę.

Vėl grįžęs į savo jaukią, pagal jo paties projektą pagamintą kėdę, peržiūrėjo Džulės pasirodymą žiniose. Deja, antrą kartą žiūrint buvo nebe tiek smagu, kiek pikta. Kai jau atrodė, kad detektyvų ryžtas vis mažėja ir jie veikiausiai jau pradeda stumti jo dėdės nužudymą į antrą planą, Džulė pasiūlė naują perspektyvą. Dabar Sanfordas ir Kimbel bus priversti tirti galimybę, kad tas įvykis buvo daugiau negu apiplėšimas.

Kai dėdė buvo nužudytas, Kreitonas tūnojo didžiuliame tėvo šešėlyje, leido jam kalbėti šeimos vardu, o pats vengė žiniasklaidos dėmesio. Jis dievino vaidinimus – bet tiktai kine. Tikrovėje rampos šviesos, ko gero, padeda atkreipti dėmesį į kieno nors grožį bei jėgą, ir jis šioje srityje nebuvo labai blogos nuomonės apie save. Bet norėdamas šildytis rampos šviesoje, turi paaukoti privatumą. Anonimiškumas turi didelių privalumų. Buvimas antrame plane teikia daug daugiau laisvės, taigi ir galios.

Bet dabar, kai Džulė šitaip paleido gerklę, detektyvai vėl gali juo susidomėti ir jam veikiausiai prireiks to prašmatnaus teisininko Dereko Mičelio.

Vienas vargas.

7 skyrius

Džulei patiko jos galerija. Santūri, saikingai prabangi, ji tiko šiai Persikų gatvės daliai, kur visi moteriškos ir vyriškos aprangos salonai, senienų krautuvės, užkandinės orientavosi į tokį pat aukštą lygį, kaip ir jos klientai. Apelsinmedžiai puoduose abipus rafinuotų juodų durų ir kutuotas tentas per šaligatvį – tos smulkmenos skirtos būsimiems meno aistruoliams, jiems gali būti nejauku griežtoje rafinuotoje aplinkoje, kurios tikisi rimti pirkėjai.

Pasuko į alėją, vedančią į užpakalinę namo dalį, ten pastatė mašiną ir įėjo pro užpakalines duris. Ant savo stalo numetė rankinę ir visą glėbį katalogų, kuriuos parsivežė iš Prancūzijos. Stalas buvo užgriozdintas, kad ir kaip ji stengėsi tvarkytis su popieriais. Išvyko vos keletui dienų, o sąskaitų ir kitokių laiškų krūva vėl išaugo. Ketė buvo padėjusi keletą telefono žinučių matomoj vietoj. Pervertė, bet nerado nieko degančio.

Biurą ir saugyklą nuo galerijos skyrė platus dešimties metrų ilgio koridorius. Jame buvo iškabinti menkesnės vertės, pigesni paveikslai. Šįkart eidama per koridorių mintyse pasižymėjo, kad kai kuriuos reikia perkelti. Ji tikėjo, kad kūrinius reikia dažnai keisti vietomis. Paveikslas ar kitoks meno kūrinys, kuris liko nepastebėtas, naujoje erdvėje gali staiga patraukti lankytojo dėmesį. Storas kilimas ir Bethovenas, besiliejantis iš nematomų garsiakalbių, prislopino jos žingsnius, tad kol neįėjo į salę, Ketė nežinojo, kad ji atvažiavusi. O pamačiusi džiugiai ištarė:

– Ak, ji jau čia.

Vyras, su kuriuo Ketė kalbėjo, atsisuko. Džulė staiga sustojo, jai atėmė žadą.

Derekas Mičelis, pergalingai šypsodamasis, kad pavyko ištraukti kilimą jai iš po kojų, maloniai ištarė:

– Labas rytas.

Ji rado jėgų atsakyti.

– Kai atvykau atidaryti galerijos, ponas Mičelis jau buvo čia, – pasakė Ketė. – Aiškinau, kad jūs veikiausiai nepasirodysite iki kokios pusės vienuoliktos, bet jis sakė su malonumu palauksiąs. Išgėrėme espreso.

Jam už nugaros Ketė vaipėsi ir kilnojo antakius. Džulė beveik girdėjo ją sakant: *Koks eržilas!*

Puikus trijų dalių vilnonis vasarinis kostiumas, vienspalviai marškiniai ir kaklaraištis, rankogalių sąsagos santūrios. Elegantiškesnis negu su kelionės drabužiais. Aukščiausia kokybė ir dermė. Nuo jo sklido pasitikėjimas savimi ir šiurkštus vyriškumas, kuris menkai derėjo su malonumų ieškančio vyro apranga, tarsi drabužiai būtų kruopščiai parinkti tam neatitikimui pabrėžti.

Džulė atitraukė akis nuo jo ir pažiūrėjo į šunį, gulintį prie kojų.

– Tai Magė, – pasakė jis.

– Žinau, kad paprastai mes neįleidžiame gyvūnų į galeriją, – pasiskubino įsiterpti Ketė. – Bet ponas Mičelis patikino, kad Magė išauklėta ir iš tikro yra labiau žmogus negu šuo. Argi ji ne graži?

Tarsi suprasdama, kad buvo pristatyta, kalė pakėlė galvą ir pažiūrėjo į Džulę, tada baisingai nusižiovavo ir vėl padėjo galvą šalia savo šeimininko itališkų batų.

Džulė stebėjo, kaip batai artėja link jos. Kai priartėjo, pakėlė galvą ir pažiūrėjo Derekui Mičeliui į veidą.

– Ponia Rutledž. – Jis ištiesė dešinę ranką.

Žinodama, kad dėl Ketės turi žaisti šį žaidimą, paspaudė jam ranką.

– Pone Mičeli, sveiki atvykę į galeriją „Pas Žaną“. Iš kur sužinojote apie mus?

– Atlikau namų darbus. – Jis palaikė jos ranką sekundę ilgiau, nei derėtų, tada paleido.

– Jis ieško ko nors ypatingo, – pasakė Ketė.

– Pavyzdžiui, ko? – kreipdamasi į jį paklausė Džulė.

– Dar nežinau.

– Namams ar biurui?

– Savo miegamajam, – neiškentė Ketė. Ji vėl pakilnojo antakius, bet Džulė apsimetė nepastebėjusi.

Jis tarė:

– Kiek jau spėjau sužinoti, garsėjate kaip mokantys patenkinti klientus.

Džulės skruostai užsiliepsnojo. Dėl Ketės ji ištarė:

– Stengiuosi.

– Ak, esu tikras, ne tik stengiatės. Jūs tai padarote. – Jis truputį palaukė. O tada: – Šimtus kartų važiavau pro galeriją ir visada žavėjausi languose išstatytais darbais. Bet neturėjau priežasties sustoti.

– O dabar turite?

– Dabar turiu.

Ji susiėmė.

– Puiku. Esu tikra, Katerina suras jums puikų darbą. Ji labai išmintinga.

– Jis atėjo pasimatyti su jumis.

– Tai tiesa, ponia Rutledž. Ne todėl, kad ponia Filds nepakankamai žavi ar, esu tikras, išmintinga. – Jis per petį nusišypsojo Ketei, ir ji atsakė dar jam nespėjus nusisukti. – Bet aš atsiduodu į jūsų labai išmoningas rankas.

Jos dvigubai klausai tai buvo beveik taip pat subtilu, kaip krovininio traukinio dundėjimas. Per galvą ūžtelėjo nesenų pojūčių vaizdai. Drovumas suspaudė gerklę ir ji turėjo sutelkti visas valios jėgas, kad to neparodytų. Ir, kas dar blogiau, jis puikiai žinojo, ką ji prisiminė.

Meistriškai ją užklupo. Šypsena, šuo, nuginkluojančios manieros – jis tiesiog užbūrė Ketę. Kaip suprantamai pasiaiškintų

savo padėjėjai, jeigu išprašytų jį ir jo gerai išauklėtą labradorą už durų ir dar jas užrakintų?

Sausa kaip dykuma burna šiaip taip išspaudė:

– Pone Mičeli, ar turite galvoje ką nors konkretaus?

– Esu atviras pasiūlymams.

Gerai, jau gana tų seksualinių užuominų. Atžariai pasakė:

– Man reikia nors kokių orientyrų. Kitaip tik gaišinsiu jūsų laiką. – *Ir savo*, mintyse pridūrė.

– Aš nežinau, ko noriu, kol nepamatau, bet kai pamatau, veikiu greitai. – Jis luktelėjo, tada paprašė: – Gal galite man ką nors parodyti?

Stengdamasi būti paslaugi, Ketė pasakė:

– Yra keletas daiktų salone. Aš prižiūrėsiu galeriją. Taip pat ir Magę. – Ji priklaupė ir paglostė šuniui nugarą. – Mums bus gerai, ar ne, Mage?

Derekas Mičelis nusišypsojo.

– Girdžiu, kad ji neprieštarauja. Veskite, ponia Rutledž.

Kadangi buvo nuspręsta už ją, Džulė apsisuko ir nulydėjo jį koridoriumi į mažą kambariuką kairėje, kurį ji vadino salonu. Tai buvo kambarys, kuriame išmanūs kolekcionieriai galėjo studijuoti skulptūras ar paveikslus esant geriausiam apšvietimui. Jiems buvo duodama laiko apžiūrėti eksponatą įvairiais rakursais, patogiai, ramiai ir visiškai netrukdomiems. Čia paprastai Džulė baigdavo sandorį, tad patalpa buvo jaukiai įrengta.

Įėjusi pro duris, ji palietė jungiklį, ir pasiliejo subtili šviesa. Derekas Mičelis įėjo iš paskos. Ji uždarė duris ir staigiai atsisuko.

– Ką čia veikiate?

– Kodėl taip padarėte?

Įsisprendę nedidelėje erdvėje, jie kalbėjo kartu ir dėbsojo vienas į kitą.

Jis stovėjo karinga poza, rankos ant klubų, švarko skvernai atmesti. Tai poza, kuria jis veikiausiai stovi prieš liudytoją kryžminėje apklausoje, ir Džulę tai papiktino.

– Kaip drįsote čia ateiti? – sušuko ji.

– Kaip aš drįsau? Kaip drįsau? Ir tai sako aktorė iš keleto kilometrų aukštumų.

Ji atsuko jam nugarą.

– Aš apie tai nekalbėsiu.

– Nė velnio. – Jis apėjo aplink ir vėl stojo veidu į veidą. – Pernelyg aišku, kad mūsų susitikimas nebuvo atsitiktinis.

– Aišku, nebuvo. Negi manote, kad tempčiau gundyti visiškai nepažįstamą žmogų į viešą tualetą, jeigu nebūtų rimtos priežasties?

– Rimtesnės negu noras pasidulkinti?

Iš pradžių ji buvo pernelyg sukrėsta, kad kalbėtų, o kai prakalbo, balsas virpėjo iš pasipiktinimo.

– Noriu, kad išeitumėte.

– Ak, ak, dar ne dabar. – Jis užtvėrė kelią, kai ji bandė apeiti. – Velniškai aišku, kad nesielgėte kaip moteris, gedinti savo mirusio meilužio, kai lindote prie mano užtrauktuko.

– Nesiruošiu to klausytis. – Ji žengtelėjo į šoną; jis kūnu užstojo.

– Jeigu kabinti vyrus lėktuve nėra jūsų užsiėmimas...

– Nėra.

– Tai grįžkime prie pradinio mano klausimo. Kodėl? Jūs iš pasalų man smogėte. Noriu žinoti kodėl. Dabar man aišku, kad tai susiję su Polu Vileriu. Bet kaip? Kai Paryžiuje įsėdau į tą lėktuvą, aš dar nieko apie jį nežinojau. Kodėl norėjote mane išdurti dar prieš man ką nors apie jį sužinant?

– Pone Mičeli, jūs protingas. Pats suprasite.

– Išgelbėkite mane nuo to vargo. Papasakokite.

Ji papurtė galvą ir vėl bandė praeiti. Šį kartą jis čiupo ją už rankos.

– Ar labiau norėtumėte, kad paklausčiau Dago Vilerio, kodėl jo velionio brolio meilužė sugundė mane lėktuve?

Ji staigiai ištraukė ranką ir pasakė:

– Man nesvarbu, ar jo paklausite.

Jis klastingai nusišypsojo.

– Blefuojate. Jums svarbu.

Ji smaigstė jį akimis.

– Ponia Rutledž, išgelbėkite mus nuo tų keblumų. Kam jums prireikė mane kompromituoti?

Jis taip pat blefavo. Jis nepasakos Dagui apie nuotykį lėktuve – nenorės, kad kas nors žinotų jį likus kvailį. Bet jis buvo pratęs blefuoti, ir sprendžiant pagal tai, ką ji apie jį buvo skaičiusi, tai dažnai paveikdavo net pačius kiečiausius prokurorus. Be to, ji jau padarė, ką ruošėsi padaryti. Nieko neatsitiks, jeigu jis sužinos kodėl.

– Aš taip padariau, kad jūs negalėtumėte atstovauti Kreitonui.

– Sūnėnui. Ką jis turi bendra su šituo?

– Viską.

– Su savo dėdės mirtim?

Ji linktelėjo.

– Jis turi alibi.

– Kad ir kaip būtų, pone Mičeli, aš žinau, kad jis kaltas. Anksčiau ar vėliau policija tai irgi sužinos. Jis bus apkaltintas ir nuteistas. Bet jūsų nebus su juo ir to nepamatysite. Negalite jo ginti. Ne po... po...

– Aha. Jūs galite tai daryti, bet negalite ištarti balsu.

Jie ilgai piktai dėbsojo vienas į kitą, ir jis pirmas nusuko akis. Ji išgirdo, kaip nusisukdamas ir eidamas į kitą nedidelio kambario kampą pašnibždom nusikeikė. Valandėlę dėbsojo į paveikslą ant sienos. Šis buvo taip apšviestas, kad matėsi kiekvienas potėpis.

Ji ramiai pasakė:

– Dabar, kai žinote, galite išeiti.

Nekreipdamas dėmesio jis paklausė:

– Iš kur sužinojote, kad Dagas samdys mane?

– Per priėmimą po Polo laidotuvių nugirdau jį skundžiantis kai kuriems draugams, kad policija vis dar apklausia jį, visą jo šeimą, nors jie turi tvirtus alibi. Kažkas pasakė, kad tai kvaila ir panašu į policijos priekabiavimą, ir gal Dagui laikas pasiimti pitbulį – tai citata, – kuris tai sustabdytų. Dagas atsakė, kad jau galvojo apie tai. Jis mestelėjo jūsų vardą. Aš truputį patyri-

nėjau. Paskaitinėjau apie jūsų sėkmę garsiuose teismuose. Jūs nedažnai pralaimite. Pabijojau, kad turėdamas jus, kaip advokatą, jis išsisuks dėl Polo nužudymo.

Įsivyravo ilga tyla. Atsukęs jai nugarą, jis apžiūrinėjo paveikslą. Galiausiai paklausė:

– Ar kas nors, turintis sveiko proto, moka gerus pinigus už šitą?

Ji buvo priversta nusišypsoti.

– Nustebtumėt.

– Kokia skelbiama kaina?

– Penkiolika tūkstančių.

– Juokaujate?

– Ne.

– Penkiolika tūkstančių dolerių už storo pliko žmogaus piešinį? – Jis staigiai atsisuko. – Iš kur žinojote, kad aš būsiu tame lėktuve?

– Ką? – Temų kaita ją išmušė iš vėžių, ir ji pagalvojo, kad tai sąmoningai padaryta.

– Tik mano padėjėja žinojo mano skrydžių tvarkaraštį, ir be mano žinios bei sutikimo ji niekam jo neduos.

– Šerona, Dago žmona. Praėjusią savaitę vieną dieną paskambinau pasiteirauti, kaip jie laikosi.

– Jūs artima šeimai?

– Draugiška. Mūsų ryšys buvo Polas.

– Dagas pasakojo, kas Polas jus dievino. Ir atvirkščiai.

– Tai tiesa.

– Oho. – Jis lėtai, skeptiškai ją nužvelgė, po to dar kartą, tada grįžo prie pradinio klausimo. – Šerona Viler negalėjo žinoti mano skrydžio numerio.

– Ar buvote su ja susitikęs?

– Dar ne.

– Ji yra... Nenoriu, kad negražiai nuskambėtų. Bet ji nėra labai išmintinga, be to, ja lengva manipuliuoti. Išdėsčiau, tarsi Dagas man papasakojo, kad ruošiasi jus samdyti, ir paklausiau, kas iš to išeis. Ji pasakė, kad jūs Paryžiuje, ir grįšite

ne anksčiau kaip aštuonioliktą, o tada Dagas žada su jumis susitikti.

– Tai jūs tiesiog taip ir nusprendėte užklupti mane Paryžiuje?

– Tai atrodė gera strategija.

Jis išspaudė juoką.

– Lyginant su kuo? Su užpuolimu paplūdimyje?

– Taip, tai buvo drastiškas žingsnis. Bet turėjau pričiupti jus, kol dar nesusitikote su Dagu. Šerona sakė, kad išvykote į šeimyninę kelionę, ir man tai atrodė pliusas. Būsite atsipalaidavęs. Ne toks įtarus. Tikėsitės...

– Būti išdulkintas. Visomis to žodžio prasmėmis.

Ji nuleido negirdom.

– *Delta* kasdien vykdo keturis skrydžius iš de Golio oro uosto į Atlantą. Jeigu Dagas tikėjosi susitikti su jumis tą pačią popietę jums grįžus, logiška manyti, kad parskrendate anksčiausiu reisu.

– O ką, jei nebūčiau skridęs?

– Tai man būtų kainavę pirmosios klasės bilietą.

– Ir būtumėt praradusi galimybę.

– Jei tai nebūtų išdegę, būčiau ieškojusi kito laiko ir vietos.

– Surengti seksualinę sueitį?

Ji nusuko akis.

– Nebūtinai. Tiesą sakant, aš nežinojau, ką ruošiuosi daryti. Gal maldauti. Bandyti įtikinėti. Apeliuoti į jūsų elementarų padorumą ar teisingumo jausmą. Bet... – Ji trūktelėjo pečiais.

– Nemanote, kad tokius turiu.

Ji sutiko.

– Remdamasi tuo, ką apie jus skaičiau, bijojau, kad tokia taktika neduos naudos. – Vertinamai nužvelgė, tada iš gryno smalsumo paklausė: – Ar kada nors jaučiate graužatį, kai jums pavyksta išteisinti žmogų, kuris, žinote, yra padaręs šlykštų nusikaltimą?

– Ar jūs tikite Konstitucijos garantuojamomis teisėmis?

– Žinoma.

– Čia jums ir atsakymas. Jūs sukeitėte objektus vietomis. Kodėl pasirinkote suvedžiojimo kelią?

– Tai atrodė racionaliausias ir efektyviausias būdas jus sukompromituoti.

– Tai žino kiekviena moteris nuo Ievos laikų.

– Lėktuvas suteikia pojūtį, kad esi atsiribojęs nuo visko, kas liko žemėje. Atrodo, kad jokios taisyklės negalioja.

– Viskas, kas įvyko ore, ten ir liko?

– Panašiai.

– Tad pripylėte man degtinės, o pati gėrėte „Nekaltąją Merę“. Taip, tiek aš supratau. Paprašėte palydovės įpilti jums tiktai sulčių, o aš apkaušau.

– Nesupyliau gėrimo jums į gerklę.

– Ne, bet pasistengėte, kad man būtų malonu. Aptemptas sijonas. Aukšti kulnai. Tokia vargšė. Įskaudintoji su sudaužytu ego. Istorija su apgaudinėjančiu vyru – tikra ar pramanyta?

– Tikra. Bet ne per šį skrydį.

– Oho. Tai dėl to su juo išsiskyrėte? – Ji pakėlė akis, jis pridūrė: – Ir aš truputį patyrinėjau.

Ji pati nieko nebepridėjo apie žlugusią santuoką. Jis dar kurį laiką žvelgė jai į akis, tada lėtai apėjo kambarį, apžiūrinėdamas išstatytus paveikslus. Sustojo prie vieno, vėl uždėjo rankas ant klubų ir ilgai tyrinėjo, Džulė net išsigando, kad tokiu sutelktu žvilgsniu nepradegintų skylės drobėje. Galiausiai ji paklausė:

– Kada supratote?

– Kas jūs tokia? Vakar vakare. Pamačiau per žinias. Įsivaizduokit mano nustebimą. Ten buvote jūs, mano paslaptingoji moteris, skambiai sakant. Jūs turėjote vardą, ir aš dėl to apsidžiaugiau. Džulė Rutledž. Bet palaukite. Ponia Rutledž iki ausų įklimpusi į labai garsią bylą, kuri – pernelyg didelis sutapimas, kad tuo patikėtum, – ką tik buvo numesta man į glėbį. Jos mįslingas pareiškimas išsiskiriant – „jūs buvote išdurtas“ – staiga ima įgauti prasmę. Bent jau šiokią tokią prasmę.

Atsisuko į ją, aiškiai tikėdamasis sulaukti atsakymo. Ji tylėjo, todėl pats paklausė:

– Ką norėjote pasakyti tuo pareiškimu žurnalistams?

– Ką ir pasakiau. Tai nebuvo apiplėšimas.

– Kaukėtas plėšikas atkiša pistoleto vamzdį į būrį žmonių, reikalauja atiduoti brangenybes – ir tai ne apiplėšimas?

– Pone Mičeli, tai buvo žmogžudystė. Nužudymas. Polui buvo skirta mirti. Apiplėšimas turėjo užmaskuoti, kad tai buvo iš anksto apgalvota ir suplanuota.

– Darau prielaidą, kad suplanuota Kreitono Vilerio.

– Tai ne prielaida.

– Atrodo, esate tikra, kad jis stovi už šito.

– Esu.

– Na, policija nėra tokia tikra kaip jūs, priešingu atveju jis jau būtų apkaltintas.

– Jie neturi įrodymų.

– O jūs?

Ji neatsakė. Net jeigu turėtų teberūkstantį pistoletą, susiejantį Kreitoną su žmogžudyste, Derekas Mičelis – paskutinis žmogus žemėje, kuriam jį atiduotų. Bet šito klausimo nereikėjo spręsti, nes ir ji neturi jokių įrodymų. Todėl tik pasakė:

– Detektyvai vis dar apklausia Kreitoną, nors jis turi alibi. Ar tai jums neatrodo keista?

– Tikrai ne. Farai visada daro keistų dalykų.

– Keletą kartų buvau susitikusi su Sanfordu ir Kimbal. Abu atrodė labai kompetentingi.

Jo giži išraiška leido jai manyti, kad jis pritaria, bet yra pernelyg užsispyręs tai pripažinti.

– Niekada nebuvau susitikęs su Roberta Kimbal, – pasakė.

– O Sanfordas?

– Truputį pažįstu, esu girdėjęs gerų atsiliepimų.

– Ar teko girdėti apie polinkį daryti keistus dalykus?

– Išdėstykite savo požiūrį, – jau irzdamas pareikalavo jis.

– Mano požiūris toks: kodėl Sanfordas ir Kimbal vis grįžtų prie Kreitono, jeigu neįtartų jo dalyvavus, bent kažkokiu lygiu. Aš žinau, kad jis dalyvavo. Ir Dagas to bijo. Jeigu nebijotų, nebūtų užsisakęs jūsų dar prieš tai, kai to teisės pitbulio gali prireikti. Nusisamdęs jus, jis paklojo pamatus.

– Kaip ir jūs paklojote savuosius. Jei jau apie tai kalbam.

Žodžių žaismas buvo apgalvotas, ir jos skruostai vėl užsiliepsnojo, bet akių ji nenusuko.

– Tai tiesa. Smogiau prevencinį smūgį.

– Ponia Rutledž, yra daugybė puikių gynybos advokatų. Ir ponas Vileris gali pasisamdyti geriausią. Ar ruošiatės visus juos išdulkinti?

Ji nužingsniavo prie durų ir jas atplėšė. Bet jis lygiai taip pat ryžtingai persisvėrė per jos petį, uždarė duris ir dar prilaikė. Ji atsisuko toje siauroje erdvėje.

– Ponia Rutledž, labai toli nuėjote, kad mane diskvalifikuotumėte.

– Jūs neturite ką pasakyti.

– Spėju, turėčiau būti pamalonintas, kad taip manęs išsigandote.

– Jūs apibūdinamas kaip negailestingas. Judu su Kreitonu sudarytumėte gerą komandą.

– Ką tuo norite pasakyti?

– Manau, kad supratote.

– Iš tikrųjų ne, nes nepažįstu Kreitono Vilerio. Maža to, iki to skrydžio *Deltos* lėktuvu nepažinojau ir jūsų. Įvykiai lėktuve atsitiko anksčiau, nei aš susitikau su Dagu Vileriu ar net sužinojau, kad jo brolis buvo nušautas. Techniškai esu nekaltas. Kitaip sakant, nesu „pakabintas“. Galiu imtis bylos, jeigu tik šito trokštu.

– Pone Mičeli, net ir jūs, toks arogantiškas, nedrįsite eiti į teismą atstovauti Kreitonui žinodamas, kad aš liudysiu kaltinančiųjų pusėje. Ir net jeigu ryžtumėtės, rizikuodamas netekti advokato licencijos, noriu būti tikra, kad šito niekada nebus.

– Jūs to negalėsite padaryti nepripažinusi ir savo kaltės.

– Ir aš tai padarysiu. Neturėkite nė menkiausios abejonės.

– Viešai papasakosite, ką mes darėme tame tualete?

– Patikėkite.

– Jūsų meilužio kūnas ką tik atšalo. Nepaisant visų naujoviškų manierų, čia vis dėlto Pietūs. Senoji gvardija, tie visi Polo draugai ir pažįstami, bus pakraupę. – Jis greitai apžvelgė kam-

barį. – Jūsų žavioji publika niekada nebepravers šių durų. Jie čia nebeišleis nė cento iš savo paveldėtų turtų. Jie galėtų atleisti tai, ką darėte lėktuve, bet niekada neatleis, kad tuo puikuojatės ir valkiojate purvyne Polo Vilerio, taip pat jo švenčiausios žmonos Merės vardą. Teršdama savo vardą, teršiate ir jo.

– Aš tai padariau dėl jo, – karštai pasakė ir pastūmė jį į šalį, kad ilgiau nebereikėtų taip būti įspraustai tarp jo ir durų. – Polą nužudė jo sūnėnas. Polas būtų norėjęs, kad aš atskleisčiau Kreitono nusikaltimą. Tikėtųsi, kad, jūsų žodžiais tariant, eisiu toli siekdama Kreitonui bausmės.

Jo akys buvo šviesiai rudos, nusagstytos šokolado spalvos taškeliais. Jie ilgai dėbsojo vienas į kitą, net patiems tapo nejauku.

– Jūs tai padarėte dėl Polo Vilerio?

Ji išsitiesė visu ūgiu ir linktelėjo galvą.

– Tai vienintelė priežastis?

– Taip.

– Dėl jo?

– Taip.

Jis nužvelgė ją, akys sustojo prie kiekvieno taško, kurį jam teko liesti. Nusišypsojo, kaip darydavo supratęs, kad sutaršė liudytojo informaciją.

– Džule, kvailinkite save. Arba bandykite. Bet manęs neapkvailinsite.

8 skyrius

Ketė įkišo galvą pro biuro duris ir laukiamai pažiūrėjo į Džulę.

– Na?

Džulė apsimetė tyrinėjanti pokalbių su užsieniu išklotines. Ji neišlydėjo Dereko Mičelio. Apdovanojęs ją ta savo arogantiška šypsena, jis pasuko už nugaros durų bumbulą ir išėjo. Ji palaukė visą minutę, tik tada išėjo iš salono.

Nutykino į mažutį tualetą, skirtą jai ir Ketei, ten prarijo dvi aspirino tabletes, kad atitolintų neišvengiamą galvos skausmą, nusiplovė rankas, baisiai norėdama, kad jos liautųsi drebėjusios. Atsirėmusi į mažutę kriauklę, keletą kartų giliai įkvėpė. *Neišskysk, Džule.*

Nuėjo į kabinetą ir įniko į pašto krūvą. Buvo tikra, kad vedama smalsumo ir nujausdama dramą Ketė pareikalaus detalių.

Ji toliau žiūrėjo į telefono sąskaitą.

– Kas na?

– Ką apie jį manote?

– Poną Mičelį? – Ji dėjosi abejinga. – Rengiasi skoningai. Ar skonis padės išsirinkti meno kūrinį, ar ne, – pamatysim. Aš išbandžiau su juo kelias idėjas, manau, tai pravers atrenkant kūrinius.

– Bet ką manote apie jį? Man jis pasirodė fantastiškas.

Džulė susiraukė.

– Ar jis tau truputį ne per senas?

– Maždaug toks pat amžiaus skirtumas, kaip tarp jūsų ir Polo.

– Tai buvo kitas reikalas.

– Kodėl?

– Kai sutikau Polą, buvau vyresnė, tad amžiaus skirtumas neatrodė toks didelis. Tau dar toli iki trisdešimties.

Ketė buvo nesulaikoma.

– Kol judu buvote salone, panaršiau guglyje. Jis – klestintis teisininkas. Baudžiamųjų bylų advokatas. Jam puikiai sekasi, o kas visų geriausia, jis nevedęs.

Džulė numetė sąskaitą ant stirtos kitų ir pabrūžavo kaktą, nes galvos skausmas jau baigė įveikti analgetikus.

– Kete, aš turiu krūvą darbo prieš nosį.

Galiausiai jauniklės entuziazmas bent iš dalies išsiburbuliavo.

– Gerai. Bet manau, kad jis labai apetitiškas. Su tuo šunim ir visa kita.

Suskambo telefonas. Ketė pasilenkė pakelti.

– „Pas Žaną". Kuo galiu padėti? – Ji išklausė, tada paprašė palaukti ir perdavė ragelį Džulei. – Detektyvas Sanfordas.

– Ačiū, ponia Rutledž, kad taip greitai atėjote. – Sanfordas parodė jai į kėdę savo kamarėlėje, kuri, deja, darėsi pernelyg pažįstama.

– Sakėte, kad svarbu.

– Tikimės. – Roberta Kimbal jau buvo tenai, kai ji atvyko. – Mes išskyrėme vyrą vestibiulio apsaugos kameros įraše.

Sanfordas atsisėdo prie savo stalo ir kalbėjo tiesiai šviesiai.

– Jis neabejotinai buvo viešbutyje per apiplėšimą, bet jo neužfiksavo garažo kamera, taip pat jis nesinaudojo patarnautojo paslaugomis.

– Nenorėjo palikti mašinos pėdsako, štai ką manome, – pasakė Kimbal. – Matome jį įeinant dvylika keturiasdešimt dvi ir išeinant po trijų penkiolika jau persirengusį, tai apytiksliai tas laikas, kai liftas pasiekė vestibiulį ir prasidėjo chaosas.

– Liftas nesustojo tarp aštunto aukšto ir vestibiulio. Ar laikas sutampa? – paklausė Džulė.

Kimbal linktelėjo.

– Jis taikė, kai visi bus šokiruoti. Kol vyrukas iš Kalifornijos atgavo nuovoką tiek, kad sugebėtų uždaryti duris ir paspausti mygtuką „žemyn“, nusikaltėlis turėjo pakankamai laiko nerti į laiptinę, nusivilkti treningą, įsiauti į batus ir nubėgti žemyn aštuonis aukštus. Turėjo pasiskubinti, bet pora mūsų pareigūnų, tarp jų ir štai Sanfordas, nubėgo. Tai galima padaryti.

– Jis ne darbuotojas, – pasakė Sanfordas. – Vadovybė taip pat abejoja, kad jis buvo svečias. Niekas iš registratūros darbuotojų neprisimena jį įregistravęs, o juk jie mokomi atsiminti veidus ir vardus. Viena iš „Moultrio“ ypatybių yra ta, kad į svečius kreipiamasi vardu, vos tik jie atvyksta. Durininkas yra tikras, kad jį matė, bet neprisimena nešęs jo bagažą, perdavęs jį pasiuntinukui ar palydėjęs į registratūrą.

– Niekas neprisimena ką nors šnekėjus tokiu balsu, kaip jūs ir kiti buvę lifte apibūdinote, – pasakė Kimbal.

Prieš kelionę į Prancūziją Džulė praleido keletą valandų klausydamasi savitų balsų įrašų, tačiau tai buvo laiko švaistymas.

– Kiti nukentėjusieji? – dabar paklausė. – Kai jie klausėsi tų įrašų...

– Jie pasakė tą patį, ką ir jūs. Nė vienas tiksliai neatitiko, taigi čia akligatvis.

Po pauzės Sanfordas tęsė:

– Apklausiame grupes, kurios tą dieną turėjo susitikimus viešbutyje. Vis dar laukiame, gal kas nors jį atpažins. Viena viešbučio kambarinė lyg ir prisimena jį tą dieną mačiusi kažkuriame svečių kambarių aukšte, bet nėra tuo tikra.

– Ji net nėra tikra, ar dangus žydras, – šiurkščiai įsiterpė Kimbal. – Ji nėra tikra, kuriame aukšte jį matė, ar tai tas pats vyras, ir apskritai blaškosi. Mes ja nesiremiame. Mano nuomone, ji „atpažino“ jį, nes norėjo dėmesio.

– Mes rodome šią nuotrauką viešbučio svečiams, – tęsė Sanfordas. – Bet tai begalė darbo. Jau prabėgo beveik dvi savaitės. Žmonės visur išsibarstę, keletas už jūrų. Žodžiu, tai daug laiko atimanti procedūra, ir galiausiai kas nors gali jį atpažinti kaip nekaltą lankytoją, kuris užėjo jiems čia būnant pasimatyti, ir

tokiu atveju turėsime lygiai nulį. Patruliai rodo šią nuotrauką mokamiems šnipeliams. Nieko. Tai nereiškia, kad jie jo neatpažįsta. Tai tik reiškia, kad jie nėra nusiteikę jo įduoti. Tas pats su lombardais. Jei jis parduoda, ką pavogė, niekas nepasakys. Policininkai taip pat peržiūri nusikaltėlių nuotraukas, bet jeigu jis ir buvo įtrauktas į tuos katalogus dėl ginkluoto plėšimo ar kokio kito nusikaltimo, išvaizda gali keistis, o nuotraukos tikrai ne pačios geriausios kokybės, nes tai sustabdyti kadrai iš vaizdajuostės.

– Trūkčiojančios, be to, – pridūrė Kimbal, – menkas apšvietimas. Blogas kampas. Jis ne ką aiškesnis nei blynas, bet tai pradžia.

– Pamanėme, kad jūs turėtumėte pažiūrėti, – apibendrino Sanfordas.

Jis ištraukė iš voko penkiolikos iš dvidešimties fotografiją. Ją imant, Džulės širdis daužėsi. Dirstelėjo į nuotrauką, tada pažiūrėjo į detektyvus, ir žinojo, kad jos reakcija akivaizdi: *Jūs juokaujate?*

– Tai ji?

– Įspėjau, kad ji netikusi. Po šio įvykio „Moultrio“ viešbutis pakeitė apsaugos kameras naujesniais modeliais ir atnaujino visą sistemą.

Džulė patyrinėjo nuotrauką, bet nusiminusi papurtė galvą.

– Tai gali būti bet kas.

– Jūs jo neatpažįstate? – mygo Kimbal.

– Nė iš tolo.

– Fotografija padidinta, – pasakė Sanfordas, – tad ji dar grūdėtesnė negu vaizdo įrašas. Pabandykite sujungti taškelius.

Džulė padarė, ko prašoma, bet tai buvo beviltiška. Veidas išmargintas šviesos ir šešėlių, aiškiai vyro, bet, be šito, daugiau nieko nebuvo galima pasakyti. Grąžino nuotrauką Sanfordui.

– Patikėkite, trokštu pasakyti jo vardą.

– Na, pabandyti vis tiek vertėjo. – Sanfordas įkišo nuotrauką atgal į voką.

– Ar dar kam ją rodėte? Kitoms apiplėšimo aukoms?

– Nusiuntėme faksu ir elektroniniu paštu, – pasakė Kimbal. – Ponios iš Nešvilio iškart atsakė neigiamai. Laukiame atsakymo iš Kalifornijos. Ten dar pernelyg anksti.

– O Dagui? Kreitonui?

Sanfordas linktelėjo.

– Pamanėme, kad šaulys galėjo būti buvęs „Vilerių verslovės" darbuotojas, kuris dėl ko nors pyko ant savo boso. Paprašėme Dago Vilerio ateiti ir pažiūrėti. Jis nukreipė mus į savo advokatą. Nuo vakar turi naują.

Kimbal sušnirpštė su aiškia antipatija.

– Derekas Mičelis. Kraugerys.

Džulė stengėsi išlaikyti abejingą išraišką.

– Kodėl?

– Jis laimi.

– Ne, turiu omeny, kodėl jie pasisamdė naują advokatą?

Niekatras detektyvas nerizikavo pareikšti nuomonės, bet Džulė suvokė, kad tas, regis, nekaltas klausimas rado atgarsį.

– Atrodo, tarsi jie nervintųsi, ar ne?

Kimbal ir Sanfordas susižvalgė. Tarsi supratęs užuominą, Sanfordas atsistojo ir atsiprašė turįs paskambinti.

– Jūs, ponios, galite naudotis mano apartamentais, kiek reikia. Atleiskite.

Kai jis nutolo tiek, kad nebegalėtų girdėti, Džulė nusišypsojo Robertai Kimbal.

– Judu bendraujate ir nesikalbėdami. Ne kartą tai pastebėjau.

– Mes kartu dirbame porą metų, bet atrodo, kad daug ilgiau. Kai buvome suporuoti, iškart sukibome. Mūsų tyrimo metodai suderinami, taip pat ir mūsų asmenybės.

– Nors esate labai skirtingi.

– Negaliu ginčytis, – mielai sutiko ji. – Juodas – balta. Vyras – moteris. Vedęs – vieniša. Aukštas ir plonas. Striuka ir drūta. Gal dėl tų skirtybių mūsų partnerystė veikia.

Džulė valandėlę vertino detektyvę, tada paklausė:

– Tai kokia jūs?

– Striuka ir drūta.

Džulė nusišypsojo.

– Ar jūs gerasis faras, ar blogasis?

Nė kiek nesutrikusi, Kimbal irgi nusišypsojo.

– Kur jūs apsiperkate?

– Atleiskit?

– Kur perkate drabužius? Jūs visada atrodote tokia... taisyklinga.

– Ačiū.

– Žinoma, jeigu aš apsivilkčiau tokią trumpą juodą suknelę kaip ši, atrodyčiau siaubingai. – Kimbal šypsena buvo geraširdiška ir savikritiška. Ji pakėlė bronzinę prespapjė, kuri vaizdavo Džordžijos universiteto talismaną buldogą, ir išsiblaškiusi žaidė su ja, visą laiką stebėdama Džulę. Galiausiai pasakė: – Mes abu esame gerieji farai.

Džulė giliai įkvėpė, tada lėtai iškvėpė.

– Manau, kad tai priklauso nuo požiūrio.

– Ir aš taip manau.

– Koks kitas žingsnis su vaizdo kameros įrašais, fotografija?

– Vis dar rodome, tikimės, kad kas nors atpažins tą vyrą ir arba nubrauks įtarimus, arba apkaltins. Tuo tarpu tiriame įrašus, padarytus trys dienos prieš šaudymą. Viešbutis saugo juos tik keturias dienas, tada rašo ant viršaus, taigi tik tiek galime grįžti į praeitį. Mūsų technikai peržiūri juos kadras po kadro, ieškodami, ar vėl kur nepastebės to vyro. Ir jeigu pastebės, jis atsidurs galimų įtariamųjų sąrašo viršuje. Nes kad galėtų tai įvykdyti, jis turėjo žinoti, kur eina, kiek laiko užtruks atlikti visa tai laiptinėje, ir išeiti, kol durys neužsitrenkė.

– Jis turėjo apsiuostyti.

Kimbal nusijuokė iš tokio pabrėžtino Džulės žargono, tad Džulė pasijuto užklupta truputį nepasiruošusi, kai detektyvė staiga paklausė:

– Ką manote apie Kreitoną Vilerį?

– Manau, kad gana aiškiai išdėsčiau savo prastą nuomonę apie jį.

– Užsiminėte, esą manote, jog už šito apiplėšimo ir nužudymo slepiasi jis.

Džulė nieko neatsakė.

– Nagi, jūsų užuomina buvo tokia pat aiški kaip penktos kategorijos tornado pėdsakas. Mes su Sanfordu turėtume būti visiški kvailiai, kad to nesuprastume.

– Netikiu, kad jūs kvailiai.

Detektyvė padėjo prespapjė į vietą, sukryžiavo rankas ant pilvo ir skvarbiai nužvelgė Džulę.

– Ar gerai pažįstate Kreitoną?

– Mano nuomonė daugiausia grįsta tuo, ką Polas man apie jį pasakojo. Bet mano asmeninis bendravimas su juo patvirtino visus Polo žodžius.

– Koks asmeninis bendravimas?

– Užtikrinu jus, kuo retesnis. Tačiau Polas buvo labai visuomeniškas žmogus. Šeimos susitikimų išvengti nepavykdavo. Atostogos. Gimtadienio pietūs. Visokie tokie.

– Ar manote, kad Kreitonas gali nužudyti žmogų?

Džulė jautė, kad gali, bet negalėjo to užtikrintai pasakyti, nes neturėjo kuo pagrįsti savo nuomonės, išskyrus tai, kad juo visiškai nepasitiki ir jo nemėgsta. Polas užsimindavo apie tamsiąsias savo sūnėno savybes, kurias maskavo auksinio berniuko išvaizda. Jos nuojauta apie tikrą jo charakterį buvo labai stipri, tačiau ir subjektyvi, taigi nepagrįsta. Išsisukdama ji apvertė klausimą.

– Ponia Kimbal, o ką jūs manote?

– Sąžiningai? Manau, kad kiekvienas gali nužudyti žmogų. Bet kalbant būtent apie Kreitoną Vilerį, mano nuomone, jis yra pasipūtęs, išdidžiai globėjiškas, turtingas snarglius, kuriam kaip niekam kitam reikia gerai iškaršti kailį. – Kimbal susiraukė. – Bet būtų truputį pernelyg tiesmuka žudyti savo dėdę, kai jo mirties atveju paveldi velniškai didelę krūvą pinigų.

– Jums reikėtų pažinti Kreitoną. Jam patinka slapti pokštai, suprantami tik išrinktiesiems.

– Slapti pokštai?

– Jam patinka būti pranašesniam už visus.

– Pavyzdžiui?

– Hm. Pagalvokim. Aha, puikus pavyzdys. Prieš keletą mėnesių aš surengiau uždarą naujo menininko pristatymą. Šampanas ir ikrai. Išskirtinių svečių sąrašas. Žinote, kaip tai atrodo.

– Vyrai šilkinėmis apykaklėmis, visi apsirengę juodais kostiumais.

Džulė nusišypsojo dėl detektyvės tikslumo.

– Renginio viduryje pastebėjau, kad Kreitonas su keliais svečiais susibūrė aplink vieną paveikslą. Nuėjau pažiūrėti, kas taip prie jo patraukė.

Prisiminus incidentą ir Kreitono pasipūtimą, Džulei iš naujo užvirė kraujas.

– Jis slapta įnešė paveikslą ir pakabino ant sienos. Tai buvo siaubingas natiurmortas, nupirktas gatvėje. Ant jo suklastojo mano pristatomo menininko parašą. Jis išsityčiojo iš dailininko, mano reputacijos, mano klientų, parodydamas juos esant lengvatikius meno snobus.

– Ką jūs darėte?

– Šiaip taip juos atitraukiau. Nukabinau paveikslą. Jokios realios žalos nebuvo padaryta. Menininkas nesužinojo. Bet Kreitonas mėgsta tokio tipo žiaurius pokštus. Jam patinka paversti žmogų kvailiu – kiekvieną, kuris laikosi sąžiningo žaidimo taisyklių.

– Jis išdūrinėja žmones. Tai erzinantis bruožas, bet toli gražu ne nusikalstamas.

Nenorėdama, kad jos teorija būtų taip lengvai atmesta, Džulė pasakė:

– Jis žino, ką jūs galvosite, – kad jis pernelyg akivaizdžiai yra pirmas įtariamasis. Tai jo specifinis pokštas, ir užtikrinu jus, kad prunkščia į saują.

Kimbal susimąsčiusi žvelgė į Džulę, tada paėmė voką su neatpažinto žmogaus fotografija ir paplekšnojo juo sau į delną.

– Manau, kol kas tiek. Dėkojame, kad atvykote.

Dodžas Hanlėjus klestelėjo į krėslą priešais Dereko stalą ir pastūmė jam aplanką.

– Kol kas viskas, ką gavau.

Derekas atvertė aplanką, peržvelgė keletą lapų spausdinto teksto.

– Trumpai.

Dodžas visas buvo persismelkęs išsivadėjusiais cigarečių dūmais. Nepaisydamas visų perspėjimų apie tabako žalą sveikatai, jis net nebandė atsisakyti šio įpročio, piktinosi, jautė beveik panieką visiems tiems, kurie metė, ir vadino juos bailiais. Jo nuo nikotino pageltę pirštai bilsnojo į krėslo ranktūrius, o pats muistėsi krėsle, ieškodamas patogesnės padėties, bet veltui, nes niekada nesijausdavo visiškai patogiai, jeigu rankoje nelaikydavo cigaretės.

– Trumpai, ji švari. Jokių suėmimų, net jokių nusižengimų.

– Vaikystė?

– Augo Eikene. Mama su tėčiu dirbo valstybinių mokyklų sistemoje. Jis buvo mokytojas, ji dirbo administracijoje. Einantys į bažnyčią, mokantys mokesčius rimti piliečiai. Neturi brolių nei seserų. Tėvai dabar jau mirę.

Prieš tęsdamas jis švokščiančiai įkvėpė.

– Mergaitė protinga. Gavo akademinį išsilavinimą Vanderbilte, o po ketverių metų jai buvo skirta stipendija meno studijoms Prancūzijoje tęsti. Sutiko kažkokį varliaėdį menininką ir ištekėjo už jo. Neatsimenu jo vardo, bet čia parašyta.

Derekas nepasakojo Dodžui, kad jau žino apie jos santuoką ir skyrybas.

– O kas žinoma apie jį?

– Nieko. Nei garbės, nei turto, veikiausiai nebuvo ir talento. Jie išsiskyrė po trejų metų, ir apie tą laiką jos gyvenime atsirado Polas Vileris. Jai tai buvo laimingos skyrybos.

Derekas pakėlė galvą ir pažiūrėjo į Dodžą anapus stalo, šio veidas, raukšlėtas ir pageltęs nuo ilgamečio rūkymo, liko abejingas, nepaisant netrumpo komentaro. Jis buvo šaltakrau-

jis cinikas, ir niekas jo negalėjo pernelyg nustebinti, nes per daugiau kaip keturiasdešimt metų, kai sekė niekšus, sakėsi jau visko prisižiūrėjęs. Daugumą žmonių jis laikė menkesniais už gyvulius.

Kai stojo teisme prieš Dereką, jis buvo šerifo įstaigos detektyvas. Dodžas liudijo prokuroro pusėje, ir jo absoliutus tikslumas bei dėmesys detalėms per kryžminę apklausą padarė įspūdį Derekui. Po teismo, kurį Derekas laimėjo, jis susirado piktą Dodžą ir paklausė, ar tam nebūtų įdomu dirbti visu krūviu jo firmoje.

Dodžas pasityčiojo.

– Ir pereiti į tamsiąją pusę? Ne, ačiū, advokate.

– Moku dvigubai.

– Kada pradėti?

Iš tikro Dodžas džiaugėsi galėdamas išeiti iš šerifo įstaigos, kur buvo griežtos tyrimo ir kvotos taisyklės. Kai jie su Dereku sutvirtino savo sandorį prie alaus, Dodžas paklausė:

– Ar jums labai rūpės, kaip aš gaunu informaciją?

– Ne. Bet jei būsite sučiuptas darant ką nors neetiško ar nelegalaus, turėsite pats suktis.

– Jokių problemų. – Dodžas šliurptelėjo alaus. – Manęs nesučiups.

Tai visiškai nereiškė, kad Dodžo metodai nepriekaištingi, todėl Derekas niekada neklausė, kaip, kur ir per ką Dodžas gauna informaciją, nes jautė, kad geriau to nežinoti.

Kadangi visuose pastatuose buvo uždrausta rūkyti, be to, Marlena sunkiai slėpė nepasitenkinimą dėl jo peleninės smarvės, Dodžas dirbo ne kontoroje, kur – Derekas neturėjo supratimo. Dodžui buvo duotas mobilusis telefonas ir pašto dėžutė, į kurią Derekas siųsdavo atlyginimo čekius. Kita vertus, ir Dodžas nesiaiškino, kur būna ar ką veikia tarp užduočių. Bet visada greitai atsiliepdavo, kai tik Derekas pašaukdavo.

Vakar vakare, pamatęs Džulę Rutledž per vakaro žinias, Derekas peržiūrėjo medžiagą, kurią Marlena jam buvo sudėjusi, ypač kreipdamas dėmesį į Polo Vilerio „kompanionę". Ji buvo

dažnai minima, bet asmeninės informacijos nedaug, menkai ką, kas nebūtų susiję su galerija, teišmetė ir jo namų kompiuteris. Jis paskambino Dodžui ir paprašė viską išknisti.

– Kada to reikia?

– Vakar.

– Jau gavote.

Kaip paprastai, Dodžas padarė, ką reikia. Kai po avantiūristiško apsilankymo „Pas Žaną“ Derekas pasirodė kontoroje, Dodžas jau laukė. Dabar Derekas klausė:

– Kaip įvyko tos Džulei Rutledž laimingos skyrybos? Kaip ji susiuostė su Vileriu?

Dodžas paplekšnojo sau per marškinių kišenę, tarsi ieškodamas užsilikusios cigaretės.

– Šito nežinau. Jis buvo turtingas amerikietis ir turėjo gerų ryšių Paryžiuje. Ji dirbo pretenzingoje galerijoje ir išlaikė save ir savo nevykėlį vyrą, taigi, įtariu, kad...

– Palauk. Nevykėlį vyrą?

– Jokių oficialių pajamų. Du suėmimai už girtuoklystę ir chuliganizmą. Ar kažkoks prancūziškas atitikmuo.

– Gerai.

– Kur aš sustojau?

– Tai ką įtariate?

– Įtariu, kad Vileris ją sutiko per bendrus pažįstamus meno pasaulyje. Bet suprantate, tai grynas spėjimas.

Derekas linktelėjo.

– Kai tai įvyko, ji greitai metė savo dykaduonį vyrą, ir štai jau pora su Vileriu. Jis parsivežė ją į Jungtines Valstijas ir įtaisė verslą čia, Atlantoje.

– Taip. Įdomu, kaip ji atsilygino už tą paslaugą?

Dodžo juokas nuskambėjo kaip žvangantis žvirgždas plonyčiame puodelyje.

– Manote, kad jis buvo jos aukso veršis?

– O jūs ne?

– Na, gal jis davė pradžią. Bet Džulė – supratinga mergelė. Vileris nedavė jai pinigų galerijai nusipirkti, jis paskolino. Iš

tikro bankas paskolino, Vileris tik laidavo. Pirmais metais galerija nedavė pelno, bet dabar laikosi gerai. Skola grąžinta. Ji pati nusipirko namą Sodų Kalvose, pati moka savo skolas ir dengia kredito kortelės įsiskolinimą. Ji finansiškai nepriklausoma nuo Vilerio, bent taip rodo popieriai.

Derekas atsistūmė su visu krėslu ir atsistojo. Peržengė per Magę, kuri knarkė sudribusi ant grindų, ir nuėjo prie stiklinės sienos. Minutės slinko, o jis spoksojo į tuštumą ir galvojo, ką dabar žino apie Džulę Rutledž, ankstesnę ir dabartinę.

Šūdą, iš tikro.

Viena vertus, Dodžo pranešimas nuvylė. Jos biografija nebuvo tokia niekinga, kaip jis tikėjosi. Dodžas neatkniso jokių oi-oi aplinkybių – pavyzdžiui, ilgo sąrašo „aukotojų", – kad Derekas galėtų ją smerkti. Kita vertus, džiaugėsi, kad nebuvo atkapstyta nieko nusikalstamo ar pasibaisėtino.

Ji buvo tiksliai tokia, kokia ir atrodė, – inteligentiška, kultūringa ir išsilavinusi, pati susikūrusi sėkmę moteris, kuriai pasisekė įsimylėti labai turtingą vyrą ir į kurios meilę buvo atsiliepta.

Ji klūpėjo šalia savo gyvenimo meilės, kai jam buvo nunešta pusė galvos. Ji norėjo, kad žudikas būtų sugautas ir nuteistas visu įstatymo griežtumu. Tuo tikslu apgavo vyrą, kuris galėjo sutrukdyti įvykdyti teisingumą. Ji griebėsi seniausio žinomo būdo, kuris, kaip pati jam prisipažino, buvo pats greičiausias ir efektyviausias.

Gal šitaip paprastai viskas ir buvo, ir jis tik stengiasi kaip nors tai sukomplikuoti.

Buvo taip paniręs į savo mintis, kad beveik pamiršo Dodžą, kai tyrėjas paklausė:

– Gal norite paaiškinti, kodėl ja taip susidomėjote?

– Mane pasamdė atstovauti šeimai tiriant Vilerio nužudymą.

– Puiku, – nutęsė Dodžas. – Begalė baksų suka link mūsų. Bet ji ne Viler. Ir ji jus samdo?

– Ne, bet ji yra – paskutinius porą metų buvo – svarbus Vilerio gyvenimo veiksnys. Man reikėjo jos biografijos.

– Ar buvote su ja susitikęs?

– Mačiau per televizorių. – Tai nebuvo visa tiesa, bet aiškiai ir ne melas.

– Manote, kad ji čia įsipainiojusi?

– Nežinau, ką manyti, – nuoširdžiai sumurmėjo Derekas. Jis atsisuko. Dodžas jau buvo atsistojęs ir pasirengęs išeiti. Be nikotino porcijos daugiau ištverti negalėjo. – Ką iškapstėte apie Kreitoną Vilerį?

– Išleidžia daugybę pinigų, ilgai žaidžia tenisą, važinėja prašmatniomis mašinomis. Yra gavęs begalę baudų už greičio viršijimą, jas visas teisėjas paleido pavėjui. Neradau nieko, kas pastaruoju metu jį sietų su dėde Polu.

– Ar jis galėjo tai padaryti?

– Jis turi alibi.

– Ar jis galėjo tai padaryti? – pakartojo Derekas tylesniu balsu.

Dodžas iškvėpė kenksmingas išgaras.

– Viskas įmanoma.

– Nuojauta?

– Nenorėčiau, kad mano duktė susitikinėtų su tuo vyruku.

– Jūs neturite dukters.

– Jeigu turėčiau.

– Kodėl ne?

– Jam patinka kekšės. Dvi, trys per savaitę. Ne gatvinės. Agentūros merginos. Gal tai ir nėra blogai, bet...

– Bet nenorėtumėte, kad jūsų duktė su juo susidėtų.

– Ir jūs nenorėtumėte. – Dodžas perbraukė ranka per veidą, patempė apatinę lūpą, tada paleido. – Bet žudyti dėl milijonų, kai jis jau turi milijonus? Koks tikslas? Kodėl nepalaukus, kol dėdė pasitrauks, neleidus jam numirti natūraliai, o tada pasipelnius?

– Esu linkęs sutikti, – pasakė Derekas. – Beje, po to įvykio du geri detektyvai jį apklausė ir nieko prieš jį nerado. Iš tikro, jeigu tikėsime jų spaudos pranešimais, jie išvis nieko nerado, taškas.

– Dabar jau kai ką rado. – Dodžas parodė į aplankus, kuriuos atsinešė. – Krūvos apačioje.

– Mestelkit užuominą.

– Ir sugadinti staigmeną? Gana pasakyti, kad tai naujausios, pačios geriausios prekės iš švenčiausių policijos skyriaus saugyklų.

Derekas su nuostaba papurtė galvą.

– Pažadu: kurią dieną prieš man mirštant, arba prieš jums mirštant, dar papasakosite, kas tie jūsų kurmiai.

– Aš dar pašoksiu per jūsų laidotuves, o mano paslaptys mirs su manimi, – išsiviepė Dodžas ir pasuko link durų. – Beje, jūsų akmeninis veidas galėtų šiek tiek ir krustelti, advokate.

– Ką turit omeny?

Dodžas atsisuko. Ironiškai ištarė:

– Aš ją irgi mačiau per televizorių.

9 skyrius

– Pone Mičeli, atvyko ponas Vileris.

Marlena pasitraukė į šalį, ir Kreitonas Vileris įžingsniavo į Dereko kabinetą.

Derekas atsistojo ir pasitiko vyruką pusiaukelėje.

– Derekas Mičelis.

– Kreitonas Vileris.

Derekas ištiesė ranką, bet Kreitonas žvelgė į vaizdą pro langą per visą sieną ir to nepastebėjo. Marlena pasakė būsianti savo vietoje, jei ko reikės, ir išslinko. Derekas mostelėjo Kreitonui į tą patį kampą, kur vakar sėdėjo su jo tėvu.

– Įsitaisykite patogiai.

– Visada taip darau, – pasakė Kreitonas nusileisdamas į fotelį.

Magė suinkštė ir atėjo jo apuostyti.

– Čia Magė, – pasakė Derekas.

Dauguma žmonių pasilenkdavo paglostyti jai galvos. Moterys kudakuodavo ir burkuodavo su ja. Vyrai klausdavo, ar ji mokytas medžioklinis šuo. Tuo tarpu Kreitonas Vileris neparodė jokio susidomėjimo, tik pasakė:

– Malonu susipažinti, Mage.

Biuras jį domino daug labiau. Ir toliau neskubėdamas apžiūrinėjo, bet apie jo vertinimą Derekas visai nenutuokė. Išraiška buvo šiek tiek smalsaujanti, bet niekaip neparodė, ką galvoja.

Derekas atsisėdo priešais.

– Vaišinkitės. – Ant žemo staliuko tarp jų Marlena buvo padėjusi ledo kibirėlį, stiklines ir vandens buteliukus.

– Ačiū, ne.

Kreitonas atrodė gražiau negu daugelis jo amžiaus kino žvaigždžių. Visokio amžiaus. Derekas pagalvojo, kad jo šviesūs plaukai veikiausiai dirbtinai pašviesinti, bet jei ir taip, tai meistriškai. Aiškios žydros akys tokios neklastingos, kad Derekas automatiškai pagalvojo jį esant klastūną. Iš jo skliste sklido nuobodis, globėjiškumas ir vidinis smaginimasis.

Derekui jis iš karto nepatiko.

– Jūs pusę valandos vėluojate.

Mėlynos akys liovėsi tyrinėjusios kabinetą ir įsmigo į Dereką.

– Negi? Atsiprašau. Prižiūrėjau savo *Porsche*. Galite išrašyti sąskaitą už pavėluotas minutes.

– Taip ir padarysiu. – Dereko šypsena nebuvo nė kiek nuoširdesnė negu Kreitono atsiprašymas. – Priimkite užuojautą dėl dėdės netekties.

– Ačiū, bet nėra taip, kad dėl to raučiausi plaukus.

Dereko nenustebino jo tiesmukumas. Toks arogantiškas asmuo kaip Kreitonas nedailina žodžių.

– Jūsų tėvas užsiminė, kad tarp judviejų buvo tam tikrų nesutarimų.

– *Kas buvo tarp mūsų, tai... bendravimo duobė.*

Derekas susiraukė.

– Atleiskit?

– „Šaltakraujis Lukas“. Martinas Stroteris vaidina kalėjimo prižiūrėtoją. Didis charakterinis aktorius. Jis taip pat vaidino filme „Bučas Kasidis ir Sandersas Kidas“.

– Dar vienas Polo Niumeno filmas.

Kreitonas pirmą kartą nuoširdžiai nusišypsojo.

– Įspūdinga. Jūs šiek tiek žinote kino istoriją. Atsimenate filmą, kur Niumenas vaidina nusibaigusį teisininką?

Derekas suprato, kad čia jam taikoma, bet išlaikė malonią išraišką ir nesutriko.

– Priminkite.

– „Nuosprendis“. *Taip ir yra, taip ir yra, taip ir yra.* Tai skanduoja Niumenas. Labai įtikinamai. Jis turėjo gauti „Oskarą“ už tą filmą, o ne už „Pinigų spindesį“. Kai jis mirė, netekome vieno iš didžiųjų.

– Jūsų tėvas pasakojo, kad esate aistringas kino gerbėjas.

Kreitonas, rodos, įsižeidė dėl termino.

– Daugiau. Aš studijavau kiną Kalifornijos universitete.

– Norėjote būti kino kūrėjas?

Jis susiraukė.

– O Dieve, ne. Pernelyg daug sunkaus darbo. Ištisos valandos. Atsakinėti asilams ir terliotis su isterijos ištiktomis primadonomis bei išblėsusiomis žvaigždėmis? Tai ne man, pone Mičeli. Verčiau žiūrėsiu filmus, kuriuos kiti žmonės pastatė.

– Kaip kritikas?

– Ne, tiktai savo malonumui. Kino gamyba manęs netraukia. Kaip ir, tiesą sakant, jokia gamyba. Tai ir buvo vienas iš tų punktų, dėl kurių mes su brangiuoju amžinatilsį dėde nesutarėme. Jis manė, kad turėčiau pasinerti į verslą, važiuoti į Harvardą, gauti verslo vadybos magistro diplomą ir kad man dar atsistotų žiūrint į skaičius ir grafikus. Aš taip nemanau, – pridūrė ir nusišiepė.

– Bet jūs dirbate šeimos versle.

– Aš turiu kabinetą korporacijos būstinėje. Aš nedirbu.

Jis perliejo Dereką tobula šypsena, kurią Derekui norėjosi nudrėksti pirštu. Tačiau tik padėjo ranką Magei ant galvos ir pakasė taip, kaip jai patinka.

– Jūsų tėvas mano, kad jums reikia baudžiamosios teisės advokato pagalbos.

– Jis nerimauja.

Atidžiai stebėdamas jo reakciją, Derekas paklausė:

– Ar jis turi priežastį nerimauti?

– Jei turite omeny tuos detektyvus, kurie kabinėjasi prie manęs, tai taip. Jei turite omeny, kad esu dėl ko nors kaltas, tai ne. Kai mano dėdė buvo nužudytas, aš žaidžiau tenisą.

– Girdėjau.

– Be to, jeigu būčiau žudęs savo dėdę Polą, tai ne per tą sušiktą apiplėšimą.

Derekas įsipylė vandens ir atsigėrė.

– Tikrai nenorite gurkštelti?

– Ačiū, ne.

– Per vakarykštes vakaro žinias jūsų dėdės kompanionė sakė reporteriams nemananti, kad tai buvo apiplėšimas.

– Kompanionė? – pašaipiai pakartojo Kreitonas. – Tai kekšės sinonimas?

– Ar jūs šitaip galvojate apie Džulę Rutledž?

– Vakar vakare turėjau pasikvietęs prostitutę, – savo žodžius jis palydėjo nerūpestingu gestu. – Aš nesu moralistas. Man nerūpėjo, kad senajam dėdulei Polui dar išeidavo įbesti. Iš tikro tai jam buvo gerai. Tačiau nereikia to demonstruoti. Jis įrodinėjo, kad Džulė yra ypatinga, o iš tikro ji pasidulkintų su šunimi, jeigu manytų, kad iš to turės naudos.

Derekas padėjo stiklinę ant stalo, nusišluostė sudrėkusius delnus, o kai ir tai nepadėjo numaldyti sukilusio įsižeidimo ir pykčio, atsistojo ir nuėjo prie stalo.

– Kodėl, jūsų nuomone, tyrėjai vis grįžta pas jus?

– Nė velnio nežinau, – atsainiai atsakė Kreitonas. – Spėju, kad savo viršininkų akyse atrodytų užsiėmę. Žinoma, suktos Džulės pastabėlės nepadeda.

– Suktos pastabėlės?

– Ji kiekviena proga stumteli juos į mano pusę.

– Kodėl ji turėtų tai daryti?

– Nes mes vienas kito nemėgstame.

– Kodėl? Kas atsitiko?

Jis sukikeno.

– Nieko. Čia ir bėda.

Derekas grįžo ir vėl atsisėdo.

– Panašu, kad vis dėlto kažkas buvo.

Kreitonas nusišypsojo, tarsi svarstytų, pasakoti ar ne, tada pradėjo:

– Mano dėdė visai netikėtai parsivežė ją iš Paryžiaus ir neslėpė netekęs dėl jos galvos. Visi buvo baisiai nustebę, nes įsivaizdavo,

kad jis mano tetą Merę tebelaiko pakabinęs tarp žvaigždžių. Bet tėvas pasakė, kad dėdė Polas vienišas ir šaunu, jog sutiko moterį, kuria galės rūpintis. Sakė, kad turime būti jai geri, pasistengti, kad ji čia jaustųsi laukiama, jei ne dėl ko nors kito, tai dėl dėdės Polo. Taigi, – tingiai gūžtelėjo pečiais, – mes pasidarėme geri. Vieną sekmadienio vakarą mama pakvietė juos vakarienės lauke. Visi drybsojome terasoje. Nuėjau į namą prie baseino atsinešti iš šaldytuvo kokos. Džulė nusekė iš paskos ir po sekundės jau buvo visa mane apsivijusi. Kaip Ketlina Terner „Kūno karštyje". Koks čia velnias, pagalvojau, ir minutę ar dvi vaidinau Viljamą Hertą. Ne toliau kaip už septynių metrų mano tėvai kalbasi su dėde Polu, tuo tarpu jo merginos galva jau malasi apie mano stimburį. Manau, kad tikroji jos aistra ir buvo pavojus būti sučiuptai.

Kreitonas nusijuokė tai prisiminęs.

– Tai buvo beprotiška, iškrypėliška, ir su kiekviena kita moterimi tikrai būčiau pasismaginęs. Tačiau dulkinti Džulę nebuvo verta tos velniavos, kuri būtų kilusi, jeigu dėdė Polas būtų mus užtikęs, tad aš ją atstūmiau, pasakiau, kad neimu savo dėdės atliekų, ir palikau name, o pats grįžau prie kompanijos. Kai po kelių minučių atėjo, buvo tokia persiutusi, kad net nežiūrėjo į mano pusę. Pasakė dėdei Poliui, kad jai pradėjo skaudėti galvą ir ji nori namo. Kaip klusnus šuniukas – nenoriu įžeisti jūsų šuns – išvyko su ja. Nuo tada ji manęs nekenčia.

Derekui tvinkčiojo smilkiniuose. Mušė karštis. Turėjo atsikosėti, kad galėtų kalbėti.

– Manote, ji laido tas užuominas iš pykčio?

Kreitonas nusivaipė.

– Kas žino, kodėl moteris ką nors daro.

Iš tikro, pagalvojo Derekas.

– Kad ir kiek ji stumtų tyrimą į jūsų pusę, tai neturės reikšmės, jeigu policija neras prieš jus įkalčių.

– Nėra jokių. Jie nieko neturi.

– Taip buvo vakar. Šiandien jau turi.

Kreitono veidas išliko tobulai ramus. Derekas stebėjo, bet jaunuolio elgesys nepasikeitė nė per plauką. Akys nesuvirpėjo. Burna neįsitempė. Jis nekrūptelėjo. Nieko.

– Jie turi viešbučio vestibiulio vaizdo įrašą.

– To reikėjo tikėtis.

– Policija išskyrė vyrą, kuris kelios minutės po apiplėšimo išėjo iš viešbučio.

– Jis ir kiek dar kitų?

– Tiksliai pataikyta. Tačiau jie gali pasakyti tų kitų vardus. O šito ne. Bent kol kas. Jis nebuvo viešbučio svečias. Nepasistatė mašinos garaže, nevalgė restorane, negėrė bare.

– O Dieve! Monstras! Jeigu tai ne nusikalstamas elgesys, tada nežinau, kas tai yra.

Derekas dar kartą jį nužvelgė, tada iš aplanko, kurį buvo atsinešęs nuo darbo stalo, ištraukė fotografiją ir padėjo ant staliuko. Kreitonas pasilenkė, pažiūrėjo į nuotrauką, tada nusijuokė.

– Ir tai didysis bylos tyrimo persilaužimas? Jėzau. Kur eina mokesčių mokėtojų pinigai! – Vis dar kikendamas pridūrė: – Vienintelis aiškus dalykas – čia ne mano nuotrauka. Mirčiau, bet neužsivilkčiau tokių marškinių.

– Neatpažįstate?

Jis dar kartą pažiūrėjo į nuotrauką.

– Žinote, dabar, kai priminėte, jis atrodo truputį panašus į Žmogų-dramblį. Tai viena priežasčių, kodėl vengiu fotografuotis. Nekenčiu priklausyti nuo fotoaparato, lygiai kaip ir nuo fotografo.

Derekas įkišo nuotrauką į aplanką, sulygino kampus su kitais popieriais, tada atsistojo ir nunešė aplanką ant darbo stalo. Grįžęs pas Kreitoną, pranešė tai, ką nusprendė tą pačią akimirką, kai jį pamatė.

– Pone Vileri, aš neketinu jūsų ginti.

Kreitonas sutriko.

– Atleiskit?

– Aš neketinu...

– Girdėjau, – irzliai pasakė Kreitonas. – Kodėl ne?

Nes esate nepakenčiamas pasipūtęs šiknius.

Tai buvo esminė, giluminė priežastis. Pastarosiomis minutėmis Derekas aiškiai suvokė, kad negalės suteikti Kreitonui

Vileriui nešališkos gynybos, nes visiškai negali pakęsti to įžūlaus šunsnukio.

Jis atstovavo didžiausiems Džordžijos niekšams ir niekada sau neleido, kad nemaloni asmenybė taptų lemiamu veiksniu pasakyti ne. Bet pasibjaurėjimas šiuo vyru buvo toks stiprus, kad Derekas jokiu būdu negalėjo būti jo advokatas.

Priežastis atsisakyti atstovauti Kreitonui Vileriui neturi nieko bendra su Džule Rutledž, tikrai. Net jeigu niekada nebūtų jos sutikęs, jo sprendimas būtų buvęs toks pat.

Suvokdamas, kad negali būti toks tiesmukas su jaunuoju milijonieriumi, grįžo į savo fotelį, atsisėdo ir nusišypsojo.

– Atsisakau jūsų pirmiausia todėl, kad jums manęs nereikia, ir aš neimsiu jūsų pinigų, arba jūsų tėvo pinigų, už nieko nedarymą. Pikti nevykėliai kaltina mane, kad neturiu skrupulų. Prisipažinsiu: teismo salėje panaudoju protingų gudrybių. Bet aš niekada neapgaudinėju klientų. Jūs turėjote du labai stiprius motyvus trokšti Polo Vilerio mirties. Jūsų santykiai su juo buvo priešiški ir jūs esate jo turto paveldėtojas. Policija kabinsis už abiejų. Kartu jie atrodo daugiau negu pakankamas pagrindas kabintis. Bet jie negali apeiti fakto, kad jūs neturėjote galimybės. Turite keleto žmonių patvirtintą alibi. Jūs negalėjote būti viešbutyje tuo metu, kai buvo šaudoma. Žinoma, galėjote ką nors pasamdyti jį nušauti...

– Tai tikrai nebūtų tas vyras, – mostelėjęs į fotografiją, pašaipiai ištarė Kreitonas. – Koks idiotas.

– Būtent, – sutiko Derekas. – Jūs pajėgus pasisamdyti geriausią pasaulyje žudiką. Ką nors, veikiantį daug subtiliau. – Jis trumpam stabtelėjo, tada kalbėjo toliau: – Likimas buvo palankus Polui Vileriui. Buvo tik penkiasdešimt dvejų, geros sveikatos, tad galėjo gyventi dar trisdešimt ar keturiasdešimt metų. Kad būtų išsakyti visi argumentai, tarkime, jūs nekantravote paveldėti jo milijonus. Ar rizikuotumėte įvykdyti žmogžudystę ir netekti visko – ne tik jo palikimo, bet ir didelio dabartinio turto?

– Tai būtų visiškai neprotinga.

– Taip.

Kreitonas išlygino savo lininių kelnių raukšlę.

– Manau, detektyvai gana protingi ir tai suprastų. O Džulės pliauškalai?

– Jie nepatikėjo. Spėju, kad Sanfordas ir Kimbal palaikė jos insinuacijas jūsų atžvilgiu tuo, kas jos ir yra. Vynuogės rūgščios, medus nesaldus. Kerštas. Pavydas. Kas tik norite. Jie nieko nedarė ta linkme, tad galime daryti prielaidą, manau, pakankamai pagrįstą, kad jas atmetė.

Kreitonas išsišiepė.

– Pone Mičeli, man patinka jūsų mąstymo būdas. Noriu, kad būtumėte mano advokatas.

Derekas papurtė galvą.

– Atleiskit.

– Mano tėvas jau sumokėjo jums avansą.

– Jis bus grąžintas. Išrašysiu jam sąskaitą už vakarykštį ir šiandieninį susitikimą, o avanso čekis bus grąžintas.

– Ar norite didesnio atlygio?

– Tai ne pinigų klausimas.

– Viskas yra pinigų klausimas.

– Ne šiuo atveju.

– Nuo kada atsisakote kliento?

– Nuo dabar.

Kreitonas kurį laiką spoksojo nustebęs, paskui vėl pražydo ta gaidiška šypsena, kuri privertė Dereką sukąsti dantis.

– Kokia tikroji priežastis?

Derekas atsistojo, parodydamas, kad susitikimas baigtas.

– Priežastis ta, kad jūsų tėvas nori mane padaryti visiškai nuo jūsų priklausomą. Aš šitaip nedirbu. Peržiūrėjau savo krūvį ir teismų grafiką, šiek tiek pasiknaisiojau po savo sielą.

– Teisininkas su siela?

Derekas vos vos šyptelėjo.

– Mano siela, sąžinė, vadinkite, kaip norite, neleidžia imti naujo kliento sąskaita tų, kuriems jau esu įsipareigojęs. Man visu rimtumu reikia rengtis Džeisono Konoro teismui.

– To vaikiščio, kuris paskerdė savo tėvus?

Derekas praleido komentarą pro ausis.

– Jam tik šešiolika, ir jo gyvenimas ant kortos. Norėdamas dirbti su jumis, turėčiau atimti dalį laiko, skirto šiai bylai. Nebegalėčiau deramai pasiruošti, ir tai nebūtų sąžininga niekieno atžvilgiu. Vien dėl pinigų aš to nedarysiu.

– Tėvui tai nepatiks. Taip pat ir man.

Derekas nuėjęs atidarė duris.

– Galiu nukreipti pas ką nors tokį pat gerą.

– Nėra nė vieno tokio pat gero. Kodėl, manote, atėjome pas jus?

– Esu pamalonintas parodyto pasitikėjimo. Deja, negaliu padėti.

Kreitonas kurį laiką spoksojo į jį, tada išėjo pro duris pasipūtęs kaip berniukas, kuris pasiima savo kamuolį ir bėga namo, nes jo neišrinko kapitonu.

Net nelinktelėjęs praėjo pro Marlenos stalą, toliau koridoriumi, stikline siena atskirtu nuo teisininkų kabinetų. Pasiekęs priimamąjį, atsisuko nugara į duris ir Derekui spoksant per visą koridorių užpakaliu jas pastūmė. Išėjęs dideliais žingsniais pasileido link lifto.

Marlena nepritariamai sukrenkštė.

– Malonus pažiūrėti, bet manieras galėtų ir patobulinti. Net nesiteikė pasakyti sudiev.

– Išpaikintas vaikėzas. – Derekas žiūrėjo į besipučiantį prie lifto Kreitoną. – Ar jau nunešei į banką Dago Vilerio čekį?

– Dar ne.

– Gerai. Siunčiame jį atgal.

Ji pakėlė nustebusias akis.

– Tikrai? Kodėl? Dėl to, kad jo vaikas yra vaikėzas?

Susikišęs rankas į kelnių kišenes Derekas susimąstęs žiūrėjo, kaip Kreitonas žengia į liftą.

– Nes „kas buvo tarp mūsų, tai... bendravimo duobė“.

10 skyrius

Kreitonas buvo smarkiai įpykęs ant Dereko Mičelio, todėl tuo labiau negalėjo leisti, kad tas naujasis F. Li Beilis – anam buvo atimta advokato licencija – sugadintų šio vakaro planus. Kol nusigavo į madingą klubą, pavyko įsikalbėti džiugią nuotaiką. *Cristy's* buvo triukšminga prašmatni vietelė, dar nuo popietės prisigrūdusi nenorinčių laukti vakaro žmonių.

Gėrimai su nežmoniškais antkainiais, ir tie patys silpni. Klubas nesistengė pritraukti tokių gėrovų, kurie mėgsta alų iš butelių ar neskiestus stipriuosius gėrimus. Užtat jis viliojo minias žmonių, norinčių padaryti įspūdį kitiems ir patys būti nustebinti.

Vyrai – Atlantos ateitis, o moterys ganėtinai gražios, kad pačioms nereiktų pirkti gėrimų. Tai buvo gerai apsirengusi, tvirtai ant žemės stovinti publika, atsidavusi turto, galios siekiui – ir gražiai įdegusi. Kreitonas žinojo turįs visa tai, ko anie siekia.

Dar irdamasis prie baro jis patraukė kelių moterų dėmesį, tos visaip rodė, kad yra laisvos. Vieną po kitos nužiūrėjo, matuodamas kiekvienos vertę. Tačiau praėjo pro šalį. Šį vakarą ieškojo ko nors ypatingo. Iškart supras, kai ją pamatys.

Stovėdamas prie baro, užsisakė gazuoto vandens su citrina. Muzika trenkė. Pokalbius dažnai pertraukdavo juoko pliūpsniai. Bet kurį kitą vakarą ta karnavališka aplinka būtų jį erzinusi, bet šįvakar galėjo ją pakęsti, gal net mėgavosi ja. Nepaisydamas Dereko Mičelio.

Kas tas sklandžiai kalbantis asilas manosi esąs, kad leidžia sau atsisakyti jo kaip kliento? Turi per daug klientų? Per daug užsiėmęs? Atleiskit. Jis tik išliaupsintas teisės šakalas, tykantis pasipelnyti iš avarijos.

Iš advokato kontoros Kreitonas nuvyko į užmiesčio klubą rimtai palošti teniso su savo treneriu, tada grįžo namo ir liepė pagaminti tailandietiškus pietus. Valgydamas pažiūrėjo vaizdo diską, kurį motina buvo nupirkusi vietoj sugadintojo. Jos nuomonė apie filmą buvo tiksli – siaubingas. Tuščias kūrinėlis lygiai tokiai pat tuščiai žvaigždutei su peteliškės tatuiruote ant šiknos. Peteliškė vienintelė tame filme buvo verta dėmesio.

Šiaip taip įpusėjo, tada perjungė seną Brajano De Palmos trilerį, kuriame gyvybe rizikuojanti mergaitė gręžiama – tikrąja žodžio prasme. Elektriniu gręžtuvu. Kruvinas ir sunkokas nekaltybės praradimo simbolizmas, bet ta scena padarė rimtą poveikį, visame pasaulyje sulaukė daug sekimų. Nykščiai aukštyn už šiurpumą.

Prieš išvykdamas nusimaudė po dušu ir persirengė. Ir štai jis, nauju *Brioni* kostiumu, gerai atrodantis, tobulai abejingas, laukiantis pasirodant ryškiausios vakaro damos.

Tai ilgai netruko. Nespėjo įpusėti savo gazuoto vandens, kai pastebėjo ją tolimajame baro gale, bandančią atkreipti užsiėmusio barmeno dėmesį.

Gležno kūno, plaukai tiesūs, šviesūs, bet ne tokie, kaip tos kekšės, kuri vakar vakare buvo parklupusi prie jo. Jos plaukai suraibuliavo prislopintoje šviesoje, kai suirzusi papurtė galvą, nes barmenas vėl jos nepastebėjo ir ėmėsi aptarnauti kažką kitą.

Kreitonas mintyse liepė jai pažiūrėti į jo pusę. Patiko mintis, kad tai ji turi jo siekti, va tuomet jis teiksis ją pamatyti. Tarsi paklusęs jo valiai, jos žvilgsnis ėmė slysti per žmones, kol sustojo prie Kreitono, nerūpestingai, bet elegantiškai palinkusio prie baro, spoksančio į ją, tarsi regėtų viziją.

Ji nė nenutuokė, kad buvo visiškai kitaip.

Jis pakėlė stiklą ir tyliai klausdamas išlenkė antakį. Ji padvejojo, tada linktelėjo. Tyčia neskubėdamas, nepaleisdamas jos akių nužingsniavo jos linkui. Priėjęs iš pradžių nieko nesa-

kė, leisdamas akims kalbėti už jį. Spoksojo į ją, tarsi žvilgsniu rytų. Moterims tai patinka.

Tada palinko arčiau, kad ji girdėtų.

– *Iš visų džino mišinių viso pasaulio miestuose ji grįžta prie manojo.*

Ji keletą kartų suklapsėjo akimis, susirūpinusi ir sutrikusi.

– Atleiskite?

Ne Bugio gerbėja. Labai blogai.

– Ko norėtumėte?

– Obuolių martinio?

Gale ji padėjo klaustuką, tarsi baimindamasi, kad gal jis norėjo užsakyti ko kito. Iš to jis taip pat padarė dvi išvadas. Pirma: ji žaidžia ne savo lygoje. Antra: ji tai žino. Puiku.

Barmenui skuodžiant pro šalį, Kreitonas garsiai spragtelėjo pirštais.

– Obuolių martinio damai.

– Aišku, – skubėdamas tolyn per petį šūktelėjo barmenas.

Tada Kreitonas vėl sutelkė į ją visą dėmesį.

– Tai štai kaip tas daroma, – ji spragtelėjo pirštais.

– Tai vienas būdas.

– Man tai nepadėtų. Nesu tokia ori kaip jūs.

Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų, o tada gana akiplėšiškai nutęsė:

– Jums ir nereikia.

Ji žaviai ir kukliai paraudo. Dėvėjo siaurą juodą sijoną, tokį iš pagrindinio asortimento, jis tiktų kaip dalykinio kostiumėlio dalis, tokius jaunos dirbančios moterys perka vidutinių kainų parduotuvėse.

Ji veikiausiai grįžusi iš darbo nusivilko priderintą švarkelį. Raudono atlaso berankovė palaidinukė buvo gana santūri biurui, bet dabar atrodė visai patraukliai be švarkelio ir liemenėlės, iš kurios ji, be abejo, išsinėrė moterų tualete ir kurią sugrūdo į netikrą firminį krepšį.

Dieną tarnautoja, vakare ji virsta medžiotoja, ieškančia Žaviojo princo. Veikiausiai nevalgo pietų, kad užtektų pinigų

medžioklės ir maskavimosi įrangai – plaukų dažams, kosmetikai, smailiems kulniukams, pigiems papuošalams. Kreitono nuomone, tai, ką ji daro, buvo tiesiog priimtina prostitucijos forma. Bet, jo laimei, ji atrodė taip, tarsi svajonių vyras ką tik įkišo galvą į jos paspęstas kilpas. Maži speneliai po prasta palaidinuke buvo kieti iš susijaudinimo.

– Kuo jūs vardu? – paklausė.

– Arielė.

– Arielė. Gražu.

– Ačiū.

Pasilenkęs arčiau sušnibždėjo:

– Vardas irgi.

Ji nukaito.

– O koks jūsų vardas?

Jis pasakė ir ji nusijuokė.

– Niekada anksčiau negirdėjau tokio vardo.

– Šeimos vardas. Galite sutrumpinti ir vadinti Toniu.

– Labas, Toni, – šelmiškai ištarė ji.

Barmenas atnešė jos gėrimą. Jis pastūmė jai, mergina siurbtelėjo.

– Ar tinkamas? – paklausė jis.

– Nuostabus, ačiū.

– Skanaus.

– Jūs nieko neužsisakote?

Jis pakėlė atsineštą stiklą.

– Degtinė su toniku?

– Gazuotas vanduo.

– Jūs negeriate?

– Ne.

– Niekada?

Jis papurtė galvą.

– Religiniai įsitikinimai?

Jis pražydo plačia šypsena.

– Vargiai.

– Tai kodėl?

– Nemėgstu slopinamųjų.

Žvelgdama pro blakstienas ji paklausė:

– O kaip su stimuliatoriais?

– Man jų nereikia.

Žodinis kaitinimas buvo net per paprastas. Kol nepasidarė pernelyg nuobodu, paklausė, kur ji dirba.

Nors ji penkias minutes apie tai čiauškėjo, ne visai suprato, ką ji veikia toje įstaigoje, tik tapo aišku, kad veikla gana slegianti. Liovėsi klausęsis ir ėmė studijuoti išvaizdą. Atidžiau pažiūrėjus matyti, kad sukandimas ne visai taisyklingas, bet tai dar nieko. Nosis ir skruostikauliai nubarstyti strazdanų, kurias ji bandė paslėpti pudra. Akys gražaus rudo atspalvio. Beveik kaip cheresas.

Ji ištuštino savo stiklą, ir jis mostelėjo kito. Ji paklausė:

– O kaip jūs, Toni? Kur jūs dirbate?

Jis tyliai nusijuokė ir palinko prie jos taip, kad šlaunimi brūkštelėjo jai per šlaunį.

– Niekur.

– Ne, rimtai.

– Aš niekur nedirbu.

Ji nužvelgė jo drabužius, laikrodį.

– Atrodo, kad laikotės puikiai.

– Iš tikro aš žvėriškai turtingas. Kartu su siaubingu šeimos vardu gavau ir siaubingai daug šeimos pinigų. Manau, kad tai sąžininga.

Ji sukrizeno. Bet kai jis išliko rimtas ir ji suprato, kad vyrukas tik konstatavo faktą, jos žiauna atvėpo.

– Rimtai?

Vėl „rimtai“. Vadinasi, ji ne genijus. Net geriau.

Atnešė antrą martinio. Siurbčiodama ji žvelgė pro stiklo kraštą ir vertino.

Jis nusišypsojo.

– Dabar labiau patinku, kai sužinojote, kad esu turtingas?

– Ir prieš tai patikote.

Buvo aišku, kad dabar ji klosto tolesnę strategiją. Jai be galo smalsu, bet deda visas pastangas, kad smalsumas nepergalėtų,

todėl kreipia kalbą į šalį nuo jo finansinės padėties, tarsi tai neturėtų reikšmės.

– Jeigu nedirbate, tai ką veikiate?

– Labai daug žaidžiu tenisą, bet tikroji mano aistra – filmai. Filmai, prodiuseriai, rašytojai, aktoriai.

– O Dieve. Ir man visa tai patinka!

– Tikrai?

– Manau, kad *Us Weekly* geriausiai nušviečia raudonojo kilimo įvykius. Bet man patinka ir *People*, ypač kai jie renka geriausią ir blogiausią „Oskarų" ceremonijos aprangą. Koks jūsų mėgstamiausias filmas? Mano – „Seksas ir miestas", o gal „Nuotakų karai".

Gerasis Dieve.

– Rimtai?

Jai užteko penkiolikos minučių išsiurbti antrą martinio, per tą laiką įkinkė jį į beprasmį pokalbį ir darėsi fiziškai vis artimesnė. Jos elgesys gerai atidirbtas, bet atpažįstamas. Kai ką nors pasakydavo, kiekvieną kartą paliesdavo jam ranką. Kalbėjo tyliai, taip versdama jį prisislinkti arčiau, kad girdėtų, galiausiai jie buvo taip arti, kad vienas iš tų šelmiškų spenelių vis brūžavo jo bicepsą.

Laikas eiti toliau.

– Dar vieną?

Ji atmetė plaukus, apnuogindama kaklą ir krūtinę.

– Verčiau ne. Rytoj darbo diena. – Ji žaismingai bakstelėjo keliu jam į šlaunį. – Daugumai iš mūsų.

– Labai blogai. Ruošiausi klausti, ar nenorėtumėt kur nors dar nueiti. Kur nors, kur nereikia šaukti norint išgirsti vienam kitą.

Jos akyse sumirgėjo abejonė.

– Hm, aš...

– Ne?

– Na...

– Nereikia aiškintis, – supratingai palietė jai ranką. – Jūs manęs nepažįstate.

Jos akys nuklydo į šalį, grįžo atgal.

– Kur? Turiu omeny, kur norėtumėte nueiti?

– Jūs sakykit. Man nesvarbu. Tiesiog noriu pratęsti vakarą. – Jis suėmė jos ranką. – Žinote, galime važiuoti atskiromis mašinomis. Aš paimsiu savo *Porsche*, o jūs...

– Jūs turite *Porsche*?

– Ir pažadu ja kada nors netrukus jus pavėžinti. Nors ne šį vakarą. – Surakinęs žvilgsniu pridūrė: – Nenoriu, kad bijotumėt, nors visiškai jus suprantu. Visko prisiklausai per žinias.

– Ne visai tai... Kiek nervinuosi, nes yra toks bernas. Labai dažnai skambina į namus. Galima sakyti, persekioja.

– Ar jis kalba nešvankybes?

– Ne. Tiesiog laiko ragelį ir tyli, kol aš padedu.

– Policija gali atsekti skambučius ir sužinoti, kas jis.

– Ak, aš žinau, kas jis, – paskubom ištarė. – Tai vyrukas, kurį pažinojau. Pridarė šiokių tokių rūpesčių. – Mostelėjo ranka, stengdamasi sumenkinti tų rūpesčių svarbą. – Bet tai praeitis.

Jis pasilenkė ir tvirčiau suspaudęs jai ranką suurzgė:

– Norite, kad dėl jūsų jį sumuščiau?

Ji nusijuokė.

– Ne. Patikėkite, neverta su juo vargti.

– Na, teisingai elgiatės, būdama atsargi. – Jis paleido jos ranką. – Nebesirūpinkite. Padarysime tai kitą kartą. Jeigu dažnai čia ateinate, būtinai atsitrenksime vienas į kitą. – Mostelėjo padavėjui atsiskaityti.

Kaip ir žinojo, ji prarijo jauką. Skubiai paėmė jam už alkūnės, tarsi baimindamasi, kad jis išnyks, ir jos šansas amžiams bus prarastas.

– Netoli mano namų yra kavinė. Šlykštoka, bet dirba ilgai. Galėtume ten užsukti puodelio kavos.

Jis apdovanojo ją gražiausia šypsena.

– Fantastika.

– Prieš tai man reikia į damų kambarį.

– Lauksiu čia.

Dabar, kai apsisprendė, ji nerimauja ir trokšta įtikti. Yrėsi per minią link tualetų koridoriuje, bet prieš dingdama iš akių atsisuko ir nežymiai jam mostelėjo.

Atsakydamas jis kilstelėjo smakrą. Vos galėjo sulaikyti juoką. Ji netiki savo sėkme. Tikriausiai žnaibo save, perspėja nepabaidyti laimės, kritiškai apžiūrinėja save veidrodyje ir šį tą taiso, purškiasi burnos gaivikliu.

Praėjo penkios minutės, o ji vis nesirodė.

Kad neprailgtų, jis atsisuko į barą ir ėmė apžiūrinėti save tamsintame baro veidrodyje. Kostiumas kaip nulietas. Popietė teniso kortuose pridėjo šilumos veido spalvai ir išryškino šviesias sruogas plaukuose. Nenuostabu, kad jos speneliai taip sureagavo.

Jis apdovanojo save patenkinta šypsena.

Ji išblėso vos išvydus Džulę Rutledž.

Juos skyrė keletas metrų baro ir daugybė žmonių, bet jos akys žiūrėjo tiesiai į jį veidrodyje. Sučiupusi jį besimėgaujant savo atvaizdu, ji susiraukė ir nusisukusi patraukė prie išėjimo.

Šūdas! Jis šastelėjo nuo baro, šiurkščiai pastūmė į šoną jupį, anoreksikę mergelę ir porą, kuri buvo taip įnikusi vienas į kitą, kad beveik kergėsi. Nerūpėjo niekas daugiau, tik Džulė, kuri yrėsi per minią gerokai vikriau negu jis.

Pavijo, kai ta jau tiesė automobilių aikštelės sargui stovėjimo bilietą.

– Atleiskite mums, – pasakė patarnautojui. Čiupo ją už parankės, patraukė į šalį ir prispaudė prie gebenėmis apaugusios sienos.

Toks šiurkštumas ją įsiutino.

– Patraukit rankas.

Jis paklausė, bet valdydamas balsą pasakė:

– Nagi pirmyn, Džule, iškelkit sceną. Pašaukit policiją, kodėl gi ne? Kai jie čia atsiras, paaiškinsiu, kad jūs mane persekiojate.

– Neerzinkit manęs, Kreitonai. Nenorėkite, kad policija išgirstų, ką turiu apie jus pasakyti.

– Ir ką?

– Kaip labai jūs nekentėte Polo.

– Apgailestauju, kad turiu jus nuvilti, bet jie jau žino. Pats papasakojau.

– Aš žinau, kad už jo nužudymo stovite jūs.

Jis nusijuokė.

– Tikrai turite lakią fantaziją. Ar negalvojote kada rašyti scenarijų? Ar ne savo vaizduote buvot pavergusi mano brangųjį dėdę? O gal tuo, kaip laižėte jo kiaušius?

Ji įniršusi spoksojo ir pamažu traukėsi.

– Polo nepavyko apkvailinti.

– Apkvailinti?

– Jis perprato jūsų tikrąjį charakterį.

– Negi?

– Taip pat ir aš.

– Nematau prasmės ginčytis, Džule, kai jūs tokia akivaizdžiai pikta. Bet, kaip pasakytų Džeremis Aironsas, vaidinantis Klausą fon Biulovą filme „Likimo nepakeisi“: *Jūs nė neįsivaizduojate.*

Magė atsistojo ir suurzgė. Po kelių sekundžių suskambo Dereko durų skambutis. Jis pažiūrėjo į laikrodį ant stalelio.

– Kas per velnias?

Grįžo namo su išsineštine vakariene. Valgydamas pažiūrėjo per televizorių keletą pirmųjų *Braves* beisbolininkų padavimų, tada nuėjo į darbo kambarį ir ten plušo likusią vakaro dalį. Prireiks keleto dienų, kol viską įstatys į vėžes, kas per kelionę atsiliko ar išsiderino, o namie vakarais jis daugiau padaro negu biure, kur visiems reikia jo dėmesio.

Basnirčias, vilkėdamas tiktai sportiniais šortais ir marškinėliais, ėjo per namą ir įjunginėjo šviesas. Nesitikėjo sulaukti svečių, ir jau tikrai nesitikėjo pamatyti asmenį, kurį išvydo pro priekinių durų akutę.

Atrakino ir atidarė duris.

– Kokį velnią čia veikiate?

Kreitonas Vileris prasispraudė pro jį ir liuoktelėjo vidun.

– Noriu, kad atitrauktumėt ją nuo manęs. Man nesvarbu, kiek tai kainuos, kokias virveles turite patampyti ar per kokius lankus peršokti. Darykite, ką norite, bet priverskite ją palikti mane ramybėje, po velnių.

– Užeikit, – dygiai ištarė Derekas, uždarydamas lauko duris.

– Ji jau priėjo iki rodymo pirštais ir tiesioginio grasinimo.

– Pirmiausia, kas ta „ji“? Roberta Kimbal?

– Džulė Rutledž, – išskiemenavo Kreitonas. – Iš pradžių ji tik šen ten mėtė įžeidžiamas pastabas. Dabar nuėjo toliau... – Jis užtilo ir baugščiai pasižiūrėjo į vis dar urzgiančią Magę. – Ar ji nekąs?

Derekas liepė šuniui sėstis. Šis pakluso jo piktam balsui, bet ne Magė, o nelauktas svečias supykdė jį iki pažaliavimo.

– Kas jūs toks, kad vidury nakties įsiveržiate į mano namus? Jūs springstate savo tulžimi.

– Ir daugybe pinigų.

Derekas priėjo arčiau ir dūrė pirštu jam į veidą.

– Kurie jums nesuteikia jokių teisių. Ir jau tikrai neduoda teisės įsiveržti į mano namus. Aš jums neatstovausiu. Nežinau, kaip dar aiškiau tai pasakyti.

Kreitonas nutaisė tą arogantišką pozą, kuri taip akivaizdžiai siutino Dereką. Tačiau šį kartą tas nė nekrūptelėjo, ir galiausiai kažkas pasipiktinusio Kreitono povyzoje ėmė keistis. Atsitraukė keletą žingsnių.

– Gerai, gerai. Atsiprašau, kad iš anksto nepaskambinau. Tai buvo nemandagu. Bet man būtinai reikėjo su jumis pasikalbėti.

– Tokiu atveju turėjote paskambinti į mano biurą ir susitarti dėl susitikimo darbo valandomis.

– Ar būtumėt priėmęs?

– Ne.

Kreitonas parodė gestą, reiškiantį „būtent“.

– Šiandien popiet pasakiau viską, ką turėjau pasakyti.

– Kai šiandien buvome susitikę, Džulė Rutledž manęs nepersekiojo.

– Jus persekiojo?

– Taip. Ji pametė protą. Veikiausiai kenčia nuo potrauminio streso, kurį sukėlė tas šūvis. Kažkas tokio. Aš nežinau. Nekreipčiau dėmesio, jeigu savo pamišimo nebūtų nutaikiusi į mane. Ji tvirtina, kad aš kažkokiu būdu dalyvavau tame sumautame

apiplėšime, per kurį mano dėdė buvo nušautas. Kaip tik taip ir pasakė: „Aš žinau, kad už jo nužudymo stovite jūs."

Džulė apmovė Dereką, bet jis netikėjo, kad būtų pametusi protą, kentėtų nuo potrauminio streso sindromo ar tuo labiau būtų sukvailiojusi. Iš tikro veikiau priešingai. Bet negalėjo išsiduoti ją pažįstąs. Todėl pasakė:

– Kai mačiau ją per televizorių, neatrodė išprotėjusi.

Panašu, kad Kreitonas negirdėjo.

– Ruošiuosi pareikalauti, kad jai būtų apribotos teisės. Tiksliau, jūs.

– Atleiskit?

– Rytoj. Noriu, kad nueitumėt pas teisėją, ar pas ką tokį einate, ir gautumėt teisių apribojimą. Būdama tokio proto kaip dabar, Dievas žino, ką ji gali padaryti. Nenoriu, kad sukiotųsi kur nors netoli manęs. Gaukite teisių apribojimą, ir ji galės būti suimta, jei pažeis mano privatumą.

– Tai ne taip lengva, Kreitonai.

– Kuo sunkiau, tuo daugiau pinigų gausite, taigi, dėl ko būgštaujate?

Derekas būgštavo, kad gali čia pat isspardyti šikną tam turtingam kalės vaikui, manančiam, kad viskas – įskaitant ir Dereką Mičelį – yra pasiekiama, jei tik meti pakankamai pinigų. Bet prikūlęs nieko neišspręstų, tik tiek, kad ir jam veikiausiai būtų pareikštas ieškinys, tad nepaprastomis valios pastangomis susitvardė ir paklausė:

– Kas jus išvedė iš pusiausvyros? Kas atsitiko? Kas sudarė įspūdį, kad ponia Rutledž yra pavojinga jūsų asmeniui?

Norėdamas parodyti, kad yra pasiruošęs klausytis, Derekas atsitraukė ir atsisėdo į krėslą. Magė įsitaisė prie jo kojų ir įbedė įtarias akis į vyrą nepriekaištingai pasiūtu šviesiu kostiumu, žingsniuojantį po prieškambarį ir pasakojantį Derekui apie susidūrimą su Džule Rutledž naktiniame klube, vadinamame *Christy's*.

Kai baigė, Derekas paklausė:

– Ką ji ten veikė?

– Ar negirdėjote? Ji mane sekė.

– Ar ji buvo su kuo nors?

– Nežinau. Netikiu tuo. – Kreitonas nervingai gniaužė kumščius. – Ir koks, po velnių, skirtumas, ji buvo viena ar ne viena? Spoksojo į mane veidrodyje. Nenoriu, kad ji valkiotųsi paskui mane. Jūs turite ką nors padaryti.

– Klystate. Neturiu. – Derekas ramiai sukryžiavo rankas ant krūtinės. – Jums su Džule pasitaikė susitikti populiariame bare. Atsitiktinis susidūrimas...

– Atsitiktinis, prisiekiu savo šikna.

– Atsitiktinis susidūrimas viešoje vietoje nereiškia persekiojimo.

– Ji mane ten atsekė.

Derekas trūktelėjo vienu petimi.

– Gal.

– Neabejotinai.

– Ar galite įrodyti?

– Aišku ne, tiesiog žinau.

– Ar anksčiau ji jus sekė?

– Nemačiau, bet tai nereiškia, kad nesislėpė kur netoliese.

Derekas labai stengėsi išlikti rimtas.

– Slėpėsi kur netoliese? Maždaug už krūmų? Kam jai reikia jus šnipinėti, Kreitonai?

– Nes ji apimta manijos.

– Ar matėte ją slankiojant aplink jūsų namus? Aplink jūsų *Porsche*? Teniso spintelę? – Derekas matė, kad Kreitonui nepatinka jo pašaipos.

– Manote, kad tai juokinga? – griežtai paklausė.

Derekas metė šaipytis ir atsistojo.

– Jeigu Džulė Rutledž pradės jums skambinėti vidury nakties ir grasinti mirtimi arba ims siuntinėti baisias žinutes paštu, arba išvirs triušį jūsų spagečių puode... – Jis stabtelėjo, laukdamas Kreitono reakcijos. Kai tas nieko nesakė, pridūrė: – Pasiremta filmu.

– Supratau, – atsakė Kreitonas tokiu įtemptu balsu, kad vos judino lūpas.

– Jeigu ims daryti panašius dalykus, tada bus laikas pateikti reikalavimą apriboti jos teises.

– Ar jūs jį įteiksite?

Nenoriai, vien dėl to, kad buvo pavargęs ir troško atsikratyti Kreitono Vilerio, Derekas atsakė:

– Pagalvosiu.

Kreitonas neatrodė patenkintas, bet aiškiai atsileido, aprimo.

– Tada gerai. Palaikysime ryšį.

Derekas nuėjęs atidarė duris. Kreitonui einant pro šalį, sugriebė jį už peties ir atsuko į save.

– Man nesvarbu, kiek turite pinigų, niekada, niekada daugiau neateikite į mano namus.

Kreitonas prunkštelėjo.

– Arba kas?

– Arba primušiu.

Kreitonas pražydo savo nuostabiausia šypsena.

– Pažadate?

Tada pasiuntė Derekui oro bučinį ir nužingsniavo link savo *Porsche* prie šaligatvio.

11 skyrius

Atlantos bendruomenės seniūnė ištiesė Džulei voką.

– Čia jūsų mokesčių kvitas. Nurodykite paveikslo rinkos vertę. Kokia turėtų būti pradinė kaina?

Buvo rengiamas labdaros vakaras pritraukti pinigų naujai vaikų onkologijos ligoninei, ir galerija „Pas Žaną“ dovanojo paveikslą jo metu vyksiančiam aukcionui.

– Vienas ankstesnis jos darbas praėjusią savaitę Sosalite parduotas už septynis tūkstančius du šimtus.

– Nustatykime pradinę kainą penkis tūkstančius.

– Tikiuosi, kad jis atneš daug daugiau.

– Esu tuo tikra. – Pagyvenusi moteris vertinamai nužvelgė paveikslą. – Ruošiuosi ir pati dėl jo pakovoti.

– Sėkmės. – Džulė nusišypsojo ir ėmė aiškinti, kad pati pristatys paveikslą į vietą. Ketė kalbėjosi apie paveikslo vertę su pagyvenusiu vyru, kuris dažnai užsukdavo, bet niekada nieko nepirko. Džulė įtarė, kad jis apsukdavo vietines parduotuves ieškodamas draugijos, o ne daiktų, tačiau joms su Kete patiko tie apsilankymai. Jis niekada pernelyg ilgai neužsibūdavo.

Varpelis virš galerijos durų pranešė apie naują lankytoją, ir Džulė atsisuko pasiruošusi sutikti pirkėją. Tačiau įėjo detektyvai Kimbal ir Sanfordas, tokie oficialūs, kad nebūtų panašesni į policijos pareigūnus, net jei vilkėtų riaušių malšinimo aprangą. Visi spoksojo nutilę.

– Labas rytas, – maloniai pasisveikino Džulė.

Tuodu mandagiai atsakė.

– Tuoj pat prieisiu.

– Nesiskubinkite, – pasakė Kimbal, kuri, rodos, jautėsi laisviau negu Sanfordas, nors Džulė įtarė, kad detektyvės laisvumas tik poza. Roberta Kimbal neatrodė esanti iš tų, kurie dažnai lankosi meno galerijose.

Džulė vėl atsigręžė į bendruomenės matroną.

– Pasiliksiu po renginio ir supakuosiu paveikslą naujam pirkėjui. Noriu būti tikra, kad gabenamas jis nenukentės.

– Būtų puiku. – Ji paglostė Džulei ranką, ir raukšlėtu veidu perbėgo liūdesio šešėlis. – Žinau, brangioji, jums dabar siaubingas metas, – akimis parodė į detektyvus, kurie dėjosi apžiūrinėją paveikslus. – Polas buvo nuostabus žmogus. Vis dar negaliu patikėti, kad jį ištiko tokia siaubinga mirtis.

Tai pasakiusi, moteris išėjo. Pagyvenęs ponas pakštelėjo Ketei į skruostą ir taip pat pasuko link durų.

– Išeina, kad išbaidėme klientus, – pasakė Kimbal. – Atsiprašome.

– Nuostolių nepadarėte. Kas privertė ateiti?

Abu detektyvai pažiūrėjo į Ketę, aiškiai nežinančią, kaip turėtų elgtis. Džulė visus pristatė, ir vėl įsivyravo nejauki tyla.

– Gal kas norėtų espreso? – paklausė Ketė.

– Ačiū, aš nieko prieš, – pasakė Kimbal. Sanfordas atsisakė.

– Būsime salone, – pasakė Džulė Ketei, o ši atsiprašė einanti gėrimų.

Džulė rodė kelią. Vakar panašiu metu ji buvo salone su Dereku Mičeliu. Dabar svarstė, ar dar kada įeis į tą kambarį nepagalvojusi apie jį. Vargiai. Rodos, jis čia paliko dalį savęs, ir ta dalis ją užklupo, vos tik visi trys įžengė vidun.

Detektyvai atsisėdo ant striukos sofutės. Džulė įsitaisė krėsle priešais. Sanfordas laikė rankoje voką.

– Turime daugiau nuotraukų.

– To paties vyro?

Kimbal linktelėjo.

– Užtikome jį einant per vestibiulį dvi dienos prieš nusikaltimą. Viena nuotrauka gana geros kokybės.

– Galiu pamatyti?

Sanfordas praskleidė voką, ištraukė keletą blizgančių didelių nuotraukų ir ištiesė Džulei.

– Viršutinė geriausia.

Ant nedidelio padėklo Ketė atnešė mažutį puoduką kavos ir padavė detektyvei Kimbal. Tuo tarpu Džulė tyrinėjo nuotrauką. Ši buvo geresnė negu vakar matytoji, bet ne per labiausiai. Grūdėta ir ne visai sufokusuota. Pervertė kitas, bet, kaip Sanfordas ir sakė, viršutinė buvo geriausia.

– Nėra abejonės, visose tas pats žmogus, – pasakė ji.

Kimbal siurbtelėjo kavos ir dėkodama linktelėjo Ketei.

– Aiškiai tas pats žmogus, – tęsė Džulė, – bet aš niekada nesu jo mačiusi.

Sanfordas atrodė labai nepatenkintas.

– Esate tikra?

– Visiškai. Aš jo nepažįstu.

Sanfordas atsilošė, ištiesė rankas ant sofos atlošo. Pažiūrėjo į Ketę.

– Jeigu turite, išgerčiau stiklinę vandens.

Ketė, žiūrėjusi per Džulės petį į nuotrauką, klusniai pašoko.

– Žinoma. Džule?

– Ačiū, ne.

Mergina išėjo, palikdama Džulę su dviem detektyvais, kurie taip atidžiai ją tyrinėjo, kaip Derekas Mičelis nuogo storo vyro paveikslą.

– Kas yra? – paklausė ji.

– Dar kartą papasakokite, – paprašė Sanfordas.

– Apie užpuolimą?

– Viską. Nuo tada, kai su Polu Vileriu išėjote iš apartamentų.

Ji pažiūrėjo į Kimbal, tačiau šios išraiška buvo nepermaldaujama. Išgėrė kavą ir sėdėjo palinkusi į priekį, alkūnėmis atsirėmusi į kelius. Sanfordas tebebuvo atsilošęs. Abu atrodė itin budrūs.

Džulė kantriai ėmė kartoti savo ataskaitą. Priėjusi iki tos vietos, kai pirmą kartą pamatė plėšiką, stabtelėjo.

– Jeigu pasakytumėte, kas jus labiausiai domina, gal aš...

– Norime, kad nieko nepraleistumėte, – pasakė Kimbal. – Prašom tęsti.

Džulė palaukė, kol Ketė įėjo ir padavė Sanfordui vandens, tada tęsė nuo tos vietos, kur buvo sustojusi, papasakojo viską ir baigė greitosios medikų pasirodymu.

– Kol jie nepasirodė, niekas negalėjo atplėšti manęs nuo Polo. Laikiau jį, kol buvau priversta paleisti.

Kurį laiką niekas neištarė nė žodžio. Sanfordas gurkštelėjo vandens, tada padėjo stiklinę šalia tuščio Kimbal kavos puoduko. Kimbal pirmoji pertraukė nejaukią tylą.

– Išsiuntinėjome kitiems naująsias nuotraukas. Visi atsakymai neigiami, kaip ir jūsų.

– Plėšikas buvo su kauke, saulės akiniais ir pirštinėmis. Neįmanoma jo palyginti su žmogumi šiose nuotraukose.

– Žinoma, – pasakė Kimbal. – Nesitikėjome tokios sėkmės. Bet kalbėdami su jais telefonu, mes dar kartą perėjome visą istoriją – kaip dabar su jumis. Ir kai kas, ką ponios pasakė – abi, nepriklausomai viena nuo kitos, – mus apstulbino. Kai kas, ko anksčiau nesuvokėme ar į ką neatkreipėme dėmesio.

Džulė dirstelėjo į Sanfordą, bet jo vaiskiose akyse nieko neatsispindėjo. Įtarė, kad, kaip tikri partneriai, jie iš anksto buvo sutarę, jog šįkart vadovaus Kimbal. Todėl žiūrėdama į ją paklausė:

– Na ir kas tai buvo?

– Jūs neatsiklaupėte. Kai plėšikas liepė visiems pulti ant kelių, jūs likote stovėti.

– Aš atsiklaupiau.

– Bet ne iškart. Kodėl? – spaudė Kimbal. – Kaukėtas žmogus taikosi į jus pistoletu ir rėkia kristi ant kelių. Viena iš tų Nešvilio moterų prisipažino taip išsigandusi, kad apsišlapino. Ji iškart krito ant grindų, baimindamasi, kad jeigu nepaskubės, jis ją nušaus. Jos draugė padarė tą patį.

– Vyras iš Kalifornijos... – pradėjo Džulė.

Kimbal ją pertraukė.

– Sakosi buvęs suakmenėjęs iš baimės, kad pajudėtų. Tada plėšikas atkišo į jį pistoletą ir liepė klauptis, ir jis pakluso. Jūs – ne. Jie visi sako, kad jūs nepaklusote. Ginčijotės su juo, sakėte, kad Vileriui kelių artritas. Būtent jis, Vileris, patraukė jus atsiklaupti šalia jo.

Galiausiai įsiterpė ir Sanfordas, nuleido rankas, palinko į priekį, kaip ir jo porininkė.

– Ponia Rutledž, ar jūs nepaprastai drąsi?

– Niekada nelaikiau savęs tokia, bet niekada neturėjau progos išbandyti savo drąsos tokiomis aplinkybėmis. Žmonės skirtingai reaguoja į mirties baimę. Nemanau, kad mes žinome, kaip reaguosime, kol neatsiduriame tokioje situacijoje. Neatsimenu, kad būčiau jautusis ypač drąsi.

– O kaip jautėtės? – paklausė Kimbal.

Džulė padvejojusi atsakė:

– Susitaikiusi.

Po trumpos pauzės Sanfordas pasakė:

– Manėte, kad jis nužudys jus, nesvarbu, ką darytumėte?

Ji atlaikė veriamą detektyvo žvilgsnį, tada pažiūrėjo į Kimbal, ši taip pat skvarbiai į ją stebeilijosi.

– Žinojau, kad jis tai gali. Vos tik jį pamačiusi supratau, kad apiplėšimas – tik priedanga. Jis buvo čia nužudyti Polo, taip pat, buvau tuo tikra, ir manęs. Jeigu neatsiklaupiau taip greitai, kaip jis liepė, tai, manau, todėl, kad žinojau, jog tai nepakeis baigties. Dėbsojau į saulės akinių lęšius, stengdamasi įžvelgti pro juos.

– Vildamasi įtikinti jūsų nežudyti?

– Ne. Vildamasi pamatyti jo akis.

– Pamatėte?

Ji papurtė ir nuleido galvą.

– Aš ieškojau Kreitono.

– Ponia Rutledž, ten buvo ne jis.

– Dabar žinau.

Galerijoje suskambo telefonas. Per sienas Džulė girdėjo Ketės prislopintą prancūzišką tarseną.

– „Pas Žaną". Atleiskite, dabar ji susitikime.

Ji apklausiama policijos. Taip būtų tiksliau. Šis pokalbis labiau panėšėjo į apklausą, ir dėl to jai buvo gerokai neramu.

– Kodėl tai dabar pasidarė svarbu? Koks skirtumas, kurią akimirką atsiklaupiau?

Sanfordas prakalbo žemu balsu.

– Sakote, būtumėte suklupusi ar ne, tai nebūtų pakeitę baigties.

– Ir nepakeitė.

– Polas Vileris negyvas, bet jūs vis dar čia.

– Na, tai akivaizdu, – atsakė ji.

– Na taip, dabar matote, kodėl tai gali būti svarbu, – pasakė Sanfordas.

Džulė pažiūrėjo iš pradžių į vieną, paskui į kitą.

– Atleiskite, detektyvai. Aš vis dar nesuprantu, kur link lenkiate.

– Va kur, – atsakė Kimbal. – Gali būti, kad jūs neatsiklaupėte, kai plėšikas liepė, nes... žinojote, kad jums negresia joks pavojus.

Arielė Viljams grįžo namo džiaugdamasi, kad diena beveik baigėsi. Užrakino už nugaros duris ir atsitvėrė nuo viso pasaulio savo namų šventovėje, kur buvo laisva atsiduoti liūdesiui. Labai trūko visai vasarai išvykusios kambario draugės Kerolės, bet šį vakarą troško pabūti viena.

Ji buvo biuro administratorė elektros produktų kompanijoje, kuri prekiavo, įrenginėjo ir prižiūrėjo aukščiausios kokybės apšvietimo ir saugos sistemas verslo ir privatiems klientams. Viskas, kas patekdavo ar iškeliaudavo iš kompanijos, pirmiausia praeidavo pro jos stalą. Ji turėdavo nukreipti prekes į reikiamą skyrių. Dar neilgai čia dirbo, bet dėl savo dalykiškumo jau buvo spėjusi susilaukti viršininko padėkos ir bendradarbių pagarbos.

Šiaip jai patiko darbas. Tačiau šiandien kiekviena valanda buvo be galo ilga ir varginanti, kiekviena užduotis erzino. Skaičiavo minutes, kada galės grįžti namo ir virsti į lovą, pasiėmusi dėžutę šokoladinių ledų su sausainių gabaliukais. Dėl to, kaip ji buvo atstumta vakar vakare, vertėjo suvalgyti visą kibirą.

Kokia buvo vėpla, jei tikėjosi, kad toks prašmatnus, turtingas vyriškis pasikabins ant jos, savigraužos karalienės. Jis galėjo pasirinkti bet kurią moterį tame bare. Kaip drįso net pagalvoti, kad iš visų rafinuotų tenykščių moterų išsirinks būtent ją?

Kokia kvaiša!

Tačiau kai išėjo iš tualeto, buvo visiškai tikra, kad jis tebelaukia jos prie baro, ten, kur sakėsi lauksiąs. Net kai nerado laukiančio, ne iš karto suvokė esanti pamesta. Pamanė, kad gal ir jis nuėjo į vyrų tualetą. Kai praėjus keletui minučių nepasirodė, išėjo laukan ir apibūdino jį užsiėmusiam ir tampomam į visas puses automobilių aikštelės darbuotojui.

– Šviesus kostiumas? Taip, buvo... Ačiū, pone. Vairuokite saugiai. Ak, jis buvo čia prieš minutę.

– Ar pasiėmė savo *Porsche*?

– *Porsche*? Šį vakarą jis buvo be *Porsche*. – Pakėlęs ranką sustabdė kitą jos klausimą, tada kurtinamai sušvilpė savo kolegai. – Ei, Gregai, ar gali aptarnauti šituos žmones? Ponia, jis tuoj bus pas jus. Atleiskite, kad teko laukti. – Tada atsisuko į Arielę. – Išėjo su kažkokia paukštyte.

Jis taip pat sėkmingai galėjo skelti jai antausį.

– Su moterimi? Jis buvo su moterimi? Su kuo?

– Jūs norite savo automobilio, ar ko?

Pasiėmė savo mašiną ir parvažiavo namo, jausdamasi esanti didžiausia lengvatikė visoje žemėje. Pravažiuodama pro kavinę, kurioje siūlė susitikti puodelio kavos, net paraudo iš gėdos. Toks vyras kaip jis net kojos nekeltų į šitokį šiukšlyną.

Ji buvo visiška kvailė. Kiek laiko jam prireikė išsinešdinti, kai nueidama jam nerūpestingai mostelėjo? Dešimties sekundžių? Penkių? Tikras pažeminimas įsivaizduoti, kaip jis turėjo

apsidžiaugti, kai atsiprašė norinti nueiti į tualetą ir suteikė jam laisvę dingti.

Numetė rankinę ant grindų, peržengė ją ir pasuko į miegamąjį. Darbinį kostiumėlį pakeitė sena, bet patogia pižama, vietoj aukštakulnių – minkštos šliurės. Šį vakarą niekur neis, veikiausiai ir rytoj vakarą, net jei draugės kviestų į mergaičių vakarėlį. Nerastų savyje jėgų apsirengti, eiti į klubą, kažką ten plepėti. Jos savigarba, visada gana menka, dabar sudaužyta į šipulius.

Virtuvėje išsitraukė iš šaldiklio dėžutę ledų, iš stalčiaus – šaukštą, nusinešė į svetainę, ten susirangė sofos kamputyje ir paėmusi pultelį įsijungė televizorių.

Jai taip buvo gėda savo patiklumo, kad net nepapasakojo Kerolei apie vakarykštę nesėkmę, nors šiaip viską viena kitai pasipasakodavo. Dabar kaip tik svarstė jai skambinti. Ilgas pokalbis su artimiausia drauge ir pora litrų ledų – geriausias vaistas nuo liūdesio.

Bet telefonas suskambo dar nespėjus jo pasiimti. Patikrino skambinančiojo numerį. Nors vietoj numerio buvo užrašas *Apribota*, žinojo, kas skambina.

– Asilas.

Užuot atsakiusi į skambutį, pakabino didelį šaukštą ledų ir susikišo į burną. Telefonas liovėsi skambėjęs. Bet tik keletui sekundžių. Tada vėl subirbė. *Apribota*.

Ir šitaip tris kartus. Galiausiai ji griebė ragelį.

– Po velnių! Liaukis skambinti!

Buvo pamaniusi, kad jau atsikratė jo. Blogi atsiminimai pirmiausia išblėsta.

Kai jis pirmą kartą paskambino, negalėjo patikėti tokiu įžūlumu. Vos prisistatė, ji paleido siaubingą tiradą, pasakė viską, ką apie jį mano: kad jis melagis, sukčius, nusikaltėlis ir kad jokia sveiko proto moteris neleis jam net prisiartinti. Liepė dingti iš akių ir niekada daugiau neskambinti, jei nenori, kad užsiundytų policiją.

Bet jis ir toliau skambinėjo.

Niekada negrasino. Po pirmų keleto kartų išvis nebekalbėjo. Tačiau jo pasipiktinimas aidėjo tyloje, ir jame slypintis grasinimas baugino, ypač dabar, kai ji buvo viena name.

Norėtų įsirengti savo kompanijos siūlomą apsaugą, tačiau jos pajamos netempė net iki bazinės sistemos be jokių priedų. Tačiau kol Kerolė išvykusi, dėl šventos ramybės pakeitė visas durų spynas. Kerolė suprato jos atsargumą ir pasakiusi, kad geriau saugotis, nei graužtis, sutiko pasidalyti išlaidas, įrengiant visuose languose specialius užraktus. Tačiau šį vakarą ta papildoma apsauga nenuramino Arielės: jos nervai ir taip buvo išklibinti, kai šviesiaplaukis gražuolis ją išbrokavo. Betrūko, kad dar tas šūdžius ją kankintų.

Dabar, kai visas nusivylimas prasiveržė žodžių srautu, ji nebesirūpino valdytis.

– Tu tikrai beviltiškas, ar žinai tai? Tik niekingas bailys taip daro. Vaikėzas. Galvoji esąs kavalierius, bet joks tikras vyras nesirinks taktikos šnopuoti į telefoną. Grįžk, iš kur atėjęs. Ar dar geriau – eik velniop. Ir liaukis skambinti!

Numetė ragelį, jausdamasi tūkstantį kartų geriau, kad jam tai pasakė.

Vėl pakabinusi ledų, priėjo prie labai išmintingos išvados: imk tiek padugnę telefoninį iškrypėlį, tiek dailiai šnekantį turtuolį – visi vyrai šikniai.

12 skyrius

Vos tik Džulė pagalvojo, kad šiandien jau nebegali būti blogiau, iškart taip ir atsitiko.

Pagrindinė bendruomenės centro salė, kurioje vyko labdaros renginys, buvo išpuošta imituojant sultono palapinę. Šviesaus šilko juostos driekėsi nuo lubų ir suėjo į vidurį, o čia kaip brangakmenis spindėjo veidrodinis rutulys. Padavėjai buvo aprengti kaip aladinai, merginos – kaip pilvo šokėjos su šydais. Ant kokteilių staliukų, išmėtytų po salę, – povo plunksnos vietoj gėlių.

Džulė įėjusi neturėjo kada įvertinti dekoracijų, nes pirmas žmogus, kurį minioje atpažino, buvo Derekas Mičelis.

Už parankės vedėsi gražią raudonplaukę smaragdais nusagstyta suknia. Jie atrodė nuostabi pora. Stovėjo žmonių pulkelyje, siurbčiojo šampaną ir plepėjo, o tada Derekas pastebėjo Džulę žiūrint į jį.

Jo šypsena priblėso. Keletą sekundžių jie spoksojo vienas į kitą. Ar jis irgi savęs klausė, kodėl dabar jų keliai susikerta, jeigu niekada anksčiau nesikirto? O gal kirtosi, tik jie paprasčiausiai vienas kito nepastebėjo. Nors Džulei tai atrodė vargiai tikėtina. Jeigu būtų mačiusi anksčiau, ne tik tą rytą prie de Golio oro uosto įlaipinimo vartų, būtų atsiminusi.

Raudonplaukė kažką pasakė, ir jis atsisuko į ją.

Vakaras, kuris ir taip turėjo būti ilgas, pailgėjo vien nuo minties, kad jis yra šioje salėje. Deja, Džulė buvo įsipareigojusi likti iki pat galo ir dar ilgiau.

Bent jau nereikės kęsti vakarienės prie stalo. Tik vakaro viduryje numatyta trumpai pristatyti naujosios vaikų onkologijos ligoninės vizualizaciją, lydimą širdį draskančio filmuko, turinčio parodyti jos būtinybę ir, aišku, suminkštinti dalyvių širdis dosniai aukoti. Paveikslas, kurį Džulė dovanojo tyliajam aukcionui, buvo vienas iš keturiasdešimties daiktų, tarp jų – prašmatnios atostogos, prabangus visureigis ir dešimties karatų deimantinis pakabukas.

– Labas, Džule.

Labinimasis atsklido iš už nugaros, ir atsisukusi ji pamatė Šeroną ir Dagą Vilerius. Dagas trumpai ją apkabino. Su Šerona pasibučiavo brūkšteldamos skruostais. Šerona buvo pasipuošusi raudonu šifonu bei geltonais deimantais ant kaklo ir ausyse.

– Gražiai šį vakarą atrodote, – pasakė tiesą Džulė.

– Ačiū. Man jau dabar skauda kojas. – Šerona iškišo koją iš po grindis siekiančios suknios, kad parodytų brangakmeniais papuoštus batus.

– Batai verti skausmo.

Šerona pamaloninta nusišypsojo.

– Ir aš taip maniau. Bet paklauskite dar kartą, kai pastovėsiu su jais keletą valandų.

– Nesitikėjau pamatyti jūsų šį vakarą, – pasakė Dagas.

Polas vos keletas dienų prieš mirtį priėmė kvietimą, bet Džulė susilaikė jiems to nepasakiusi.

– Dovanojau aukcionui paveikslą. – Ji linktelėjo link salės vidurio, kur oazėje tarp dirbtinio smėlio kopų ir natūralių palmių buvo išdėlioti eksponatai.

– Tikiuosi, nesate nusivylusi, – pasakė Šerona.

– Kuo?

– Laidotuvėmis. – Jos mielas veidas susiraukšlėjo iš sielvarto. – Tikiuosi, kad nepriėmėte to kaip įžeidimo. Tiesiog neatrodė tinkama jums sėdėti su šeima, Džule. Ten buvo Merės seserys. Polo dukterėčios ir sūnėnai. Visiems būtų nesmagu. – Ji palietė Džulei ranką. – Bet aš nepakelčiau, jeigu jaustumėtės įskaudinta. Meldžiu pasakyti, kad suprantate.

– Šerona, aš jus puikiai suprantu.

Nenuovoki Šerona šyptelėjo su palengvėjimu, bet Dagas pagavo paslėptą Džulės žodžių prasmę. Jis spoksojo į standartinį kilimą po savo modeliniais batais ir atrodė sutrikęs tiek dėl įžeidimo per laidotuves, tiek dėl žmonos nepajėgumo suvokti, koks didelis tas įžeidimas.

Nebelikus Polo kaip vienijančio grupę asmens, nebeliko ir saito. Kokie jos ryšiai liks su šia šeima ateityje, svarstė ji, ir išvis ar kokie nors liks?

– Ar Kreitonas su jumis? – kasdieniškai paklausė, nors vien ištarti jo vardą reikėjo prisiversti.

– Jis atsiprašė, – paaiškino Šerona. – Kažkur eina su draugais.

Kiek Džulė žinojo, Kreitonas neturėjo jokių draugų. Jis turėjo mokamų partnerių – masažuotojų, teniso trenerį, golfo profesionalą, su kuriuo žaisdavo. Polas buvo sakęs, kad jis kartais susirasdavo moterį vienam vakarui, bet niekada neturėjo merginos tradicine prasme. Jis buvo nuolatinis žinomų ponių užsakovas, pasakojo jai Polas.

Spėju, kad draugais jis laiko savo filmų veikėjus, – per vieną jų pokalbį apie Kreitoną apmaudžiai pasakė Polas. – *Jie visada su juo. Jie gyvena jo galvoje. Manau, kad jis su jais kalbasi.*

Kreitoną supo žmonės, kurie buvo pasamdyti jį linksminti. Jis turėjo savo svajonių pasaulį. Bet negalėjo pasigirti turįs draugų.

Tai buvo dar viena Šeronos saviapgaulė. Kai tik su jais susipažino, Džulei iškart tapo aišku, kad Šerona arba nesupranta tikrosios savo sūnaus asmenybės, arba skaudžiai kenčia tai neigdama.

– Ar teko neseniai kalbėti su Sanfordu ir Kimbal? – paklausė Dagas.

– Dagai, čia visuomeninis renginys, – gailiu balsu priekaištavo Šerona. – Mūsų pirmas kartas nuo tada... supranti. Ar galime nors vieną vakarą apie tai nekalbėti?

– Dovanokit, Šerone, – pasakė Džulė. Tada Dagui: – Kalbėjau šį rytą. Atėjo į galeriją su naujausiomis to asmens nuotraukomis: jie vadina jį žmogumi, kuriuo domimasi.

– Kada nors anksčiau jį matėte?

– Ne.

– Aš irgi. Detektyvai atėjo į mano biurą. Pasakiau, kad kaip gyvas nesu jo matęs. Jie paprašė parsinešti nuotraukas namo ir parodyti Šeronai.

– Jis man nepažįstamas, – tarė ši.

– Ką sako Kreitonas? – paklausė Džulė.

– Jis dar jų nematė. Bent kiek aš žinau.

Dagas siurbtelėjo iš savo viskio stiklo, truputį nervingai, pagalvojo Džulė ir pridūrė:

– Su geriausiomis nuotraukomis jie ruošiasi eiti į televiziją.

– Ir man tą patį sakė. Manau, pradės nuo šio vakaro žinių. – Dagas pažiūrėjo į savo laikrodį. – Mes jas praleisime.

– Policija tikisi, kad kas nors atpažins tą žmogų ir praneš jo vardą, – pasakė Džulė.

– Truputį abejoju. Veikiausiai tai koks nors viešbučio svečias. Kas nors atpažins: *a, tai mano pusbrolis* ar panašiai. *Kai buvau Atlantoje, kasdien užsukdavo.* – Dagas nurijo dar gurkšnį gėrimo.

– Ir kas tada? – retoriškai paklausė Džulė.

– Jūsų spėjimas toks pat tikslus, kaip ir mano. Be tų miglotų nuotraukų, jie neturi jokių pėdsakų.

Šerona buvo užsiėmusi minios tyrinėjimu ir tik puse ausies klausėsi pašnekesio. Nebeiškentusi paėmė Dagą už parankės.

– Manau, kad ant to deimantinio pakabuko yra mano vardas.

– Oho.

– Nenori padėti vėžiu sergantiems vaikams?

– Džule, jeigu negrįšiu po penkiolikos minučių, malonėkite ateiti gelbėti manęs ir mano kreditinės kortelės, – pasakė Dagas šypsodamasis, bet Džulė žinojo, kad jis džiaugiasi gavęs priežastį baigti pokalbį apie policijos tyrimą.

– Primykite jį, Šerona, kad gautumėt deimantą. Tikslas vertas pinigų.

– Aš savo pasieksiu, – džiugiai tarė Šerona.

Jie paliko Džulę vieną, tačiau neilgam. Kitą valandą prie jos prieidavo draugai ir pažįstami, kai kurie aiškiai nusiteikę ne-

minėti Polo vardo, kiti tik apie jį ir kalbėjo. Su vienais vos persimesdavo keletu žodžių, ir jie mandagiai atsiprašę nueidavo palengvėjusia širdimi, kad atliko nemalonią pareigą.

Kiti elgėsi tarsi šunų prieglaudoje – klausinėjo, ar ji ne vieniša, norėjo įsitikinti, ar likusi be palydovo nesėdi viena namie. Kalbėjo apie būsimus pietus, vakarienes, vyno degustacijas, net apie dviračių žygį Toskanoje. Ji apsimetė, kad viskuo domisi, bet nieko nepažadėjo.

Jeigu nebūtų įsipareigojusi prižiūrėti paveikslo pardavimo, jau būtų išėjusi. Džulė nekentė būti smalsumo ar pagailos objektu. Pavargo nuo dėmesio žmonių, norinčių pamatyti, kaip gerai ar kaip blogai ji dorojasi su Polo netektimi. Atsižvelgdama į aplinkybes, galėjo atsiprašyti ir išvis praleisti renginį. Niekas jos dėl to nekaltintų.

Bet irdamasi per minią link tos vietos, kur buvo eksponuojamas paveikslas, žinojo, kad sprendimas ateiti buvo teisingas. Šio ryto susitikimas su detektyvais aiškiai parodė: nereikia keisti nusistovėjusios tvarkos, riboti veiklos ar daryti ką nors, dėl ko galėtų kilti įtarimas, kad ji turi ką slėpti.

Kimbal išvada jai iškart atėmė žadą. Atitokusi pralemeno:

– Ar jūs... ar jūs norite pasakyti, kad aš... aš žinojau apie apiplėšimą? Žinojau, kas atsitiks? Kad aš turiu ką nors bendra su tuo?

– Nesijaudinkite, – pasakė Kimbal siutinančiai globėjišku tonu. – Buvo pametėta mintis, ir viskas.

– Kas ją pametėjo?

– Kitas detektyvas, jis nėra taip gerai susipažinęs su byla kaip mes. Jis net nepažįsta jūsų. Šiaip ar taip, mes su Sanfordu atmetėme jo teoriją, bet mūsų darbas – patikrinti kiekvieną galimybę, nesvarbu, kokia tolima nuo tikrovės ji būtų.

Džulė nė akimirkai nepriėmė tokio sukto jų paaiškinimo. Tiesiai pasakė, kad daugiau netars nė žodžio nedalyvaujant advokatui, ir paprašė išeiti.

Kaip jie drįso net pagalvoti, kad ji galėjo trokšti Polo mirties? Tai buvo absurdiška mintis. Ir piktinanti. Nes visą laiką, kurį sugaišo tikrindami tą klaidingą teoriją, jie neieškojo žudiko.

Kol jie su didinamuoju stiklu tyrinėja ją, Kreitonas gyvena sau nenubaustas, išlipęs sausas po žmogžudystės.

– Koks paskutinis siūlymas?

Pažįstamas balsas atplėšė nuo niūrių minčių ir ji staigiai atsisuko. Tiesiai prieš ją stovėjo Derekas Mičelis, neva žiūrėjo į paveikslą, o iš tikro į ją. Jis buvo vienas.

– Aštuoni tūkstančiai.

Jis tyliai švilptelėjo.

– Kaina kyla.

– Jis jus domina?

– Turiu tuščios vietos miegamajame.

Šiuose žodžiuose buvo begalė užuominų, ir visos skirtos Džulei. Pažiūrėjusi jam per petį, pamatė raudonplaukę gyvai kalbantis keleto žmonių būrelyje. Derekas pasekė jos žvilgsnį, tada vėl atsisuko. Džulė pasakė:

– Gal prieš teikdamas siūlymą turėtumėte pasitarti su ja. O kas, jeigu jai nepatiks?

– Svarbi tik mano nuomonė. Tačiau jūsiškę vertinčiau.

Nepajėgdama žiūrėti jam į akis, ji spoksojo į juodas emaliuotas jo smokingo marškinių sąsagas.

– Tai gražus jaunos daug žadančios dailininkės paveikslas.

– Ar galima? – Jis apkabino ją per liemenį ir švelniai pastūmėjo į šalį, kad galėtų prieiti prie stalo ir užrašyti savo kainą. Net atitraukus ranką jautė jo prisilietimo karštį. Paėmė tušinuką ir padavė. Jis pasilenkė prie stalo užrašyti savo siūlymo.

– Labas. – Tai buvo raudonplaukė. – Jūs Džulė Rutledž.

– Taip.

Iš arti moteris atrodė dar prašmatnesnė. Ji prisistatė, nors vėliau Džulė negalėjo prisiminti vardo – tuo metu Derekas Mičelis buvo pernelyg arti ir ji pernelyg aiškiai tebejautė jo ranką ant liemens. Tai ją trikdė ir pykino – kas per poveikis! Dar labiau pyko ant savęs.

– Pažinojau Polą Vilerį, – kalbėjo raudonplaukė. – Prieš porą metų kartu dirbome vienoje komisijoje. Jis buvo tikras džentelmenas.

– Taip, buvo.

– Priimkite užuojautą. – Moteris maloniai nusišypsojo.

– Ačiū.

Derekas grąžino tušinuką Džulei. Ji paėmė – šiltą nuo jo delno.

– Niekam daugiau neduokite tušinuko, – pasakė šypsodamasis. – Aš iš tikrųjų noriu turėti šį paveikslą.

– Visada galite padidinti sumą.

– Visą vakarą atidžiai ją stebėsiu. – Juodu su raudonplauke atsiprašė ir nuplaukė.

Džulė vos spėjo atgauti kvapą, kai prisigretino Dagas.

– Kada susipažinote su Dereku Mičeliu?

Ji apsimetė kvaile.

– Su kuo?

– Su tuo vyru, su kuriuo ką tik kalbėjote. Teisininku.

Džulė pažiūrėjo įkandin Dereko ir raudonplaukės.

– Tai Derekas Mičelis? Iš tikro jo visai nepažįstu.

– Atrodėte draugiški.

– Jis pakėlė kainą už paveikslą.

Dagas pasilenkė pro ją pažiūrėti, ką Derekas užrašė.

– Jėzau. Spėju, kad jis galėjo sau leisti mūsų atsisakyti.

Džulė taip pat perskaitė siūlymą ir aiktelėjo pamačiusi, kad jis patrigubino ankstesnę sumą. Atsisukusi ji dar spėjo pamatyti jo plačius pečius dingstant minioje. Toliau apsimesdama kvaile, paklausė:

– Ką turite omeny sakydamas, kad jis jūsų atsisakė?

– Kruopščiai apsvarstęs – ar kažkaip panašiai sakė, – nusprendė, kad negali mums atstovauti.

– Ar paaiškino kodėl?

– Sakė esąs per daug užimtas.

– Ak.

– Bet jis melavo.

Už paveikslą niekas nepasiūlė daugiau negu Derekas Mičelis. Kai vakaro pabaigoje buvo paskelbta, kas daugiausiai pasiūlė

už išstatytus daiktus, minia paplojo jam, jis lengvu mostu padėkojo. Raudonplaukė priėjusi pasistiebė ir pabučiavo į žandą.

Netrukus visi plūstelėjo durų link. Džulė nuėjo į priešingą pusę. Įstaigos darbuotoja padėjo jai nunešti paveikslą į pagalbines patalpas, ten įdėjo į specialią dėžę, skirtą saugiai pervežti.

Laimė, buvo pasamdytas kurjeris, kad pristatytų naujiesiems savininkams visus aukciono daiktus, kurių negalima neštis, tad Džulei atkrito pareiga asmeniškai nuvežti paveikslą Derekui Mičeliui.

Kai vėl ėjo per pagrindinę salę, joje buvo likusi tik valytojų komanda, skubiai nuiminėjanti dekoracijas. Nieko nebebuvo nei didžiuliame pastato priimamajame, nei koridoriuje. Nužingsniavo juo pro tuščias posėdžių sales link liftų į garažą, kur atvykusi pati pasistatė mašiną, nenorėdama ilgoje eilėje laukti patarnautojo.

Kai pasiekė liftą ir paspaudė mygtuką aukštyn, šiek tiek drebėjo kinkos. Prieš žengdama į tuščią liftą, truputį padvejojo. Tačiau sukvailino save ir įžengė. Juk negalės visą gyvenimą apsieiti be lifto.

Vis dėlto, kai liftas sustojo tame garažo aukšte, kur buvo jos automobilis, ir dvivėrės durys atsidarė, širdis daužėsi. Aplink nieko nebuvo. Tikrai nieko su tamsiais akiniais ir slidinėjimo kauke su ryklio nasrais.

Išėjo laukan ir pasuko prie rampos. Lubos žemos, lempos blyškios; aplinkui tuščia, tad jos žingsniai aidėjo ypač garsiai.

Tada išgirdo metalo džergžtelėjimą. Sustojo ir atsisuko į garsą. Tas garažo kampas buvo visiškai tamsus, užstotas betoninės kolonos, pakankamai didelės, kad už jos galėtų pasislėpti žmogus.

Pakankamai didelės, kad už jos galėtų pasislėpti žmogus, kuris spragtelėjo žiebtuvėlį, trumpai palaikė liepsnelę, tada užvožė dangtelį, ir šviesa dingo.

Džulė iškart suprato, kad jai skirtas persigandusios panelės vaidmuo.

– Kreitonai, ar ši scena ne per daug nuvalkiota netgi jums? – Jos balsas nuaidėjo didžiulėje tuščioje erdvėje. – Ji kartojasi

daugybėje filmų. Vieniša auka tamsiame tuščiame garaže. Pirmyn! – tyčiojosi ji. – Tai neverta jūsų.

Žiebtuvėlis vėl spragtelėjo, kiek padegė, tada džergžtelėjęs užsivožė.

Paprastas veiksmas, bet aplinkybės teikė jam šiurpumo, ir tai buvo efektinga. Netikėjo, kad Kreitonas šoktų iš tamsos ir pultų ją. Jis tik norėjo ją išgąsdinti, atkeršyti už pasirodymą bare vakar vakare, nubausti, kad pagavo jį gėrintis savo atvaizdu veidrodyje. Jis tiesiog sukūrė siaubo sceną, kad ją išgąsdintų.

O gal ne?

Jis išsisuko nužudęs Polą. Tai galėjo paskatinti jį jaustis neįveikiamą. Kreitonas jau yra įtikėjęs, kad taisyklės jam negalioja; sėkmė nužudant Polą galėjo padaryti jį beatodairišką, norintį, gal net trokštantį savo rankomis ką nors nužudyti, užuot pavedus tai padaryti kam kitam.

Ir jis turi priežastį trokšti jos mirties.

Staiga ji labai išsigando. Nuotoliniu pulteliu atrakino mašiną ir vos įsėdusi užrakino vairuotojo dureles. Variklio riaumojimas sudrebino betoninę erdvę. Žviegiančiomis padangomis atsitraukė atgal ir pasuko link išvažiavimo. Pravažiavo pro tamsųjį kampą net nežvilgtelėjusi į tą pusę, tačiau akies krašteliu matė pašaipiai žybsint melsvai gelsvą ugnelę: užsidega ir užgęsta, užsidega ir užgęsta.

Ji taip greitai leidosi sukta išvaža į gatvės lygį, kad jautėsi apkvaitusi, kai sustojo sumokėti už vietą. Išvažiavusi į prospektą dirstelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį. Niekas nesekė.

Spaudžiančios vairą rankos buvo šaltos, bet prakaituotos. Pečius gėlė nuo įtampos. Kreitonas džiūgautų sužinojęs, kaip ją išgąsdino. Bet jis nežino, ar ne? Ji nežaidė jo kvailų žaidimų. Pasišaipė iš jo, tada nuvažiavo. Taip, skubėdama, tačiau, tikėjosi, išoriškai neparodydama, kad bijo. Jis negali žinoti, kaip labai ją sunervino, ir šitai jai teikė malonumą.

Grįžusi namo suprato per anksti apsidžiaugusi.

Pirmą ženklą, kad kažkas blogai, pamatė, kai nesuveikė automobilio garažo vartai. Paliko automobilį įvažoje ir išsitraukusi raktą įėjo pro priekines duris. Spragtelėjo jungiklį, bet lempa neužsidegė. Vis dėlto elektros nebuvo tik jos name – kaimynų langai švietė.

Apgraibomis nuėjo iki prieškambario stalo, kurio stalčiuje laikė mažą žibintuvėlį. Baterijos tebebuvo geros, tačiau šviesėlė menka, todėl ji nepamatė suolo, o už jo užkliuvo ir suklupo. Paprastai suolas būdavo palei sieną kitoje stalo pusėje. Dabar jis stovėjo skersai vestibiulio viduryje.

Nėra elektros – viena. Antra – baldas stovi ne savo vietoje. Buvo visiškai tikra, kad jo ten nepastūmė.

Ar namas apiplėštas? Ar, dar blogiau, vagis tebėra viduje? Norėjosi apsisukti ir bėgti atgal pro duris, kartu mobiliuoju skambinant pagalbos telefonu 911.

Tačiau liepė sau nusiraminti. Neskubėjo daryti kokių nors išvadų ar tuo labiau pulti į isteriją, o sustingo kaip stulpas ir ėmė klausytis, ar ko neišgirs. Nieko, tik ausyse dunksėjo padažnėjęs jos pačios pulsas.

Keliu stumdama suolą į šalį ir atsargiai slinkdama pirmyn, nukreipė žibintuvėlio spindulį į svetainę, tada į valgomąjį, tačiau atrodė, kad nė viename iš tų kambarių niekas nesujaukta. Viskas lyg ir savo vietose. Kambariai tikrai neišversti.

Nukreipusi šviesą sau po kojomis, pastebėjo, kad kutai abiejuose takelio galuose tiesūs, nepaliesti nuo tada, kai tarnaitė juos sulygino. Labai menka tikimybė, kad įsibrovėlis paliktų kilimo kutus nepaliestus.

– Prakeiktasis. – Pašnibždom ištartas keiksmas buvo skirtas Kreitonui. Tai jis taip padarė. Privertė baimintis savo pačios namuose. Privertė išsigąsti paprasčiausio suolo, nors beveik visiškai aišku, kad jį atstūmė šiandien prieškambarį valiusi namų tvarkytoja, o paskui užmiršo pastatyti į vietą.

Pasišviesdama žibintuvėliu nuėjo į miegamąjį. Ant slenksčio sudvejojo ir panaršė spinduliu kambarį. Nepamačiusi nieko

blogo, buvo beeinanti link spintos, kai išgirdo garsą prieškambaryje.

Visas pastangas nusiraminti kaip vėjas nupūtė vėl atgijusi baimė.

Išjungė žibintuvėlį ir krito ant grindų. Visiškoje tamsoje nuropojo prie lovos ir apgraibom ėmė čiupinėti po ja ieškodama pistoleto, kurį Polas lipnia juosta buvo pritvirtinęs po čiužiniu.

Radusi truktelėjo, ginklas atsidūrė rankoje. Apčiuopom nuplėšė tvirtą juostą. Revolveris atrodė sunkus ir šaltas, svetimas, mirtinas. *Jis užtaisytas, bet saugumo dėlei palikau du lizdus tuščius*, – buvo sakęs Polas. Tiesiog girdėjo, kaip jai kalama, kad turi paspausti gaiduką tris kartus, kol pistoletas iššaus kulką.

Kaktą išmušė šaltas prakaitas. Alsavimas trūkčiojo. Baimė, kurią juto garaže, tūkstantį kartų sustiprėjo, kai suvokė, kad į jos namus įsilaužta. Tik dabar suprato, kokia yra pažeidžiama.

Suspaudusi lūpas, prisivertė alsuoti per nosį, kad nesigirdėtų gergždžiančio kvėpavimo. Širdis daužėsi. Nusiritusi per grindis atsirėmė į sieną kambario kampe. Laikydama pistoletą abiem rankom, kaip tik nusitaikė į duris, kai tarpdury pasirodė siluetas, tamsus šešėlis blyškesnėje aplinkoje.

– Stovėk, kur esi!

Nekreipdama dėmesio į jos šūksmą, figūra žengė į kambarį.

Ji paspaudė gaiduką.

13 skyrius

Gaidukas garsiai spragtelėjo į tuščią lizdą.

– Džule?

– Aš nejuokauju!

Jis žengė pirmyn. Ji vėl paspaudė gaiduką. Antras grėsmingas spragtelėjimas.

– Kitą kartą mirsi!

– Džule, tai aš.

Ji užgniaužė palengvėjimo raudą. Drebėdama nuleido pistoletą ant grindų, atpalaidavo pirštus, tada pritraukė kelius prie krūtinės ir padėjo ant jų galvą.

– Ar viskas gerai? – Orientuodamasis pagal jos trūkčiojantį kvėpavimą, Derekas atėjo į kampą ir pritūpė šalia. Palietė pakaušį. – Ar nesužeista?

– Ne.

– Jūsų priekinės durys atlapos. Kodėl visos šviesos išjungtos? Kas atsitiko?

Isteriškai juokdamasi ji suburbleno:

– Vos jūsų nenušoviau.

– Kodėl jūs tamsoje?

– Nėra elektros.

– Kur saugiklių dėžė?

– Spintoje. Už jūsų, dešinėje. Kažkur netoli durų numečiau žibintuvėlį.

Nepažindamas kambario, jis visur kliuvinėjo. Galiausiai rado žibintuvėlį. Jam einant prie spintos, žibintuvėlio spindu-

lys kaip pamišęs šokinėjo po kambarį. Ji išgirdo tarkštelint pakabas, sugirgždant metalines saugiklių dėžės dureles. Truputį vėliau įsižiebė šviesos. Staigi šviesa ją apakino, ir prireikė laiko, kad akys apsiprastų. Kai apsiprato, Derekas vėl klūpėjo šalia.

– Pagrindinis saugiklis iššovė. Veikiausiai elektros perkrova.

– Veikiausiai.

Jis pamatė pistoletą.

– Tikrai vos nenušovėte.

– Tikrai.

– Ar jūs nesužeista? – vėl paklausė.

Atsakydama ji papurtė galvą.

– Ar nenorite papasakoti, kas čia dedasi?

– Parvažiavau namo. Šviesos nėra. Aš... Aš pakvaišau. – Ji papasakojo apie suolą prieškambaryje. – Pagalvojau, kad gal įėjau apiplėšimo metu ir jis vis dar čia.

– Kodėl neišėjote ir nepaskambinote policijai?

– Džiaugiuosi, kad taip nepadariau. Ir taip jaučiuosi kvailai.

Ji pamėgino atsistoti, bet keliai dar nelaikė. Jis paėmė už alkūnių ir padėjo atsistoti.

– Ačiū. – Sutrikusi prasispraudė pro jį. – Atleiskite. Man reikia vandens.

Vonioje prisipylė iš čiaupo. Geriant kažkas patraukė jos dėmesį veidrodyje. Lėtai nuleido stiklinę, tada atsisuko ir įsispoksojo į savo nėriniuotus naktinukus, kabančius ant durų vidinės pusės. Neprisiminė, kada paskutinį kartą juos vilkėjo, bet tikrai ne vakar. Tikrai ne taip neseniai, kad jie kabėtų ant vonios durų, užuot gulėję sulankstyti komodos stalčiuje.

– Ar viskas gerai? – Derekas įkišo galvą pro duris. Tik žvilgtelėjo į jos veidą, ir jo išraiška pasikeitė. – Kas atsitiko?

– Jų neturėjo čia būti. – Parodė į naktinius ir stumtelėjo jį į šalį, kad galėtų išeiti pro duris. Atsistojusi miegamojo viduryje, kaip paklaikusi akimis naršė kambarį.

– Ką turite omenyje sakydama, kad jų neturėjo čia būti?

– Ką pasakiau. – Ji ieškojo bet ko, net smulkiausios detalės, kuri būtų ne vietoje.

– Jie ne jūsų?

– Mano, bet aš jų nebuvau apsivilkusi jau... Neprisimenu, kada paskutinį kartą dėvėjau.

Ji skubiai išėjo iš kambario ir nubėgo koridoriumi į svečių miegamąjį. Įjungė šviesą ir paskubom apžiūrėjo, bet nieko nepamatė ne vietoje.

Tačiau svetainėje pamatė kai ką, ko nepastebėjo anksčiau, kai turėjo tik žibintuvėlį. Ant stalo galo gulėjo atversta knyga lapais į apačią. Skirtukas buvo šalia, ne tarp puslapių, kur turėjo būti.

Derekas atsekė iš paskos.

– Kas?

– Aš niekada nepalieku atverstos knygos lapais į apačią, kaip ši. Tai išklaipo nugarėlę. Mano tėtis mylėjo knygas. Labai griežtai žiūrėjo, kaip jos naudojamos. Jis išmokė mane niekada ne... – Ji atsisuko į Dereką. – Aš visada naudoju skirtuką.

Nelaukusi, kol jis atsakys, nuskubėjo į virtuvę ir iš karto pamatė, kad kai kurie daiktai ant darbastalio pajudinti. Valgių knyga užversta; ji visada būdavo atversta, nes jai patiko fotografijos. Vyno butelis atkimštas, bet nenugertas.

Iškalbingiausia atrodė kalto metalo kabykla, ant kurios ji kabindavo tris baro rankšluosčius. Juodu su Polu juos nusipirko Paryžiuje, blusų turguje, netrukus po to, kai susipažino. Ji nelabai rūpinosi, kaip jie kabo ant gembės. Jai net patiko, kad atrodo dažnai naudojami; taip iš tikrųjų ir buvo. Dabar jie buvo gražiai sulankstyti ir padėti virš gembės, visi kampai lygūs.

– Jis čia buvo.

Ji net nesuvokė, kad kalba balsu, iki Derekas paėmė už pečių ir švelniai paklausė:

– Džule, apie ką kalbate?

Ji mostelėjo ranka kabyklos link ir sušuko:

– Ar nematote? Tai kaip kine.

Derekas ją apsuko ir pasižiūrėjo apstulbęs.

– Kas yra? Koks kinas?

Ji išsilaisvino iš jo gniaužtų ir žengtelėjo į šalį.

– Dabar jums reikia išeiti.

Grįžusi į miegamąjį, ji atidarė komodos stalčių ir ėmė rinkti drabužius. Tada iš spintos ištraukė kelioninį krepšį ir sudėjo į jį.

– Ką darote? – Derekas suglumęs stovėjo tarpduryje ir žiūrėjo į ją.

– Šiąnakt aš čia nepasiliksiu. Nesu tikra, kad elektra vėl neišsijungs. Nenoriu čia būti, kol neateis kas nors iš elektros tinklų ir nepatikrins. – Tai turėjo atrodyti rimtas argumentas, kodėl nori iš čia nešdintis, nors tikrosios priežastys buvo bent dvi. Pirmiausia baimė. Ir beviltiškas žinojimas, kad Kreitonas išniekino jos namus. – Galėjote pajusti, kaip pasidaro karšta, kai neveikia kondicionierius. Tad aš...

Derekas vėl sugriebė ją už rankos ir atsuko į save.

– Kas iš tikrųjų vyksta?

– Jau sakiau. Aš...

– Džule.

Ji greitai alsavo atvira burna ir suvokė: jeigu išraiška atspindi bent pusę tos baimės ir sumaišties, kurią jaučia, meluoti beprasmiška.

– Jis čia buvo.

– Kas?

– Kreitonas.

Jis mėgino susigaudyti.

– Kas verčia taip manyti?

Ji apsižvalgė, ieškodama akivaizdžių įsibrovimo pėdsakų, bet suvokė, kad niekas, be jos, nepastebės tų subtilių ženklų.

– Suolas. Jis jį perstūmė. Ir kiti daiktai. Naktiniai ant vonios durų. – Ji apglėbė save rankomis, brūžavo delnais žastus, šiurpdama vien nuo minties, kaip jo rankos naršo po jos apatinius. – Aš neatkimšau vyno butelio. Knyga svetainėje. Niekada nebūčiau jos taip palikusi. Baro rankšluosčiai.

– Jūsų tarnaitė...

Ji papurtė galvą.

– Tai Kreitonas. Buvo toks filmas. Neprisimenu pavadinimo. Džulija Roberts suvaidino savo mirtį, kad išsigelbėtų nuo tiro-

no vyro. Bet jis ją perprato, ir kai surado, jis... jis... sulankstė rankšluosčius. Jis turėjo tokį įprotį, tokį keistuolišką įprotį. Kai pamatė rankšluosčius, ji suprato...

Ji stabtelėjo suvokusi, kaip nerišliai kalba. Giliai įkvėpė, bandydama sutramdyti virpantį balsą.

– Prašiau išeiti. Kodėl jūs vis dar čia? Ir pirmiausia – ką jūs čia veikiate?

Jis nekreipė dėmesio į jos klausimus.

– Esate tikra, kad kažkas įsilaužė?

– Visiškai tikra.

Kurį laiką ją stebėjo, tada ramiai ištarė:

– Turėtumėte paskambinti policijai.

Ji papurtė galvą.

– Jeigu jūs neskambinate, aš paskambinsiu.

Ir ėmė graibytis mobiliojo. Ji čiupo jam už rankovės.

– Neskambinkite policijai.

– Bet jeigu įtariate, kad į namus įsilaužta...

– Ne įtariu. Žinau.

– Ar galite pasakyti, ar kas nors paimta?

– Jis ne vogti įsilaužė. Įsilaužė norėdamas parodyti, kad jis tai gali.

– Kreitonas?

Matydama abejonę jo akyse, nusisuko ir nuėjo į vonią. Jis nusekė ją iki durų.

– Patariu nieko neliesti, kol policija neištirs.

– Pone Mičeli, ar negirdėjote, ką sakiau? Nesiruošiu apie tai pranešti. Jūs manimi netikite. Kodėl jie turėtų?

– Aš nesakiau, kad netikiu.

– Ir neturite tikėti. Šiaip ar taip, aš neskambinsiu policijai. Nėra įsilaužimo pėdsakų. Jie pamanys, kad pakvaišau.

– Jeigu pas jus įsibrauta, apie tai turi būti pranešta.

– Tai praneškite, – sušnypštė ji traukydama iš plaukų smeigtukus ir mėtydama ant vonios stalelio. – Praleisite likusią nakties dalį policijoje, atsakinėdamas į klausimus, pasakodamas ir perpasakodamas savo istoriją. Aš visa tai dariau tą dieną, kai

buvo nušautas Polas. Ir nuo tada beveik kasdien. Ir nieko tai nedavė. Nesiruošiu vėl to daryti. – Papurtė paleistus plaukus, šie nugulė ant sprando, ir pusbalsiu pridūrė: – Nesuteiksiu jam tokio malonumo.

Susirinko keletą higienos reikmenų, nunešė juos į miegamąjį ir įmetė į krepšį. Užsegė užtrauktuką, paėmė krepšį ir mostelėjo Derekui durų link.

– Pasimatysime lauke.

– Kur eisite?

– Į viešbutį.

– Ar nenorite pirma persirengti?

Jie tebebuvo vakarine apranga, nors viršutinė jo marškinių saga buvo atsegta, atrišta varlytė kabėjo ant krūtinės. Ji nekreipė dėmesio į savo išvaizdą.

– Ne, vyksiu kaip stoviu.

– Aš važiuosiu su jumis.

– Kam?

– Jūs negalite vairuoti.

– Aš puikiai jaučiuosi.

– Jūs visa drebate.

Ji suprato, kad tai tiesa. Ji virpėte virpėjo iš baimės, dabar sumišusios su pykčiu.

Derekas apėjo ją ir pakėlė pistoletą nuo grindų.

– Ar turite leidimą šitam daikčiukui?

Ji paėmė iš jo ginklą ir pakišo po čiužiniu.

– Tai ne žaisliukas, – tarė jis.

– Polas jį man davė ir primygtinai reikalavo laikyti po ranka. Dėl savo turtų jis galėjo būti žmonių grobikų taikiniu. Buvo apsėstas baimės, kad kas nors gali bandyti jį prispausti nuskriausdamas mane.

– Kiek lizdų buvo palikta tuščių?

– Du.

– Man pasisekė.

– Ir man. Jeigu būčiau jus nušovusi, nebūtų buvę kito pasirinkimo, tik praleisti likusią nakties dalį policijoje.

Atrodė absurdiška užrakinti namą, bet ji tai padarė. Dereko automobilis stovėjo prie šaligatvio.

– Dabar aš jau ramesnė, – pasakė ji. – Visai galiu vairuoti.

Jis papurtė galvą.

– Galite sekti paskui mane, tiesiog norėdamas įsitikinti, kad saugiai nuvykau į vietą.

– Aš vairuosiu. – Kad nutrauktų tolesnius ginčus, paėmė jos krepšį.

– Rytą paskambinsiu Ketei, kad parvežtų namo.

– Panašu į planą.

Jis pasodino ją į keleivio vietą, krepšį padėjo ant užpakalinės sėdynės, apėjo mašiną iš priekio ir įlipo vidun. Keletą kvartalų pravažiavo tylėdami, tada ji pakartojo savo ankstesnį klausimą.

– Ką veikėte mano namuose?

– Man reikėjo su jumis pasikalbėti.

– Apie ką?

– Ar jūs praėjusį vakarą buvote susidūrusi su Kreitonu naktiniame klube?

– Ak.

Jis pažvelgė į ją.

– Tai reiškia taip?

– Aš nieko nepatvirtinau.

– Labai protinga iš jūsų pusės.

Ji staigiai į jį pasisuko.

– Dagas šį vakarą man sakė, kad atsisakėte jiems atstovauti.

– Atsisakiau.

– Sakė, kad nesutikimo priežastis – per daug darbų ir nenoras imti naują klientą. Bet jis tuo suabejojo.

– Suabejojo ir nepriėmė atsisakymo. Žinau tai, nes jis šiandien popiet pervedė mano avanso sumą į kompanijos sąskaitą. Jis tai padarė elektroniniu būdu ir paliko švytintį pėdsaką.

– Taigi, kol jūs negrąžinote pinigų...

– Oficialiai esu jo advokatas. Bent jau mūsų kontora yra. Pasekmės tos pačios. – Jis sustojo prie sankryžos ir pažiūrėjo į ją. – Tai reiškia, kad turime koliziją.

Jie kurį laiką dėbsojo vienas į kitą, tada jis atleido stabdį.

– Jeigu padėtis tokia, kodėl atvykote į mano namus?

– Nenorėjau skambinti.

– Kad pokalbis nebūtų įrašytas?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Nekenkia būti apdairiam. Dėl visa ko. Šiaip ar taip, po to, kai jūs susidūrėte su Kreitonu naktiniame klube, jis nekviestas atsibeldė į mano namus. Velniškai persiutau ir tai pasakiau. Jis tiesiog putojo. Apkaltino jus persekiojimu, sakė, kad kenčiate nuo potrauminio streso sindromo, kad galite kelti jam pavojų.

– Tai absurdas.

– Ar jį sekėte?

– Ne.

– Pataikėte būti kaip tik tame bare, kaip tik tą vakarą, kaip tik tuo laiku – tai ko dar norite? Tai Kreitonas, jūsų keršytojas.

Ji pasižiūrėjo pro keleivio langą.

– Žinau, kad jis vaikšto į *Cristy's* ir panašias vietas. Perėjau keletą, kol jį radau ten.

– Kodėl norėjote jį pamatyti?

– Kad išgąsdinčiau.

– Na, jums pavyko. Reikalavo gauti jūsų teisių apribojimą. Atėjau šį vakarą jūsų perspėti.

Ji vėl atsisuko į jį.

– Norėjote pasakyti – pagąsdinti?

– Ne, Džule, perspėti. Ta kalba apie teisių apribojimą – kliedesiai, bet yra krūva teisininkų, kurie to imtųsi, kad tik atskirtų Kreitoną nuo dalies jo pinigų.

– Aš lygiai taip pat lengvai galėčiau gauti Kreitono teisių apribojimą, – pasakė ji. – Kai šį vakarą išėjau iš renginio, jis laukė manęs daugiaaukščiame garaže.

– Ką?

– Va taip. Viskas labai klaiku. – Ji papasakojo, kas atsitiko, ir karčiai pridūrė: – Spėju, kad įsiveržti į mano namus ir sužaisti tuos savo pamišėliškus žaidimus jam nepasirodė pakankamas atkirtis.

– Ar jį matėte?

– Garaže? Ne. Bet žinau, kad ten buvo jis. Nukopijavo sceną iš kito filmo. Filmai – jo aistra.

– Taip, žinau. Ir man numetė keletą citatų. Atrodo kaip vaikščiojanti kino enciklopedija.

– Jis apsėstas. Scena garaže gali būti iš įvairių filmų, bet dėl to spragsėjimo žiebtuvėliu spėju, kad tai iš filmo „Visa prezidento kariauna“.

– Plačiagerklis.

– Jūs žinote tą filmą?

– Amerikos istorijos pamokos.

– Mano tėvas naudodavo jį per pamoką apie Niksono administraciją.

– Istorija vienuoliktai klasei.

Ji nustebusi pasižiūrėjo į jį, tada akys susiaurėjo.

– Iš kur žinote?

Jis sustabdė mašiną pora kvartalų nuo Persikų gatvės, kitoje gatvės pusėje prie nedidelio prabangaus viešbučio, išjungė variklį ir atsisuko į ją.

– Palaukime porą minučių ir pažiūrėkime, ar kas jūsų neseka.

– Niekas manęs neseka, – piktai atrėžė ji. – Iš kur žinote, kaip mano tėvas užsidirbdavo pragyvenimui?

– Mano kontoros tyrėjas surinko duomenis.

Ji išties įsiuto.

– Apie mane? Kam? Bijojote, kad galiu sirgti venerine liga? Galėjote paprasčiausiai paklausti.

– Džule...

– Ką dar apie mane sužinojote?

– Kad tobulinotės Paryžiuje. Vėliau ištekėjote už nevykėlio menininko.

– Kuris mane mušė. – Matydama jo išraišką, nusijuokė. – Ak, jūsų tyrėjas šitą pražiopsojo? Kokia gėda. Tai įdomiausia dalis.

– Norite papasakoti?

Jis žiūrėjo tiesiai jai į akis, kalbėjo tyliai, visa išvaizda siūlė pasitikėti.

– Kodėl ne? – kilniaširdiškai pasakė ji. – Vis tiek siųsite savo vilkšunį dar pašniukštinėti, ir jis gali praleisti ką nors išties pikantiška. Verčiau tegul taip neatsitinka.

Į priekinį langą ėmė barbenti dideli lietaus lašai. Jie daužė stiklą kaip bespalviai dažasvydžio šoviniai.

– Kai sutikau Anri, jau beveik metus buvau gyvenusi Paryžiuje. Jis buvo bandantis prasimušti menininkas, be skatiko ir kankinamas abejonių. Aš būsiu jo mūza, pasakė. Per iškylas su vynu ir duona gražbyliaudavo apie tai, kaip mano sielos tyrumas ir grožis įkvėps jį nutapyti šedevrą. – Ji kreivai šyptelėjo. – Prancūziškai sakomos, net banalybės skamba gražiai. Viskas buvo labai romantiška, bohemiška, aistringa. Susituokėme. Aš dirbau galerijoje, o jis tapė. Netrukus pradėjo daugiau gerti, negu tapyti. Parsivesdavo lygiai tokių pat girtų draugų. Jie guosdavo jo kenčiančią sielą ir padėdavo įveikti nepasitikėjimą savimi. Aš toli gražu nebuvau apie juos tokios geros nuomonės. Iš mūsų romantikos greitai beliko skutai. Mūsų gyvenimas vis mažiau atrodė bohemiškas – darėsi tiesiog aptriušęs. Užuot tapęs, jis ėmė aistringai mane puldinėti. Tik žodžiais, tačiau mūsų barniai būdavo baisūs. Po jų jausdavausi išsekusi ir sudaužyta, tarsi patyrusi fizinį smurtą.

Prisimindama tas dienas, Džulė niekaip neįsivaizdavo savęs tokioje situacijoje. Tos scenos iškildavo atmintyje, tačiau ji nepajėgdavo pajusti savęs, vaidinančios tuos neskoningus vaidmenis. Tai buvo taip svetima dabartiniam jos gyvenimui, tarsi kažkieno kito sapnuojamas baisus košmaras.

– „Lovoje su priešu“, – tyliai ištarė. – Tai pavadinimas filmo, kurio negalėjau prisiminti.

Į langą ėmė dar stipriau barbenti. Lašai didesni, garsesni, šlapesni.

– Vieną dieną grįžau iš darbo ir užtikau Anri lovoje su moterimi – su viena iš tų nesipraususių girtų būtybių, kurios sukiojosi aplink jį, kad pakeltų jo nuknebusį pasitikėjimą savimi. Atrodo, ji buvo labiau užjaučianti mūza. Bet, žinoma, jis aiškino, kad yra nuskriaustoji pusė. Jeigu būčiau labiau jį palaikiusi,

mažiau reikalavusi, ne tokia kritiška... – Ji liovėsi ir beviltiškai mostelėjo. – Supratote esmę. Buvau apkaltinta dėl to, kad jis alkoholikas, svetimautojas ir netikša. Kai ėmiau ginčytis, jis man trenkė.

Akies kampeliu matė, kaip Derekas sugniaužė kumštį.

– Tik kartą, – pridūrė ji, – bet to buvo gana. Iškviečiau policiją, ir jį suėmė. Vėliau atsiėmiau kaltinimą, bet padaviau skyrybų pareiškimą. Nepatikėjo, kad jį palieku. Pilnas savigailos, maldavo priimti atgal. Dirbs, bus ištikimas, mes gerti. – Ji sustojo atgauti kvapo. – Pone Mičeli, nevarginsiu jūsų smulkmenomis. Jeigu jų trūksta, galite liepti savo tyrėjui pasiknisti giliau. Pasakysiu tik tiek, kad buvau sutrikusi ir buvo sunku iš to išsipainioti.

– O Polas Vileris atsirado kaip išsigelbėjimas.

– Taip. – Ji atsisuko į jį. – Jis ištraukė mane iš to purvo, kuriame kapsčiausi, ir pastatė ant naujo kelio. Ką dar norite sužinoti?

Tikėjosi daugiau klausimų apie savo vedybas arba apie Polą. Tačiau jis ją nustebino.

– Kodėl taip nekenčiate Kreitono?

– Buvote su juo susitikęs ir dar klausiate? Ar jums jis patiko?

– Tai nesvarbu.

– Mano požiūriu, svarbu.

– Kodėl esate tokia tikra, kad tai jis įsilaužė į jūsų namus?

– Kodėl esate toks tikras, kad ne jis?

– Aš nesu tikras. Aš nežinau. Bet jūs, rodos, esate tuo įsitikinusi. Kodėl?

Ji sukryžiavo rankas, atsilošė į dureles ir vertinamai jį nužvelgė.

– Maniau, kad teisininkai niekada neužduoda klausimų, į kuriuos nežino atsakymo.

– Tai per kryžminę apklausą.

– Ši panaši į tokią.

– Tikrai?

– Taip.

Jis neatstojo.

– Ar nemėgstate Kreitono nuo pat tada, kai susipažinote?

– Taip. Polas buvo apie jį pripasakojęs, tad buvau pasirengusi jo nemėgti. Tačiau jis pranoko prasčiausius mano įsivaizdavimus.

– Ar nebuvo kokio konkretaus epizodo ar įvykio, kuris nuteikė jus prieš jį?

Ji pakėlė galvą.

– Pone Mičeli, kokio tipo šis klausimas? Į kurį žinote atsakymą? Ar į kurį nežinote?

– Čia smalsumas.

– Netikiu.

– Netikite? Velniai griebtų. – Jis šyptelėjo ir ištarė meilikaujamu balsu: – O aš buvau nutaisęs tokį sąžiningą veidą.

– Nemalonu jus nuvilti, bet jūsų šypsena – kokia norite, tik ne sąžininga. Tai šypsena sukto kortuotojo, rankovėje turinčio keturis tūzus.

Jis sukikeno.

– Mane ir smarkiau įžeidinėjo. – Palaukė valandėlę, tada ištarė:

– Dar vienas klausimas. Ar vilkite juodai dėl gedulo?

Ją sutrikdė staigus temos posūkis. Tai pamatęs, jis nelaukė.

– Kiek tik mačiau, jūs visada vilkite juodai. Lėktuve – juodas kostiumėlis. Išskyrus dramblio kaulo spalvos palaidinukę. Su perlamutrinėmis sagutėmis. Mažomis apvaliomis perlamutrinėmis sagutėmis.

Prisiminusi, su kokia skuba jis jas atsagstė, Džulė išraudo.

– Jūsų galerijoje – juoda suknelė. Ir šį vakarą. – Jo akys klydinėjo nuo gilios V raidės formos iškirptės iki palanko ir atgal. – Aptempta ir seksuali, bet juoda. Tai dėl Vilerio?

– Tai dėl to, kad man patinka vilkėti juodai.

– Jums tinka. Šį vakarą buvote išskirtinė tarp gausybės spalvų.

– Tokių kaip žalias smaragdas. – Ji padvejojo, tada pridūrė: – Beje, dama miela.

– Taip, tikrai.

– Ar ji žino, kad ją metęs nuvažiavote į mano namus?

– Ne.

Su kiekvienu mirksniu atmosfera automobilyje keitėsi. Tas pokytis tiesiog kybojo ore. Ar, veikiau, niekas nekybojo. Buvo trošku ir kartu tyku.

– Man reikia eiti. – Ji paėmė už durų rankenėlės, tačiau neatidarė. Lauke tikrai smarkiai lijo. Kitapus gatvės viešbučio durininkas nuėjo į vestibiulį pasislėpti.

– Girdėjau apie šią vietą, bet viduje niekada nebuvau.

Ant tento buvo logotipas – susipynusios auksu išsiuvinėtos raidės KR. Kolterio rūmai – toks buvo autentiškas vardas valdos, pastatytos praėjusiame šimtmetyje. Prieš keletą metų investuotojai pavertė ją prabangiu viešbučiu žmonėms su platininėmis kortelėmis kišenėje.

– Jis geras, – pasakė Derekas. – Mažas ir elegantiškas. Išskirtinis aptarnavimas. – Sugavęs jos nustebusį žvilgsnį, pridūrė: – Aš čia apgyvendinu klientus iš kitur.

Įkandin šakotų žaibų strėlių iškart sudundėjo griaustinis. Jie stebėjo audros juostą danguje, klausėsi lietaus barbenimo į stogą, bet keletą minučių niekatras nepajudėjo ir neištarė nė žodžio. Langai pradėjo rasoti. Po kurio laiko jis paklausė:

– Ar atpažinote žmogų fotografijoje?

– Tą vyrą „Moultrio“ viešbučio vestibiulyje? Ne. Net kai mačiau paskutinį nuotraukų pluoštą.

– Yra pluoštas? – paklausė jis. – Mačiau tik vieną.

– Apsaugos kameros užfiksavo jį keletas dienų prieš apiplėšimą. – Ji papasakojo, kaip šįryt Kimbal ir Sanfordas atnešė jai nuotraukas į galeriją. – Viena nuotrauka gana aiški, bet aš vis tiek nepažįstu to žmogaus. Ir Dagas su Šerona jo neatpažino.

– Taip pat ir Kreitonas.

– Jūs tuo tikite?

– Džule, aš pats jam rodžiau nuotrauką. Stebėjau jo veidą, jo reakciją, o aš gerai skaitau išraišką. Nebuvo jokios reakcijos.

– Žinoma, nebuvo! Suprato, kad jį stebite. Ar jums neaišku? Jis vaidina kaip kine. Jis...

Ji sustabdė save. Šiuo metu jis yra Kreitono advokatas. Jau teiravosi, ar jos įtarimai Polo sūnėno atžvilgiu atsirado tik dėl to, kad ji labai jo nemėgsta, kitaip kam būtų apie tai klausinėjęs?

Tada pasakė:

– Šį vakarą televizijos stotys turėjo parodyti per žinias to vyro nuotrauką.

– Gal tai ką nors išjudins.

– Gal. Tuo tarpu detektyvai nuėjo kita kryptimi.

– Kokia?

– Kad tai aš pasmerkiau Polą mirti lifte. – Kai jis nieko nepasakė, ji paklausė: – Ar liežuvį prarijote?

– Taip. Neturiu žodžių. Neįsivaizdavau tokio posūkio.

– Ir aš.

– Kas, po velnių, jiems pakišo tokią mintį?

Ji papasakojo jam apie tai, kaip nepakluso plėšikui.

– Matyt, dėl to, kad iškart nepuoliau ant kelių, dabar esu įtariamųjų sąrašo viršuje.

– O kodėl nepuolėte?

– Už saulės akinių ir kaukės ieškojau Kreitono.

– Ten buvo ne jis.

– Kiek kartų tai jau girdėjau?

Vėl įsivyravo tyla, kurią dar sustiprino audros šėlsmas. Pagaliau jis paklausė:

– Kada gausiu paveikslą?

– Rytoj bus atgabentas. Pats žinote, kad jis nė iš tolo tiek nevertas, kiek sumokėjote.

– Tai investicija.

– Gali tekti ilgai laukti, kol atsipirks.

Jis liko abejingas.

– Pinigai nuėjo geram tikslui. Beje, aš norėjau to paveikslo.

– Kad ir ką apie jį galvoja jūsų ponia.

– Ji mano draugė, – ramiai pasakė jis.

– Tai ne mano reikalas.

– Tai kodėl vis prie jos grįžtate?

Į tai ji nieko neatsakė.

– Susipažinome su Lindse, kai ji susižadėjo su mano geriausiu draugu teisės mokykloje, – pasakė jis. – Aš buvau pirmasis pabrolys jų vestuvėse, esu jų sūnaus Džeksono krikštatėvis. Netrukus po to, kai Džeksoną pakrikštijome, mano draugas žuvo. Va tiesiog taip. Avarija per rytinę skubą Aštuoniasdešimt penktajame kelyje. Mes padėjome vienas kitam tai išgyventi, ir dabar kliaujamės vienas kito draugyste. Kartais, kaip šį vakarą, jai reikia saugios, neerzinančios palydos į renginį. Tačiau ji neįtaria, kad aš esu čia, su jumis, nes kad ir kokie mes būtume artimi, aš nežinau, kaip ji atrodo nuoga, ir niekada nesužinosiu.

Džulė giliai įkvėpė, tada lėtai iškvėpė.

– Na, jūs tikrai labai sėkmingai sugebate priversti jaustis mane bjauriai. Dabar būtent tai norėjote padaryti, ar ne?

Jis užsimerkė ir baisiai susiraukęs įžnybo sau į nosį.

– Taip, tai ir bandžiau padaryti.

– Kodėl?

Jis nuleido ranką ir pažvelgė į ją.

– Nes jūs nė karto, nė vieno kartelio nesikreipėte į mane vardu, o man patiktų, jei taip padarytumėte. Nes štai dabar aš esu oficialus Vilerių advokatas. Nes jūs apkaltinote vieną iš jų keletu nusikaltimų, ir tai pastato mus į priešingas teisinio ginčo puses. Nes yra nepriimtina ir neetiška mums būti vieniems. Nes aš sugalvojau priežastį atvykti šį vakarą į jūsų namus, kad galėtume pabūti vieni. Nes man velniškai sunku laikyti savo rankas toli nuo jūsų, ir viskas, apie ką pajėgiu galvoti, – tai kaip čiuopiu jus po šita suknia.

Tįstelėjęs kaip paleista spyruoklė, jis pasilenkė ir apsivijęs ranka jos sprandą prisitraukė artyn.

– Kodėl tame lėktuve mane taip suraitėte?

– Žinote, kodėl.

– Žinau, ką sakėte.

– Tai ir yra atsakymas.

– Jokios kitos priežasties?

– Ne.

– Meluojate.

Jo burna prilipo prie jos, lūpos susiliejo, liežuviai susipynė, ir jai pasirodė, kad visa tirpsta.

Bučinys buvo toks visa apimantis, toks godus ir seksualus, ne pabaiga, jokiais būdais, tik pradžia, tik sapnas to, kas atsitiks, tačiau ji atsitraukė. Išsilaisvinusi sumurmėjo:

– Prašau, nedarykite to man. Prašau. – Tačiau tą pačią akimirką, kai išsprūdo maldavimas, lūpos vėl susiliejo.

Jie vėl bučiavosi, ir jų lūpos liepsnojo. Jo pirštų galiukai lakstė jos sprandu, tada ranka nusileido ant krūtinės ir glamonėjo per suknelės audinį. Ji protestuodama suunkštė, nutraukė bučinį ir pasuko galvą į šoną.

– Nereikia.

Jo nykštys slankiojo per ją, nuo spenelių iki bambos, sukeldamas laukiamą atsaką, ir tai ją taip sukrėtė, kad atstūmė jį.

– Ne, Derekai!

Jis iškart ją paleido ir atsisėdo tiesiai, žvelgė apsiblaususiomis akimis, sunkiai alsuodamas.

– Na, tai bent privertė jus ištarti mano vardą.

Ji čiupo durų rankeną ir stipriai atlaužė. Išvirto laukan, kojos pynėsi ilgoje suknioje. Smarkus lietus kaip tūkstančiai adatų smaigstė jos nuogą odą. Plaukai ir suknelė tuoj pat permirko. Atidarė užpakalines duris ir čiupo krepšį.

– Ačiū, kad pavežėte.

Derekas žiūrėjo, kaip ji šokuoja per gatvę, painiodamasi suknioje, kol galiausiai suėmė ją ranka ir pakėlė iki kelių. Durininkas pamatė ją atbėgant ir išpuolė pasitikti su išskleistu skėčiu. Pro sukamas duris jie kartu įėjo į vestibiulį.

Derekas paleido seriją nešvankybių. Troško, kad automobilio variklis virstų patranka, kad galėtų rauti iš vietos svylančiomis padangomis, tegul ji mato, koks yra piktas.

Tai būtų perdėm vaikiška, bet jis jautėsi įsiaudrinęs kaip vaikėzas. Bučiuotis ant priekinių automobilio sėdynių, rasoti langus. Reikšti jausmus per prietaisų konsolę. Labai galantiška. Labai vyriška.

Grynas šūdas, va kas tai yra.

Negalėjo patikėti, kad šito griebėsi. Tačiau kai išdėstė sau prieš akis visą tą graudulingą sceną, savo kančią, galėjo galvą guldyti, kad ir ji buvo tokia pat nepatenkinta, kaip ir jis, tokia pat geidžianti dar kartą tai patirti, dar kartą prisiliesti.

Vadinasi, jo instinktas teisingai vedė, jis ir patyrė, ir lietė, ir tegul visi velniai rauna, jeigu ji netroško to paties. Jis negalėjo suklysti. Ne du kartus. Lėktuve ir šįvakar – ji jo geidė lygiai taip, kaip ir jis jos. Mirė meilužis ar nemirė, bet ji jo norėjo.

O gal jis tebuvo trofėjus, o ji – intrigantė, kaip sakė Kreitonas? Naudojasi kiekviena proga sumenkinti Polo sūnėną, net nueina taip toli, kad apkaltina jį stovint už to nužudymo. Be abejo, Kreitonas pasipūtęs ir arogantiškas šunsnukis, bet tai nulėmė aplinkybės. Būdamas toks turtingas, negali užaugti nejausdamas savo išskirtinumo.

Bet ar jis nusikaltėlis? Vyras, kuris gąsdina moterį garaže ir įsilaužia į jos namus vien tam, kad sudrumstų jai protą? Ar jis pajėgus surengti sąmokslą nužudyti savo dėdę?

Vienas dalykas nedavė Derekui ramybės. Na taip, Kreitono elgesys koktus, bet Derekui nėra jokio pagrindo manyti, kad jis turi nusikaltėliškų polinkių. O Džulė... Savo kailiu patyrė, kaip ji sugeba susidvejinti. Ar ne tai Kreitonas sakė? Ar ji ne ta paniekinta moteris, kuri pamatė progą su kaupu atkeršyti vyrui, atstūmusiam ją tėvų dvaro name prie baseino?

Tai rimtas argumentas: jeigu ji galėjo šokti ant Polo Vilerio sūnėno, kai Vileris visai čia pat, tuo paprasčiau jai pasidulkinti su nepažįstamuoju lėktuvo tualete praėjus vos dviem savaitėm po to, kai jo karstas buvo nuleistas į duobę.

Dereko galvoje ataidėjo Kreitono žodžiai: *Ji pasidulkintų su šunimi, jeigu manytų, kad iš to turės naudos.*

Arielė Viljams tris kartus surinko specialios telefono linijos numerį ir tris kartus pakabino ragelį. Priglaudė kaktą prie telefono automato dėžės perforuoto metalo ir nusišluostė prakaituotus delnus į džinsus.

Ji nenorėjo to daryti. Nenorėjo būti įpainiota. Net tamsų audringą vakarą nuėjusi susirasti telefono automato, kad jos skambučio nebūtų galima atsekti, baiminosi, ar kokios nors gudrios technologijos per palydovinį ryšį ar kaip kitaip neatves policijos tiesiai prie jos durų.

Ši vakarą jai nereikėjo dar vieno sukrėtimo. Gana prisikentėjo, kai praėjus vos keletui valandų po švokštuojančių Bilio skambučių jo nuotrauka pasirodė televizoriaus ekrane. Numetė šaukštą į puodą šokoladinių ledų su sausainių gabaliukais ir iš pradžių pamanė, kad akys apgauna. Negi jis toks visur esantis, kad vaidenasi jai kiekviename šešėlyje už kiekvieno medžio.

Nuotrauka buvo neryški ir kampas ne pats geriausias. Jis buvo padaręs kažką keista savo plaukams. Prašmatnius drabužius pakeitęs perdėm eiliniais. Tačiau nebuvo jokių abejonių, kad tai Bilis Djukas. Policija jo ieškojo dėl apiplėšimo ir nužudymo ir prašė visų nedelsiant pranešti, jeigu ką žino.

Paskambino Kerolei ir pasidalijo savo rūpesčiu. Kerolė tikino nieko nedaryti, bent jau kol nepermiegos su ta mintimi ir neapsvarstys, kokios gali būti pasekmės.

– Dabar jis kažkieno kito rūpestis.

Ji priminė Arielei apie papildomas spynas name, ir tai šiek tiek apmaldė paniką. Bet ne sąžinę. Ši tol ją graužė, kol nebegalėjo tverti. Kad ir ką pataria Kerolė, Arielė žino, ką turi daryti.

Todėl ji buvo čia.

Nervingai pažiūrėjo per petį pro drumstą telefono būdelės, vienos iš nedaugelio išlikusių visame mieste, stiklą. Pylė kaip iš kibiro, žaibavo siaubingai. Po kiekvieno žaibo blyksnio ji susigūždavo. Gatvėse buvo reta mašinų. Šią naktį nevertėjo būti lauke dėl jokios priežasties, kad ir labai svarbios.

Net nusprendusi padaryti, ką jai liepė sąžinė, bandė įkalbėti save palaukti iki ryto, o jau tada skambinti specialiu numeriu. Iki to laiko gal kas nors kitas jau bus atpažinęs Bilį. Gal išgirs per ryto žinias, kad jis sulaikytas ir yra policijos areštinėje, ir šitaip ji bus išvaduota nuo atsakomybės.

O kas, jeigu niekas daugiau jo neatpažins? Jeigu jis susijęs su Polo Vilerio nužudymu, jos pilietinė pareiga pranešti, ką žino, ir padaryti tai nedelsiant. Vileris buvo garbus miestelėnas, dosnus aukotojas įvairioms labdaros akcijoms. Žinoma, ji jo nepažinojo, bet sprendžiant iš to, ką skaitė ir girdėjo, jis buvo padorus ir gerbiamas žmogus. Vis dėlto nesvarbu, kas buvo ar kiek pinigų turėjo, jis nenusipelnė būti šitaip nužudytas.

Ji matė tą ponią per televizorių, tą, kuri buvo su Polu Vileriu, kai aną nušovė, ir Arielės širdis plyšo regint, kokia ji prislėgta, tokiu žiauriu būdu netekusi mylimo žmogaus.

Ne dėl pilietinės pareigos – ji tai padarys dėl tos vargšės ponios.

Prisivertė dar kartą surinkti specialųjį numerį.

Vos po dviejų pyptelėjimų atsiliepė policininkė, prisistatė vardu, tačiau šiaip atrodė nuobodžiaujanti. Po to, kai žinia buvo paleista į eterį, kas apsakys, kiek pamišėlių jau skambino. Veikiausiai galvoja, kad ir Arielė viena iš tokių.

– Ar jūs asmuo, su kuriuo galiu pakalbėti apie žmogų nuotraukoje?

– Taip, aš. Gal galima sužinoti jūsų vardą?

– Jums nereikia mano vardo.

– Anonimiškumą garantuojame.

– Jums nereikia mano vardo, – tvirtai pakartojo Arielė. – Tačiau jeigu reikia jo, galiu pasakyti.

14 skyrius

Kai Derekas išėjo iš teismo salės, Dodžas stovėjo atsirėmęs į koridoriaus sieną. Nenustygo vietoje – taip jam reikėjo nikotino.

– Kur taip beprotiškai ilgai užtrukote?

– Turėjau įtikinti klientą, kad priimtų apygardos prokuroro siūlomą sandorį.

– Laikas, kurį jau atsėdėjo?

– Plius dveji metai.

Sulipo į liftą ir tylėjo, kol išėjo iš apygardos teismo pastato ir Dodžas galėjo prisidegti cigaretę.

– Vyro apsaugos kameros nuotraukoje vardas Bilis Djukas.

– Kas pranešė?

– Anoniminis skambutis. Moteris. Atrodė jauna ir susinervinusi. Skambučio sulaukta truputį po vidurnakčio, skambinta iš telefono automato. Niekas jos nematė, nes aplinkinės parduotuvės tuo metu jau buvo uždarytos.

– Ar tai norinti pasikalbėti vieniša ponia, ar žinia tikra?

– Dauguma vienišų širdžių skambina iš namų. Jie mano, kad tikra.

Dodžas atsikrenkštė ir nusispjovė į siaurą vejos juostelę prie pastato, tada vėl giliai užsitraukė dūmo.

– O kokie „bet“?

– Bet Džordžijos automobilių transporto departamentas neturi duomenų apie vairuotojo pažymėjimą, išduotą tinka-

mam Biliui ar Viljamui Djukui. Vienas Viljamas Veinas Djukas čia pat Atlantoje pasirodė esąs devyniolikmetis juodaodis. Viljamas S. Djukas – baltasis. Jam aštuoniasdešimt ketveri. Nė vienas neatitinka to fotografijoje. Kitas...

– Gerai, – pertraukė Derekas, nes žinojo: Dodžas gali ilgai ir išsamiai pasakoti. – Trumpai – ką policija jau nuveikė, kad nustatytų jo asmenybę?

– Vis dar dairosi. Jo nėra valstijos mokesčių žinyne. Dabar naršo po visos šalies duomenų bazes, ieško mokesčių susigrąžinimų, areštų, vairuotojų pažymėjimų. Tuo tarpu Sanfordas ir Kimbal vyksta pas Vilerius ir Džulę Rutledž paklausti, ar jiems žinomas tas vardas, gal velionis yra minėjęs.

– Abejoju, nes jie nepažino jo iš veido.

Dodžas patraukė pečiais. Nuspriegė nuorūką į gatvę ir užsidegė kitą.

– Tai šiukšlinimas.

– Nubauskite. – Įtraukė dūmą, išpūtė, pažiūrėjo į savo bosą. – Taigi, ką manote, advokate?

– Nežinau. Būtų visiškas krachas, jei tas vyriokas nuotraukoje pasirodytų esąs batų pardavėjas iš Klivlando, padorus pilietis, kuris gali nusukti pajamų mokestį, bet nepajėgia net musės užmušti, tuo labiau nušauti žmogaus tiesiai į kaktą. Buvau nusipiešęs visą jo portretą.

Derekas perbraukė sau per sprandą, tada įsisprendė rankomis į šonus, kaip paprastai darydavo susierzinęs.

– O dabar nežinau. Gali būti šis, batų pardavėjo scenarijus. Gali būti vienišos moters sindromas – senmergė, besitikinti, kad jaunas stiprus faras atseks jos skambutį, ir pasirodys, kad tai – jos gyvenimo meilė.

– Gali.

– Arba tas Bilis Djukas gali būti šaulys.

– Būtent tą ir norėjau pasakyti.

Derekas išsiėmė mobilųjį ir peržiūrėjo žinutes, tada paskambino į kontorą. Kol telefonas skambėjo, Dodžas paklausė, ką jis turėtų daryti.

– Likit prie šito. Iškart duokit žinią, kai tik ką sužinosite. Laba, Marlena. – Derekas atsisveikindamas mostelėjo Dodžui ir nuėjo šaligatviu į priešingą pusę, link automobilių stovėjimo aikštelės, kur buvo palikęs savo mašiną. – Jis gavo dvejus metus. Ne, tai reikia įrašyti prie mūsų laimėjimų. Galėjo būti daug blogiau. Klausyk, paskambink Vileriams. Taip, abiem. Ir žmonai. Surenk susitikimą mano kabinete. Kada? Kuo greičiau.

Džulė anksti rytą paskambino Ketei ir paprašė atvažiuoti paimti jos iš Kolterio rūmų. Pridūrė, kad susitikusi paaiškins. Ketė apstulbo pamačiusi ją vilkint tą pačią oficialią suknelę, su kuria buvo labdaringame vakare.

– Viskas ne taip, kaip atrodo,– pasakė Džulė, įsirangydama ant priekinės Ketės mašinos sėdynės. – Tikrai.

Ji papasakojo padėjėjai tik tiek, kad dingo elektra, ir nors netrukus ją pavyko sutvarkyti, pabijojo likti nakčiai.

– Kur nors gali būti apgadintas transformatorius.

Ketė nespaudė pasakyti ką nors daugiau, tik norėjo sužinoti, kodėl Džulė pati nenuvažiavo iki viešbučio.

– Ne dėl to, kad man sunku jus paimti.

– Mano mašina leido kažkokius keistus garsus. Nenorėjau, kad imtų ir sustotų per liūtį. Išsikviečiau taksi.

Ketė pašnairavo.

– Elektra ir mašina kartu. Jūsų bloga karma.

Džulė prisivertė nusijuokti.

– Matyt.

Kelkraštyje ji išlipo ir pasakė Ketei, kad turi kai ką padaryti prieš pasirodydama galerijoje, tačiau jeigu bus reikalinga, ją galima rasti telefonu. Įėjusi į namus paskambino tarnaitei, kuri ateidavo tik dukart per savaitę, ir paprašė, jei galima, ateiti šiandien ir atsivesti vyrą, kad padėtų perstumti sunkius baldus.

– Noriu iš pagrindų išvalyti namą, visus paviršius nušveisti.

Pora atvyko per pusvalandį. Džulė laukė prie durų. Jai buvo nejauku vienai savo namuose, kuriuose kaip lipnus dvokiantis rūkas sklandė Kreitono dvasia.

Kol tarnaitė su vyru dalijosi darbus ir priemones, Džulė ėjo per kambarius dairydamasi, kokių dar pakeitimų nepastebėjo praėjusį vakarą. Valgomajame paveikslai ant sienos sukeisti vietomis. Fotelis svetainėje apsuktas. Rado dar keletą subtilių pokyčių, kuriuos gali pastebėti tik name gyvenantis žmogus.

Šiuo požiūriu Kreitonas buvo labai protingas.

Bjauriausias pokštas – jos miegamojo staliuko stalčiuje paliktas anatomiškai taisyklingas vibratorius su neatidarytu baterijų pakeliu ir iliustruota instrukcija. Pasibjaurėjo, bet apsidžiaugė paklususi nuojautai ir peržiūrėjusi visus stalčius, prieš perleisdama viską išvalyti tarnaitei.

Pati Džulė užsiėmė skalbti visus drabužius, taip pat atrinkti tuos, kurių negalima skalbti, o reikia nešti į valyklą. Kaip tik buvo baigusi tą darbą, kai paskambino Ketė.

– Ką tik kalbėjau telefonu su detektyve Kimbal. Jie su Sanfordu nori jus matyti.

– Kada?

– Sakė kuo greičiau. Pažadėjau nedelsdama jums pranešti.

– Dėl ko?

– Nepasakė. Tik užsiminė, kad ateis čia. Ar gerai? Pažadėjau atskambinti.

– Paprašyk duoti man valandą.

Kai Džulė atvyko, detektyvai jau buvo „Pas Žaną“. Atėjo ir advokatas, ji paskambino jam vos pakalbėjusi su Kete. Laimė, jis buvo neužsiėmęs.

– Ar jus supažindino? – paklausė Džulė.

Detektyvai piktai burbtelėjo „labas“ ir paspaudė ranką Nedui Fultonui, kurį rekomendavo Polo kompanijos teisininkas.

– Pone Fultonai, tai ne apklausa, – pasakė Kimbal advokatui. – Jūs nereikalingas.

– Mano klientė taip nemano, – mandagiai atsakė šis. – Ne po suktų įtarimų, kuriuos pareiškėte vakar.

Kimbal atrodė įsižeidusi, bet nieko daugiau nepasakė.

Sanfordas negaišo laiko.

– Vakar vėlai vakare policija sulaukė skambučio karštąja linija, – pranešė. – Žmogus nuotraukoje identifikuotas kaip Bilis Djukas.

Abu detektyvai, Ketė ir Nedas Fultonas atsisuko į Džulę.

Jos reakcija – trūktelėti pečiai.

– Šis vardas nieko man nesako.

– Esate tuo tikra? – tarė Kimbal.

– Neprivalote į tai atsakyti, – pasakė Fultonas.

– Džiaugiuosi galėdama atsakyti. Nepažįstu nieko tokiu vardu.

– O ponas Vileris? – paklausė Kimbal.

– Jeigu ir pažinojo, man neminėjo. Niekada negirdėjau to vardo.

– Gal vedinį? Bilis ar Viljamas, vardas ar pavardė?

– Gaila, ne, – pasakė Džulė. – Kas pranešė apie jį?

– Nežinome. – Sanfordas atrodė nepatenkintas, turėdamas tai pripažinti. – Skambinusioji atsisakė prisistatyti.

– Skambinusioji. Moteris?

Kimbal linktelėjo.

– Iš esmės ji pasakė pamačiusi nuotrauką per televiziją ir atpažinusi vyrą. Pasakė policininkei jo vardą ir pakabino ragelį. Atsekėme, kad skambinta iš telefono automato, iš karto buvo pasiųstas patrulis, tačiau kai jis nuvyko, ji buvo dingusi. Aplink tuščia. Gatvė kaip iššluota.

Džulė kurį laiką pasvarstė.

– Ar tai negali būti pakvaišėlio skambutis?

– Gali, – atsakė Sanfordas. – Policininkė nuo pat nuotraukos parodymo atsakinėjo į tokius skambučius, bet šis jai pasirodė tikras. Ji sakė, kad moteris atrodė jauna, truputį išsigandusi. Tokia padususi, suprantate. Tarsi nervintųsi. Auštant pradėjome paiešką.

– Ir? – mestelėjo Nedas Fultonas.

– Ir kol kas nieko, – atsakė Sanfordas.

Kimbal trumpai išklojo, kas padaryta ieškant Bilio Djuko, bet kol kas paieškos nesėkmingos.

– Užmesime platesnį tinklą, pažiūrėsime, kas išeis. Net jei surasime, tai dar nereiškia, kad jis yra mūsų nusikaltėlis.

Nedas Fultonas žengė į priekį.

– Ponia Rutledž pasakė, kad ji neatpažįsta to žmogaus veido nei vardo. Dar turite klausimų?

Detektyvai susižvalgė, tada Sanfordas pasakė:

– Manau, kad šiuo tarpu viskas. – Ir žiūrėdamas į Džulę pridūrė: – Žinoma, jeigu ką nors prisiminsite...

– Detektyve, aš net labiau negu jūs noriu surasti tą žudiką. Jeigu turėčiau ką pridurti, patikėkite, tai ir padaryčiau.

Jau išeinant Kimbal pasistengė pasirodyti ne tokia oficiali ir paklausė, kaip praėjo labdaros vakaras.

– Ar jis pasisekė? Ar lietus neatbaidė žmonių?

– Laimė, lyti pradėjo tik jau pasibaigus.

– Tad gausiai susirinko?

– Labai gausiai.

– Ar už paveikslą gavote, kiek tikėjotės?

– Iš tikro net daug daugiau, – ramiai atsakė Džulė.

Kimbal atsisėdo į jų mašinos be skiriamųjų ženklų keleivio sėdynę. Sanfordas vairavo. Ji paklausė:

– Na, ką manai?

– Manau, kad ši byla sušikta.

– Tai profesinis įvertinimas? Šitaip ruošiesi pasakyti šefui, kai iškvies ant kilimo pasiaiškinti, ką nuveikėme?

– Kodėl ji nusisamdė advokatą?

– Atrodai įtūžęs.

– Tiesiog verdu.

– Įsijunk kondicionierių. – Jis taip ir padarė. Ji nukreipė visas ventiliacijos angas į jį. – Dabar geriau?

– Kodėl ji nusisamdė advokatą? – vėl paklausė jis, dabar jau normalesniu balsu.

– Protingas žingsnis, – atsakė Kimbal. – Ar pats ne taip darytum?

Jis patrūkčiojo pečiais, daugiau ar mažiau pripažindamas, kad irgi taip darytų.

– Ji atsargi. Tai nereiškia, kad kalta.

– Taip pat nereiškia, kad nekalta.

– Tai tiesa, – atsiduso ji. – Bet mes iriamės, Homeri. Man sunku įsivaizduoti, kad ji galėjo pakišti Vilerį po kulka. A) aš tikiu, kad ji buvo pamišusi dėl to vyro; B) ji neatrodo tokia.

– Kokia?

– Tokia, kuri galėtų suorganizuoti šitokį šaudymą.

– Tik dėl to taip manai, kad ji kultūringa ir gerai rengiasi.

– O mes švaistomės įtarimais vien dėl to, kad neturime nieko geresnio.

– Mes turime tą Bilį Djuką. Na, dar neturime. Po velnių, supranti, ką turiu omeny.

– Taip. – Ji vėl atsiduso. – Suprantu, ką turi omeny.

Kitą kvartalą Sanfordas pravažiavo mąsliai tylėdamas. Sustojęs prie šviesoforo paklausė:

– Kodėl ji ėmė raivytis, kai paklausei apie tą susibūrimą praėjusį vakarą?

Ji nusijuokė.

– Raivytis? Tai šis tas naujo.

– Jos balsas pažemėjo, akys ėmė lakstyti. Ji elgėsi tarsi raivytųsi. Kas čia yra, aš klausiu?

– Manai, kad meluoja? Kodėl ji turėtų meluoti apie labdaros aukcioną, paveikslą?

– Nesakyčiau, kad meluoja, tiesiog...

Jį pertraukė suskambęs Kimbal mobilusis.

– Paskui pabaigsi mintį.

Ji atsegė telefoną nuo diržo ir atvertė dangtelį.

– Kimbal. – Jos akys iškart nukrypo į Sanfordą. – Labas, panele Filds. Kete.

Sanfordas taip staigiai atsisuko, kad net sprandas trakštelėjo. Antakiai iš nuostabos ir smalsumo pakilo.

Kimbal išklausė, tada pasakė:

– Aha, aha. – Vėl išklausė, tada: – Aišku. Kada galėtumėt ateiti? Gerai. Būsime. – Ji pliaukštelėjo telefono dangtelį. – Na, na.

– Džulės Rutledž padėjėja? Ta Ketė Filds?

– Ta pati. Ji nori ateiti pasikalbėti su mumis apie kai ką svarbaus.

– Ar sakė, apie ką?

– Taip. Tu buvai teisus. Ji raivosi.

– Jis nuostabus!

– Ji, – pataisė Derekas. – Magė.

– Labas, Mage, – Šerona Viler pasilenkė ir pakasė Magei paausius. – Niekada neturėjau šuns, bet atrodo, kad jie mane mėgsta.

Juodu su Dagu Vileriu atvyko keliomis minutėmis anksčiau, ir ji dabar žaidė su Mage. Dagas per labdaros vakarą buvo supažindinęs Šeroną ir Dereką. Ji buvo gražios krūtinės, dailiai sudėta, tikra Pietų gražuolė. Tačiau nebuvo turinio, kuris pripildytų tą gražią išorę. Derekas juto, kad ji juokiasi net tada, kai nesupranta iš ko. Jo nuomone, ji per gyvenimą yrėsi truputį sutrikusi, tačiau išmokusi slėpti savo nesigaudymą išsiugdytu žavesiu.

Derekas taip pat įtarė, kad Dagas puikiai suvokia savo žmonos tuštumą, tačiau vis tiek ją myli. Meiliai šypsodamasis, jis žiūrėjo, kaip ši glosto Magę.

– Kodėl neįsigyjate šuns?

– Gera mintis, – nusišypsojo ji.

– A, visa šutvė jau čia. – Pro Marlenos atidarytas duris įvirto Kreitonas. – Sveiki, motin, tėve, pone Mičeli. – Jis sudaužė kulnais ir kariškai atraportavo Derekui: – Prisistačiau kaip lieptas, pone.

Derekas norėjo jam taip trenkti, kad tas skradžiai žemę prasmegtų.

– Ar jūs vakar vakare įsilaužėte į Džulės Rutledž namus?

Abu tėvai bandė kažką sakyti, tačiau Derekas juos nutildė. Jis žiūrėjo į Kreitoną. Jaunuolis keletą sekundžių dėbsojo į jį, tada pasuko galvą ir pažiūrėjo pro šalį. Vėl atsigręžęs ir puikiai pamėgdžiodamas De Nirą paklausė:

– *Jūs man sakote? Jūs man sakote?*

– Atsakykite į klausimą.

Kreitonas prisivertė nusijuokti.

– Ak, jūs rimtai. Buvau tikras, kad juokaujate.

– Pone Mičeli, apie ką jūs? – pareikalavo paaiškinti Dagas.

Derekas dar keletą sekundžių stebėjo ramų Kreitono žvilgsnį, tada atsisuko į Dagą.

– Nekreipkite dėmesio. Asmeninis pokštas. Priežastis, dėl kurios jus pakviečiau, – noriu duoti paskutinį patarimą. Nemokamai, nes grąžinu visus jūsų pinigus. – Jis nutilo, paskui pasakė: – Jeigu kuris nors iš jūsų pažįsta tą vyrą nuotraukoje, kuris identifikuotas kaip Bilis Djukas, verčiau pasakykite policijai dabar.

– Aš jau sakiau policijai, kad jo nepažįstu. Nei iš veido, nei iš vardo, – irzliai ištarė Dagas. – Galėjau jums tai pasakyti ir telefonu. – Jis atrodė piktas, kad be reikalo buvo atitrauktas nuo darbo.

– Pone Vileri, aš daugiau nepasitikiu mūsų telefoniniais pokalbiais, – atsakė Derekas. – Norėjau matyti jus asmeniškai, kad daugiau nebūtų neaišku, ką aš turiu omenyje. Nors jūs pervedėte didelę sumą pinigų į mano sąskaitą, aš nebūsiu jūsų advokatas. Nei visų kartu, nei individualiai.

Šerona atrodė sutrikusi. Dagas – įsižeidęs. Kreitonas liko abejingas.

– Ir koks tas nemokamas jūsų patarimas? – paklausė Dagas.

– Anksčiau ar vėliau policija atras tą Bilį Djuką, nesvarbu, ar tai tikras jo vardas, ar pramanytas. Gali paaiškėti, kad jis visiškai niekuo dėtas kuklus pilietis. Tačiau gali būti, kad jis susijęs su jūsų brolio mirtimi. Jeigu taip, jeigu jis turėjo kokių reikalų su Polu ar „Vilerių verslove“ ir jūs apie tai žinojote, daug labiau sau pagelbėtumėte pranešę policijai dabar, antraip turėsite aiškintis po to, kai policija nustatys ryšį.

Dagas pažiūrėjo į žmoną, toji abejingai mirksėjo, tada į Kreitoną. Šis pasakė:

– Aš sakiau tiems dviem detektyvams – beje, jie pertraukė mano masažą, – kad niekada nemačiau to vyro, negirdėjau apie

jokį Bilį Djuką. – Jis nusiviepė. – Vien vardas koks prasčiokiškas... Jau man atleiskite. Djukas – čia antras vardas ar pavardė? Ar jis Bilis Djukas Smitas? Ar Bilis Džo Djukas?

Šerona sukikeno. Dagas pažiūrėjo į savo laikrodį.

– Aš turiu susitikimą. Pone Mičeli, ar tai viskas?

Derekas žengė į priekį ir ištiesė ranką.

– Dar kartą apgailestauju dėl to, kas nutiko jūsų broliui. Tikiuosi, jie netrukus sučiups žudiką. Sėkmės.

Dagas šiurkščiai paspaudė ranką, tada stumtelėjo Šeroną durų link. Kreitonas žengė iš paskos.

– Kreitonai, noriu asmeniškai su jumis pasišnekėti.

Jaunasis Vileris atsigręžė ir, rodos, jau norėjo pasiųsti Dereką velniop. Vis dėlto maloniai nusišypsojo.

– Gerai.

Dagas nepajėgė paslėpti nerimo.

– Asmeniškas pašnekesys apie ką?

– Viena smulkmena, apie kurią prieš porą dienų užsiminiau ponui Mičeliui. – Jis pabučiavo motinai į žandą. – Ar popiet būsi namie? Jeigu taip, užsuksiu.

– A, gerai. Netrukus pasimatysime, brangusis.

Jie išėjo. Kreitonas atsisuko į Dereką ir suklapsėjo blakstienomis.

– Aš visas jūsų paslaugoms.

Derekas priėjo visiškai arti. Prakalbo tyliu, bet aiškiu balsu:

– Jūs esate šiknius. Jūs esate bybys. Dar daugiau, jūs esate nuo savo arogancijos sukvailėjęs bybys.

– *Jūs man sakote?*

Derekas nekreipė dėmesio, suprasdamas, kad atsakydamas turėtų jam vožti, ko iš tikro ir norėjo.

– Dar vienas nemokamas patarimas.

– Oho. Jaučiuosi pagerbtas.

– Jūsų vietoje užmirščiau apie tą teisių apribojimo mėšlą. Tai gali atsigręžti prieš jus, ypač po to, kai suvaidinote Plačiagerklį tame garaže.

Kreitonas lėtai papurtė galvą.

– Veikiausiai turėčiau žinoti, apie ką kalbate?

– Džulė Rutledž kaltina jus, kad gąsdinote ją garaže prie bendruomenės centro. Vėliau ji grįžo namo ir yra tikra, kad kažkas ten lankėsi, perkilnojo daiktus, iškrėtė tokį pokštą, kuris visai nejuokingas.

– Ir jūs apie tai sužinojote... kaip?

– Aš nupirkau aukcionui skirtą paveikslą. Šįryt ji paskambino man padėkoti. – Derekas didžiavosi savimi, kad sugeba taip puikiai meluoti. – Tai nebuvo pati šilčiausia, mandagiausia padėka, kokios esu sulaukęs. Gana oficiali. Vakar vakare buvau pristatytas jai kaip jūsų šeimos advokatas. Atrodo, kad ji ne geresnės nuomonės apie jus, negu jūs apie ją.

– Pasakojau, kodėl taip yra.

– Taip, pasakojote. Tačiau ir ji neturėjo nieko gero apie jus pasakyti, tad kuo tikėti? Jumis? Ja? Ar nė vienu?

– Pone Mičeli, leiskite paklausti. Ar jūs buvote liudytojas to tariamo atsitikimo garaže? Ar ji parašė policijai skundą dėl to tariamo įsilaužimo į jos namus?

Derekas nieko neatsakė. Kreitonas išsiviepė.

– Dešimt prieš vieną, kad ji to nepadarė. Kodėl? Todėl, kad nebuvo jokio įsilaužimo. O kad aš stypsočiau garaže, apie tai neverta net kalbėti. Ar suvokiate tai? Ji pasakoja visokias nesąmones, stengiasi pasėti jumyse abejonės sėklą apie mane, kaip daro ir su tais detektyvais. Ji manęs nekenčia. Nuo to atsitikimo name prie baseino. – Jis nusijuokė. – Žvelgiant atgal, būtų buvę geriau, jeigu būčiau tada leidęs man pačiulpti.

Dereką užliejo toks įsiūtis, kad vos galėjo valdytis.

– Kuo daugiau kalbate, tuo labiau man kyla abejonė, ar tokias jau nesąmones ponia Rutledž apie jus šneka.

Kreitonas apdovanojo Dereką ta manieringa šypsena, kuri, kaip spėjo pastebėti, tikrai erzina.

– Džulė meluoja. Meluoja, kad paremtų savo kaltinimą, esą aš turiu kažką bendra su dėdės Polo nužudymu. Kas yra absurdiška dėl mūsų jau aptartų priežasčių ir kas, tiesą sakant, jau pradeda man nusibosti. Dabar, kadangi jūs nutraukėte

mūsų profesinius santykius, man nereikia prašyti leidimo išeiti, ar ne?

Derekas keletą sekundžių spoksojo į jį, tada išskėtė rankas tarsi pasiduodamas ir žengtelėjo atgal. Kreitonas papurtė galvą ir nusijuokė, tada išėjo pro atviras duris.

– Pirmiausia noriu, kad suprastumėte, kaip siaubingai dėl to jaučiuosi. – Ketė Filds glamžė nosinę prakaituotose rankose. Ji pakaitom pažiūrėjo į Robertą Kimbal ir Homerį Sanfordą, ir tuodu supratingai linktelėjo.

– Aš myliu Džulę, – pasakė ji. – Ji man gera. Iškart po koledžo davė šį darbą. Labai pasitiki manimi, ne tik kaip darbuotoja, bet ir kaip drauge. Nedaryčiau ir nesakyčiau nieko, kas ją galėtų užgauti.

– Mes neabejojame dėl jūsų lojalumo poniai Rutledž, – pasakė Kimbal. – Tačiau jūsų pareiga sakyti tiesą – mums, kaip pareigūnams, taip pat ir sau.

– Žinoma, suprantu. – Ketė nusišnypštė į nosinę. – Aš laukiau stebuklo, meldžiausi, kad kas nors atsitiktų ir man nereikėtų jums šito pasakoti.

– Pasakoti ko? – palinko į priekį Sanfordas. – Užsiminėte detektyvei Kimbal, kad ponia Rutledž mums nesakė visos tiesos.

– Aš to nežinau tiksliai. – Jos akys lakstė nuo vieno prie kito. – Bet ji... ji gali žinoti daugiau, negu jums sako.

– Apie ką daugiau? – spaudė Kimbal. – Apie šaudymą?

Ketė papurtė galvą. Nurijo seiles. Ji tūkstantį kartų klausė savęs, ar turi tai daryti, ir priėjo prie širdį draskančios išvados, kad taip, turi. Kitaip sąžinė ją užgraužtų.

– Tiesą apie tą vyrą, Bilį Djuką.

Detektyvai susižvalgė, ir ji akimirksniu pasigailėjo apsisprendusi pasidalyti su jais informacija.

– Ak, tik nepagalvokite, kad čia koks nors sąmokslas ar panašiai. Ji negalėjo turėti nieko bendro su pono Vilerio nužudymu. Tai visiškai neįmanoma. Ji mylėjo jį. Jūs nežinote, negalite nė įsivaizduoti, kokie buvo jų santykiai. Jie buvo visiškai,

absoliučiai atsidavę vienas kitam. – Nors ir bandė susitvardyti, ašaros plūstelėjo iš akių.

Kimbal pastūmėjo dėžutę *Kleenex* servetėlių.

– Kete, mes suprantame, kaip tai jums skausminga, tačiau gyvybiškai svarbu, kad papasakotumėte, ką žinote apie ponią Rutledž ir Bilį Djuką.

Ketė išsitraukė iš dėžutės servetėlę. Po keleto bandymų šiaip taip susitvardė.

– Aš atpažinau jį iš tos pirmosios nuotraukos, kurią rodėte Džulei. Atsimenate, padaviau jums espreso. Mes buvome salone, ir...

– Dabar atsimenu, – pasakė Kimbal. – Iš kur jį atpažinote?

– Jis buvo atėjęs į galeriją.

– Kada?

– Negaliu tiksliai pasakyti.

– Po to, kai Vileris buvo nušautas?

– Ne. Prieš keletą savaičių. Esu dėl to tikra.

– Ar jis atėjo pasimatyti su ponia Rutledž?

– Taip.

Kimbal dirstelėjo į Sanfordą, ir iškart abudu vėl sužiuro į Ketę. Vėlgi, tas tylus susižvalgymas pasirodė jai labai reikšmingas ir privertė pasijusti dar niekingesnę, kad išduoda moterį, kuria labiausiai iš visų žavisi.

– Tačiau Džulė jo nematė.

– Atsisakė susitikti?

Ketė papurtė galvą.

– Ne, jos nebuvo. Jis įėjo. Paklausė jos. Pasakiau, kad konsultuoja klientus jų namuose ir veikiausiai šiandien negrįš. Pasisiūliau padėti. Jis sakė, kad turi reikalą su Džule ir kad susiras ją vėliau.

Dabar, kai galiausiai pasakė, ką žinojo, lengviau atsiduso. Bent jau tiek galėjo patvirtinti, kad niekada nematė Džulės ir to Bilio Djuko kartu, kalbantis.

– Ar jie kada buvo susitikę? – paklausė Sanfordas.

– Kiek žinau, ne.

– Ar jis buvo dar užsukęs į galeriją?

– Niekada. Bent kai aš ten buvau. Ir jis neatrodė panašus į tokį, kuris domėtųsi menu. Net nepažvelgė į jokį paveikslą, neatrodė, kad būtų kalbėjęs su Džule apie kokį nors konkretų kūrinį ir dabar būtų grįžęs dar kartą jo apžiūrėti. Man nepasirodė, kad jis būtų potencialus klientas. Visiškai nesidomėjo mūsų kolekcija.

– Tik Džule.

Ketė nenoriai linktelėjo.

– Tik Džule.

– Ar ji kada užsiminė apie jį?

– Ne, tačiau aš nežinojau jo vardo iki šio ryto, kai jūs mums pasakėte.

– Bet jis elgėsi taip, tarsi ją pažinotų?

Ketė sudvejojo. Tai buvo klausimas, kurio ji labiausiai baiminosi.

– Na taip. Pavadino ją vardu, ir man susidarė įspūdis, kad ji buvo anksčiau su juo susitikusi ar turėjo kokių reikalų. Ir kaip jis pasakė, kad susiras ją vėliau, tie žodžiai nuskambėjo kasdieniškai, tarsi tartų pažįstamas. Ar ne?

Detektyvai sumurmėjo pritardami, kad taip.

– Ar jūs papasakojote jai apie tą apsilankymą? – paklausė Kimbal.

Ketė atsakė, kad taip.

– Jis nepasakė savo vardo, nepaliko kortelės nei telefono numerio, tad galėjau jai pasakyti tik tiek, kad buvo užėjęs vyras, klausė jos ir išėjo pasakęs, kad susiras. Kadangi nebuvo nieko konkretaus, ji praleido pro ausis, kaip ir aš. Niekada daugiau apie jį nepagalvojau, kol jūs neparodėte tos nuotraukos iš apsaugos kameros. Iškart jį atpažinau, bet kai Džulė labai abejingai pasakė, kad jo nepažįsta, aš... aš...

– Jūs patylėjote, – truputį grėsmingai užbaigė Sanfordas.

– Nenorėjau, kad ji turėtų rūpesčių.

– O kaip dabar? – paklausė Sanfordas.

– Ką turite omenyje?

Kimbal palinko prie jos.

– Kete, ar jūs nenutylite kitos informacijos, kuri gali pridaryti jai rūpesčių?

– Ne. – Kai tie abejodami ją nužvelgė, pridūrė: – Prisiekiu, ne! Iš tikro man labai palengvėjo tai papasakojus. Nors...

Jos apatinė lūpa ėmė virpėti, akyse kauptis ašaros.

– Nuo tada, kai ponas Vileris mirė, Džulė perėjo tikrą pragarą. Tikiuosi, kad tai papasakojusi nepridariau jai naujų rūpesčių. Ypač po to, kas nutiko praėjusią naktį.

Detektyvai sumišę pažiūrėjo vienas į kitą, tada į Ketę.

– O kas nutiko praėjusią naktį? – paklausė Sanfordas.

15 skyrius

– Čia tau, Magut. – Vos Derekas padėjo Magės dubenėlį ant grindų, suskambo mobilusis. – Ėsk. – Pažiūrėjo į skambinančiojo numerį ir atvožė dangtelį.

– Sveikas, Dodžai.

– Ne laiku?

Tarsi Dodžui kada nors tai būtų rūpėję, net jei užkluptų savo bosą lovoje. Kai turėdavo ką pranešti, nelaukdavo tinkamo laiko.

– Ką tik parsiradau namo. Šeriu Magę. Kokios žinios? – Derekas išsitraukė iš šaldytuvo alaus ir atsuko kamštelį.

– Ką tik išgirdau kai ką įdomaus iš policijos skyriaus vynuogyno.

– Sanfordas su Kimbal nustatė Bilį Djuką?

– Ne, bet gali būti užtikę pėdsaką.

– Klausau.

– Pasirodo, yra ryšys tarp paslaptingojo vyro ir Džulės Rutledž.

Derekas atitraukė alaus butelį nuo burnos ir atsargiai padėjo ant darbastalio.

– Kaip, kaip?

– Taip. Jos galerijoje dirba jauna moteris.

Derekui prieš akis iškilo mielos guvios Ketės paveikslas.

– Ji nusekė paskui Džulę Rutledž į uždarą susitikimą su tais dviem detektyvais.

Dodžo informacijos gavimo būdai gal ir buvo migloti, bet pati informacija – niekada. Ji visada buvo šimtu procentų patikima. Štai kodėl Derekui staiga suspaudė paširdžius.

O Dodžas pasakojo:

– Ji verkė kruvinom ašarom, kad turi skųsti savo bosę. Suprantate, dviguba ištikimybė. Moteriai, kurią ji dievina, ir sąžinei. Ir dar trupučiukas pilietinės pareigos. Jie tiesiog turėjo spausti iš jos informaciją. – Dodžas nutilo. – Ar dar klausotės?

– Taip. Aš... Magė prašėsi lauk, tai turėjau atidaryti duris. Pirmyn.

– Na, ją graužė tai, kad ji atpažino nuotraukoje Bilį Djuką. Keletas savaičių prieš nudobiant Vilerį jis buvo užėjęs į tą prašmatnią Rutledž galeriją. Jos nebuvo, bet jis pasiteiravo jos vardu, ir mergelė sakė, kad jai pasirodė, tarsi jis būtų pažįstamas su jos viršininke. Artimai pažįstamas. Neaiškino, kokiu reikalu, tik pasakė, kad susiras Džulę Rutledž vėliau, ir išėjo.

Derekas nekantriai patraukė kietą kaklaraiščio mazgą. Per šonus varvėjo prakaitas.

– Tai galėjo būti lankytojas.

– Mergiotė taip nemano. Beje, tai būtų velniškas sutapimas, ar jums taip neatrodo?

Taip, atrodo. Derekas dėliojo gynybos argumentus, kad tai atsitiktinumas, ir vis tiek prisiekusiesiems liktų rimtų abejonių.

– Kaip reagavo Kimbal ir Sanfordas į tą žinią?

– Jie visaip meilikavo, gyrė, kad labai teisingai pasielgė. Tačiau kertu lažybų, kad įsikirto nagais ir dabar žiūri į Vilerio draugužę pro galingą didinamąjį stiklą. A, dar šis tas.

Jėzau. Kas dar?

– Smulkmena, bet niekada negali žinoti. Ta mergelė papasakojo detektyvams, kad Džulės namuose praėjusią naktį buvo dingusi elektra, ir nuo tada jai ne viskas gerai.

– Ką ji turėjo omenyje sakydama „ne viskas gerai"?

– Keistai elgiasi. Daro kažkokį šūdą. Šįryt pasiliko namie. Ketė paskambino jai namo dėl kažkokios smulkmenos galerijoje. Tarnaitė paklausė, ar tai, dėl ko ji skambina, negali palaukti. Sakė,

kad Džulė užsimojusi išvalyti namus nuo viršaus iki apačios. Papasakojo Ketei, kad glėbiais išmeta daiktus, net baro rankšluosčių rinkinį. Senienas iš Prancūzijos, kurias brangino, nes jas buvo nupirkęs Polas Vileris. Taigi, jei tie rankšluosčiai buvo jo dovana, atrodytų, kad ji turėtų norėti juos pasilaikyti, ar ne? Taip mano Ketė. Ji aiškino detektyvams, kad gal tai širdgėla ar pavėluota reakcija į Vilerio žūtį, ar kažkas tokio, tačiau esmė ta, kad Džulė šiomis dienomis kaip nesava. – Dodžui tai buvo ilga kalba. Jis sustojo atgauti kvapo. – Kokia jūsų nuomonė, advokate?

Dereko marškiniai buvo šlapi nuo prakaito.

– Mano nuomonė neturi reikšmės. Aš daugiau čia nedalyvauju. Šiandien pasakiau Vileriams, kad jiems reikia susirasti kitą advokatą.

– Maustote mane?

– Ne.

– Kaip tai atsitiko?

– Kol kuris nors iš jų ar visi kartu nėra apkaltinti, jiems manęs nereikia.

– O jeigu kuris nors iš jų ar visi kartu bus apkaltinti?

– Mūsų biuras pernelyg apkrautas darbais, kad galėtų imtis tokios apimties bylos.

– Oho, – aiškiai gailėdamasis ištarė Dodžas. – Tai sultinga byla, advokate. Tas apiplėšimas. Tas seksas. Išlįs daugiau gašlių detalių. Kažkaip apmaudu likti pašaliniais stebėtojais.

– Taip. Tačiau nors mes ir nusišalinome nuo šito, norėčiau, kad ir toliau man praneštumėte kiekvieną paskalą, kurią išgirsite apie Bilį Djuką ir jo ryšius su Džule Rutledž. Informuokite nedelsdamas.

– Seksiu. – Po iškalbingos pauzės Dodžas paklausė: – Nenorite pasakyti, kodėl?

Derekas sausai nusijuokė.

– Kaip sakėte, išlįs daugiau gašlių detalių.

Tyrėjas prunkštelėjo ir atsijungė.

Derekas pasiėmė alų, šis dabar pasirodė visai beskonis, tad išpylė į kriauklę. Spoksojo į tuštumą, taip paniręs savo minty-

se, kad Magė tiesiog nubraižė dažus nuo užpakalinių durų, kol prisišaukė, kad ją įleistų.

– Atleisk, gerute. – Pasilenkė ir pakasė užausius. – Mage, pasakyk, ką man daryti. Maldauju.

Paniekinamai dūsuodama, ji sudribo ant vėsių grindų plytelių.

– Ačiū ir už tai. – Paėmė nuo darbastalio mobilųjį ir paspaudė numerį, kurį buvo susiradęs anksčiau ir įsikėlęs į atmintį.

– Alio?

– Tai aš.

Džulė kurį laiką patylėjo, tada įtariai ištarė:

– Aišku.

– Galime susitikti?

– Dabar?

– Atėnuose. Ten yra itališkas restoranas pakeliui į Kleitoną, iškart už susikirtimo su Džeksono keliu.

– Kur...

– Netoli stovyklos. Surasite.

– Iki Atėnų valanda kelio.

– Šiuo dienos metu pusantros.

Ir išsijungė, kol ji nepradėjo atsikalbinėti.

Restoranas buvo pilnas kvapų – raudonėlių ir česnako, rūgstančio alaus ir kepamos duonos kvapas, sodrus nebrangaus vyno kvapas. Ir pilnas Džordžijos universiteto vasaros stovyklos studentų, kaip tik dėl to Derekas jį ir pasirinko. Menkai tikėtina, kad kas nors juos čia atpažintų.

Jis jau nebeatstovavo Vileriams, tad formaliai susitikimas su Džule nebuvo neetiškas. Bet atrodė, kad verčiau reikia pasislėpti, nors priežasties tiksliai negalėjo nusakyti. Gal kalta jų pažinties pradžia. Viskas nuo to skrydžio iš Paryžiaus į Atlantą atrodė nelegalu.

Kartais labai maloniai nelegalu.

Jis atvažiavo pirmas ir pasinaudojęs dešimčia dolerių sugebėjo aplenkti eilę prie stalelių, kuri ir vasarą buvo ilga. Gavo kabiną ir stebėjo duris, o tada pasirodė ir Džulė.

Ji vilkėjo beveik iki baltumo išblukusiais džinsais ir šiltu raudonu megztiniu. Šitaip apsirengusi, palaidais plaukais, atrodė beveik kaip studentė. Kol ėjo pro barą iki kabinos, būrelis studentų, pasidrąsinę ąsočiais alaus, garsiai gyrė jos užpakalį.

Nekreipdama dėmesio į jų replikas, ji atsisėdo priešais ir jau su klaustuku akyse.

– Užsakiau raudonojo. Ar gerai?

– Raudonasis gerai.

– Spagečiai pigūs, taip pat ir vynas, ir abu geri. Kai buvau studentas, dažnai čia užsukdavau.

– Jūs baigėte teisę Harvarde.

– Tačiau bakalaurą – čia.

Padavėjas atnešė grafiną raudonojo vyno ir dvi taures. Paklausė, ar jau spėjo užmesti akį į meniu. Derekas atsakė, kad pakvies, kai nuspręs užsisakyti.

– O kol kas, – tarstelėjo, – norėčiau užsiprašyti kokio nuošalesnio stalelio. – Ir kyštelėjo vyrukui dar dešimtinę.

Kai padavėjas nuėjo, Derekas pripildė taures ir pakėlė savąją.

– *In vino veritas*.

Džulė dzingtelėjo savąja į jo ir siurbtelėjo.

– Ar sutinkate su tuo? – paklausė jis.

– Su kuo?

– Kad vyne slypi teisybė.

– Regis, jūs abejojate.

– Tai todėl, kad jūs ir tikras sąžiningumas retai būna kartu.

Jos akyse žybtelėjo pyktis.

– Tik tam privertėte mane sukarti tokį kelią, kad pasakytumėt abejojantis mano sąžiningumu?

Jis gurkštelėjo vyno, pastatė taurę, palaukė, kol ji padarys tą patį.

– Ketė Filds šią popietę susitiko su Kimbal ir Sanfordu ir papasakojo jiems, kad atpažino Bilį Djuką iš nuotraukos, nes kelios savaitės prieš Polo Vilerio nužudymą jis buvo užėjęs į galeriją ir teiravosi jūsų.

Ji taip atsilošė, tarsi ką tik būtų sužinojusi, kad jis serga mirtina užkrečiama liga.

– Tai neįmanoma.

– Kokiu atžvilgiu neįmanoma, Džule?

– Visais atžvilgiais.

– Sužinojau tai iš visiškai patikimo šaltinio.

Ji lyg ir norėjo ginčytis, bet nuleido akis į languotą staltiesę.

– Ketė sakė, kad jai susuko pilvą, ir pasiprašė išeiti anksčiau.

– Jai tikrai galėjo susukti pilvą. Man pranešė, kad ji taip verkė, jog detektyvams teko tiesiog spausti iš jos informaciją, nes ji nenorėjo išduoti jūsų.

Pažvelgusi tiesiai jam į akis, ji ištarė:

– Prisiekiu, aš nepažįstu to žmogaus. Niekada nesu jo mačiusi, tik toje nuotraukoje. Niekada negirdėjau jo vardo, kol detektyvai šįryt neatėjo į galeriją ir nepranešė, kad jį atpažino anoniminė skambintoja.

Padėjęs alkūnes ant stalo, jis pasilenkė ir piktai atkakliai sušnypštė:

– Kodėl Ketė turėtų meluoti policijai?

– Ji nemeluotų! Bet ji veikiausiai mano, kad aš meluoju, ir tai jai buvo siaubinga kolizija.

– Ar jūs su ja ginčijotės? Gal ignoravote...

– Ne! – Ji griežtai papurtė galvą. – Ketės sprendimas eiti į policiją nebuvo piktavališkas. Dėl šito galiu prisiekti savo gyvybe. Jeigu ji sakė detektyvams, kad tas vyras buvo atėjęs į galeriją ir klausė manęs, vadinasi, taip ir buvo. Tačiau tai nereiškia, kad aš jį pažįstu.

– Na, kaip pažiūrėsi.

– Taip atrodo tik jums!

Derekas atsilošė, ir kurį laiką juodu tiesiog spoksojo vienas į kitą, priešiškai ir nepatikliai. Galiausiai ji paklausė:

– Kodėl perspėjate mane dėl šito?

– Velniai rautų, kad aš žinočiau, – sumurmėjo jis ir paėmė grafiną. Marlena buvo teisi. Jis visai nemėgsta vyno, bet pilti jį buvo vis šioks toks užsiėmimas.

Džulė palaukė, kol jis pripildė stiklus.

– Ačiū, kad papasakojote.

– Vis tiek būtumėt sužinojusi.

– Tačiau jūs paankstinote šoką. Kimbal su Sanfordu veikiausia dabar tupinėja palei mano namą ir laukia, kada galės pulti ant manęs su šituo.

– Gali būti. Arba visur knisa ieškodami ryšio, kaupia šovinius prieš užpuldami.

– Nėra ryšio. Sakau tiesą.

Stebėdamas ją gurkštelėjo vyno.

– Ar gerai parsiradote namo šį rytą?

– Ketė paėmė.

– Kaip pasiaiškinote, kodėl praleidote naktį ne namie?

– Pasakiau, kad dingo elektra, pabijojau, kad vėl taip gali atsitikti, ir nenorėjau likti per naktį. Pasakiau, kad pasikviečiau taksi, nes mano mašina leido keistus garsus.

– Ji tuo patikėjo?

– Regis, taip. Grįžusi namo, pasikviečiau tarnaitę. Namą iš pagrindų iššveitėme. Turėjau išvalyti Kreitono buvimą.

– A-ha.

– Ką?

– Nieko, – pasakė jis, aiškiai kažką turėdamas galvoje. – Būtų buvę geriau, jeigu būtumėt papasakojusi detektyvams apie įtariamą įsilaužimą, tik tiek.

Ji atsargiai pastatė vyno taurę ant stalo.

– Kodėl?

Jis išsisuko nuo atsakymo, bet papasakojo išsikvietęs Vilerius.

– Oficialiai nutraukiau atstovavimą.

– Kaip sureagavo Dagas?

– Nebuvo patenkintas, bet nebandė pakeisti mano nuostatos. Išėjo kažkoks supykęs ir išsivedė Šeroną. – Atidžiai stebėdamas jos reakciją, tęsė pokalbį. – Pasikalbėjau akis į akį su Kreitonu. Dviese. Papasakojau naujausius jūsų kaltinimus: atsitikimą garaže, jūsų namus.

– Žinoma, jis viską neigė.

– Sakė, jūs pasakojate visokias nesąmones, norėdama paremti savo įtarimus, esą jis nužudė Polą.

– Ir jūs taip manote? Kad visa tai išgalvojau?

– Džule, nebuvo jokių regimų įsilaužimo žymių. Nemačiau nieko, dėl ko reikėtų kelti paniką.

– Manote, visa tai sukurpiau dėl jūsų?

Jis abejingai trūktelėjo pečiais.

– Kuriam galui? – paklausė ji.

– Kad Kreitonas atrodytų blogas.

– Atsipeikėkit, Derekai. Aš nežinojau, kad ateisite į mano namus. Negi būčiau kiūtojusi susigūžusi tamsoje, laukdama, kad gal atsitiktinai imsite ir įžengsite, ir aš galėsiu suvaidinti emocinę krizę.

Jis pasilenkė ir trinktelėjo kumščiu į stalą.

– Jeigu buvote tokia tikra, kad pas jus įsilaužta, kodėl neleidote paskambinti policijai? Kodėl?

– Tai būtų buvę beprasmiška, – sušuko ji. – Kreitonas pasistengė, kad bet kam kitam viskas atrodytų visiškai normalu.

– Gerai, bet niekas nematė jo ir garaže.

Ji kurį laiką dėbsojo į jį, tada sušnibždėjo:

– Manote, kad aš meluoju. Apie tai. Apie viską. Ar ne?

Rodės, jo įtarumas ją žeidė, žemino. Ji atrodė tokia mažutė prie apmuštos kabinos sienos. Drėgnomis iš nuoskaudos akimis žvelgė į jį taip, kaip žvelgdavo Magė, kai jis plūsdavo ją, kam išpešiojo kurio nors savo žaisliuko kamšalą.

Važiuodamas čia jis bent keletą kartų griežtai save perspėjo būti atsargų Džulės Rutledž akivaizdoje, ypač saugotis jos pilkų bedugnių akių. Liepė sau negalvoti apie praėjusios nakties bučinį, apie tai, kaip jos burna prilipo prie jo, kaip neklystamai jos kūnas atsiliepė į jo prisilietimą.

Tačiau nepaisydamas visų pamokslavimų, nepajėgė atsispirti jos gailiai išraiškai. Jo krūtinė – ir ten žemiau – išsipūtė nuo troškimo ištiesti ranką per stalą ir paliesti ją, pasakyti, kad atsiprašo, paprašyti, kad nekreiptų dėmesio į tuos bjaurius jo įtarimus ir žodžius.

Bet pasistengė likti negailestingas.

– Ar jūs lipote ant Kreitono?

Ji kurį laiką patylėjo, tada mechaniškai nusijuokė.

– Ant Kreitono? Jūs nesveikas?

– Namelyje prie baseino jo tėvų dvare. Bandėte jam pačiulpti, kai Polas buvo vos už septynių metrų. Jis sakė, kad galimybė būti sučiuptai jus užveda.

Keletą sekundžių ji tylėjo kaip žemė, tada ėmėsi veikti: čiupo nuo suolo rankinę, užsimetė ant peties ir išsikepurnėjo iš kabinos. Atsitrenkė tiesiai į padavėją, laikantį aukštai virš galvos padėklą su maistu ir gėrimais. Kelios lėkštės makaronų ir pora grafinų vyno vos neatsidūrė ant grindų, bet ji nestabtelėjo atsiprašyti, net nesulėtino žingsnio.

Nusikeikęs Derekas šoko iš kabinos, čiupęs iš džinsų kišenės dvidešimt dolerių įspraudė šauniajam padavėjui į delną ir puolė paskui Džulę.

Prasibrovė pro minią prie durų ir išvirtęs ant šaligatvio kaip pamišėlis ėmė dairytis į visas puses. Džulė jau buvo gerokai nutolusi, ėjo greitai, vinguriuodama kaip vandens gyvatė tarp kitų pėsčiųjų.

Ji lėkė per gatvę taip, kad folksvageno vairuotojas turėjo visa jėga užgulti ant stabdžių, o po to piktai supypino. Nepaisydamas artėjančių mašinų, Derekas nubėgo paskui ją ir pasivijo dar už poros namų, jau prie automobilių stovėjimo aikštelės, kur stovėjo jos mašina. Ji naršė rankinę ieškodama raktelių. Pribėgęs čiupo už rankos ir atgręžė į save.

– Džule.

Ji ištraukė ranką.

– Atsikniskit.

– Paklausykit.

– Gana.

– Aš jumis tikiu.

– Man nusišvilpt, tikite ar ne.

Jis vėl griebė ją už rankos.

– Aš noriu jumis tikėti.

– Kurgi ne.

– Tegul būsiu prakeiktas, noriu. Ir jūs žinote kodėl.

Ji liovėsi bandžiusi ištraukti ranką ir pažvelgė į jį, tarsi klaustų: „Ką dabar norite apgauti?"

Jis paprašė:

– Papasakokite viską, ką žinote apie Kreitoną.

– Kam?

– Smalsumas.

– Gašlybių poreikis?

– Gerai, tebūnie taip. Vadinkite, kaip norite, sakykite, kad jums nusišvilpt. Tik noriu, kad papasakotumėte, ką apie jį žinote. – Jis apsižvalgė ir mostelėjo link parko suolelio priešais Atėnų rotušę. Pasižiūrėjęs į ją pridėjo: – Prašau.

Dar kurį laiką padvejojusi, ji leidosi nuvedama šaligatviu. Susėdo ant suolelio išretėjusiame parkelyje. Nedidelio šoninio kiemelio žolėje dvi voverės vaikėsi viena kitą, kartkartėmis nustraksėdamos medžio kamienu ir išnykdamos lapijoje. Pro šalį praėjo porelė, susikabinusi rankomis, kalbėdama ir šypsodama. O jiems su Džule užteko vienas kito.

Ji pradėjo be įžangų.

– Galiu pasakyti tik tai, ką Polas man pasakojo.

– Būtent tai mane ir domina.

– Nedaug žinau. Polas labai saugojo savo šeimą.

– Šeimos su tokio tipo turtu paprastai suglaudžia gretas, ypač jeigu kuris nors patenka į bėdą.

– Spėju, kad panašiai ir buvo. Kiekvieną kartą kalbėdamas apie Kreitoną buvo labai apdairus. Daugiau nutylėdavo, negu pasakydavo.

– Versdamas jus tikėti, kad yra daug daugiau ką pasakyti.

Ji kreivai nusišypsojo.

– Jūs padedate liudytojui.

Jis atsakė šypsena.

– Aš šitoj srity geras.

– Neabejoju.

Jie keletą sekundžių šypsojosi vienas kitam, tada jos veidas vėl surimtėjo.

– Polas vieną kartą užsiminė, kad ištraukė Kreitoną.

– Iš kalėjimo?

– Nežinau, ar jis tai sakė tiesiogiai, ar perkeltine prasme. Neprašiau patikslinti. Jeigu būtų norėjęs, kad žinočiau, būtų pasakęs.

Ji nutilo, ir Derekas nujautė, kodėl tyli.

– Nenoriu piktnaudžiauti jūsų pasitikėjimu, jei dėl to jaučiatės nejaukiai.

Ji dirstelėjo į jį, tada nuleido galvą.

– Jūs labai gerai perprantate žmones.

– Tai dalis mano darbo.

– Kalbėdama apie tai, jaučiuosi taip, tarsi būčiau neištikima Polui.

Labiau neištikima, negu mylėdamasi su manimi? Žinoma, Derekas to nepasakė garsiai. Jis laukė.

Galiausiai ji apsisprendė ir ėmė kalbėti.

– Polas niekada nepasakė nieko gražaus apie Kreitoną. Aiškiai leido suprasti, kad jo veiksmams nepritaria. Tačiau tik kartą iš tikro atvirai man apie jį papasakojo. Labai pyko ant jo, labiau nei paprastai. Putojo dėl kažko, ką Kreitonas padarė ar ko nepadarė. Vadino visiškai neatsakingu ir be iniciatyvos.

– Tipiškas vyresniosios kartos priekaištas jaunesnei.

– Taip, bet tąkart nuėjo toliau ir pasakė, kad nereikėtų stebėtis, jei Kreitonas yra pasileidęs suaugusysis, nes bjauriai elgėsi dar būdamas vaikas.

– Kaip bjauriai? Ar detalizavo?

– Ne. Tik pasakė, kad kartais Kreitonas būdavo žiaurus su kitais vaikais, be jokios priežasties. Ir jie pasiduodavo jam. Mokėjo meistriškai manipuliuoti ir sugebėjo pajungti kitus savo valiai. Jis buvo lyderis, tačiau nebūtinai gražiais būdais. Polas taip pat sakė, kad viena jo mokytoja metė darbą vidury mokslo metų ir paminėjo, kad tai jis yra tokio staigaus išvykimo priežastis.

– Kodėl? Ką jis padarė?

– Nežinau. Polas dievažijosi, kad irgi nežino. Esą mokytoja atsisakė ką nors paaiškinti. Ji tiesiog nesutiko grįžti į klasę, nors tai buvo privati mokykla ir ji gaudavo labai gerą algą.

Derekas pasvarstė.

– Ar Kreitonas buvo kada nors vedamas pas psichologą? Gydomas psichiatrinėje?

– Šerona nenorėjo apie tai nė girdėti. Dagas – be nuomonės. Polas spaudė brolį, kol tas pagaliau pasidavė. Tačiau vėliau Polas suvokė, kad gydymas – tik pinigų švaistymas. Kreitonas žinojo, ką sakyti, žinojo, kaip manipuliuoti psichoanalitikais.

– Motina atrodo akla jo trūkumams.

– Jis labai meistriškai žaidžia savo vaidmenis. Gali būti mylintis sūnus, sūnėnas, neteisingai apkaltintas prisidėjęs prie savo dėdės nužudymo, – bet kas, kas tinka tą akimirką. – Pasisukusi į jį taip, kad jų keliai susilietė, pasakė: – Derekai, jis veikia įsivaizduotame pasaulyje.

Ji padvejojo supratusi, kad vėl ištarė jo vardą, tačiau tęsė nelaukdama, kol jis tai pakomentuos.

– Kreitono gyvenimas yra kino scenarijus, ir jis nuolat tobulinamas. Kreitonas nuolatos jį perrašo. – Tai pabrėždama palietė jam ranką. – Ir jūs esate tame scenarijuje, norite to ar ne.

– Aš?

– Jūs. Aš. Visi. Jis skirsto mums vaidmenis. Manau, Polas suprato, kad jis pavojingas, ar bent jau stipriai tai nujautė. Bet nenorėjo apkaltinti nuosavo sūnėno, kad šis psichopatas. Tačiau man liepė laikytis atokiau nuo Kreitono.

– Jis jus perspėjo dėl jo?

– Ne tokiais žodžiais. Sakė, kuo mažiau turėsiu su juo reikalų, tuo bus geriau.

Svarstydamas šiuos žodžius Derekas žiūrėjo, kaip ji brauko uodus nuo rankų.

– Jie sugrauš jus gyvą.

Juodu atsistojo ir nuėjo link jos mašinos. Besikalbant jau ir vakaras spėjo užslinkti. Visuomeniniai pastatai ištuštėjo. Muzika, triukšmas ir juokas sklido iš barų bei restoranų ana-

pus gatvės, nors ir nebuvo taip gausu žmonių, kaip rudens ir pavasario semestrais. Pro šalį prarisnojo ausines užsikabinęs bėgikas. Į dėstytoją panašus barzdočius pramynė girgždančiu surūdijusiu dviračiu, kuris atrodė toks pat senas, kaip ir jis.

Džulė priėjusi atrakino automobilį, įmetė vidun rankinę ir atsisuko į jį.

– Buvote geras klausovas, bet jaučiu, kad vis tiek ne visiškai manim tikite. – Jam susiruošus atsakyti, pridūrė: – Žinau, kad esu teisi. Nesivarginkite aiškintis.

Tad jis ir nesiaiškino. Suėmė ją už pečių. Ėmė glostyti rankas. Palenkė galvą bučiniui, bet ji nusisuko.

– Džule.

Apkabino per juosmenį ir prisitraukė taip, kad jos šlaunys prisispaudė prie jo. Atmetė jos plaukus į šalį ir ėmė šnibždėti tiesiai į ausį:

– Nuolat apie tai galvoju. Apie mus. Va šitaip. – Ji atsistūmė, ir jis sudejavo nepatenkintas. – Neatsitraukite.

Tačiau ji atsitraukė – veidas rūstus, uždaras.

– Pirmiausia apkaltinate mane meluojant. Tada erotiškai šnabždate ir taikotės pabučiuoti. Taip negali būti, Derekai. Bent jau ne su manimi.

– Aš nemanau, kad jūs meluojate.

– Taip pat nemanote, kad sakau tiesą.

– Tai ne tas pats, – atsakė jis.

– Gal kada nors suprasiu tą skirtumą.

Ji vėl pabandė išsilaisvinti ir sėsti į mašiną, bet jis nepaleido.

– Džule, skiriasi niuansai. Ir detektyvai tai jaučia, kitaip jūs nebebūtumėte laikoma galima įtariamąja. Jūs pasakojate mums tai, ką norite, kad žinotume. Ką pasilaikote sau?

– Nieko.

– Kažką. – Pakėlė pirštu jos smakrą ir privertė pažiūrėti į jį. – Aš nė sekundę nepatikėjau, kad jūs lipote ant Kreitono tame name prie baseino.

– Kodėl buvo taip sunku tuo patikėti po to, ką padariau lėktuve? – Kai jis nieko neatsakė, ji karčiai nusijuokė. – Pala, žinau. Pasidulkinti su Kreitonu gal būtų įdomu, bet tokia godi

sėkmės medžiotoja kaip aš nedarytų tokios kvailystės, kuri suardytų jos užmestą ant Polo tinklą.

Jis nieko neatsakė, ir tai buvo labai iškalbinga.

– Nemėginkite vėl su manimi pasimatyti. – Ji išsilaisvino ir vikriai sėdo į mašiną.

– Džule...

– Aš nejuokauju. – Truputį pasitampiusi, ištraukė iš jo gniaužtų automobilio dureles ir užtrenkė. Įjungė variklį ir iškart nuvažiavo. Jis stovėjo ir žiūrėjo į jos užpakalinius žibintus, kol šie dingo už artimiausio kampo.

Tyliai keikdamasis jis atsisuko kaip tik tuo metu, kai nuo artimiausio medžio atsiskyręs šešėlis įgavo žmogaus pavidalą.

– Kai kitą kartą susikivirčysite, rekomenduoju vėzdo ir urvo metodą. Jis puikiai veikė dar neandertaliečių ponias, kitaip mūsų giminė nebūtų pasidauginusi ir mudviejų čia nebūtų.

Iš tamsaus medžių šešėlio žengė Kreitonas Vileris, rankos kišenėse, artėjo prie jo lengva eisena, tarsi per sekmadieninį pasivaikščiojimą. Tetrūko, kad nerūpestingai švilpautų.

Derekas stengėsi nuslėpti baimę ir atrodyti kuo nerūpestingesnis.

– Kažkodėl nemanau, kad urvinio žmogaus taktika palenktų tokią moterį kaip Džulė.

Kreitonas pražydo šypsena, net tamsoje jo dantys atrodė akinamai balti.

– Jūs veikiausiai teisus. Labai blogai, kad negalite pasitarti su mano velioniu dėde, kaip geriausia ją palenkti. Jis turėjo žinoti. Jie draugavo dvejus metus, tad išeitų, kad jis kažką darė teisingai. Žinoma, ten dar buvo... – pasilenkęs jis sušnibždėjo: – Pi-ni-gai. Gal jis kutendavo jos klitorį šimto dolerių banknotais. Ką manote?

Derekas pamanė, kad gali įvykdyti žmogžudystę. Kūnas virpėjo iš įtūžio – tūžo ant savęs, kad sugebėjo patekti į tokią absurdišką situaciją, ir ant to išperos, kad toks patenkintas savimi.

– Katrą sekėte, Džulę ar mane?

– Šį vakarą? Jus.

Derekas perprato tą papildymą, ir Kreitonas tai suvokė. Jis nusijuokė ir pakėlė rankas pasiduodamas.

– Prisipažįstu, tai ne pirmas kartas, kai užsiimu mėgėjiška pėdsekyste. Ar perkūnija praėjusį vakarą nebuvo romantiška? Žaibai, griaustinis, liūtis. Labai primityvu. Ar tai nepažadino joje gyvulio?

– Kalės vaike. Kai šiandien kalbėjomės, puikiai žinojote, kad vakar vakare aš buvau su Džule.

– Na taip, jūs buvote su ja. – Kreitonas plačiai išsišiepė. – Beveik susijaudinau įsivaizdavęs, kas dedasi už tų aprasojusių automobilio langų. Daugybė karštų atodūsių, galiu tiek pasakyti.

– Kurį iš mūsų sekėte vakar?

Kreitonas vangiai gūžtelėjo pečiais.

– Aš nė akimirką nepatikėjau tuo jūsų skiedalu, kad turite per daug klientų, nerandate laiko mums, Vileriams. Nemanėte, kad kruopščiai jus patikrinsiu? Na, aš tai padariau ir iš savo tyrimo sužinojau, kad už jūsų talentą didesni tik jūsų ambicijos ir godumas. Ir tai daro jus puikiu gynybos advokatu. Tai kodėl, klausiau savęs, neleidžiate mums papilti krūvą pinigų iš esmės už nieką, vien už atsakymus į keletą žiniasklaidos klausimų? Be to, pone Mičeli, jums patinka dėmesys. Ar ne? Nematau jokios prasmės, ir dėl daugelio priežasčių. Nepakenčiu baltų dėmių siužete, o ką jau kalbėti apie tai, kad pagrindinio veikėjo motyvai netikri. Nusprendžiau surasti tikrąją priežastį, kodėl jūs mus atstūmėte.

– Ėmėte mane sekti.

– Pone Mičeli, niekas nepasako Vileriams ne. Ypač ne šitam Vileriui. Tačiau aš buvau ne tik įsiutęs. Buvau sudomintas. Jaučiau... – Jis pakrutino išskėstus pirštus. – Nelegalumą. Erotiką. Galbūt nuo jūsų sklido pirmykštis poravimosi kvapas.

– Ar tos priešistorinės paralelės nėra pernelyg tolimos?

– Nesvarbu. – Kreitonas vėl nuleido balsą. – Ir ką gi, prie kieno namų jūs pasukote vakar vakare? Įsivaizduojate mano nuostabą. Bet staiga visas jūsų išsisukinėjimas ir raivymasis, kodėl negalite man atstovauti, įgyja prasmę. Jūs, mano gynėjas, dul-

kinate mano kaltintoją. Nuoširdžiai sakau, niekada nebūčiau apie tai pagalvojęs. Pagal intrigos posūkį tai verta Skorsezės.

Jis pažiūrėjo į tą pusę, kur nuvažiavo Džulė.

– Esu tikras, kad ji prikimšo jūsų galvą bjaurių pasakėlių apie mane ir mano jaunystės paklydimus, kuriuos jai pamėtėjo – ir smarkiai pagražinęs – mano velionis dėdė Polas. Ar ji pasakojo, kad jis reikalavo man psichiatrinio gydymo? Taip? Taip pat veikiausiai pasakojo, kaip po keleto mėnesių gydymo buvo nuspręsta, kad aš visiškai normalus, o dėdę Polą dėl jo manijos įžvelgti mano trūkumus gydytojai įtarė esant psichiškai nestabilų ir turintį dvasinių problemų.

Jis nusijuokė.

– Kada nors turėsite man papasakoti, kaip susipažinote su Džule. Ar tai atsitiko prieš tragišką dėdės Polo mirtį? – Tada pakėlė ranką delnu į priekį. – Žinote ką. Nenoriu žinoti. Verčiau kursiu savo bjaurius scenarijus. Tiesa ta, pone Mičeli – galiu vadinti jus Dereku? Tiesa ta, kad jeigu būtumėte tiesiai pasakęs, kodėl atmetate mano pasiūlymą, aš būčiau nusijuokęs. Jūs ir dėdės Polo meilužė. Koks mazgas.

Staiga jis nusimetė malonią kaukę ir visas virto grėsmės įsikūnijimu.

– Bet jūs nepasakėte. Tad dabar aš pasakysiu. Jeigu tikėjotės mane pergudrauti, tai buvote švariai išdulkintas, ir neturiu omeny dorosios Džulės. Kai pereisiu per jus, negalėsite net dirstelėti į teismo salę, ne tik į ją užeiti.

Derekas jau pakankamai buvo prisiklausęs. Žengė prie Kreitono ir bedė pirštu jam į krūtinę taip, kad liko duobutė jo krakmolytuose medvilniniuose marškiniuose.

– Negąsdinkite manęs. Aš nesu jūsų advokatas. Pasakiau jums pačią pirmą dieną, kai atėjote į mano biurą. Susitikinėju, su kuo noriu, ir jūs nė velnio negalite tam sutrukdyti. Ir jūs negalėjote žinoti, kad aš vakar vakare buvau Džulės namuose, nebent pats ten buvote. Jeigu dar kartą sučiupsiu slankiojant netoli jos ar manęs, nueisiu į policiją ir pasieksiu, kad jie įkištų jūsų ištižusį užpakalį į cypę ir palaikytų ten tol, kol kruopš-

čiai ištirs jos namus, ar tikrai kas nors ten sukiojosi, stumdė baldus, lietė daiktus. Kalbu apie kompleksinę apžiūrą – pirštų atspaudai, DNR paieškos, laboratoriniai tyrimai, tai užima gražaus laiko. Veikiausiai tai nenuves iki apkaltinimo, tačiau jūs praleisite keletą nemalonių savaičių už grotų. Turiu klientų, kurie jau ten sėdi, ir jų likimas priklauso nuo to, kaip labai aš pasistengsiu teisme. Vienas mano vizitas pas juos – ir jie privers jus pasigailėti, kad ten atsidūrėte. Jie gali taip jus patvarkyti, kad nė neįsivaizduojate. – Jis žingtelėjo dar arčiau. – Ar mes supratome vienas kitą?

Kreitonas nusipurtė ir sušnibždėjo:

– *Oho. Esu seksualiai sužadintas, viršininke.* Tomas Kruzas. „Keletas gerų vyrų". – Jis išsiviepė, mirktelėjo. – Nenuostabu, kad Džulė taip prieš jus susileidžia.

Sunkiausia gyvenime Derekui buvo nusisukti ir nueiti, palikus visus jo blizgančius dantis sveikus.

Vos grįžusi namo, Džulė paskambino Ketei. Kai mergina atsiliepė, jos balsas buvo kimus, tarsi valandų valandas būtų verkusi. Be abejo, pamačiusi ekrane Džulės numerį, ji taip pat įsitempė.

Džulė iškart nuėmė bent šitą įtampą.

– Žinau apie tavo šiandieninį apsilankymą policijoje, viskas gerai.

– O Dieve. – Ketė sukūkčiojo ir puolė aiškintis.

Praėjo keletas minučių, kol Džulė galėjo įterpti žodį.

– Nekaltinu tavęs, Kete. Visiškai. Padarei, ką turėjai padaryti, ir tam reikėjo didelės drąsos. Užtikrinu tave, kad nepykstu, bet taip pat užtikrinu, kad nepažįstu to žmogaus. Neturiu supratimo, ką jis veikė galerijoje ir kam teiravosi manęs. Ir, dievaž, nesigraužk dėl to, kad kalbėjai su detektyvais. Papasakojusi apie jį, tu man nepakenkei, nes aš jo nepažįstu.

– Viešpatie, Džule, neįsivaizduojate, kaip man palengvėjo. Buvau tikra, kad imsite manęs nekęsti.

– To niekada neatsitiks.

– Pasijutau dar kaltesnė, kai jie prašė manęs nesakyti jums, kad jiems papasakojau. Siaubingai išsigandau, kaip reikės elgtis taip, tarsi nieko neatsitiko. Labai džiaugiuosi, kad viskas išaiškėjo.

Kad Ketė dar kartą neapsigautų, Džulė pasakė:

– Detektyvai man to nepasakojo.

– Tai iš kur žinote?

– Negaliu to pasakyti, nes sugriaučiau pasitikėjimą.

– Tada nesakykite. Bet kadangi jau žinote apie mano pokalbį su jais, spėju, jums būtų gerai žinoti: jie nemano, kad tas vyras atėjo į galeriją atsitiktinai.

– Aš irgi netikiu, kad tai atsitiktinumas.

– Manote, Polą nušovė jis?

– Nežinau. Šį vakarą esu pernelyg pavargusi apie ką nors galvoti. Einu į lovą. Iki rytojaus.

Kol ji dar nepadėjo ragelio, Ketė suskubo pasiaiškinti:

– Aš jiems nesakiau apie viešbutį, kad naktį praleidote ne namie.

– A. Tai neturi jokio ryšio su niekuo.

– Ir aš taip pamaniau. Tad praleidau tą dalį, kai pasakojau jiems, kaip iš pagrindų iškuopėte savo namus.

Džulė buvo beklausianti, iš kur ji apie tai sužinojo, bet mergina vėl puolė dėkoti už skambutį.

– Dabar galėsiu miegoti.

– Gerai pailsėk, – pasakė Džulė – Rytoj abi geriau jausimės.

Netrukus ir Džulė nuėjo į lovą, bet buvo pernelyg sunerimusi, kad užmigtų. Suko galvą, ką Kimbal ir Sanfordas darys su nauja informacija, kaip bandys susieti ją su Biliu Djuku. Rūpėjo, ar pasistūmėjo jo paieškos.

Ir nepaisant tvirtos nuostatos negalvoti apie Dereką, mintys vis tiek daugiausia apie jį sukosi – kaip ir visą laiką nuo pat tada, kai atsisėdo šalia jo lėktuve. Jos uždavinys buvo pakenkti jam, bet atsitiko kai kas visiškai nenumatyto – jis ėmė jai patikti.

Jis iškart ją apžavėjo, ir ne tik tuo, kaip atrodė. Ne tik užburiančia šypsena, įspūdingomis akimis – jai patiko jo miklus

savikritiškas sąmojis, pasitikintis, laisvas elgesys. Jis nė iš tolo nebuvo toks pasipūtęs, kokį įsivaizdavo. Veikiau lengvai šaipėsi iš savęs. Nepasakojo apie garsiąsias bylas, savo pergales teismo salėje, o daugiau klausėsi, ir atrodė, kad jam nepaprastai įdomu viskas, ką ji sako.

Ji nenujautė, kad po tuo gražiu kevalu gali slypėti toks malonus ir mielas vyras. Ir jau tikrai negalėjo įsivaizduoti, kad jis bus toks seksualiai traukiantis. Kai atsisėdo šalia jo, jau po kelių minučių žinojo, ką darys.

Dabar jau galėjo sau prisipažinti, kad sugundymas nebuvo skirtas vien tik jam sukompromituoti. Šito reikėjo ir jai. Liūdesys, baimė, nusivylimas ir įniršis, kunkuliavę joje po Polo mirties, pasiekė virimo temperatūrą, kai Derekas įėjo pas ją į tualetą. Tas geismo protrūkis buvo sprogdinantis.

Su pačiu pirmuoju bučiniu ji veikiausiai pranešė, kad nori būti užkariauta – nedelsiant, visapusiškai, savininkiškai, nes jo rankos, stiprios, šiltos ir valdingos, nuslydo jos šlaunimis ir traukė ją į priekį sulig kiekvienu dūriu, po to tvirtai laikė prispaudusios, kai jo pliūpsniai veržėsi į ją.

Kai viskas buvo baigta, norėjo užmiršti jį. Misija įvykdyta.

Tačiau kvailai manė, kad galės būti tokia pat dalykiška arba kad galės nors trumpam įtikinti save, jog tai buvo ne dėl sekso. Šį vakarą ji piktinosi, kam jis pasakoja vis apie tai galvojantis. Bet šiuo klausimu jis nebuvo vienas. Jos mintys irgi nuolatos prie to grįždavo. Tas įvykis kaip koks uždaras įrašas vis sukosi ir sukosi galvoje. Kartkartėmis, ir dažniausiai pačiu netinkamiausiu metu, vaizdas itin sustiprėdavo, išplaukdavo iš atminties gelmių ryškus, malonus, kupinas juslingumo.

Ir, kas blogiausia, kaskart, kai būdavo su juo, šie prisiminimai atgydavo visu ryškumu, su visais aplinkiniais garsais, net spalvomis. Ji reagavo į buvimą šalia jo gėdingai, perdėm fiziškai. Net kai pykdavo ant jo, nepajėgdavo nuslopinti skausmingo geismo. Ir noro, kad viskas būtų kitaip. Nes viskas, kas plaukė iš šios abipusės traukos, buvo, žinoma, neįmanoma. Pats blogiausias metas. Neįsivaizduojamai blogos aplinkybės. O dar...

Suskambo jos telefonas. Sugrabaliojo jį tamsoje ir atvertė dangtelį.

– Alio.

– Džule.

– Derekai?

– Aš tikiu jumis. Viskuo. Kiekvienu žodžiu.

Ji nusviedė antklodę. Kažkas buvo ne taip. Suprato iš jo balso.

– Kas yra? Kas atsitiko?

– Tas šunsnukis užmušė Magę.

16 skyrius

Bilis Djukas dėbsojo į savo atvaizdą perskilusiame taškuotame veidrodyje ir klausė savęs, kur dingo tas savim patenkintas, gerai atrodantis, madingai apsirengęs, sklandžiai kalbantis vyras, koks jis buvo vos prieš keletą savaičių.

Jo plaukai kiek ataugo nuo tada, kai plikai nusikirpo. Jam trūko tos banguotos ševeliūros – nemadinga, bet išskiria iš kitų. Trūko prašmatnių drabužių, juos turėjo pakeisti marškinėliais ir džinsais, kurie buvo regėję ir geresnių laikų.

– Prarask savo išvaizdą, – pasakė Kreitonas. – Turi susilieti su minia, tapti visom prasmėm nematomas.

Tad jis ir prarado savo „išvaizdą", ir vis dėlto tebebuvo tas pats žmogus, nors baisiausiai pasikeitęs ir neatpažįstamas. Kur dingo jo išdidumas? Vyriokas veidrodyje atrodė nervingas ir susirūpinęs, pašiurpęs ir beviltiškas. Vos atpažino save.

Bilis Djukas klausė, kas jam atsitiko.

Kreitonas Vileris, štai atsakymas į tą „kas".

Pasilenkė virš nešvarios kriauklės ir šliūkštelėjo vandens ant veido. Vanduo šiek tiek atsidavė srutomis. Rankšluostis – išdužęs. Viskas čia buvo nešvaru, bet patogumai jam mažiausiai rūpėjo.

Šį rytą motelyje netikėtai jį aplankė Kreitonas. Nuo tada Bilis visą laiką leido perkratinėdamas viską, kas buvo pasakyta, viską, kas įvyko tarp jų.

Pirmas prisiminimas – atsibudo nuo baisaus troškulio. Atsiminė, jog tingėdamas keltis pamėgino sukaupti pakankamai

seilių, kad būtų ką nuryti, tačiau burna buvo perdžiūvusi. Nenoriai atvėrė akis.

Širdis vos nesprogo iš išgąsčio.

– Šūdas!

Ranka sugriebė gerklę ir užspaudė besiveržiantį keiksmą.

– *Ar labai nori gyventi?*

Bilis negalėjo atsakyti. Nieko negalėjo ištarti, tik leido nerišlius garsus. Daužė kulnais, kilnojo užpakalį, bandė nustumti ranką nuo gerklės, bet Kreitonas Vileris spaudė jį visu savo aštuoniasdešimties kilogramų svoriu, kad negalėjai nė pakrutėti. Taip smarkiai spaudė, kad Bilis ėmė baimintis, ar jo Adomo obuolys nesprogs kaip teniso kamuoliukas.

– *Ar labai nori gyventi, šuniuk? Manai, kad aš toks geras, taip labai myliu žmones, kad tavęs nepribaigsiu?*

Biliui jau akys ėmė virsti ant kaktos. Veidas persikreipė ir paraudo. Galvoje zvimbė ir žaižaravo, užgulė tamsa. Galūnėse ėmė tvinkčioti. Smegenys atsisakė veikti. Nervai pasidavė.

Ir vis dėlto kažkuri smegenų dalis dar veikė, ir šia dalimi jis suvokė, koks stebėtinai ramus Kreitonas, nepaisant viso jo laukinio įtūžio. Jeigu Kreitonas rėktų, nė iš tolo nebūtų taip išgąsdinęs. Tas piktas šnypštimas, tas šaltakraujiškumas įtikino Bilį, kad vyrukas tikrai gali jį pribaigti ir kad gal tai paskutinės jo sekundės šioje žemėje, o jis praleis jas spoksodamas į dailų, ramų Kreitono snukį, kai šis lėtai, bet nenumaldomai spaus iš jo gyvastį.

Bet Kreitonas jį paleido taip pat staigiai, kaip ir užpuolė. Atitraukė ranką nuo Bilio gerklės, tarsi numetė jį. Vis dar gulėdamas ant nugaros, žiopčiodamas ir kosėdamas Bilis suspaudė gerklę. Kai jau galėjo kvėpuoti pro sumaitotas gerklas, iššvokštė:

– Kas čia per mėšlas? Išgąsdinai iki apsišikimo.

– Ar nuo to čia toks kvapas? – Kreitonas nerūpestingai atsisėdo ir išsitraukęs nosinaitę ramiai nusivalė ranką, tarsi prisilietęs prie Bilio būtų susipurvinęs. Vėl įsikišęs nosinę į lininio sportinio švarko krūtinės kišenėlę, pasakė:

– Luisas Gosetas jaunesnysis už šį epizodą filme „Karininkas ir džentelmenas“ laimėjo „Oskarą“. Jis smaugė Deividą Karuzą.

– Krušau tave ir tą Luisą, ar kas jis toks. – Biliui patiko kinas, tačiau šio vyrioko pamišimas dėl to jau ėmė nervinti. – Man reikia nusimyžti.

Vonioje atliko reikalą, išgėrė stiklinę vandens, apžiūrėjo mėlynes ant kaklo. Tada pagalvojo, koks bjaurybė yra Kreitonas. Tačiau iš patirties žinojo, kad Kreitonas Vileris dar tik pradeda.

Apsirengė ir grįžo į kambarį, kuris kartu buvo svetainė ir miegamasis, atskirtas nuo virtuvėlės L raidės pavidalo baru, dengtu rožiniu plastiku. Bjauraus kambario viduryje tarsi žydinti magnolija ant mėšlo krūvos sėdėjo tas auksinis berniukas, toks sumautai tobulas, kad Bilis dar labiau ėmė nekęsti motelio kambario, kuriame buvo uždarytas.

– Jie turi tavo nuotrauką.

Bilio širdis bumptelėjo pagal Kreitono balso toną. Ar veikiau – ne pagal toną. Kad nuslėptų susirūpinimą, atsisėdo ant lovos krašto ir ėmė autis batus.

– Jie turi tavo nuotrauką, – pakartojo Kreitonas. – Vakar vakare rodė per televiziją.

– Mačiau. Tai kas? – Apsiavęs atsistojo ir nuslinko į virtuvėlę.

– Šįryt užėjau čia patikrinti, ar tu jau išsinėšinęs. Bet tu vis dar čia, dvi savaitės po... įvykio. Turėjai tą pačią popietę dingti iš Atlantos, Bili. Toks buvo planas.

– Manai, man čia patinka? – Jis šlykštėdamasis apžvelgė kambarį, kad ir svečias suprastų, koks tas bjaurus. – Pagal planą turėjau būti išsinėšinęs. Ir seniai būčiau tai padaręs. Tačiau vis tie pinigai. Jie irgi buvo plano dalis. Kiekvieną dieną savo nešiojamajame kompiuteryje patikrinu banko sąskaitą Kaimanuose. Taip sakant, nulis. Išgaravo iš galvos pervesti? Ar buvo patogiau užmiršti tą plano dalį?

– Ne, – ramiai atsakė Kreitonas. – Tačiau tavo atmintis dėl termino truputį skylėta. Terminas buvo toks: pinigai bus pervesti, kai dingsi iš Atlantos, jei niekas nelips ant kulnų. Turiu palaukti deramą laiko tarpą, kad būčiau tikras, ar tu nesi ieškomas kaip įtariamasis. Kai būsiu tuo tikras, tau bus užmokėta.

– Aš ne vakar gimęs, – sušnirpštė Bilis.

– Tu nepasitiki manimi, bijai, kad jeigu išvyksi, aš nesilaikysiu žodžio? – Kreitonas pamaiviškai palenkė galvą. – Sakyčiau, vaikiška. Po viso to, ką esu tau padaręs.

Užuomina buvo subtili, bet veiksminga. Bilis daugiau nebesispardė.

– Kavos?

– Ne.

Bilis užsikaitė kavos.

– Ta nuotrauka, kurią jie turi, grynas juokas. Bevertė.

– Ji pakankamai aiški, kad aš atpažinčiau.

– Nes tu esi vienintelis žmogus Atlantoje, kuris mane pažįsta.

– Tavo buvusi mergina tave pažįsta.

Užuomina apie ją trenkė kaip perkūnas iš giedro dangaus. Bilis tikėjosi, kad Kreitonas bus užmiršęs, jog ji gyvena Atlantoje.

– Tas ir yra, kad buvusi, – niekinamai mostelėjo ranka. – Beje, ji nė nenumano, kad aš čia. Aš visiškai pakeičiau išvaizdą. Plaukai. Drabužiai. Iš tos neryškios nuotraukos ji nesusigaudytų, kad tai tas pats Bilis Djukas, kurį ji pažinojo. O jeigu ir atpažintų, mažiausiai norėtų dar kartą turėti reikalų su policija. Tik jau ne po to, kas atsitiko, kai paskutinį kartą taip padarė.

– Tu gali dėl jos klysti.

– Tikrai ne. Aš ją pažįstu. Ji to nedarys. Gali atsipalaiduoti.

Kreitonas atrodė atsipalaidavęs, sėdėjo ir tingiai sūpavo koją, apautą juostuotu pusbačiu. Toks pat atsipalaidavęs, kaip kirčiui pasirengusi gyvatė.

– Ar neįspėjau dėl tų apsaugos kamerų? – paklausė.

– Įspėjai. Tačiau kaip, tavo nuomone, aš turėjau patekti į viešbutį, kad apsaugos kameros neužfiksuotų? Kamerų yra prie kiekvieno įėjimo. Tiek gerai, kad senesniuose viešbučiuose kameros pasenusios. Naujesniuosiuose jų prikaišiota liftuose, kiekviename aukšte, visur. Jeigu tavo dėdė Polas būtų dulkinęs savo draugužę Bakhedo *Ritz* viešbutyje... Beje, kodėl jie pasirinko tą viešbutį? Kodėl ne kokį naujesnį ir prašmatnesnį?

– Tai vienas iš nedaugelio šeimos valdomų viešbučių mieste. Jo savininkas buvo senas dėdės Polo draugas. Prieš keletą metų mirė. Dėdė Polas sentimentalus.

– Hm. Na, tai išėjo mums į naudą. Jeigu jie būtų dulkinęsi kokiame naujoviškesniame ir su daugiau žmonių, būčiau turėjęs sugalvoti kitokį planą.

– Žvelgiant atgal, turėjai numatyti.

Bilis nesutikdamas papurtė galvą.

– Jų antradienio pietūs buvo nekintami. Žinojau, kad jis ten bus. Žinojau laiką. Tai leido planuoti. Be to, norėjai, kad ir ji būtų, kai jį nupyškinsiu. Labai aiškiai pasakei. – Kai privarvėjo pakankamai kavos, ištraukė grafiną iš kavavirės ir įsipylė pusę puodelio, džiaugdamasis, kad turi ką laikyti rankoje. – Tikrai nenori?

– Ačiū, ne.

Kreitono dėbsojimas nervino. Nenorėdamas pasiduoti, ir jis pūsčiodamas kavą spoksojo pro garų debesį, kylantį iš puodelio. Nusprendė, kad laikas pereiti į ataką.

– Man keista, Kreitonai, kad atvykai čia, nors nesitikėjai manęs rasti. Juk buvome sutarę, kad niekada ir niekaip nepalaikysime ryšio. Po savaičių vienatvės esu dėkingas už kompaniją, tačiau jeigu nuoširdžiai, siuntu, kad sulaužei susitarimą.

– Jį pakeitė tavo vakarykštis benefisas per televiziją. Turėjau surizikuoti. Reikėjo įsitikinti, kad tu dingęs. Bet kadangi taip nėra, dabar turiu galimybę tau pasakyti, kad per ilgai užsibuvai, ir paklausti, kokį velnią sau galvojai.

Jo balsas buvo dygus kaip adata. Bilis sureagavo tarsi įdurtas.

– Apie ką?

– Apie apiplėšimą. Ta kaukė juokinga.

– Sakei būti išradingam. Sakei, kad neturi atrodyti kaip žmogžudystė.

– Tu nieko neapkvailinai.

Nors Kreitonas nė nekrustelėjo, Bilis pastebėjo, kad viduje jis visas verda, rodės, tik oda sulaiko besiveržiantį įtūžį. Kas, po velnių, jis toks, kad leistų sau taip šokinėti? Bilį žeidė, kad jis elgiasi, tarsi būtų jo bosas. Gal jis turi pinigų daugiau negu pats Dievas, bet šitoj srity jis niekas.

– Sakiau, kad gali atsipalaiduoti. Žinai, kad aš jokiais atžvilgiais nesu Bilis Djukas. Jie manęs nesučiups. Apsisaugojau visapusiškai, nuo galvos iki kojų. Pakeičiau balsą. Sudeginau drabužius, kuriais vilkėjau, taip pat ir kaukę. Sulaužiau akinius ir įgrūdau į šiukšlių konteinerį. Pistoletas išardytas ir po gabaliuką sumėtytas į lietaus kanalizaciją visame mieste. Net jei policija surastų visas dalis ir sudėtų į krūvą – o tokia tikimybė artima nuliui, – ginklas neatsekamas. Nudildžiau serijos numerį, ir pirmas iš jo iššautas šūvis – į tavo brangiojo dėdulės kiaušą.

Kreitonui tai nepadarė įspūdžio. Bilis irzliai pridūrė:

– Matai, jie niekaip negali prikabinti man to nusikaltimo. Ar ne?

– Jie gali atpažinti tave viešbutyje.

– Kaip ir šimtus kitų žmonių. Jeigu kada mane nustatys ir apklaus, turiu puikiausią paaiškinimą. Užėjau pasinaudoti telefonu.

– Pasinaudoti telefonu?

– Telefonu automatu vestibiulyje. Ieškojau darbo pagal skelbimus laikraštyje. – Nuo baro už nugaros jis paėmė šūsnį sulankstytų laikraščių lapų ir parodė Kreitonui. – Skelbimai, apibraukti raudonu rašalu. Skelbimai su varnelėmis prie jų. Brūkštelti atsiliepusiųjų vardai. Ieškojau darbo viešbučio apylinkėse. Kadangi mano mobilusis sugedo, viešbutis pasirodė patogi, kondicionuojama, rami vieta skambinti. Naudojausi juo keletą dienų, tarp jų ir tą, kai Polas Vileris buvo nušautas. Jeigu policija patikrins tuos telefono skambučius iš vestibiulio, pamatys, kad kiekvieną iš tų keturių dienų po keletą kartų skambinau į įvairias įstaigas, kurių numeriai nurodyti tuose pažymėtuose skelbimuose, ir teiravausi apie jų siūlomą darbą. Net nuėjau į porą ir pasiėmiau formas, nors nė vienos neužpildžiau. Taigi matai, kad turiu priežastį čia būti, mane nepaneigiamai paremia telefono įrašai ir žmonės, su kuriais kalbėjausi dėl darbo. Ir tą vadinamojo apiplėšimo dieną be penkiolikos keturios turėjau susitikimą su vienu potencialiu darbdaviu. Sakei, kad tavo dėdė su ta moterimi paprastai išeina apie trečią. Matyt, tą dieną ji jam davė antrą kartą, nes jie išėjo

iš kambario po trijų dešimt. Atrodė, kad jau amžius stypsau toje laiptinėje ir stebiu jų duris. Kai tik pamačiau juos išeinant, užsidėjau kaukę, akinius ir nubildėjau į aštuntą aukštą sustabdyti lifto. Nebuvo lengva. Bet suveikė, ar ne?

Kreitonas dabar šypsojosi.

– Suveikė.

– Kada nors dėl to abejojai?

Kreitonas gūžtelėjo pečiais, leisdamas Biliui manyti, kad gal ir ne iki galo tikėjo šio sugebėjimais tai padaryti.

Bilis nemėgo Kreitono Vilerio, ir vis dėlto troško jo pritarimo.

– Išplasnojau iš vestibiulio keletas sekundžių prieš užverdant ten pragarui. Susitikime buvau numatytu laiku.

– Iš tikro nuėjai?

– Mane klausinėjo tokia žmogiškųjų išteklių merguželė. Patikau. Sakė, kad mano rekomendacijos įspūdingos. Manau, jeigu būčiau užpildęs visus reikiamus popierius, ji būtų man pasiūliusi tą sušiktą darbą.

Juodu nusijuokė, tada Kreitonas paprašė:

– Grąžink tuos daiktus.

Bilio juokas nuslopo.

– Kokius daiktus?

– Papuošalus, kuriuos atėmei lifte. Nebūtų gerai, jeigu tave sučiuptų su mano dėdės laikrodžiu.

– Velnias, Kreitonai, nežinojau, kad jų norėsi. Viską išmečiau. Skaudama širdimi, aišku. Vien tas laikrodis buvo vertas kokių dvidešimties gabalų.

– Penkiasdešimties.

– Penkiasdešimties? Jėzau. Na, dabar jis šūdo vertas. Įmečiau į šiukšlių mašiną, kai šiukšlininkai nematė. Stebėjau, kaip jį supresavo. Kitus daiktus išmėčiau į šiukšliadėžes visame mieste. Manau, yra tikimybė, kad benamiai galėjo rasti žiedą ar laikrodį, bet net jei nuneštų į policiją – ak, jie būtinai tai padarys, – tai neatves iki manęs.

Kreitonas vis dar dėbsojo į jį, rodos, išvis nemirkčiodamas. Bilis prisiminė, koks kilo noras aplamdyti tą milijonieriaus

kaukę. Todėl, kad nesijaustų menkesnis, kaip koks pavaldinys, panoro nustebinti ir sukrėsti Kreitoną. Paklausė:

– Kai policija tave apklausė, ar rodė žmogžudystės vietos nuotraukas?

– Kodėl klausi?

– Tiesiog smalsauju, – pasistengė atsakyti paprastai.

– Ne. Nerodė. Veikiausiai rodė mano tėvui.

– Manau, tau būtų buvę smagu matyti, kaip atrodė liftas. – Bilis pajuto jaudulį pasakodamas Kreitonui, kokį smagumą patyrė paspaudęs gaiduką. – Maniau, kad žinau, ko tikėtis. Supranti, ir aš žiūriu filmus. – Jis išsiviepė. – O žmogau! Daug garsiau, daug... – Jis išskėtė rankas, vaizduodamas sprogimą. – Turiu pasakyti, lifte kilo velniška sumaištis.

Tas kalės vaikas net nesiteikė įvertinti Bilio pavaizduotos kruvinos scenos grožio.

– Bili, kada planuoji dingti?

– Sakiau, kada.

– Kai atsiras pinigai Kaimanų sąskaitoje?

– Sutvarkome tą paskutinę smulkmeną, ir aš dingstu, *adios*. Daugiau niekada nebepamatysime vienas kito.

– Puiku.

– Kaip ir planavome.

Kreitonas lėtai atsistojo.

– Tik tiek, kad ir aš turiu vieną smulkmeną.

Jis nusišypsojo, bet taip, kad Bilio širdis dunkstelėjo.

– Kokią smulkmeną?

– Aš nesu toks atsipalaidavęs kaip tu. Ypač dėl tos tavo eks-meilužės.

Dabar Bilio širdis ėmė dundėti kaip kūjis.

– Ji net nežino, kad aš Džordžijoje.

– Bili, tikrai neturėtum meluoti savo partneriui.

– Aš nemeluoju.

Kreitonas pasilenkė ir sušnibždėjo:

– Aš kalbėjausi su Ariele.

Bilis vos neišmetė kavos puodelio.

– Kalbėjaisi? Kada? Kur?

– Žinau apie tavo telefono skambučius.

Vis dar bandydamas išsisukti, jis sumikčiojo:

– T...telefono skambučius? Nesuprantu, apie ką kalbi. Kokius skambučius?

– Nebandyk manęs mulkinti, Bili. Pats žinai, apie kokius skambučius kalbu.

– Prisiekiu, nežinau. – Jis neigė tai su visa aistra, kokią galėjo išspausti. Dabar jam buvo gėda, koks beviltiškas tuomet turėjo atrodyti tam turtuoliui. – Klausyk, nežinau, ką tau pasakojo Arielė, bet negali būti, kad ji žinotų, jog aš ne už tūkstančio mylių nuo čia. Mes sutarėme taip laikytis, ar ne? Mes partneriai, tu ir aš.

– Jeigu taip, tarp mūsų neturėtų būti paslapčių. Štai kodėl tau pasakoju nusprendęs užsitikrinti, kad tavo buvusi mergužėlė daugiau mums nebemaišys.

– Kaip ruošiesi tai padaryti?

– Palik tai man.

– Sakau, mums nereikia dėl jos jaudintis.

– Na... – Kreitonas mirktelėjo, – atsarga gėdos nedaro.

Bilis taip mikliai nėrė už baro, kad susimušė šlaunį į kampą. Iškėlė rankas aukštyn delnais į viršų ir nusišypsojo Kreitonui ta nuolankia vaikiška šypsena, kuri niekada iki tol jo neapvylė.

– Gerai, pričiupai. Skambinau porą kartų jai į namus. Dėl juoko, supranti. Tiesiog pakvailiojimui. Ir kas čia tokio?

Kreitonas pažiūrėjo į laikrodį ir pasuko durų link.

– Mano masažuotoja jau laukia.

– Palauk, ką ruošiesi daryti?

– Masažuotis, – atsakė nekaltai kaip mišių patarnautojas. – A, klausi apie savo buvusią brangutę? – Jis papūtė lūpas, tarsi svarstytų, ir Biliui vėl kilo noras jam trenkti. – Na, po viso to, ką ji tau padarė, kaip tave išdavė, manau, bausmė turėtų būti žiauri. Kaip manai? Ji neparodė tau jokio atlaidumo, ar ne?

– Ji dar vaikas. – Bilis pasistengė, kad jo balsas skambėtų abejingai. – Ir aš nebuvau su ja visiškai sąžiningas.

– Patikėk, Bili. Mes abu daug labiau tikėsime sėkminga pabaiga, jeigu nepaliksime to vieno laisvo galo.

Kreitonas pasuko prie durų ir jau siekė rankenos. Bilis įsitempė ir, veikdamas veikiau impulsyviai nei apgalvotai, pirmas ją pačiupo.

– Kreitonai, niekur neik. Bent jau kol nepakalbėsime apie tai. Kol neišsiaiškinsime.

Kreitonas atrodė nustebęs ir įsižeidęs.

– Skamba kaip grasinimas.

– Jokio grasinimo. Tiesiog noriu, kad neliktų jokių nesusipratimų.

– Manau, mes puikiai vienas kitą suprantame. – Tai pasakęs, Kreitonas piktai pažiūrėjo į Bilio ranką, laikančią durų bumbulą. Bilis pasuko bumbulą ir atidarė duris.

Kreitonas jau buvo beveik išėjęs, bet sustojo ir spragtelėjo pirštais.

– Beveik užmiršau. Palikau tau dovanėlę. Ten, prie televizoriaus. Pasimėgauk.

Vadinamoji dovanėlė buvo filmas vaizdo diske.

Nežiūrėjo jo, nes labai norėjosi ilgam palįsti po karštu dušu. Nors niekada nebuvo matęs Kreitono kitokio, kaip tik šitaip tobulai susitvarkiusio ir apsirengusio, nuo jo sklido nepaaiškinamas purvo kvapas. Kambarys buvo toks, kad, rodės, sunku padaryti jį blogesnį, bet kažkodėl atrodė, tarsi Kreitono buvimas jį suteršė.

Dušas šiek tiek padėjo, tačiau visą dieną neapleido graužiantis nerimas. Mėgino kaip nors teigiamai pažiūrėti į visa tai, ką sakė Kreitonas, kaip sakė, bet grėsmingos užuominos buvo pernelyg aiškios. Bloga nuojauta prilipo prie Bilio kaip rūgštis, kurios nė dušas nenuplovė. Net ėmė trokšti, kad niekada nebūtų sutikęs Kreitono Vilerio.

O pirmą kartą apsireiškęs jis Biliui pasirodė kaip angelas sargas. Pasirodė tada, kai mažiausiai galėjai to tikėtis. Savaip įsiskverbė į Bilio gyvenimą, ir jis tam neprieštaravo. Iš tikro net džiaugėsi. Nes Kreitonas išgelbėjo jo – visiškai nepažįstamo

Bilio Djuko – užpakalį. Niekad neiškilo klausimo, kad Bilis kaip nors turėtų už tai atsidėkoti. Beje, Kreitonas mokėjo įtikinėti.

Viskas buvo taip, kaip Kreitonas ir sakė kad bus. Polas Vileris buvo negyvas, ir visa garbė teko Biliui Djukui. Po šaudymo kasdien žiūrėdamas žinias per televizorių, jis vos nesprogo iš pasididžiavimo. Vienu drąsiu mostu jis iš žemesniosios lygos įsiveržė į pasaulio čempionatą ir laimėjo didįjį kirtį.

Kol tūnojo uždarytas šitame šiukšlyne, dienos atrodė ilgos ir varginančios, bet guodėsi gražios ateities vaizdais. Kai tik sutartas šimtas gabalų bus pervestas į jam atidarytą sąskaitą Kaimanuose, jis dings iš čia. Jo sąžinė buvo švari, nes nieko daugiau neteko nugnybti, tik tą šykštų senį, despotą, kuris pavertė savo sūnėno gyvenimą pragaru. Bilis Djukas iki amžiaus galo bus turtingas žmogus. Jie su Kreitonu nenukentės, kaip ir planavo.

Tačiau Kreitonas šį rytą elgėsi bjauriai. Tai, ką jis sakė ir darė, privertė Bilį labai suabejoti, kad jų bendradarbiavimas pasibaigs taip dailiai, kaip planuota. Kreitono užuomina apie Arielę veikiausiai buvo blefas, patikrinimas, kaip Bilis reaguos. Kreitonas pasakė, kad šiuo klausimu jie suprato vienas kitą, bet ar tikrai? Jis sakė, kad perves pinigus į sąskaitą, o ar taip padarė?

Likusią dienos dalį jis praleido grumdamasis su baime, kad sąjunga su Kreitonu buvo viena didžiulė klaida.

Ir dabar, žiūrėdamas į save veidrodyje, klausė, ką tas pašlemėkas sau galvojo, taip siaubingai jį pergąsdindamas. Ir kodėl Bilis leido anam taip su juo elgtis?

Staiga tarsi kas apšvietė Biliui protą, ir jis ėmė keikti save, kad buvo toks mižnius. Aišku kaip dieną, kad jis šoka pagal Kreitono Vilerio dūdelę. Tai mėgstamas Kreitono veikimo būdas. Jis stengėsi išmušti Bilį iš pusiausvyros, ir Bilis beveik nesipriešino!

Bilis nusišaipė iš savęs, kad buvo toks lengvatikis, taip paprastai leidosi išdulkinamas. Štai kaip daro tokie turtingi žmonės kaip Kreitonas Vileris. Rafinuotais perspėjimais jie įvaro žmogui baimės. Štai kodėl jie turi tiek valdžios kitiems žmonėms. Kreitonas žaidė su juo psichologinį žaidimą, ir jam beveik pavyko, kaip kitais kartais pavykdavo.

– Šiknon!

Bilis nužygiavo į kambarį ir bedė pirštu į kėdę, ant kurios šįryt sėdėjo Kreitonas, toks prakeiktai tobulas ir nepaliečiamas. Kas jis manosi esąs, kad leidžia sau kritikuoti tai, kaip Bilis įvykdė nuosprendį jo dėdei? Tai Biliui teko nervintis. Jo šikna nesvyla? Ne. Tai kaip jis drįsta kritikuoti?

Bilis sau priminė, kad jis yra vilkas, gudrus ir nuovokus, pasikliaujantis instinktu ir sumanumu. Jis yra kieta pikta mašina. Nusišypsojo vėl atgavęs pasitikėjimą, atsiklaupė ir iš apatinio komodos stalčiaus išsitraukė juodą aksominį maišelį.

– Aš ne vakar gimęs.

Sukikeno prisiminęs, kad tuos pačius žodžius pasakė Kreitonui. Tas spoksojo į Bilį savo saldžiu žvilgsniu, nuo kurio taip ir niežtėjo rankos jį priploti, ką ir reikėjo padaryti.

Kreitonas nė iš tolo nėra toks gudrus, kaip apie save mano. Negi jis išties galvoja, kad Bilis Djukas nepasiliks atsarginio išėjimo? Yra daug būdų nudirti šuniui kailį, ir Bilis visada turėdavo atsarginį variantą, jeigu pradinis planas neišdegtų.

Atrišo maišelio virvutę ir iškratė turinį ant lovos. Dauguma daikčiukų buvo nebrangūs, tinkami tik išmesti, tačiau auskarai su deimantais, priklausę vienai iš tų persigandusių senikių, gali būti verti poros tūkstančių.

O Vilerio laikrodis – rimtas derybų objektas.

Ir, kai dabar pagalvoji, toks pat derybų objektas yra Džulė Rutledž.

Bilis nuo pat pradžių jautė, kad šitos bobos Kreitonas beveik taip pat nekentė, kaip ir savo dėdės. Pabrėžtinai reikalavo, kad Vileris mirtų jos akivaizdoje, geriausia ant jos rankų. Tol kalė Biliui į galvą, kol tas ėmė siusti ir išrėžė jam šitai. Vėliau nebeužsiminė apie savo dėdės meilužę, net šį rytą.

Tačiau Bilis vos atvykęs į Atlantą apie Džulės Rutledž gyvenimą iššniukštinėjo viską, kas įmanoma. Savo slaptą tyrimą atliko su mintimi, kad gal ji pasirodys besanti geresnė partnerė negu Kreitonas. Svarstė, gal įmanomas senas geras triukas – pergudrauti visus.

Pavyzdžiui, nueiti pas ją, papasakoti apie Kreitono planą ir pažiūrėti, gal ji norės pasvarstyti apie kitokią schemą, kurioje būtų išgelbstima jos meilužio gyvybė, – ir kuri Biliui būtų dar pelningesnė.

Visi laimi. Matote?

Tačiau galiausiai nusprendė to nedaryti. Viena, nors turėjo prašmatnią galeriją ir klasišką pasturgalį, ji neturėjo tiek babkių kaip Kreitonas Vileris. Jos namas gražus, tačiau nė iš tolo nepalyginamas su pilimi, kurioje gyveno Kreitonas, – taip, nepaisydamas griežtų Kreitono nurodymų, Bilis namą apžiūrėjo. Tad ilgainiui nusprendė, kad verčiau nesirodyti Džulei Rutledž, o laikytis Kreitono ir jo plano.

Kartą Bilis net svarstė eiti pas Polą Vilerį ir papasakoti, ką sūnėnas jam ruošia. Tačiau prisiklausęs iš Kreitono, kad anas doras ir labai užsispyręs, pabijojo, kad Vileris paskambins farams, ir viskas bus baigta. Jis sės į kalėjimą, o Kreitonas toliau gyvens kaip princas.

Nes niekas nepatikės, kad toks turtingas žmogus kaip Kreitonas Vileris susidėtų su tokiu sukčiumi kaip Bilis Djukas. Tiesą sakant, šitas labiausiai jį ir kniso. Jeigu Bilis būtų sučiuptas esant dabartinei padėčiai, jis sėstų vienas.

Paėmė Polo Vilerio rankinį laikrodį ir pabraukė nykščiu per lygų paviršių. Po velnių! Nuostabus sprendimas buvo jį pasilaikyti. Ne dėl to, kad jis vertas penkiasdešimties gabalų, o todėl, kad kol jį turi, turi ir šiokią tokią atsvarą prieš Kreitoną Vilerį.

Bet kaip geriausia jį panaudoti? Jam reikia išsivaduoti iš Kreitono kuo dailiau ir kuo pelningiau. Ir, žinoma, nesileisti sučiumpamam.

Jis turi sugalvoti būdą.

Tačiau jo galvai reikia pertraukos. Galima tiek svarstyti kokią nors problemą, kol pradėsi išvis nieko nebesuprasti.

Tad kol pamažu ją gromuliavo, įsidėjo į leistuvą vaizdo diską, kurį Kreitonas buvo palikęs, ir atsisėdo pažiūrėti filmo.

17 skyrius

Džulė turėjo tris kartus spausti skambutį, kol durys atsidarė.

Jis tebebuvo apsirengęs taip pat kaip Atėnuose – džinsais ir baltais marškiniais iki alkūnių atraitotomis rankovėmis, tačiau dabar nebeatrodė tvarkingas. Marškiniai išsipešę, plaukai tarsi vėtros nusiaubti, akys krauju pasruvusios ir ašarotos. Sielvartaujantis vyras.

Niekaip nesureagavo ją pamatęs – nenustebo, neapsidžiaugė, nesupyko. Veide – didžiulė širdgėla.

Pavadino jį vardu, švelniai ir užjaučiamai.

Jis nieko neatsakė, tik atidarė duris ir pasitraukė atatupstas. Ji įėjo, uždarė duris ir nusekė paskui jį koridoriumi į nedidelį kambarį. Šio dvi sienos buvo ištisos lentynos. Tvarkingos ir labai praktiškos, ne itin dailios. Vienintelį didelį langą dengė žaliuzės.

Kambaryje – tik būtiniausi daiktai. Stalas su kompiuteriu, laikraščių stirtos, neatplėšti laiškai. Dar fotelis. Ir tabako spalvos sofutė, ant jos sudribęs Derekas, galvą pasidėjęs ant minkšto ranktūrio, akis užsidengęs dilbiu.

Atsidūrusi kambaryje, Džulė nebesumojo, ką toliau daryti. Vos pasakęs, kad jo numylėtinė Magė užmušta, Derekas iškart padėjo ragelį. Ji nesvarstydama atsikėlė, apsirengė ir jau po kelių minučių lėkė jo namų link.

Kai dar tik kūrė planą, kaip padaryti, kad jis neatstovautų Kreitonui, pasižiūrėjo, kur jis gyvena. Haberšemo gatvė – vie-

na prestižiškiausių mieste, Dereko namas, kaip ir dauguma kitų šiame vingiuotame kelyje per Bakhedą, stovėjo tolimajame sklypo gale po medžiais. Atnaujinant tą seną namą, nelabai kreipta dėmesio į paveldą. Kitomis aplinkybėmis ji mielai būtų apie tai pasikalbėjusi.

Tačiau šį vakarą jai labiau rūpėjo savininkas, o ne jo gerai įrengtas namas. Skubėdama čionai neklausė savęs, kas ją varo pas Dereką. Dabar, kai pasijuto įsiveržusi į jo sielvartą, – klausė.

Atsargiai atsisėdo ant fotelio kraščiuko.

– Gal ko atnešti?

Jis papurtė galvą.

Name buvo tylu kaip kape. Jokio laikrodžio tiksėjimo, sėdančio sienojo girgždesio, niekas nedrumstė pirmapradės tylos, kuri slėgė kaip vanduo penkiasdešimties metrų gylyje. Džulė jau norėjo išeiti, atsikelti ir tyliai dingti, netrukdyti. Ištykintų, ir jis veikiausiai nė nepastebėtų, o vėliau net neatsimintų, kad ji čia buvo. Tačiau kažkas ją laikė tarsi prikaltą ant fotelio krašto.

Galiausiai jis nuleido ranką ir pažiūrėjo į ją, tiesiog pažiūrėjo, nieko nepasakė.

– Gal man išeiti?

– Kodėl atėjote?

– Nes... – Norėjo sakyti: *Nes žinau, kiek daug jums reiškė Magė* arba *Nes žinau, kokia skaudi gali būti šitokia netektis*. Tačiau staiga suprato, kodėl iš tikrųjų čia yra, ir nuo to jai pasidarė silpna. Ji čia atskubėjo atsiprašyti.

– Jeigu ne aš, – kimiai ištarė, – Magė tebebūtų gyva. Atsiprašau. Labai atsiprašau.

Pašoko ir puolė prie durų, tačiau Derekas sustabdė.

– Ne jūs užmušėte Magę. – Jis atsisėdo. – Jis užmušė. Tas išprotėjęs šiknius. Jis užmušė.

Atsirėmė alkūnėmis į kelius, nusvarino ant delnų galvą, suleido pirštus į plaukus. Tokia draskanti neviltis sukrėtė Džulę iki širdies gelmių, todėl ji grįžo prie sofutės, atsisėdo šalia ir uždėjo ranką jam ant tarpumenčio.

– Ar ilgai ją turėjote?

Jis žvilgtelėjo į kilimėlį šalia savo darbo stalo, kur Magė veikiausiai snausdavo jam dirbant.

– Dešimt metų.

– Ji minima daugumoje straipsnių, kuriuos apie jus skaičiau. Vadinama nuolatine jūsų palydove. Buvo tokia pat įžymi kaip ir jūs.

Jis tyliai nusijuokė ir nusišluostė delnais akis.

– Ir ji tai žinojo. Dievaž, ji pozuodavo nuotraukoms.

– Galvokite apie tai. Prisiminkite, kaip ją mylėjote ir kaip labai ji mylėjo jus. Galvokite, kaip buvo gera kartu.

Jis pakėlė galvą ir pažiūrėjo į atviras kabineto duris.

– Bus sunku. Bent kurį laiką.

Ji irgi dirstelėjo į tą pusę, tada vėl jam į veidą. Šis dabar buvo rūstus.

– Radote grįžęs namo iš Atėnų?

– Grįždamas truputį užtrukau. Sustojau nusipirkti šio to užkąsti. – Jis vėl parimo ant rankų, nykščiais užspaudė akiduobes. – Prisimenate sceną „Krikštatėvyje“? Lenktyninis žirgas. Lovoje.

Ji aiktelėjo ir sušnibždėjo:

– O Dieve, Derekai.

Jis nuleido rankas ir pažiūrėjo į ją.

– Taip. Tai mane palaužė. Rėkiau. Jis norėjo mane įskaudinti, norėjo prisikasti kuo giliau, smogti kuo stipriau. Ir smogė.

Klanktelėjo durų varpelis, ir Džulė susirūpinusi pažvelgė į jį.

– Veikiausiai policija. Kai paskambinote, maniau, kad jie.

– Nelabai skubinosi.

– Pasakiau, kad nėra ypatingos skubos, žala jau padaryta. Atleiskite.

Jis paliko ją ir nuėjo atidaryti durų. Uniformuoti budintys pareigūnai atrodė baisiai jauni ir siaubingai griežti, tarsi būtų ką tik baigę akademiją ir patirties stoką bandytų kompensuoti kietai sučiauptomis lūpomis ir oficialumu.

Labai iškilmingai prisistatė Derekui, ir šis mostelėjo jiems į viršų.

– Pirmos durys į kairę.

Žiūrėdama, kaip jie kopia aukštyn, Džulė tyliai pasakė:

– Kaip robotai. Gal tokio vaizdo sukeltas šokas pavers juos nors šiek tiek žmonėmis.

– Abejoju. Jie žino apie mane. Pereis visus tyrimo etapus, tačiau Atlantos policijos departamentas tikrai nesiners iš kailio, kad surastų mano šuns žudiką. Netikiu, kad tuodu padarytų ką nors daugiau, ne tik užpildytų protokolą. Juos kviečiau dėl vienintelės priežasties – noriu, kad tai būtų užfiksuota.

Vėl suskambo durų varpelis.

– Veikiausiai veterinaras, – pasakė jis. – Paskambinau, kad padėtų su... su Mage.

Nuėjo prie durų ir įleido maždaug savo amžiaus vyrą. Šis atrodė taip, tarsi būtų paskubom apsirengęs – apdriskę džinsai ir nutampyti marškinėliai su „Sakalų" klubo emblema. O gal apsivilko tokiais skudurais, nes žinojo, kad padaręs tai, dėl ko buvo čia kviestas, veikiausiai turės išmesti tuos drabužius.

Juodu su Dereku nerangiai apsikabino, taip, kaip daro susijaudinę vyrai. Paskui Derekas pristatė ją ir daktarą vienas kitam, o tie sutartinai linktelėjo.

Tada Derekas pasakė veterinarui:

– Čionai. – Praeidamas pro ją tarstelėjo: – Nelipkit aukštyn.

Džulė nuėjo į virtuvę. Prietaisai ir stalviršiai blizgėjo be mažiausios dėmelės, panašu, kad čia nedažnai šeimininkaujama. Kavavirė buvo tokia naujoviška, kad pripylusi vandens ir į pinto sietelio filtrą įbėrusi kavos turėjo pasižvalgyti, kaip ją įjungti.

Pamačiusi prie užpakalinių durų Magės vandens ir maisto dubenėlius, pastūmė į sandėliuką. Kam tas skaudus priminimas.

Policininkai atėjo į virtuvę, tokie pat rūstūs, kaip ir prieš lipdami aukštyn. Abudu ją nužvelgė, bet nieko nepasakė, perėjo kambarį ir išėjo laukan.

Pro kampinį valgomojo langą matė, kaip jų žibintų šviesos šmirinėja žeme, klaidžioja krūmais. Vienas pašvietė į medžio šakas, tarsi nusikaltėlis galėtų ten lindėti. Tačiau niekatras iš ties rimtai netyrė, ir po poros minučių abu grįžo vidun. Vienas

bakstelėjo žibintu į apsaugos sistemos valdymo skydelį, antrasis linktelėjo.

– Ar manote, kad jis lindo prie signalizacijos? – paklausė Džulė. – Ar ruošiatės paimti pirštų atspaudus nuo durų rankenos? Ar radote pėdsakų lauke?

Nekreipdamas dėmesio į jos klausimus, vienas paklausė:

– Koks jūsų vardas?

Ji pasakė.

– Įprasta rašyba?

– Taip.

– Ar buvote čia?

– Kada?

– Kai jis rado šunį.

Ji papurtė galvą.

– Atvykau vos keliom minutėm anksčiau už jus.

Nieko daugiau nepaklausę, tarsi pagal komandą abu išėjo iš virtuvės.

Derekas teisingai spėjo. Jie atliko privalomus veiksmus, ir tai tik formaliai. Džulė nusekė paskui juos iki laiptų apačios, kur jau stovėjo Derekas. Pasitraukė į šalį, kad netrukdytų jiems pusbalsiu kalbėtis. Vienas rašėsi pastabas. Derekas uždavė kelis klausimus ir sulaukė paviršutiniškų atsakymų.

Tada pareigūnas, kuris rašėsi pastabas, užvertė bloknotą. Džulė girdėjo, kaip antrasis pasakė, kad palaikys ryšį. Derekas palydėjo juos iki durų, tada vienas palietė pirštais skrybėlės graižą.

– Pone Mičeli, užjaučiu jus dėl šuns.

Derekas nieko neatsakė ir uždarė duris. Praeidamas pažiūrėjo į Džulę, bet netaręs nė žodžio ėmė kopti laiptais.

Ji grįžo į virtuvę. Kava buvo išvirusi. Vos spėjo surasti puodukus ir šaukštelius, kai išgirdo bildesį. Išėjo į vestibiulį ir pamatė Dereką su veterinaru nešant laiptais plastikinį juodą maišą. Derekui iš akių sruvo ašaros.

Ji nuėjo pirma, atidarė priekines duris ir pasitraukė į šalį. Jie nunešė maišą prie gatvės, kur stovėjo veterinaro pikapas.

Pro atviras duris Džulė matė, kaip jie švelniai padėjo maišą ant žemės, nuleido galinį bortą, tada įkėlė nešulį į kėbulą.

Veterinaras žengtelėjo į šalį ir paliko Dereką vieną. Džulei pasirodė, kad jis stovėjo be galo ilgai, nors veikiausiai taip nebuvo, tiesiog nuo jausmų pertekliaus laikas ištįso. Pagaliau Derekas uždėjo ranką ant maišo, kažką sušnibždėjo, tada pakėlė ir uždarė bortą.

Veterinaras išties jautrus, pagalvojo Džulė, nes nieko daugiau nepasakęs įlipo į kabiną ir nuvažiavo. Atrodė, kad Dereko kojos nebelaiko. Atsisėdo ant kelkraščio ir kurį laiką taip rymojo. Džulė matė, kaip jo pečiai krūpčioja. Suprato, kad jam reikia šitaip pasėdėti, todėl ir toliau stovėjo tarpduryje.

Galų gale jis atsistojo ir lėtai grįžo į namą. Balti marškiniai nebebuvo balti. Džinsai patamsėję nuo kraujo. Atėjęs iki durų, ištarė:

– Einu į vonią, – ir vėl užlipo laiptais.

Praėjo penkiolika minučių, o jis vis nesirodė. Tada ji pripylė puodelį kavos ir nunešė į viršų. Susirado jo miegamąjį, nes jame vieninteliame degė šviesa. Durys į vonią šalia buvo uždaros. Už jų girdėjo bėgant vandenį. Lova buvo nuvilkta. Čiužinio viduryje buvo tamsi šlapia dėmė, didesnė už žmogų, bjauresnė už viską, ką Džulė buvo mačiusi.

Kampe gulėjo dar vienas užrištas maišas, toks pat, į kokį buvo įkištas Magės kūnas. Dereko patalynė ir drabužiai, pagalvojo. Atremtas į sieną kitapus lovos, ant grindų stovėjo paveikslas iš aukciono, vis dar dėžėje, į kurią jinai buvo įpakavusi, – vos praėjusį vakarą, o atrodė, prieš amžinybę.

Vanduo liovėsi tekėjęs, ir po poros minučių apsijuosęs rankšluosčiu jis pasirodė iš vonios. Ji ištiesė puodelį.

– Bijau, kad jau atšalo.

– Vis tiek ačiū. – Jis paėmė puodelį, bet negėrė, tik dėbsojo. – Verčiau išgersiu ko stipresnio.

– Mano namuose, – tvirtai pasakė ji, nors tokia mintis dingtelėjo tik šią akimirką. – Apsirenkite.

Kreitonas įėjo pro vestibiulį į savo namą ir stabtelėjo paimti pašto. Į siaurą jo žalvarinės pašto dėžutės plyšį buvo įspraustas perlenktas popieriaus lapas. Atlenkė, greitai permetė akimis žinutę, nusikeikė ir pasuko prie lifto.

Jį norėjo matyti Bilis. Tuojau pat. Atspausdinta didžiosiomis raidėmis ir pabraukta.

Sugniaužė lapelį kumštyje. Tas idiotas buvo atėjęs į jo namus, įkišo lapą į jo pašto dėžutę, o juk kiek kartų Kreitonas jam buvo kalęs jokiais būdais nepalaikyti su juo ryšio.

Žinoma, Kreitonas šįryt nuvykęs į motelį sulaužė šį susitarimą, tačiau Biliui neleidžiama tokia privilegija.

Pakilo į savo valdas ir nuėjo tiesiai į vonią, kurios visos sienos buvo veidrodinės. Nusirengė ir atsuko vandenį. Ta sumauta Mičelio kalė jį suteršė.

Jau porą dienų jam kirbėjo galvoje mintis ją nudobti. Ūkinių prekių krautuvėje gavo visus dažytojo reikmenis – tam atvejui, jeigu sumanytų atkurti sceną iš filmo „Krikštatėvis".

Šiandien Mičelis bjauriai su juo elgėsi savo kontoroje, todėl jo šuns likimas buvo nulemtas. Kreitonas už tai šiek tiek atsikeršijo Atėnuose, užklupęs Mičelį kaip kokį įkaitusį paauglį grabinėjant Džulę. O po to vyrukas dar drįso jį gąsdinti. Kai grįždamas į Atlantą Mičelis sustojo prie restorano, tai buvo tarsi apvaizdos ženklas, kad Kreitonui pats laikas sudoroti šunį.

Vyras, pragyvenimui užsidirbantis gindamas vagis, iš tikrųjų turėtų būti šiek tiek galvotesnis ir išeidamas nepalikti namų neįjungęs signalizacijos. Tai buvo vienintelis Kreitono rūpestis. Ir dar šuns lojimas. Tačiau važiuodamas pro *Burger King* išsprendė šią problemą. Ji suurzgė ir porą kartų amtelėjo, tačiau gavo mėsainį ir vos nepaspringo rydama.

Beveik visai neteko užgaišti.

Tada užpakaliniame Mičelio kieme po krūmais išsinėrė iš šlykštaus kombinezono, batų ir pirštinių, kuriuos buvo užsitempęs ant savo drabužių, sugrūdo į šiukšlių maišą ir grįždamas namo išmetė į konteinerį prie prekybos centro. Sustojo prie automobilių plo-

vyklos su aukšto slėgio rankine vandens pompa ir nuplovė kraują nuo peilio, kuriuo perrėžė gerklę, ir pjūklo, kuriuo užbaigė darbą.

Tačiau jautė ant savęs seno kraujo kvapą. Jam patiko tik šviežias kraujas.

Kai nusigremžė, ėmė galvoti apie Bilį, kuris nesugeba laikytis instrukcijų. Jo žinutėje aiškiai buvo justi dirglumas, stiprėjanti neviltis, ir tai gali pridaryti bėdų.

Kreitonas įsivaizdavo, kaip šis nerimas tampa toks stiprus, tarsi kas iš vidaus badytų odą. Be abejo, jis mokėjo valdyti nervus, bet nebuvo tikras, ar Bilis moka. Nepaisant galimos rizikos, su tuo reikėjo skaitytis, todėl nusprendė, kad turi atsiliepti į paklaikusį vyrioko šauksmą.

Kol dukart išsimuilino ir nusiprausė, viską suplanavo. Išsidžiovino ir vėl sutepė plaukus želė, nuo to jie atrodė truputį tamsesni. Apsirengė juodais džinsais ir juodais marškinėliais.

Tada užsuko į virtuvę, iš sandėliuko ir šaldytuvo prikrovė daiktų į pirkinių krepšį su folija viduje – tokius duoda maisto parduotuvėje, kurioje jis apsiperka.

Praėjo vos pusvalandis, kai įžengė į namus, o jau vėl išėjo pro tas pačias duris. Šį vakarą vairavo ne tokį išsiskiriantį automobilį kaip *Porsche*. Šiek tiek aptrintą tamsiai mėlyną visureigį. Viduje viskas buvo tobula, tačiau iš išorės jis niekuo nesiskyrė nuo tūkstančių panašių mašinų Atlantoje ir jos priemiesčiuose. Būtent todėl šiandien juo ir važiavo. Jis neatkreipė dėmesio nei Atėnuose, nei prie Dereko Mičelio namų.

Be to, dėl visa pikta pakeitė numerius – jau antrą kartą šią savaitę.

Jam visai nepatiko vėl sėsti už vairo. Šį vakarą ir taip daug sukorė. Važiavo į Atėnus, tada skubėjo atgal aplenkdamas Mičelį. Dorojosi su šunimi – nors mėsainis su sūriu padarė juos draugais, prireikė velniškai daug laiko įprašyti ją į lovą, į kurią Mičelis jai aiškiai drausdavo lipti.

Šiai dienai jau visko buvo gana. Daug mieliau įsitaisytų vėsiame tamsiame savo namų kino teatre ir ramiai žiūrėtų vieną iš begalinio filmų rinkinio.

Tačiau *vyras turi daryti tai, ką turi daryti*. Kolinas Firtas. „Tegyvuoja meilė!“

Nenorėdamas, kad kas nors pamatytų prie motelio jo automobilį, sustojo jau uždarytos nukainotų kilimų parduotuvės šešėlyje, paėmė pirkinių krepšį ir nuėjo per pilną stovėjimo aikštelę, kuri priklausė aptriušusiam barui šalia motelio.

Kaip patogu, pagalvojo. Susirado į asfaltą sumintą taką tarp baro ir motelio priimamojo.

Vienas pastato sparnas ėjo tolyn nuo triukšmingos gatvės, Bilio kambarys buvo pačiame jo gale, pirmame aukšte. Priėjęs prie kambario, dirstelėjo per petį, bet atrodė, kad, kaip ir šįryt, jo atvykimo niekas nepastebėjo. Čia ne tokia vieta, kurią rinktųsi trokštantys viešumos žmonės.

Kartelį bilstelėjo į duris. Bilis beveik tuoj pat atidarė ir jį pamatęs vos nesusileido, kaip jam palengvėjo.

– Ačiū Dievui. Bijojau, kad neateisi.

Kreitonas bato galu atidarė duris ir įžengė į kambarį. Viduje buvo šilta ir drėgna, jautėsi Bilio nerimo tvaikas.

– Pajutau aliarmą. – Jis įnešė pirkinių krepšį į virtuvėlę ir pastatė ant baro. – Bet ką tu galvojai ateidamas į mano namus?

– Niekas manęs nematė.

– Esi tuo tikras?

– Visiškai. Manai, aš idiotas? Aš nė kiek ne labiau negu tu trokštu būti sučiuptas.

Bilis kaip įmanydamas stengėsi laikytis išdidžiai, tačiau Kreitonas matė, kokia trapi ta jo gaidiška išorė. Buvo aišku, kad nesuklydo veikdamas greitai, kol žmogus galutinai nepraskydo ir visko nesugriovė.

Ištraukė iš krepšio butelį alaus.

– Manau, tau uždarų patalpų karštinė. Gal alaus?

– Ačiū.

– Kur atidarytuvas?

– Už nugaros. Viršutiniame stalčiuje.

Kreitonas surado aprūdijusį atidarytuvą ir atkimšo alų. Puta persivertė per kakliuką ir nutekėjo ant stalviršio. Šiek

tiek nudribo ant grindų. Kreitonas atsiplėšė popierinio rankšluosčio ir priklaupė pavalyti. Bilis, rodos, nepastebėjo, kas atsitiko, nei kiek laiko Kreitonas šluosto. Mindžikavo tarsi gyvulys narve.

Išvalęs Kreitonas atsisuko ir ištiesė butelį Biliui, šis pačiupo ir godžiai užsivertė.

– Ačiū.

– Į sveikatą.

– Ar sau neatsidarysi?

– Aš negeriu.

– Tikrai. Užmiršau. – Bilis pažiūrėjo į pirkinių krepšį, tarsi pirmą kartą matytų, tačiau neparodė didesnio susidomėjimo. Pakrutino pečius ir nutaisė agresyvią pozą.

– Klausyk, Kreitonai...

– Klausau.

– Aš nenoriu, kad tai darytum.

Kreitonas ėmė traukti maistą ir rykus iš pirkinių krepšio. Puikiai suprato, apie ką kalba Bilis, bet apsimetė nesusigaudąs.

– Ką daryčiau?

Bilis atsigėrė iš butelio.

– Niekas daugiau nebus paliestas, gerai?

– A. Grįžti prie mūsų šio ryto pokalbio. Kodėl tau šitai taip rūpi? – Jis nusišypsojo ir išvyniojo gabalą nuostabaus pjaustyto kumpio. – Tai ne tavo rūpestis, o mano. Ir bent aš dėl to nesijaudinu. Tau irgi nevertėtų. Tikiuosi, kumpis tau patiks.

– Mes dėl jos nesitarėm.

– Iš pradžių ne. Tačiau aš lankstus. Dar alaus?

Bilis atrodė suirzęs, bet pasakė, kad kumpis puikus, ir sutiko paimti dar vieną alaus.

Kreitonas nusisuko atkimšti butelio, bet akies krašteliu matė nervingus judesius, kurių Bilis nebūtų norėjęs parodyti. Bilis nusivalė rankas į džinsų užpakalį. Viena ranka patrynė sprandą. Dantimis nugraužė odos atplaišą lūpų kamputyje.

Kreitonas apkeitė butelius, tuščią į pilną.

– Nori sumuštinio?

– Be abejo. Žinoma. Ne ką šiandien ir valgiau. Šaldytuve liko tik majonezo.

– Atnešiau puikių garstyčių.

– Jėga.

Kreitonas linktelėjo į vieną kėdžių prie baro.

– Prisėsk, Bili. Verti mane nervintis.

Bilis atsisėdo, tačiau visai neatrodė atsipalaidavęs. Uždėjo pėdą ant apatinio kėdės skersinio ir krutino kelį. Kreitonas, priešingai, judėjo lėtai ir tiksliai: paklojo duonos riekes dviem sumuštiniams, tepė ant jų garstyčių, dėjo kumpio.

– Šveicariško ar rūkyto?

– Nėra skirtumo, – stebėdamas jį ištarė Bilis. – Tau nereikia taip stengtis.

Specialiai apsimesdamas nesupratęs, Kreitonas atsakė:

– Nieko tokio. Tikrai. Tu savaitėmis valgei iš skardinių. Pamaniau, patiks pakeisti virtuvę.

– Baik malti šūdą, Kreitonai. Supranti, apie ką kalbu, ir jau tikrai ne apie tuos prakeiktus sumuštinius. Neturi jos žudyti.

Kreitonas toliau dėjo sūrį ir kumpį ant duonos riekių. Bilis uždėjo ranką ant baro ir pasilenkė.

– Ji nieko nežino apie Polą Vilerį. Jai niekada neateitų į galvą, kad aš čia prikišęs nagus.

– Gali ateiti.

– Neateis. Kaip galėtų?

– Viskas turi savo seką, Bili. Kartais mažiausia smulkmena gali pakišti koją. Tu esi mano partneris. Mano pareiga tave apsaugoti.

– Ne, ne tavo. Svarbiausia, kodėl norėjau šį vakarą tave pamatyti, tai ketinau pasakyti, kad mes atsiskaitę. Aš nešdinuosi. Rytoj. Buvai teisus. Turėjau dingti iš Atlantos tik nužudęs Vilerį. Ar matei tą juočkį detektyvą per šeštos valandos žinias?

– Ne, praleidau.

– Na, viena moteriškė, kurią vedžiojau už nosies, sekretorė vienoje kontoroje, kur pasiėmiau įsidarbinimo popierius, atpažino mane iš apsaugos kameros nuotraukos ir paskambino į policiją.

– Ji neturi jokių tavo duomenų, ar ne? Net tikro vardo?

– Ne.

– Adreso? Telefono numerio?

– Ne.

– Tada nematau bėdos. – Kreitonas buvo atsinešęs gerai išgaląstą peilį, tą patį, kuriuo paskerdė Mičelio šunį, dabar švariai nuplautą. Ištraukė jį iš pirkinių krepšio ir perpjovė sumuštinius, tada padėjo ant stalviršio ir pastūmė popierinę lėkštutę Biliui.

– Valgyk.

– Ačiū.

– Prašau. – Kreitonas atsikando sumuštinio. – Hm. Puikus, jeigu galima taip sakyti. Mėgstu juodųjų pipirų užbarstą ant kumpio, o kaip tau?

Bilis atsikando sumuštinio, sukramtė, tada nustūmė alum.

– Taigi, tau tinka?

– Tinka?

– Palikti viską, kaip buvo. Aš dingstu iš miesto. Mes nebesusitinkame. Daugiau jokių kontaktų. Niekas nebemiršta.

Kreitonas dar atsikando sumuštinio ir mąsliai kramsnojo, tačiau nenuleido akių.

– Stebini mane, Bili. Kai susitikome, nesusilaikei neprikalbėjęs blogybių apie tą mergiotę.

– Žinau, ką sakiau. Tada taip jaučiausi, bet dabar... – Jis gurkštelėjo alaus, paėmė sumuštinį, tačiau persigalvojo, padėjo atgal į lėkštutę ir, užuot valgęs, pasitrynė kaktą.

– Apie ką galvoji, Bili?

– Pasakysiu, apie ką galvoju. Tas sušiktas filmas.

Kreitonas servetėle nusivalė lūpas.

– Koks filmas?

– Tas, kur palikai rytą.

– Žiūrėjai jį?

– Aha.

– Nuostabus, ar ne?

– Jis nesveikas. Tas vyrukas, žudikas, jis nesveikas. Ta scena, kur jis...

– Galiu spėti, ką turi omeny. Ta parašo scena. Žiaurumas toks grafiškas, poveikis itin...

– Koks skirtumas, – ištarė susijaudinęs Bilis. – Negaliu užmiršti.

– Ar tai tave užvedė? – sušnibždėjo Kreitonas.

Biliui net žiauna atvėpo.

– Po velnių. Ne.

– Nors truputį? – mirktelėjo Kreitonas.

– Jėzau, Kreitonai, ne.

Kreitonui norėjosi nusijuokti. Jam tai velniškai patiko. Vargšas Bilis, ne kitaip. Kreitonui beveik darėsi jo gaila.

– Klausyk, Kreitonai, aš siutau ant jos. Vienu metu galėjau pasakyti: „Užmušiu ją." Tačiau iš tikro taip negalvojau. Tik kalbėjau. – Jis mostelėjo į televizorių. – Nenorėčiau, kad kas nors tokio jai atsitiktų.

– Bili, tu veidmainis. Ištaškei mano dėdei smegenis. Jų buvo pilna visame lifte. Dar šį rytą tuo didžiavaisi ir, jeigu neklystu, buvai nepatenkintas, kad nemačiau tavo žygio nuotraukų.

– Tai buvo kas kita.

Vis dar smagindamasis, Kreitonas paklausė:

– Tikrai? Apšviesk mane.

– Aš jo nepažinojau. Nieko jam nejaučiau. Viskas įvyko greitai. Jis niekada nesužinojo, kas jį nudėjo.

– Aišku. – Kreitonas pastūmė savo lėkštutę į šalį ir nubraukė trupinius nuo rankų. Buvo suvalgęs visą savo sumuštinį. – Tu neprieštarauji, kad aš nužudyčiau tavo meilužę, nes ji tave išdavė, ir tai bus mano geras darbas.

– Ne. Taip. Turiu omeny... – Jis pašoko nuo kėdės, tarsi staiga ši būtų įkaitusi. – Turiu omeny, aš visiškai nenoriu, kad tai būtų padaryta.

– Tai pats sąžiningiausias būdas, Bili. – Kreitonas ramiai suvyniojo kumpio ir sūrio likučius. Užsuko garstyčių dangtelį. Paėmė peilį ir aštriu kaip skustuvas galiuku parodė į Bilio lėkštutę. – Jau baigei?

– Taip, ačiū. Koks sąžiningiausias būdas?

Kreitonas suvertė atliekas, taip pat ir visus popierius, į plastikinį maišelį, užrišo jį, tada viską, net tuščius alaus butelius, sudėjo į pirkinių krepšį.

– Gal šokoladinių saldainių?

– Ačiū, ne. Koks sąžiningiausias būdas?

Kreitonas išvyniojo saldainį ir įsidėjo į burną, tada įmetė popieriuką į krepšį.

– Jos liežuvis ir man kelia pavojų. Tiesą sakant, tu ją turėtum pašalinti. Šiaip ar taip, ji tavo kupra. Tačiau, – jis nusišypsojo, – matau, kaip sunku tau būtų. Suprantu, kiek tau kainuotų. Todėl palengvinu tavo kančias, kurias veikiausiai kentėtum.

Bilis atrodė taip, tarsi jam būtų baisiai sunku susilaikyti neišvėmus alaus ir sumuštinių.

– Gali pasilaikyti...

– Savo dėdės Polo laikrodį?

– Ką? Ne. Juk sakiau. Išmečiau visus daiktus, kuriuos paėmiau per apiplėšimą.

Kreitonas kurį laiką nenuleido nuo jo akių, tada lėtai, atidžiai apžvelgė prišnerkštą kambarį.

– Indėno garbės žodis? Jeigu apieškočiau šį kambarį, ar persižegnosi ir prisieksi galįs mirti, kad nerasiu maišelio su papuošalais?

– Prisiekiu.

– O tavo mobilusis?

– Kas?

– Tavo mobilusis telefonas. Tu pernelyg protingas, kad skambintum šio kambario telefonu.

– Jis iš tų vienkartinių. Nusipirkau prieš apiplėšimą.

– Arielė man pasakojo...

– Aš niekada nieko nesakiau. Jau minėjau. Tiesiog paskambinau keletą kartų ir atsijungiau. Jeigu jinai sakė, kad skambinau aš, tiesiog spėjo, ir tiek.

Kreitonas ištiesė ranką.

Bilis krimstelėjo tą odos atplaišėlę ant lūpos, tada nuėjo prie komodos, iš stalčiaus ištraukė mobilųjį ir padavė Kreitonui, o šis jį įsimetė į kelnių kišenę.

– Jokio sušikto skirtumo, – sumurmėjo Bilis. – Jokie skambučiai neatves iki manęs.

– Dabar jaučiuosi daug geriau, – nusišypsojo Kreitonas. Truputį padvejojo, tada pasakė: – Nėra reikalo nė sakyti, kad jeigu siuntei elektroninį laišką...

– Antai mano nešiojamasis kompiuteris. – Jis stovėjo ant naktinio stalelio. – Patikrink. Žinoma, nesiunčiau. Naudojausi kompiuteriu norėdamas patikrinti banko sąskaitą su slaptažodžiu, kurį man davei.

– Kada paskutinį kartą tikrinai?

– Vakar.

– Šįryt pervedžiau pinigus, kai tik grįžau iš čia. Neturi tikėti mano žodžiu. Gali dabar pat patikrinti.

– Man nereikia pinigų, – atžariai metė Bilis.

– Ką?

– Gali pasilaikyti savo šimtą gabalų.

Kreitonas tyliai nusijuokė.

– Ką gi, ačiū už kilnumą, bet tai geriausiai mano išleisti šimtas gabalų. Dabar esu laisvas nuo savo siaurapročio šykštaus dėdės Polo.

– Pasilaikyk savo pinigus. Tik nežudyk... nežudyk...

– Ak. Tiesiog nežudyti tavo buvusios meilės. – Kreitonas liūdnai pažiūrėjo į jį ir papurtė galvą. – Tačiau aš to noriu, Bili. Noriu tai padaryti dėl tavęs. Ta pizė tave išdavė. Ne vieną kartą, o du.

– Du?

– Neužmiršk, kažkas paskambino į policiją ir pasakė tavo vardą.

Bilis nusišluostė prakaituotą kaktą. Dar kartą dirstelėjo į televizorių, ir Kreitonas galėjo prisiekti, kad dar labiau išbalo.

– Ar tu... Kaip tu...

– O-ho-ho, – iškėlė smilių Kreitonas. – Aš tau neaiškinau, kaip nužudyti dėdę Polą. Pasakysiu tik tiek, kad jau pasirinkau būdą. Tebūnie tai staigmena. Kai jie ras ją, tikrai parodys per žinias.

– Kada ruošiesi tai padaryti?

– Ar žinai, kas yra lūžio taškas?

– Lūžio... Ne, nežinau. Kas?

– Tai staigus perėjimas. Netikėtas scenos pakeitimas. Naudojamas sukrėsti auditorijai. Labai efektinga. Didžiulis poveikis. Begalė vyksmo. Bus kažkas panašaus. Niekas nenujaus, kad tai artėja. Ypač ji. – Jis pakratė antrą alaus butelį, kad įsitikintų, jog jis tuščias, tada įkišo į pirkinių krepšį.

– Ir vis dėlto aš tebemanau, kad tau reikia dingti iš Atlantos. Mes daugiau neturėtume susitikti. Ir tau būtinai reikia pakeisti aplinką. – Kreitonas su panieka apžvelgė būstą. – Čia tikras sąvartynas. Nenuostabu, kad tu šį vakarą netelpi savo kailyje.

Jis sudrėkino popierinį rankšluostį ir prieš padėdamas į stalčių nuvalė kamščiatraukį, tada nutrynė barą ir įmetė rankšluostį į krepšį. Dar kartą apsižvalgė, ar ko nors nepamiršo, pakėlė krepšį ir abiem rankomis prispaudė prie krūtinės.

– Gal gali atidaryti duris?

Bilis liovėsi inkštęs ir dabar, rodos, norėjo kuo greičiau atsikratyti Kreitono. Šoko ir atidarė duris.

– Viso labo, Kreitonai. Buvo malonu susipažinti.

– Daugiau nebepasimatysime.

– Tikrai. Sėkmės!

– Kai išsikraustysi, įsitikink, kad neliko nieko, kas galėtų atvesti iki tavęs. Arba iki manęs, Bili. Ypač iki manęs.

– Kaip jau sakiau anksčiau, ir aš nenoriu būti sučiuptas.

– Aš verčiau mirčiau. – Kreitonas luktelėjo, tada pridūrė: – O tu?

18 skyrius

Džulė laukė nors simboliško prieštaravimo ar bent klausimo. Tačiau kai pranešė Derekui, kad jie vyksta į jos namus, šis nusileido po kelių minučių persirengęs švariais džinsais, polo marškinėliais ir apsiavęs sportbačiais.

Juodu kartu išėjo iš namo, sėdo į jos mašiną ir dešimt minučių važiavo tylėdami. Tiesiai iš garažo jis nusekė paskui ją į virtuvę. Ji padėjo rankinę ant stalo ir pasuko prie spintelės.

– Nuo Polo mirties nepapildžiau, tačiau turiu burbono ir degtinės. Šaldytuve yra butelis baltojo vyno. – Ne to, kurį vakar vakare rado atkimštą. Tas buvo išmestas.

– Burbono.

– Vandens?

– Tiktai ledo.

Paruošusi gėrimą, padavė jam, vis dar stovinčiam virtuvės viduryje. Jis žiūrėjo į kalto metalo rankšluosčių kabyklą, dabar tuščią.

– Tai buvo man skirta atminimo dovana, – pasakė ji, – bet jis suteršė. Šiandien išmečiau.

Siurbčiodamas iš savo stiklo, Derekas klaidžiojo žvilgsniu po puodus, sukabintus virš viryklės, užkimštus kvapnių aliejų ir padažų butelius, kulinarijos knygų lentynas, po visą eilę naudojimui paruoštų rykų – kaip skiriasi nuo jo beveik sterilios virtuvės!

– Jūs verdate. – Tai nebuvo klausimas.

– Išmokau gyvendama Prancūzijoje.

Jų akys susitiko.

– Ar virdavote Vileriui?

– Dažnai.

Jis dar kartą gurkštelėjo burbono.

– Gal ko norėtumėt?

– Ne.

Atsakė staigiai ir ryžtingai, ir ji daugiau nesiūlė.

– Noriu kai ką jums parodyti. Tai šiek tiek užtruks, tad jeigu jaučiatės mieguistas, galime palaukti rytojaus.

Jis žvilgtelėjo į savo stiklą, pateliūškavo gėrimą su ledo kubeliais.

– Nemanau, kad šiąnakt užmigsiu.

Ji užjaučiamai linktelėjo, tada mostelėjo sekti paskui. Nusivedė į svetainę.

– Įsitaisykit patogiai.

Jis atsisėdo ant sofos. Ji pastūmė prie sienos spintelę su aparatūra. Kol prie jos kuitėsi, Derekas paklausė:

– Kaip manote, kada Kreitonas čia buvo?

– Mano tarnaitė išėjo per pietus, taigi jis turėjo visą popietę. Vakar rytą nusivežiau vakarinę suknelę į galeriją, kad galėčiau ten pat persirengti ir eiti tiesiai iš darbo į renginį.

– Kaip jis apėjo signalizaciją?

– Vienas vidaus judesių daviklis apgedęs, dėl jo keletą kartų klaidingai įsijungė signalizacija. Neturėjau laiko jo pakeisti, todėl baimindamasi gauti baudą lioviausi jungusi signalizaciją. O kaip įveikė jūsiškę?

– Skubėjau susitikti su jumis Atėnuose. Net nepagalvojau įjungti.

Kalbėdama ji išėmė vaizdo diską iš aplanko ir įkišo į leistuvą.

– Žiūrėsime filmą?

Ji pulteliu perbėgo meniu ekrane, paleido filmą ir atsisėdusi šalia jo ant sofos padavė disko aplanką.

– Hičkokas.

Jis perskaitė pavadinimą.

– „Nepažįstamieji iš traukinio“. Niekada nemačiau.

– Jis senas. Kai kurių laikomas klasika. Taip mano ir Kreitonas.

Derekas sutelkė dėmesį į ekraną ir po kelių minučių jau buvo visas paniręs į Roberto Volkerio kuriamą klaikaus milijonieriaus žudiko portretą – lygiai kaip visi žiūrovai jau keletą dešimtmečių. Po valandos Derekas paėmė pultelį iš Džulės rankų ir spustelėjo pauzę.

– Kreitonas ir Bilis Djukas susikeitė žudomaisiais.

– Kreitonas ir kažkas kitas. – Džulė žiūrėjo į sustingusį aktoriaus veidą per visą ekraną. Po išpuoselėtomis manieromis ir švelniu balsu slypėjo negailestingo žudiko protas ir siela. – Esu tikra, kad Kreitonas pasiskolino mintį iš šio filmo. Kartą pietaujant pas Dagą ir Šeroną, jis be galo šnekėjo apie genijų Hičkoką ir ypač apie šį filmą. Citavo scenarijų, atskiras dalis, frazes. Kiti Hičkoko filmai geriau žinomi negu šis. „Psichopatas“, „Paukščiai“, „Langas į kiemą“. Tačiau šį Kreitonas neabejotinai mėgo labiausiai, nes milijonierius labai jam priminė jį patį. Jis yra savimyla egoistas, jei ne daugiau.

– Jis vengia kamerų, nes mano, kad jos neperteikia jo esmės.

– Gal iš dalies taip. Šiaip ar taip, kai man buvo vis kalama, kad Kreitonas negalėjo būti tas kaukėtas plėšikas, nušovęs Polą, prisiminiau, kaip jis kalbėjo apie tą filmą. Užsisakiau vaizdo diską ir pažiūrėjau. – Ji nelinksmai nusišypsojo. – Nemanau, kad būtent tuo metu, kai buvo nužudytas Polas, Kreitonas atsitiktinai žaidė tenisą.

Derekas pažiūrėjo į ekraną.

– Kitas pagrindinis veikėjas – profesionalas teniso žaidėjas.

– Nedidelis slaptas Kreitono pokštas.

Derekas pasilenkė ir padėjo stiklą ant kavos stalelio. Ledo kubeliai jau buvo ištirpę, ir skystis virto žolelių spalvos arbata. Jį taip buvo įtraukęs filmas ir tai, ką jis gali reikšti, kad visai užmiršo savo burboną.

Atsistojo, lėtai apėjo kambarį, atsitiktinai stabteldamas į ką nors pažiūrėti – į įrėmintą jos su Polu fotografiją, trejetą

senoviškų prancūziškų knygų, vazą su sausomis žaliomis hortenzijomis. Sustojo nugara į ją ir įsistebeilijo į paveikslą ant sienos – rankos ant klubų, ta pati poza, kaip tyrinėjant paveikslą jos galerijos salone.

– Ar šis labiau patinka negu tas storas vyras?

Jis atsisuko ir kreivai nusišypsojo.

– Daug labiau.

Jie ilgai žiūrėjo vienas į kitą. Gal ir jis, kaip kad jinai, prisiminė, kaip smarkiai jie tą dieną apsižodžiavo ir kodėl. Pagaliau ji paklausė:

– Ką manote apie mano hipotezę? Ar aš išprotėjau?

– Ne.

– Gal pernelyg įsijaučiau į filmo scenarijų? Beje, parašytą pagal knygą. Ar manote, kad pritaikiau tą siužetą, nes noriu, kad jis tiktų?

Jis prisėdo ant otomanės arčiau televizoriaus ekrano ir įsispoksojo į nespalvotą sustingusį atvaizdą.

– Šis vyras nori, kad būtų nužudytas jo tėvas, tada gautų palikimą anksčiau, o ne vėliau.

– Kreitono atveju tai jo dėdė Polas. Ir taip pat, kaip filme, santykiai yra problemiški.

– Milijonierius traukinyje susipažįsta su tenisininku ir pietaujant vagone restorane lyg tarp kitko pasisiūlo nužudyti jo žmoną.

– Nes ji yra šliundra. Laukiasi kūdikio, ir tenisininkas yra tikras, kad ne nuo jo. Negana to, jis labai myli kitą moterį. Trokšta skirtis, bet yra tikras, kad žmona nesutiks. Tačiau būdamas teigiamas filmo personažas, nenori žmonos mirties.

– Milijonierius skubina įvykius. Be tenisininko sutikimo nužudo jo žmoną.

– Žiūrovai nužudymo sceną mato atsispindint jos akinių stikluose.

– Talentingai pastatytas filmas.

– Todėl taip neramu jį žiūrėti.

Derekas toliau vyniojo siužeto giją.

– Dabar, kai milijonierius padarė savo dalį – nužudė rūpesčių keliančią žmoną, atėjo tenisininko eilė grąžinti skolą. Psichopatas tikisi, kad šis nužudys jo tėvą. Tenisininkas spyriojasi.

– Jis nesuvokė, kad išprotėjęs milijonierius kalbėjo rimtai, kai traukinyje pasiūlė sandėrį. Tenisininkas manė, kad anas šneka abstrakčiai. Maždaug taip: klausyk, aš noriu, kad kai kas būtų miręs, ir tu nori, kad kai kas būtų miręs. Kodėl mums neapsikeitus nužudymais. Nepažįstamas užmuša nepažįstamą. Jokio ryšio tarp vieno ir kito. Niekas neįtars.

Derekas susiraukė.

– Jeigu tas Bilis Djukas išties yra šaulys, jeigu jis už Kreitoną nužudė Polą, ar norit pasakyti, kad Kreitonas ką nors nužudė už jį?

– Jeigu jis laikosi siužeto, manau, tai gana pagrįsta prielaida. Žinoma, nesu tuo visiškai tikra.

– Na, kad galėtume toliau diskutuoti, tarkime, kad jūs teisi. Kreitonas gavo, ko norėjo. Polo nebėra, ir Kreitonas švarus. Tačiau ne... – Jis pažiūrėjo į Džulę. – Ne Biliui Djukui. Jo vietoje aš stengčiausi saugoti užpakalį.

– Ypač dabar, kai jo nuotrauka parodyta per televiziją.

– Šis posūkis turėjo priversti Kreitoną nervintis. Jeigu jis atsikratys Bilio Djuko prieš policijai aną užtinkant...

– Tada Kreitonas išlips sausas iš sąmokslo nužudyti Polą, – tyliai užbaigė ji. – Bijau, kad Bilis Djukas jau negyvas, ir visos galimos sąsajos tarp jų jau nutrauktos. Bijau, kad Kreitonas jau užbaigė šį reikalą.

Derekas pakilo nuo otomanės ir ėmė žingsniuoti per kambarį nuo vieno krašto iki kito, kol sustojo priešais ją.

– Ar pasidalijote šia teorija su Sanfordu ir Kimbal?

– Ne.

– Tai kodėl man sakote? Kodėl dabar?

– Į abu klausimus galiu atsakyti vienu žodžiu: Magė. Jūs patyrėte neapsakomą Kreitono žiaurumą. Aš diena iš dienos jums pasakojau, kad jis neturi sąžinės. Dabar jums nebereikia mano žodžių.

Jis kurį laiką ją stebėjo.

– Aš turiu didžiulę patirtį atsijoti visą tiesą, nieko daugiau, tik tiesą, atskirti ją nuo išsisukinėjimų ir gryno mėšlo. Paprastai šioje srityje gana gerai nuspėju.

– Taip ir yra. Žinau, manote, kad aš teisi.

– Ir vis tiek...

– Esu nepatikima, be to, nekenčiu Kreitono.

Jis laukė, aštrus žvilgsnis rėžė iki kaulo. Galiausiai ji pasidavė.

– Na gerai, toks atsitikimas Dago ir Šeronos namuose buvo. Kepėme kepsnius jų terasoje. Uodams kažkodėl labai patiko Polas, tą vakarą jie baisiai jį puolė, ir aš nuėjau į namą prie baseino purškalo nuo uodų. Ten mane užklupo Kreitonas. Viskas buvo panašiai taip, kaip Kreitonas ir nupasakojo, tik užpuolikas buvo jis, ne aš. Jis atitraukė savo kelnių praskiepą ir nulenkė mano ranką prie savo puikybės. Sakė, jeigu nedarysiu, ko jis nori, pakels triukšmą, ims rėkti, Polas atidums, ir ką jis pagalvos apie savo mylimąją, stovinčią ir grabinėjančią jo daug gražesnį ir jaunesnį sūnėną? Sugebėjau pasprukti. Jis nepakėlė triukšmo, nepuolė rėkti, ir dabar aš suprantu, kad tai tebuvo tuščias grasinimas. Jis tik norėjo mane pažeminti. Stengiausi toliau dalyvauti kaip niekur nieko, tačiau nepajėgiau būti net arti jo. Kaskart, kai į jį pažiūrėdavau, jis mirkteldavo ar parodydavo kokį kitą dviprasmišką gestą. Man nuo jo darėsi bloga. Tad pasakiau Polui, kad man skauda galvą, ir mes išvykome.

– Ar kada nors pasakojote apie tai Polui?

– Ne.

– Kodėl?

– Jų tarpusavio antipatija ir taip kėlė trintį tarp Polo ir Dago su Šerona. Jo šeima, ypač Dagas, buvo gyvybiškai svarbi Polui. Nenorėjau būti brolių nesantaikos priežastimi. – Ji pakėlė rankas. – Dabar žinote. Visą tiesą, nieko daugiau, tik tiesą.

– Kodėl anksčiau nepapasakojote man savo versijos?

Kurį laiką ji nepaleido jo akių.

– Nes lėktuve aš... – Ji nuleido galvą. – Štai kodėl.

Jis nusisuko ir vėl nužingsniavo ankstesniu taku. Perėjo pusantro karto, tada ji paklausė:

– Ar turėčiau pasidalyti savo teorija su Sanfordu ir Kimbal?

– Pasikalbėję su Kete, jie tiki, kad judu su Biliu Djuku esate bendrininkai.

– Aš galiu jiems atverti akis.

– Ir kaipgi? Jeigu nueisite pas juos su ta pritempta idėja...

– Manote, kad ji pritempta?

Jis liovėsi žingsniavęs.

– Džule, aš visą laiką tai kartoju savo klientams. Nesvarbu, ką aš manau. Ką mano prisiekusieji – tik tai svarbu, ir jūsų atveju prisiekusieji yra Sanfordas ir Kimbal. Ar galite paneigti, kad pažįstate tą tipą Bilį Djuką?

– Ne.

– Ne. Taigi jei bylą tiriančius detektyvus tai sudomino, vadinasi, jūs esate įpainiota.

– Tai ką man daryti? Sėdėti sudėjus rankas, nieko neveikti ir leisti, kad Kreitonas nusiplautų nuo šios žmogžudystės?

Pajutęs, kad ji įsižeidė, palinko prie jos ir pabaksnojo smiliumi sau į krūtinę.

– Džule, ir aš noriu jį prigriebti. Sumalti į miltus. Tai, ką jis padarė Magei, yra nusikaltimas, bet neturiu nė lašo vilties, kad policija jį ištirs, prokuroras įrodys Kreitono kaltę, tuo labiau kad patirsiu malonumą matyti jį teismo salėje. – Jis atsitiesė ir norėdamas nusiraminti atsuko jai nugarą, tada vėl atsigręžė. – Jis neįtikėtinai protingas. Mes turime būti protingesni už jį.

– Ir ką darysime?

– Užsiundysime ant jo Dodžą.

– Kas tas Dodžas?

– Mano tyrėjas.

– Tas, kuris tyrė mane? Miklus žmogus, kuris visada jums po ranka?

Nekreipdamas dėmesio į jos kandų toną, jis atsakė:

– Labai miklus. Jau sakiau jam, kad duotų žinią, kaip sekasi Bilio Djuko medžioklė. Tačiau dabar turėsiu paprašyti, kad

pats imtųsi ieškoti to žmogaus. Tikiuosi, jam seksis geriau negu policijai.

– Jeigu jie neranda, kaip ras tas vienas Dodžas?

– Geriau nenorėkite to žinoti, – pusbalsiu ištarė Derekas. Ir keisdamas temą paklausė: – Ar Vileris kada nors užsiminė, kad Kreitonas buvo suimtas? Buvo nepilnamečių įskaitoje?

– Niekada neminėjo. Ar jūsų tyrėjas gali tai išknisti?

– Beveik neįmanoma, bet pažiūrėsime.

– Atrodo, jam bus darbo. O kol kas ar aš turėčiau užsiimti savo reikalais, tarsi nebūčiau pakelta į įtariamųjų sąrašo viršų?

– Ar turite advokatą?

– Nedas Fultonas.

– Pažįstu. Geras žmogus. Stiprus advokatas. Rytą pirmiausia paskambinkite jam ir papasakokite apie Ketės pokalbį su detektyvais. Jums neteks aiškinti to pokalbio reikšmės. Pats supras.

– Ką ketinate daryti?

– Devintą turiu būti teisme. – Jis pažiūrėjo į rankinį laikrodį. – Po septynių valandų.

– Galite puikiai permiegoti mano svečių kambaryje.

– Ačiū, bet man reikia... – Jo balsas staiga nutrūko. Galva nulinko, jis pasikasė kaktą. – Norėjau pasakyti, kad turiu grįžti namo ir išleisti Magę į lauką. – Nuleido kietai sugniaužtą kumštį ir suėmė kitu delnu. – Kalės vaikas. Beveik gailiuosi, kad kviečiau policiją. Dabar, kai praėjo pirmas šokas, bent šiek tiek, grįžta pyktis. Ko norėčiau, tai imti medžioti Kreitoną Vilerį, ir kai rasiu, pasmaugti plikomis rankomis. Jis tai pavertė asmenine kova. Mielai atsakyčiau pačiu elementariausiu, primityviausiu būdu. Akis už akį.

Ji švelniai jam nusišypsojo.

– Gundanti mintis, pritariu. Tačiau prieš tai siūlyčiau baigti žiūrėti filmą.

Jis papurtė galvą, nuovargis ėmė viršų.

– Jau gana mačiau. Griūsiu čia – žinoma, jeigu jūs nieko prieš, ir dar pažadate rytą iškviesti taksi. Šiaip ar taip, rytoj man reikia nusipirkti naują čiužinį.

– Gal policijai reikės dar kartą jį apžiūrėti.

– Menkai tikėtina.

– Manote, kad užmigsite?

– Nesumerksiu akių.

– Galite pats save nustebinti, – pasakė ji. – Esate nusikamavęs.

– Ar taip blogai atrodau?

Ji pakėlė ranką ir jau norėjo paliesti jo skruostą, tačiau atitraukė ir pasakė:

– Atrodote piktas ir gedintis.

– Pakaitom užplūsta abi bangos.

– Gerai žinau, koks tai jausmas.

Ji išjungė televizorių ir lempą, tada mostelėjo jam sekti iš paskos į svečių kambarį. Šis buvo neprigriozdintas, išdažytas neutraliomis žemės spalvomis, kai kur pamėtyta raudonų akcentų ir gyvūnų pėdsakų.

– Lova ne karališka.

Derekas žiūrėjo į ją, ne į kambarį. Net nedirstelėjo į lovą.

– Vonia tenai, – ji mostelėjo į uždaras duris kitoje pusėje. – Tikiuosi, rasite viską, ko reikia, nors...

– Džule. – Palaukė, kol ji atsigręžė, tačiau ir tada ji žiūrėjo į polo emblemą ant jo marškinėlių, tik vėliau pakėlė akis. – Dar nepadėkojau, kad atskubėjote šį vakarą.

– Nedėkokite, Derekai. – Ji kaltai nuleido galvą ir lėtai papurtė. – Kad ir ką sakėte, jeigu ne aš, tebeturėtumėte Magę.

Jis apglėbė delnu jos skruostą ir pakėlė galvą.

– Kreitonas matė mus kartu.

Ji be žodžių įsispitrėjo į jį.

– Atėnuose. Ir prieš tai. Matė, kaip mes čia buvome vakar vakare. Sekė iki Kolterio rūmų. Užsiminė apie romantišką audrą, aprasojusius mašinos stiklus. Jis nežino, kaip mes susipažinome ir kada, tačiau užsipuolė, kad rengiu seksualines orgijas su „jo kaltintoja“. Išdėstė tai gerokai šiurkščiau, bet esmė ta, kad jis žino, kodėl atsisakiau jam atstovauti, ir tai jį užsiutino. Atsikeršydamas už tai, kad jį atstūmiau, taip pat už tai, kad nepa-

sakiau kodėl, nupjovė Magei galvą. – Jis kelis kartus krenkštelėjo, kad galėtų kalbėti toliau. – Jūs tiesiog detalė.

– Aš įtraukiau jus į šitą jovalą.

– Įtraukėte? Neprisimenu, kad būtumėt traukusi tuo lėktuvo taku. – Jo akys tapo tamsios ir niršios, jis žingtelėjo artyn. – Visa kita prisimenu.

Be abejo, jam labai patiktų žinoti, kaip gyvai ji visa tai prisimena. Ir šį vakarą tas susidūrimas pribloškiamai gyvai atgijo jos mintyse. Stovint taip arti, jaučiant jo kūno karštį, o ypač – jo pirštų galiukams liečiant jos skruostą, atmintis vėl atgyja. Tai pavojinga. Ypač kai jis pasilenkia ir paliečia lūpomis kaklą.

Ji atsilošė, ir sąlytis dingo.

– Tikiuosi, galėsite pailsėti. Labos nakties.

Jis pagriebė ją už rankos.

– Pasilikite su manimi.

– Ne, Derekai.

– Tiesiog pagulėkite šalia manęs. Tik tiek.

Ji nužvelgė jį supratingu žvilgsniu, kurio neįmanoma kitaip suprasti, ir ištraukė ranką.

Be garso nusikeikęs, jis panėrė pirštus sau į plaukus.

– Kodėl ne? Katė išleista iš maišo. Kreitonas žino. Greitai žinos ir Dagas. Kokia dabar žala?

– Žala dabar tokia...

– Ar jūs nėščia?

– Ką? Ne!

– Ar jūs nešiojate Polo Vilerio kūdikį?..

– Ne!

Jis spoksojo į ją, kramtydamas skruosto vidų, kūnas visas įsitempęs iš nusivylimo.

– Jūs jį mylėjote.

– Taip.

– Jį ar tai, ką jis dėl jūsų padarė? Išvadavo nuo nelaimingos santuokos, padėjo pradėti verslą ir elgėsi su jumis kaip su princese. Jūs dažnai jam paruošdavote naminius pietus, o dar tos ypač svarbios antradienio popietės.

Ji jautė, kaip visa rausta iš įniršio.

– Ir tai viskas, ką manote apie mane? Jeigu taip, jūs ne geresnis už Kreitoną. Mano santykiuose su Polu nebuvo nieko panašaus, ką jūs čia tepliojate.

– Tai buvo meilė, – ištarė jis netikru balsu.

– Taip, meilė.

– Abipusė?

– Taip.

– Lygiai tokia pat jūsų, kaip ir Vilerio?

– Kodėl vis prie to grįžtate? Kodėl tuo abejojate?

– Nes susiradote mane lėktuve.

– Ir jūs žinote kodėl.

– Galėčiau priimti tą priežastį kaip vienintelę, jeigu ne tai, kad kai paliečiau jus, ten buvo šlapia.

Ji prasižiojo kažką sakyti, bet žodžiai neišsprūdo.

– Nes jūs manęs geidėte, Džule, – šiurkščiai ištarė. – Jūs manęs geidėte.

Kreitonas Vileris – sušiktas beprotis.

Vos uždarė duris, Bilis iškart sulinko per pusiaują, susidėjo rankas ant kelių, keletą kartų giliai, visais plaučiais įkvėpė.

Kažkas tam žmogui siaubingai blogai, kažko jam trūksta. Jis tuščias ir šaltas kaip viena iš tų skylių visatoje, kurios ryja žvaigždes. Neregėtai šiurpus, su tokiu Bilis dar nebuvo susidūręs.

Jis prakeikė tą dieną, kurią Kreitonas atsirado jo gyvenime. Tebūnie prakeiktas jis ir jo paprastas planas. Bilis turėjo susivokti: tai pernelyg gerai, kad būtų tiesa. Tačiau iš tikro tuo metu, kai Kreitonas paaiškino „siužetą", kaip jis tai vadino, pirmas veiksmas jau buvo suvaidintas, ar ne? Dar net nespėjęs pasirinkti, Bilis jau buvo suvystytas.

Tačiau jeigu sąžiningai, jis negalėtų vadinti savęs auka.

Ne, nes gana noriai į tai leidosi. Netgi džiaugėsi tuo. Jį patraukė Kreitono aristokratiškas žavesys, kylantis iš to, kad turi pinigų. Kreitonas buvo visų Bilio Djuko svajonių įsikūnijimas.

Todėl Bilis ir užkibo, tikėdamasis, kad dalis milijonieriaus rafinuotumo pereis ir jam.

Ir, kas kvailiausia, Bilis patikėjo, kad Kreitonas jį pasirinko dėl jo ypatingo talento, galimybių bei nuovokos.

Tačiau tai praeitis, per vėlu atšaukti jau priimtus sprendimus. Dabar reikia rūpintis, kaip suvaldyti žalą. Jis turi sugalvoti būdą, kaip iš tos kebeknės išlįsti sausam. Ir ne tik išvengti bausmės už nusikaltimą. Jis taip pat turi atsižegnoti nuo Kreitono Vilerio. Šitai gali būti net kebliau.

Susidėjęs su velniu, visą gyvenimą turėsi saugoti savo užpakalį. Kvailys, kad anksčiau to nesuprato. Bilis Djukas yra siūlas, kurio Kreitonas nepaliks neužrišto.

Ir jis itin pažeidžiamas. Tik dabar atėjo į galvą, kad Kreitonas nepalietė nė vieno daiktelio kambaryje, nei šį rytą, nei šį vakarą. Viską, ką lietė, išsinešė su savimi. Aišku kaip dieną, kad ant to vaizdo disko nėra jokių jo pirštų atspaudų.

Nėra nieko, kas sietų Bilį Djuką su Kreitonu Vileriu. Jeigu šią akimirką farai įvirstų pro duris, Bilis visiškai vienas murdytųsi šūde. Su daiktais, pagrobtais per apiplėšimą. Pasilaikyti juos nebeatrodė toks protingas žingsnis. Ir kiek ilgai tas šimtas gabalų bus jo sąskaitoje, jeigu Bilį suims? Tiek, kiek Kreitonui užtruks prisijungti ir keliais spustelėjimais ją ištuštinti.

Vienintelis juos dar siejantis ryšys – Arielė. Mėgindamas ją perspėti dėl Kreitono, visą dieną rinko tą vienintelį numerį, kurį žinojo, bet ji veikiausiai buvo darbe, o jis nė nenutuokė, kur ji dabar dirba. Jeigu mėgintų prisiartinti, ji paskambintų į policiją, ir jis ten pat būtų suimtas už Vilerio nužudymą. Būdamas kalėjime, jau nieko nebegalėtų apsaugoti.

Darėsi bloga vien pagalvojus, kaip Kreitonas pakartoja tą filmo sceną su jo buvusiąja. Jų romanas baigėsi prastai, tačiau kol buvo kartu, jis ją mylėjo. Savotiškai, bet mylėjo.

Tad jeigu nenori, kad ji mirtų, galvok!

Įspraustas į kampą, jis visada parodydavo gerą nuovoką.

Dabar reikia susitelkti prie to, ką dar turi rankose.

Nuėjo prie komodos, išsitraukė iš stalčiaus maišelį su papuošalais ir atsisėdo ant lovos. Tada išsitraukė kitą mobilųjį, kurį buvo nusipirkęs atsargai. Tam atvejui, jeigu Kreitonas staiga imtų ir susiprotėtų.

– Aš ne vakar gimęs, – sumurmėjo.

Tai visi jo ištekliai. Ne kažin kokie, aišku, bet svarbiausia deramai juos panaudoti. Atvertė naujo telefono dangtelį ir spustelėjo numerį, kurį jau buvo įsivedęs. Telefonas supypsėjo keletą kartų, bet niekas neatsakė. Išjungė. Ketino dar kartą paskambinti ir palikti Arielei žinutę, bet žinojo, kad ji nesiklausys. Vos išgirs jo balsą, tą pačią akimirką ištrins. Turi priversti ją pasikalbėti su juo. Šį vakarą. Būtinai.

Jis turi išgelbėti jauną moterį, kuri mirs vien todėl, kad kadaise buvo susijusi su juo, – o kartu sugalvoti būdą apsisaugoti pačiam. Bet kaip?

Pradėjęs nuo pirmos susitikimo dienos, Bilis peržvelgė viską, kas tarp jų su Kreitonu vyko, ir vienintelis dalykas, kuriuo Kreitonas fanatiškai rūpinosi, – kad jo dėdės nužudymas niekaip neatvestų iki jo.

– Lygiaverčiai mainai. Tikrai sąžiningi, – nuolat kartojo jis. Šį vakarą išeidamas jis vėl tai pabrėžė: „Įsitikink, kad neliko nieko, kas galėtų atvesti iki tavęs. Arba iki manęs, Bili. Ypač iki manęs."

Taigi, ar ne čia slypi Bilio problemos sprendimo raktas?

Vienintelis būdas atsižegnoti nuo Kreitono – padaryti taip, kad šis būtų laisvas ir švarus nuo bet kokių įtarimų. Jeigu Kreitonas bus visiškai tikras, kad niekas jo nebesieja su sąmokslu nužudyti jo dėdę, jam nebebus jokios prasmės dar ką nors žudyti. Tikrai? Tikėkimės.

Apie tai galvodamas Kreitonas dėbsojo į aksominį maišelį. Į telefoną. Į maišelį. Ir staiga iš atminties vienu metu išplaukė du prisiminimai. Vienas – Kreitono nuolat kartojamas posakis. Antras – kai kas, kas jam buvo pasakyta prieš daugelį metų, tuomet, kai buvo papuolęs į tikrą bėdą. Bent tuomet atrodė, kad tai tikra bėda. Lyginant su dabartine, tai tebuvo vaikų žaidimas.

Tačiau tuo metu padėtis atrodė baisi. Jis buvo akivaizdžiai kaltas. Neapginamai. Tačiau jo advokatas nebuvo taip baisiai susirūpinęs. Jis paaiškino Biliui, kad jeigu visai neturi kaip gintis, liaukis tai daręs ir žlugdyk bylą apkaltindamas ką nors kitą.

– Vaikeli Bili, tavo gynyba susiveda į vieną sakinį: „Tai padarė kažkoks kitas šunsnukis."

Bilis nuostabiai aiškiai prisiminė suktus advokato žodžius, ir tai privertė jį garsiai nusijuokti. Velniai rautų, jo padėtis nėra beviltiška, visiškai ne!

Kreitonas Vileris mano, kad esu klaikiai persigandęs, bet net jis nesugebėjo pergudrauti Bilio Djuko.

19 skyrius

Į teismą Derekas atvyko laiku.

Kaip ir manė, nesudėjo bluosto Džulės svečių kambaryje. Auštant išsikvietė taksi. Praėjo pusė valandos, kol tas atvažiavo. Kai galiausiai pasirodė, jis jau sėdėjo ant kelkraščio ir laukė.

Vakar naktį Džulė atšoko nuo jo ir piktai užtrenkė savo miegamojo duris. Jos visą naktį buvo uždarytos. Išėjo taip jos ir nepamatęs.

Be Magės pasveikinimo jo namai atrodė neįtikėtinai tušti ir šalti. Kai užėjo į miegamąjį ir išvydo ant čiužinio šlykščią, tamsią, šlapią Roršacho dėmę, gerklėje sukilo šleikštulys. Paskubomis nusimaudė ir persirengė, ir po penkiolikos minučių vėl išėjo iš namų.

Atvažiavo į biurą. Marlena, laimink ją dangau, jau buvo vietoje, kava išvirta. Paduodama puodelį garuojančios kavos, kritiškai jį nužvelgė, ypač pajuodusius paakius.

– Sunki naktis?

– Magė negyva.

Akmeninėje tyloje ji išklausė pasakojimą, kas atsitiko, tik jis nė žodeliu neužsiminė apie Džulę ar kad praleido naktį jos namuose.

– Esi tikras, kad tai Kreitono Vilerio darbas?

– Taip. Esu tikras. – Šiuo klausimu jis kol kas daugiau nieko nenorėjo pridurti. – Vienuoliktai valandai sušauk darbuotojus. Jeigu

ne teisme, noriu, kad visi būtų čia. Man reikia santraukų ir, pabrėžiu, naujausių duomenų apie bylas, prie kurių kiekvienas dirba.

Kad ir kas dėtųsi, Derekas negali užleisti ir savo tiesioginių pareigų. Iš tikro net džiaugėsi, kad turi darbo ir pareigų. Reikėjo kur nors išlieti tą pykčio sukeltą energijos perteklių, kad išties nepradėtų medžioti Kreitono Vilerio ir suradęs nepasmaugtų plikomis rankomis. Žinoma, darbas nė iš tolo nesuteiks tokio pasitenkinimo, vis dėlto tai priimtinesnis būdas rūstybei išlieti.

– Jeigu mūsų pasitarimas išsitęs į pietų pertrauką, užsakyk pietų paketus. Niekas neišeis. Jei kas yra suplanavęs pietus, tegul atšaukia.

Jis bėrė nurodymus, o Marlena įnirtingai žymėjosi bloknote. Vienu mauku baigė kavą ir pasitikrino laiką.

– Paskambink mano valytojai ir perspėk dėl to, kas jos laukia viršuje. Pasakyk, tegul išneša maišą iš kampo. Paskambink į čiužinių firmą. Paprašyk...

Marlena pertraukė.

– Viskas bus padaryta, Derekai. Pasirūpinsiu, kad turėtum naują lovą, kai vakare grįši namo. Tu pats man keli didesnį nerimą. Kaip laikaisi?

– Yra buvę ir geriau. – Užuojauta Marlenos akyse sukėlė naują jausmų bangą. – Pavėluosiu į teismą. – Pasuko link durų ir mestelėjo per petį: – Ir susisiek su Dodžu. Tie klausymai neturėtų trukti ilgiau negu valandą. Noriu po to jį čia matyti.

Jis vyko į teismą prašyti, kad būtų atidėtas Džeisono Konoro bylos nagrinėjimas. Apygardos prokuratūra galiausiai pateikė bylos medžiagą, bet tik vakar popietę, netrukus po jo susitikimo su Vileriais.

Nepaisydamas permainingos nuotaikos ir perštinčių akių, į teismo salę jis įėjo pasitikinčiu žingsniu. Pasisveikino su savo klientu, tas surakintas nereagavo. Derekas norėjo jam pliaukštelti dėl tokio atsainumo, tačiau negaišo laiko ir įtikinamai įrodė, kaip nusikalstamai ilgai apygardos prokuratūra nenorėjo perduoti tyrimo medžiagos.

Po dvidešimties minučių karštų ginčų prokuroras pasakė:

– Jūsų prakilnybe, medžiaga sąžiningai perduota, kai tik buvo baigta. Jeigu ponui Mičeliui pritrūko laiko ją peržiūrėti, jis neturėjo šitos bylos imtis. O ėmėsi jos tik todėl, kad norėjo patekti į laikraščius.

Derekas būtų galėjęs jį išbučiuoti. Jo liežuvis jam pakišo kiaulę, ir dar prieš teisėjui prasižiojant Derekas žinojo, kad sprendimas bus jam palankus. Jam buvo dovanotas dar vienas mėnuo, per kurį gal pavyks ką nors iškratyti iš to užsispyrusio paauglio prieš tam einant į teismą.

Jis paprašė minutę pasikalbėti akis į akį su savo klientu, ir areštinės sargybiniai sutiko.

– Džeisonai, aš tau negalėsiu padėti, jeigu tu nepadėsi man.

Nors amžinai piktu žvilgsniu, berniukas buvo gražus. Dailiai nuaugęs, tamsūs plaukai, tamsios akys, sučiauptos lūpos.

– Padėti kaip?

– Duoti ką nors, su kuo galėčiau dirbti. Ką nors, aplink ką galėčiau ręsti gynybą. Peržiūrėjau tyrimo medžiagą. Jie tave sučiupo, ir aš galiu ginčytis nebent dėl priežasties, kodėl pakėlei tą peilį prieš savo tėvus.

Jis laukė. Nieko neišgirdo. Džeisonas sukeitė kojas, grandinės subarškėjo, tačiau ir toliau tylėjo.

– Žinai, ką aš manau? – pasakė Derekas. – Tu esi netikša ir bukagalvis, nė iš tolo nepanašus į kietuolį, kaip nori, kad apie tave galvotų.

Berniukas atsuko veidą į Dereką, jo akys blizgėjo.

– Ir ką, po velnių, jūs apie mane žinote?

Galiausiai sugebėjęs atkreipti dėmesį, Derekas pasilenkė.

– Žinau, kad eisi tiesiai į mirtininkų kamerą, jeigu nepakeisi savo nuostatos ir ko nors man neduosi.

– Aš buvau įsiutęs. Tinka?

Derekas pliaukštelėjo delnu į stalą.

– „Įsiutęs" čia nepakaks, Džeisonai. Vaikai dažnai įsiunta ant tėvų. Tačiau jų neskerdžia. Ar klausaisi manęs? Mėginu išgelbėti tau gyvybę.

– Kas jūsų to prašė? – Jis pašoko nuo kėdės. Sargybiniai metėsi pirmyn. – Kodėl nepaliekate manęs ramybėje? – klykė jis ant Dereko. Sargybinių vedamas šalin, kiek galėdamas priešinosi.

Derekas priblokštas segė savo portfelį, kai priėjo šerifo padėjėjas ir įteikė standartinį voką.

– Vienas vyras paprašė jums perduoti. Sakė, žinosite, kas tai ir nuo ko.

Kai Derekas pasirodė, Dodžas stovėjo kontoros pastato šešėlyje ir rūkė. Nužiūrėjo Dereką tokia pat kritiška akimi, kaip ir Marlena, tačiau neužsiminė apie nekokią išvaizdą. Prieš įeidamas į pastatą, įbedė cigaretę į augalo vazoną prie durų. Lifte jie buvo vieni.

– Džeisonas Konoras yra nusprendęs ir pasiryžęs gauti mirties nuosprendį.

– Avigalvis.

– Vakar vakare Kreitonas Vileris užmušė Magę.

Dodžas staigiai į jį pažiūrėjo.

Derekas nepagailėjo jam siaubingų smulkmenų, kaip tik jas dėstė, kai jie įėjo į savo biurą ir nužingsniavo į jo kabinetą koridoriaus gale.

– Tas močkrušys kalės vaikas, – sumurmėjo Dodžas.

– Aš tai girdėjau, – pasakė Marlena.

– Nubauskite.

Nubauskite buvo mėgstamas Dodžo posakis – jo mėgstamas „švarus“ posakis.

Marlena pasivėdavo ranka sau prieš veidą, vaikydama rūkalų tvaiką, ir įteikė Derekui pluoštelį atmintinių.

– Čia nieko skubaus. Darbuotojai dalyvaus šimtu procentų, ir aš juos įspėjau, kad būtų nusiteikę darbui. – Tada jau švelniau pridūrė: – Skambino veterinaras ir sakė laukiantis jūsų nurodymų, ką daryti su palaikais.

Derekas linktelėjo ir žengė į savo kabinetą. Dodžas eidamas iš paskos paklausė:

– Ką ruošiatės daryti?

– Kremuoti.

– Gal verčiau palaukti dieną ar dvi, – patarė Dodžas. – Policija gali nutarti dar kartą apžiūrėti kūną.

Derekas prunkštelėjo.

– Prieš eidamas į teismą, paskambinau į antros zonos būstinę. Naujokai, kurie buvo atvykę į namus, šįryt nedirbo, tačiau pasikalbėjau su jų viršininku. Jie užpildė protokolą. Man davė bylos numerį ir patikino, kad vyksta tyrimas ir kad susisieks su manimi, jeigu turės ką pranešti.

– Tačiau nuo to jums neatėmė žado.

– Ne.

– Iš kur žinote, kad tai jis? – Dodžas atsisėdo į vieną iš krėslų priešais Dereko stalą.

Iš švarko kišenės Derekas ištraukė voką, kurį buvo gavęs teismo salėje, ir ištiesė savo tyrėjui. Šis smalsiai pažiūrėjo, tada atvėrė, ištraukė vienintelį lapelį ir perskaitė dvi spausdintas eilutes.

Kaip šitas šlapias darbelis? Maiklas Daglasas. „Tobula žmogžudystė".

Tada pasižiūrėjo į Dereką.

– *Šlapias darbelis* reiškia, kad turi susikruvinti rankas. Bet ką bendra su tuo turi Maiklas Daglasas? Ar aš ką nors praleidau?

– Kreitonas Vileris yra vaikštanti kino enciklopedija. Istorikas. Ką jis padarė Magei...

– „Krikštatėvis".

– Taip.

– Jėzau.

– Taip.

Dodžas įkišo lapelį atgal į voką ir pastūmė per stalą Derekui.

– Pristatysite jį policijai kaip įkaltį?

– Labai daug iš to naudos.

– Ypač po to, kai mes jį lietėme.

– Bet kuriuo atveju jie veikiausiai tuo nesusidomėtų, tačiau vis tiek ruošiuosi pareikalauti, kad nusiųstų į kriminalinių tyrimų laboratoriją miesto centre.

Dodžas išsiviepė.

– Kriminalistai iki ausų paskendę darbe tirdami žmonių nužudymus.

– Neturiu vilties, kad kas nors iš to išeis.

– Kodėl tas kalės vaikas Vileris jums tai padarė? Kad atsisakėte jam atstovauti?

Derekas atsisėdo į savo krėslą ir keletą kartų pasisukiojo, stebėdamas savo netvarkingą tyrėją. Knisosi atmintyje, širdyje, sieloje ir nerado jokios priežasties, kodėl turėtų juo nepasitikėti.

– Dodžai, noriu jums kai ką papasakoti.

– Sprendžiant iš tono, po to turėsite mane nudobti. Nuoširdžiai sakau, geriau man to nežinoti.

Derekas liūdnai nusišypsojo, tada pradėjo nuo pat pradžių, nuo skrydžio iš Prancūzijos, ir papasakojo Dodžui viską, baigiant Džulės teorija, kad Kreitonas susikeitė žmogžudystėmis su kažkuo, veikiausiai su vyru, įvardytu kaip Bilis Djukas.

Kai baigė, stojo tyla. Galiausiai Dodžas pasakė:

– Man reikia parūkyti.

– Niekur neisite, kol aš negausiu kokio nors patarimo.

– Jūs čia smegenys, advokate. Jums moka didelius pinigus už tai, kad trauktumėte žmones iš bėdų.

Derekas priėmė senio zirzimą kaip norą pavilkinti laiką. Šiam reikėjo laiko sugromuliuoti visam tam, ką išgirdo. Duodamas laiko, Derekas atsistojo ir nuėjo prie lango. Žiūrėdamas laukan, pavydėjo žmonėms, besigrumdantiems automobilių spūstyje, skubantiems į susitikimus, lakstantiems su pavedimais, paskendusiems kasdieniuose rūpesčiuose, – tiesiog gyvenantiems normaliu ritmu.

Žodis „normalu“ dingo iš jo supratimo tą pačią akimirką, kai pažiūrėjo Džulei Rutledž į akis. Vienu atžvilgiu ji buvo teisi: tai per ją atsidūrė šiame jovale. Jeigu ne ji, Magė tebebūtų gyva. Kita vertus, jeigu ne ji, jis dabar gintų Kreitoną Vilerį, ir vimdė vien nuo minties, kad turėtų būti šito iškrypėlio advokatas. Jis gali lydėti iki pat mirties bausmės tokį netikšą kaip Džeisonas

Konoras. Tačiau Kreitono Vilerio negins net gavusio baudą už tai, kad perėjo per gatvę neleistinoje vietoje.

Tarsi skaitydamas jo mintis, Dodžas prakalbo.

– Nesvarbu, kas bus toliau, tas Kreitonas Vileris yra toks subinė, kad jį reikia pamokyti. Pažįstu keletą vyrukų. Už dėžę šalto budvaizerio ir šimtą baksų...

– Dodžai.

– Aš rimtai.

Derekas sukikeno.

– Žinau, kad rimtai. Ir patikėkit, tai labai gundo. Tačiau aš mieliau sugriaučiau jam gyvenimą, o ne nutraukčiau.

– Vien dėl Magės – o gal manote, kad ta mergšė Rutledž yra teisi ir už Polo Vilerio nužudymo stovi Kreitonas?

Derekas praleido pro ausis, kad Dodžas pavadino Džulę mergše.

– Esu linkęs tikėti, kad ji kažką užčiuopė. Pažiūrėjau gerą gabalą to Hičkoko filmo. Tas piktadarys klaikiai primena Kreitoną. Žavus. Išvaizdus ir iškalbus. Turtingas.

– Ir psichopatas, – pridūrė Dodžas. – Ir aš mačiau tą filmą. Labai seniai. Mano pirmoji žmona – o gal jau antroji – išspyrė mane iš namų. Porą naktų turėjau glaustis motelyje, kol ji atvėso. Viename iš tų kino teatrų, kurie rodo senus filmus, kaip tik vyko Hičkoko filmų festivalis, o mano kambaryje nebuvo kabelinės televizijos, tad nuėjau ir pažiūrėjau visus jo filmus.

Jis stabtelėjo ir mąsliai pasikasė žandą.

– Galiu suprasti, kur merguželė lenkia, – jis pakvaišęs dėl filmų ir visa kita. Jeigu galėjo taip padaryti Magei, vadinasi, yra tikras velnias.

Derekas nusisuko nuo lango žinodamas: šituo vyriškio pastabos nesibaigs.

– Tačiau kas?

– Nieko. – Dodžas plekšnojo per kišenes, ieškodamas nesamos cigaretės.

– Nagi pirmyn. Kas?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Kažkas yra toks piktas ant kažko kito, kad nudobia jo šunį. Dažnai taip atsitinka.

– Manote, kad tai ir viskas? Kreitonas nirto, kad aš atsisakiau būti jo advokatas, todėl įlindo į mano namą ir nupjovė mano šuniui galvą. Viskas į tai susiveda?

– Nežinau, – atsakė Dodžas tokiu pat irzliu balsu, kaip ir Derekas. – Tiesiog sakau.

– Ką iš tikrųjų sakote? – Derekas grįžo prie savo stalo ir atsisėdo, ir nors Dodžas suko akis į šalį, išlaukė, kol šis pažiūrėjo tiesiai į jį. – Darote prielaidą, kad jeigu Džulė Rutledž vieną kartą manimi manipuliavo, gali tai daryti ir antrą?

– Aš tik sakau, – sušnopavo Dodžas, – kad pats patikimiausias būdas moteriai pasiekti, ko nori, – pasinaudoti tuo, be ko mes, vargšai suskretėliai, negalime. Taip irgi visą laiką atsitinka.

– Tačiau ji tuo nesinaudoja. Neleidžia man net prisiliesti. Nuo pat išlipimo iš lėktuvo.

– Bet jūs to norite.

Dabar Derekas suko akis.

– Ir ji žino, kad norite.

Derekas neatsakė.

– Ir kuo ilgiau ji neprisileidžia, tuo labiau norite, ir kuo labiau norite, tuo aklesnis esate. Pats žinote, kad yra tiesioginė koreliacija tarp kietos birkos ir aklo kvailumo.

Derekas taip staigiai pašoko, kad net krėslas ėmė suktis.

– Gerai, tarkim, jūs teisus. Kaip ir policija, manote, kad ji suorganizavo Polo Vilerio nužudymą ir dabar mėgina suversti kaltę Kreitonui. – Jis atsirėmė į krėslo atlošą ir persisvėręs per jį tęsė: – Ji mylėjo tą vyrą, Dodžai. Kuriems galams jai trokšti jo mirties?

– Velnias, aš nežinau. Ir nesakau, kad būtent šitaip yra. Tiesiog noriu, kad neatmestumėte ir tokios galimybės. Turite pripažinti, kad yra keletas kabliukų prieš ją. Sanfordas ir Kimbal ne kvailiai. Priešingai, jie abu geri. O kartu – velniškai geri. Jie nesižvalgytų į ją, jeigu nejaustų, kad kažkas čia nesueina. Jūs

pats sakėte nematęs, kad kas nors būtų ne taip jos namuose. Tiesiog patikėjote jos žodžiais, kad Kreitonas Vileris įsilaužė ir perstumdė jos daiktus, kad ją gąsdino garaže.

– Ji nenužudė Magės. Aš buvau su ja.

– Sakėte, kad užtrukote grįždamas namo ir kad išsiskiriant ji praktiškai spjovė į jus.

– Ji tikrai nenužudė Magės.

Dodžas atsitraukė.

– Gal ir ne. Bet kitkas? – Jis stabtelėjo dar kartą švokščiančiai atsikvėpti. – Tiesiog neatmeskite galimybės, kad ji nėra tokia skaisčiausia lelija, kaip jums norėtųsi. Žiūrėkite į ją objektyviai, kol neįsipainiojote į ką nors tokio, kas sugriaus jūsų karjerą, reputaciją ir gyvenimą. Jūs pernelyg protingas, kad viską mestumėte dėl vieno užpakalio.

Derekas dėbsojo į jį.

– Pūskite akis, nirškite ant manęs – tai nekeičia tiesos, kurią jums sakau. Beje, pats prašėte, – pridūrė Dodžas lyg gindamasis. Caktelėjo liežuviu ir sumurmėjo pats sau kažką panosėje. – Aš žinau, ką kalbu, advokate. Moterys apmaus jus greičiau ir baisiau negu bet kas. Turiu didžiulę asmeninę patirtį, kad tai įrodyčiau. Kai kokia prie tavęs prisikabina... – Jis pažiūrėjo į Dereką ir liūdnai papurtė galvą.

Dereko priešiška poza šiek tiek sušvelnėjo, ir jis grįžo prie stalo. Niekada nesijautė toks pavargęs – tiesiog sudribo į krėslą. Žinojo, kad tik jo labui Dodžas taip tiesiai viską rėžia. Žiūrėdamas į jį, niūriai paklausė:

– Ką jūs patariate?

– Pasitraukite nuo šito.

Derekas dar kurį laiką dėbsojo į jį.

– Aišku. – Dodžas atsiduso ir vėl paplekšnojo per kišenes. – Nemaniau, kad ryšitės, bet drįsau to tikėtis.

– Ar Džulė sugalvojo visą tą įmantrų reikalą, ar Kreitonas surezgė planą, kaip nužudyti Polą Vilerį – paslapties raktą laiko vyras, kuris iš tikrųjų tai padarė.

– Tas Bilis Djukas?

– Kol kas tai geriausias ėjimas. Dodžai, ar galite jį surasti?

Vietoj atsakymo tyrėjas atsistojo ir pasuko link durų.

– Dar kai kas.

Dodžas atsigręžė.

– Gal galite išsiaiškinti, ar Kreitonas Vileris buvo nepilnamečių įskaitoje?

Dodžas susiraukė.

– Ar ne per daug norite?

– Neįmanoma?

– Na, Mozė perskyrė Negyvąją jūrą.

– Raudonąją jūrą. Ar pabandysite?

Dodžas vėl pasuko prie durų, bet Derekas vėl jį sustabdė. Vyras susiraukė:

– Man tikrai reikia užrūkyti.

– Dėl Džulės. Dodžai, jūs iškėlėte keletą svarių klausimų. Ačiū už pastangas.

Tyrėjas atrodė pamalonintas.

– Velnias. Ne mano darbas jus mokyti. Ir aš galiu dėl jos žiauriai klysti. Tikiuosi, kad taip ir yra. Bet ką mirtinai aiškiai žinau...

– Taip?

– Kad ji labai jau giliai jums įstrigusi.

Kai Džulė tą rytą atvyko į galeriją, užpakaliniame kambarėlyje jos su Kete surengė trumpą susitaikymo ceremoniją. Ketė jos jau laukė. Vos Džulė peržengė slenkstį, ji vėl puolė atsiprašinėti.

– Vakar sakiau, kad nereikia atsiprašinėti nei aiškintis, – pasakė Džulė. – Dėl to, ką žinojai, turėjai eiti į policiją. Teisingai padarei.

Jos apsikabino, tada Ketė nuėjo į pagrindinę salę prižiūrėti paveikslų, o Džulė sėdo prie kelias dienas neliestų popierių. Pirmą kartą skambutis sučirškė pusę dvyliktos. Ketė buvo užsiėmusi su lankytojais, todėl po antro signalo Džulė pakėlė telefoną.

– „Pas Žaną“.

Tyla. Buvo beveik tikra, kad skambintojas vis dar vietoje, bet kai po antro „alio“ nieko nepasakė, ji padėjo ragelį.

Po dviejų valandų pasikartojo tas pats. Šįkart prieš padėdama Džulė tik kartą pasakė „alio“.

Trečią kartą paskambino prieš pat užsidarant. Ketė pasirašinėjo kvitą UPS siuntų išvežiotojui, tad Džulė vėl atsiliepė.

– „Pas Žaną“.

Praėjus vos kelioms sekundėms po tos nusibodusios tylos, ji sumurmėjo: „Neturit ką veikti“, ir padėjo ragelį.

– Kas čia buvo?

– Dūsautojas.

Ketė padėjo ant Džulės stalo paketą, už kurį ką tik pasirašė.

– Prieš jums atvykstant, šįryt jis dukart skambino.

– Nieko nesakei.

– Pirmą kartą pamaniau, gal sumaišė numerį. Antrą kartą tiesiog padėjau ragelį ir daugiau apie tai nebegalvojau. Iki dabar.

Džulė mėgino surasti skambinusiojo numerį. „Asmeninis numeris.“

Ketė aiškiai neteikė reikšmės tiems skambučiams, tik tiek, kad jie erzino.

– Jis praras drąsą ir dings, – pasakė rinkdamasi daiktus išeiti. – Džule, kodėl mums nenuėjus išgerti? Gal kur ir užkąstume.

– Ačiū, bet prieš eidama noriu čia pabaigti.

– Gerai, tada iki rytojaus. – Ketė prieraišiai palietė jos petį ir išėjo pro užpakalines duris.

Džulė pažiūrėjo į sieninį laikrodį ir įsijungė nediduką televizorių ant stalo. Jau rodė ankstyvąsias žinias. Žiūrėjo visą pusvalandį, bet nesulaukė jokių užuominų apie Polo nužudymą ar Bilio Djuko paieškas. Ir pati nežinojo, jausti palengvėjimą ar nepasitenkinimą.

Laukė, kad detektyvai šiandien pasirodys ir užpuls ją su tuo, ką vakar Ketė jiems pripasakojo apie galerijoje apsilankiusį vyrą. Paprašė Nedą Fultoną būti pasiruošusį, jeigu prireiks. Tačiau iš policijos nebuvo jokios žinios.

Šiurpo vien nuo minties, kiek laiko jie sugaiš, mėgindami susieti ją su žmogumi, kurio ji nepažįsta. Tačiau jos rankos surištos. Vienintelis būdas pasakyti jiems, kad baigtų bergždžias nesamo ryšio paieškas, – išduoti jai papasakojusį Dereką.

Derekas.

Šiandien jis nedavė jokios žinios. Nieko stebėtino, tačiau ji ir vėl nežinojo, jausti dėl to palengvėjimą ar nepasitenkinimą. Eidama prie pagrindinių durų patikrinti, ar jos užsklęstos, turėjo pripažinti, kad labiau yra nepatenkinta.

Pyktį, kurį vakar naktį jautė dėl jo verčiančių susidrovėti žodžių, pakeitė nusivylimas, kai šįryt atsikėlusi pamatė, kad jis išėjo nieko nepasakęs, nepalikęs žinutės. Net lovą paklojo, viską paliko taip, tarsi jo čia nė būti nebuvo.

Grįždama į saugyklą stabtelėjo atvirame salono tarpduryje ir įsivaizdavo, kad jeigu labai giliai įkvėptų, dar sugautų jo skutimosi putų kvapą. Vien apie tai pagalvojusi žengtelėjo į kambarį. Ilgesingai priėjo prie nuogo žmogaus paveikslo, kuris jam taip nepatiko, ir šyptelėjo prisiminusi, kaip jis paklausė, ar koks nors sveiko proto žmogus gali mokėti už jį didelius pinigus.

Pasirodydamas tą dieną galerijoje, ją visiškai išmušė iš vėžių. Buvo paskutinis žmogus žemėje, kurį tikėjosi ar norėjo pamatyti. Ir vis dėlto troško dar kartą jį išvysti. Viską prisiminė – jo stovėseną, rankų išlinkimą, poilgius plaukus, vos įžiūrimą randą ant smakro. Buvo peržiūrėjusi tiek jo nuotraukų, kad dar prieš susitinkant lėktuve tos visos jo išorės žymės jai atrodė pažįstamos.

Galiu nupirkti popietinio gėrimo? Jis pražydo beveik nuodėminga šypsena, kurią prisiminus net dabar sutraukia papilvę. Gailiai šyptelėjusi, ji sušnibždėjo:

– Jūs pirmu žodžiu mane paėmėte.

– „Džeris Magvairas“.

Jos širdis nusirito į kulnus. Žioptelėjusi iš išgąsčio, žaibiškai atsigręžė. Atvirame tarpduryje stovėjo Kreitonas. Atsainiai atsirėmęs į durų staktą, kulkšnys sukryžiuotos, veide sardoniška išraiška.

– Ar jus jaudina šis kūningas ponas mažyčiu pimpaliuku? – Tuomet lipšniau: – O gal užtikau svajojant apie tą saldainiuką advokatą?

Suprasdama, kad neturi teisės parodyti nei baimės, nei pasibjaurėjimo, ji pasistengė, kad klausimas nuskambėtų reikliai.

– Ko norite, Kreitonai?

– Džule, Džule. Jaučiu priešiškumą. Kadangi jūs buvote praktiškai mano tetulė, pamaniau, sustosiu pravažiuodamas pažiūrėti, kaip laikotės.

– Kaip laikausi, galėjote paklausti, kai šiandien skambinote.

– Skambinau?

– Gana kvaila, Kreitonai, ir jums nedera žaisti to telefoninio žaidimo. Nupjauti galvą bejėgiam gyvuliui tinka labiau.

– Neturiu supratimo, apie ką kalbate. Nei užuominos apie telefoninį žaidimą, nei apie galvos nupjovimą. – Jis sulptelėjo lūpomis. – Nuoširdžiai, Džule.

Jai darėsi sunku kvėpuoti. Pasišlykštėjimas tiesiog dusino, ir tai jai suteikė drąsos.

– Galerija uždaryta. Jūs trukdote. Prašau išeiti. Jeigu neišeisite, skambinsiu policijai.

Jis paėmė nuo kokteilių staliuko bevielį telefoną ir ištiesė.

– Skambinkite. Bus tikrai įdomi scena. Jūs, aš, du detektyvai, kurie jau įtarinėja jus, jaukiai įsitaisome jūsų mažučiame salone. Aš jiems pasakoju, kaip pasikvietėte mane, kad dabar, kai dėdė Polas pašalintas iš kelio, pasiimtumėte tai, ko negavote aną vakarą name prie baseino.

– Jie niekada tuo nepatikės. Derekas nepatikėjo.

Jis pakėlė vieną antakį.

– Derekas nepatikėjo?

– Aš jam papasakojau tiesą.

– Jis iškėlė tą klausimą?

Ji nieko neatsakė, ir jo veide lėtai išplito šypsena.

– Faktas, kad jis to paklausė, verčia mane tikėti, kad jis abejoja jūsų versija. Tačiau nepraraskite vilties. Gal su detektyvais

geriau seksis. – Jis pasiūbavo telefoną. – Norite, kad aš už jus paskambinčiau?

Ji pastūmė jį į šoną ir išėjo pro duris.

– Jeigu jūs neinate, išeisiu aš.

Ji nužingsniavo koridoriumi saugyklos link, tiesi, nenorėdama parodyti, kad širdis iš baimės seniai kulnuose. Po to, ką padarė Magei, nebelieka abejonių, kokiems žiaurumams jis gali ryžtis.

Jis griebė ją už alkūnės, bloškė prie sienos ir prispaudė visu kūnu, pirštais surakino gerklę.

– Gal jums patiko dulkintis su dėde Polu. Būna ir keistesnių dalykų. Spėju, kad dar labiau patinka dulkintis su tuo drąsiu ir šauniu Dereku Mičeliu. Tačiau esu tikras, kad labiausiai norite dulkintis su manimi. – Jis dar labiau prisispaudė prie jos. Ji bandė išsilaisvinti, tačiau veltui – jo veidas pražydo pergalinga šypsena, nuo kurios jai oda nuėjo pagaugais.

– Paleiskit.

– Jums patinka jaukti man gyvenimą, ar ne, Džule? Hm. Manote, kad galite su manimi taip elgtis, nes persiviliojote į savo pusę tą advokatą? Galvokite dar kartą.

– Įspėju jus, Kreitonai.

– Dėl ko? Ką ruošiatės daryti? – Pirštai tvirčiau suspaudė jai kaklą. – Širdele, jūs smarkiai iššokote iš savo lygos ir, deja, esate per išdidi ir per kvaila tai suprasti. Grįžkite atgal, kol jūsų miela švelni oda tebėra sveika.

Jis staigiai ją paleido ir šyptelėjo, kai ji gindamasi susigūžė.

– Nesakau, kad nenorėčiau perbraukti liežuviu per kiekvieną tos malonios odos centimetrą. *Aš visados norėjau tai padaryti.* Robertas Patrikas, „Fakultetas“. Man visą laiką knietėjo suvokti, kokiais burtais buvote taip apžavėjusi mano dėdę. Tačiau, deja, brangioji Džule, tą geidulingą tyrinėjimą turėsime atidėti kitam kartui. Šįvakar einu į pasimatymą.

Pasakė ir nužingsniavo į galinį kambarį. Eidamas pro jos stalą, stabtelėjo ir pažiūrėjo į paketą.

– Neužmirškite atplėšti siuntinio.

Išėjo pro užpakalines duris ir garsiai užtrenkė. Džulė taip ir liko susirietusi prie sienos, kojos taip drebėjo, kad vos nesusmuko.

Galų gale pasilaikydama sienos nuslinko į galinį kambarį. Nusvirduliavo iki durų, pro kurias jis išėjo, užrakino, tada apsisuko ir garsiai alsuodama per burną į jas atsirėmė.

Suklupo prie stalo ir uždėjo ranką ant telefono, tačiau persigalvojo ir nepakėlė. Kreitonas nebūtų čia atėjęs, jeigu nebūtų tikras, kad valdo situaciją, gali pakreipti ją savo naudai, o jai pakenkti. Veikiausiai tikisi, kad ji praneš apie šį įvykį detektyvams, tada jis galės persukti jos žodžius taip, kad ji atrodytų juokinga arba kalta.

Žvilgsnis užkliuvo už paketo ant stalo.

Iš užrašų nebuvo visai aišku, nuo ko jis. Neatrodė pavojingas, bet jai nepatiko Kreitono, rodos, nekalta užuomina.

Galvoje sukosi vaizdai iš filmų, kaip eilinėse dėžėse žmonės randa baisių dalykų.

Galerijoje nesigirdėjo nė garso, tik jos širdis dunksėjo, kai atitraukė viršutinį stalčių ir išėmė popieriaus rėžtuką. Stumtelėjo mygtuką, kad išlįstų aštri geležtė, ir vienu ilgu rėžiu perpjovė užklijavimo juostą, jausdamasi taip, tarsi skalpeliu brauktų per odą. Greitai brūkštelėjo per juostą dėžės galuose, tada padėjo rėžtuką į šalį.

Pirštai buvo tokie šalti, kad vos juto kartoną, kai pirma atvožė vieną dangčio sparną, paskui kitą. Viduje buvo žalio putplasčio gabaliukai. Įprastas pakavimo kamšalas. Visiškai nepavojingas.

Ištiesė rankas, tada staiga sugniaužė į kumščius ir atitraukė. Keletą kartų giliai įkvėpė ir pasistengė nusiraminti. Nenorėdama pasiduoti šiam niokojančiam jausmui, vėl ištiesė rankas prie dėžės. Keletas sekundžių juodos baimės, ir panėrė rankas į besvorę masę. Šimtai žalių gabaliukų šoktelėjo iš po rankų, ant stalo, ant grindų. Nekreipdama į juos dėmesio, čiuopė gilyn.

Galiausiai užčiuopė daiktą, įvyniotą į pūslinę plėvelę.

Čiupo abiem rankomis ir ištraukė.

Iškart atpažinusi, kas tai, tyliai aiktelėjo. Keliai sulinko, ir ji susmuko ant grindų, visas kūnas nevaldomai drebėjo. Tada ėmė raudoti.

Tai buvo pūsto stiklo dubuo, kurį ji specialiai užsakė klientui. Tik tiek.

Susmukusi atgauti kvapo, pažiūrėjo į duris, pro kurias išėjo Kreitonas.

Pasirodė, kad girdi piktdžiugišką jo juoką.

20 skyrius

Dereko biuras šiuo metu turėjo keliolika nagrinėjamų bylų. Triskart tiek laukė sprendimo. Į visas buvo gerai įsigilinęs ir galėjo reikalui esant imtis net tų, kurioms teisme atstovavo kitas biuro teisininkas.

Po ilgo darbuotojų susirinkimo jis dar daugiau žinojo apie bylas bei jų eigą. Tačiau kai atsiliepė į mobiliojo skambutį ir Dodžas pasakė: „Aš jį radau“, jam nereikėjo perklausti, ką tyrėjas turi omenyje.

– Kur?

– Apšnerkštame motelyje kelyje į oro uostą.

– Kaip suradote?

– Suradau mokamą šnipelį, kuris dažnai būna gretimame bare. Jis kirkina tokią korėjietę merguželę, valdančią motelį, tad smaksojo tenai. Kai parodė jai Bilio Djuko nuotraukas, ta sujudo. Jis paskambino man, ir aš nuvykau pats pamatyti tos ponios. Kai patepiau jai delną, prisipažino atpažinusi Bilį Djuką per televiziją. Pasirodo, jis jau beveik mėnesį nuomojasi kambarį, tačiau ne savo vardu.

– Kodėl nepranešė apie jį?

– Ji nelegalė. Turėjau duoti dar porą šimtų, kad visai neišskystų – iš baimės, kad gali deportuoti.

Dodžas stabtelėjo atsikvėpti.

– Manau, kad mano šnipelis gali užmiršti apie flirtą su ja, bet vis dėlto aš suradau Bilį Djuką. Norite, kad pasibelsčiau į jo duris ir pasakyčiau „labas“?

– Ne. Mes ruošiamės paskambinti Sanfordui ir Kimbal.

– Tikrai? – paklausė Dodžas, bet iš balso jautėsi, kad tuo netiki.

– Ką Bilis Djukas vairuoja?

– Korėjietė dievažijasi, kad nežino.

– Jeigu jis išeis, sekite, bet iškart duokit man žinią. Nenuleiskite akių nuo jo kambario.

Derekas atsijungė ir paprašė Marlenos sujungti jį su Sanfordu arba Kimbal.

– Kad ir katras atsilieptų, pasakyk, kad skubu.

Laukdamas svarstė, gal paskambinti Džulei, tačiau Dodžo patarimas būti atsargiam sulaikė. Jeigu ji sakė tiesą, greitai sužinos, kad Bilis Djukas sučiuptas. Jeigu melavo ir Djukas buvo jos bendrininkas, Derekas nusižengtų įstatymui, pranešdamas jai, kad anas bus sulaikytas.

Bent kol kas jis lieka sąžiningas.

Važiuodama namo, Džulė vis dar drebėjo. Netikėtas Kreitono apsilankymas galerijoje ją visiškai išmušė iš vėžių. Nemalonu, bet tai tiesa: jis gali ją gąsdinti. Sužaidė vieną tų savo nesveiko proto žaidimų – ir ji užkibo. Privertė ją bijoti atidaryti net paprasčiausią siuntinį.

Vos įvažiavusi į garažą, nuotolinio valdymo pulteliu nuleido vartus. Tačiau ir saugiai užsidarius garaže baimė nesumažėjo. Prisiminusi, kaip Kreitono pirštai gniaužė gerklę, kaip agresyviai jis visu kūnu spaudėsi prie jos, padėjo rankas ant vairo ir sunkiai atsidususi paguldė ant jų galvą.

Pastaruoju metu jis tampa fiziškai agresyvesnis – lauke prie baro, dabar galerijoje. Ar tai reiškia, kad jo psichozė stiprėja?

Garaže tebesilaikė dienos karštis. Netrukus visa jos oda pasidarė lipni nuo prakaito, bet ji vis tiek drebėjo, baimindamasi Kreitono. Sąmokslas nužudyti Polą pradėtas, tačiau nebaigtas. Tuo buvo beveik tikra. Ir jinai kelia jam kažkokią grėsmę, kitaip negrasintų, nelieptų pasitraukti. Kažkas bręsta. Tačiau kas? Ji

net nežino, kokį nusikaltimą jis planuoja, kas turi būti auka, tai kaip gali sutrukdyti?

Pagaliau karštis išginė iš mašinos.

Po įsilaužimo ji ėmė ypač kruopščiai rakinti visas duris, taip pat ir tas iš garažo į virtuvę. Dabar jas atrakino.

Nors sugedęs judesio daviklis ir nebuvo pataisytas, vėl ėmė skrupulingai jungti signalizaciją, net kai trumpam išeidavo pasportuoti. Ir būdama namie laikydavo įjungtą.

Tad kai pastūmė virtuvės duris, tikėjosi išgirsti suveikusios signalizacijos pypsnius. Kai jų nepasigirdo, tai išgąsdino labiau, negu kad būtų ėmusi spiegti sirena. Tyla buvo grėsminga ir bauginanti.

Širdis ėmė pašėlusiai daužytis. Prakaito lašeliai virto čiurkšlėmis, ir ji akimirksniu peršlapo, adrenalinas plūstelėjo į kraują. Vos įstengė kvėpuoti. Mintys ėmė karštligiškai suktis, tačiau prisivertė mąstyti racionaliai, o ne pulti į paniką. Dar ne.

Ar galėjo tarnaitė išeidama užmiršti įjungti?

Ne. Šiandien tarnaitė nebuvo atėjusi. Po tokio kruopštaus vakarykščio valymo šiandien nebuvo reikalo.

O gal pati šįryt užmiršo įjungti? Atmintyje perkratė visus savo veiksmus ir galėjo prisiekti, kad paskutinis jos veiksmas prieš užrakinant duris – įjungta signalizacija.

Tyliai padėjo rankinę ant virtuvės stalo ir nusiavė batus. Basomis nutipeno prie darbastalio ir iš medinio stovo išsitraukė mėsos peilį. Jis buvo ilgais dantytais ašmenimis, bet būtų pasijutusi kur kas geriau, jeigu rankoje būtų pistoletas, kurį vėl buvo pritaisiusi po lova. Nusėlino iki durų ir įsiklausė.

Name buvo tylu kaip kape, tik jos širdis būgnijo.

Praėjo penkios minutės, o ji tebestovėjo visa įsitempusi, nekrusteldama, tad raumenys ėmė virpėti. Prisivertė atsipalaiduoti. Gal ji vėl pasiduoda Kreitono proto žaidimams?

Ar tikrai šįryt įjungė signalizaciją? Buvo pikta ant Dereko, pirmiausia dėl to, ką pasakė praėjusią naktį, – *jūs geidėte*, – paskui kad išėjo neatsiprašęs, nepasakęs nė žodžio. Gali būti – vei-

kiausiai taip ir yra, – kad bandomas atgaivinti įprotis įjungti signalizaciją visai išgaravo iš galvos, nes buvo persiėmusi mintimis apie jį.

Vis dėlto eidama per kambarius ir ieškodama įsilaužimo pėdsakų, laikė peilį atkišusi į priekį. Niekas nepaliesta. Apžiūrėjusi gyvenamąsias patalpas, atsargiai nužvelgė koridorių, vedantį į miegamuosius. Vėl stabtelėjo pasiklausyti, tačiau nieko neišgirdo.

Pirštų galiukais priėjo svečių miegamąjį. Lova tebebuvo tokia, kokią paliko Derekas. Durys į vonią atviros. Kol nepradėjo dvejoti, nucipeno per kambarį. Vonia tokia pat kaip visada – paruošta svečiui. Kainavo daug nervų patikrinti spintą, ir jautėsi kvailai, kai teatrališkai atplėšė duris. Spinta buvo tuščia, tik pora pakabų ant skersinio ir antklodė ant lentynos. Ir paskutinė kvailystė – krito ant visų keturių ir žvilgtelėjo po lova.

Vėl atsistojusi papurtė galvą ir grįžo į koridorių. Durys į jos miegamąjį buvo atviros.

Buvo likę vos keletas žingsnių, kai jis iššoko iš tamsos. Pasirodė kaip monstras vaiduoklių name. Staigiai. Kažkaip nedarniai.

Džulė buvo pasiruošusi išgąsčiui. Ir vis tiek suspiegė.

Kai Derekas atvyko į kepsninę kitapus prospekto priešais „Trijų pušų“ motelį, Dodžas sėdėjo prie baro atsisukęs į langą, pro kurį matėsi motelis ir gretimi namai. Derekas atsisėdo ant kėdės šalia ir pastūmė į šoną lėkštę su apgraužtais kaulais ir stingstančiu padažu.

– Šonkauliai visai neblogi, – pasakė Dodžas.

– Nenoriu.

Restorano darbuotojai nešiojo keptos mėsos lėkštes ir kitokius patiekalus kokiam tuzinui pietaujančiųjų, tačiau nei padavėjai, nei jų klientai neįtarė, kad policija stebi apylinkes.

Nuleidęs balsą Derekas pasakė:

– Kvartalo gale mačiau dvi patrulines mašinas.

– Ir kitam gale pastatė vieną. Ir dar dvi gatvėje už motelio. Ir tie paprastais drabužiais.

Dodžas kryptelėjo galvą, Derekas irgi pažiūrėjo į tą pusę. Priešais barą stovėjo neišvaizdus sedanas. Neoninės iškabos šviesoje Derekas įžiūrėjo dvi figūras, vyrą už vairo ir moterį keleivio sėdynėje.

– Ji nutekindavo man informaciją.

– Nutekindavo?

– Mes turėjome susitarimą.

– Kokios rūšies susitarimą?

– Susitarimą. Bet jis išsikvėpė. Jeigu kalbėsimės su ja, neprasižiokit, kad ką nutuokiate.

– Tylėsiu kaip žuvis.

Pokalbį nutraukė Sanfordo ir Kimbal pasirodymas. Derekas su Dodžu stebėjo detektyvus, sustojusius priešais motelio priimamąjį. Kimbal išlipo iš mašinos ir užėjo vidun. Vaizdas buvo toks, tarsi žiūrėtum į apvalų akvariumą su auksinėmis žuvelėmis. Ji cinktelėjo skambutį ant stalo. Korėjietė praskyrė karoliukų virveles, atstojančias užuolaidą į užpakalinį kambarį, ir prisiartino prie Kimbal. Šioji kyštelėjo ženklelį.

Derekas paaiškino Dodžui:

– Dalis mano sandorio su Sanfordu. Jeigu ji bendradarbiaus ir duos Kimbal raktą, jie nepraneš apie ją migracijos tarnybai.

– Jūs tuo tikite?

– Veikiausiai ne.

Praėjo vos minutė, ir Kimbal pasirodė mojuodama kambario raktu. Sanfordas paliko nepažymėtą mašiną ten, kur pastatė. Nuėjo su Kimbal pro kambarių eilę langais į gatvę, pasuko už kampo ir toliau ėjo palei ilgą estakadinio geležinkelio atramą, tai apšviečiami iš viršaus sklindančios geltonos šviesos, tai panirdami į tamsos lopus.

Kai liko keletas metrų iki paskutinio kambario, pasidarė atsargesni, galiausiai atsistojo abipus durų. Sanfordas pabarbeno į jas tarnybinio ginklo vamzdžiu. Nieko neatsitiko. Jis kažką pasakė, tada vėl pabarbeno. Kai vėl niekas neatsakė, linktelėjo

galva Kimbal, ši pasilenkė ir įkišo raktą į spyną. Tada ėmė veikti greitai, atlapojo duris ir įsiveržė į vidų.

Du neuniformuoti pareigūnai šoko iš savo mašinos ir ištraukę pistoletus nubėgo kambario link.

– Eime. – Derekas išlėkė pro kepsninės duris. Lengvai nuskuodė per prospektą, o Dodžas kitapus gatvės jau atrodė uždusęs. Neatsiliko nuo Dereko, bet pūškavo kaip garvežys.

Buvo jau beveik pasiekę kambarį, kai iš jo išniro tie neuniformuoti. Jie dabar visai nebeskubėjo. Ginklai buvo paslėpti dėkluose.

Pamačiusi Dodžą, moteris stabtelėjo.

– Kokį velnią tu čia veiki?

– Aš jį suradau. Pranešiau apie jį.

– Sveikinu. Tačiau pavėlavai. Jo čia nėra.

– Šūdas! – sušnypštė Derekas.

Jos porininkas pasižiūrėjo į jį.

– Kas jums, įžymusis sekly? – Tada tarė Dodžui: – Vis dar jam dirbate?

– Jo sveikatos draudimas geras.

Faras spjovė ant šaligatvio ir nužingsniavo dengtu taku.

– Būsiu priimamajame.

Kai jis nebegalėjo girdėti, Dodžas paklausė moters:

– Ar gali mus įvesti į tą kambarį?

– Tu šiknius.

Dodžas sunkiai atsiduso.

– Dora, aš turėjau eiti. Man paskambino.

– Esi skolingas už tą sąskaitą.

– Šiam advokatui manęs skubiai prireikė.

– Tie pietūs man kainavo dvidešimt du baksus.

– Jau sakiau, kad atsiprašau. Viskas bus gerai. Nebūk tokia pikta.

Ji dirstelėjo per petį į atviras Bilio Djuko kambario duris.

– Vos Sanfordas jus pamatys, pažaliuos iš pykčio.

– Užtat po to geriau jausis.

– Nesakyk jam, kad jus mačiau.

– Ar apklausite šeimininkę? – paklausė Derekas.

Ji įtariai pasižiūrėjo į jį.

– Galbūt.

– Paklauskite jos...

– Pone Mičeli, neaiškinkite man, ką turiu daryti.

Dodžas žingtelėjo arčiau jos.

– Dora, jis net neketino. Bet jeigu sužinosi ką įdomaus...

– Užmiršk, Dodžai. Be to, nenoriu, kad Kimbal priskrestų prie mano užpakalio, – pasakė nueidama.

– Ar jau užmiršai, kad leidau tau būti ant viršaus?

Ji nesiliovė ėjusi, tačiau per petį parodė didįjį pirštą. Dodžas sukrizeno.

– Pajutau meilę.

Jis nuėjo paskui Dereką prie atvirų motelio kambario durų. Išgirdęs juos, Sanfordas atsisuko nuo komodos, po kurią naršė. Susidėjo pirštinėtas rankas ant klubų.

– Pone Mičeli, ačiū už pranešimą. Tačiau tai nesuteikia jums teisės prisidėti prie kompanijos.

– Visi visus pažįsta? – paklausė Dodžas. Niekas neatsakė.

– Jokių Bilio Djuko pėdsakų? – paklausė Derekas.

– Bilio Vudo, – pasirodžiusi iš vonios pasakė Kimbal. Kaip ir porininkas, ji mūvėjo latekso pirštines, bet rankose nieko nelaikė. – Šitaip jis buvo užsiregistravęs. Kai įsikraustė, dešimt dienų prieš nušaunant Vilerį, užmokėjo už mėnesio nuomą grynais. Nuo tada savininkė tik kartą jį matė. Pastebėjo nešant šiukšlių maišą į konteinerį už namo.

– Pakalbėjote su ja vos keletą sekundžių, – pasakė Dodžas.

Detektyvė nusišypsojo.

– Išmanau savo darbą.

– Tai kodėl negalėjote jo rasti?

Kimbal nužvelgė jį išraiškingu žvilgsniu. Sanfordui, rodos, visi jie įgriso.

– Pone Mičeli, kodėl jūsų žmogus jo ieškojo?

– Aš asmeniškai suinteresuotas.

– Girdėjau, kad nebeatstovaujate Vileriams.

– Nebe.

– Tai kodėl taip užsidegėte surasti tą vyrą?

– Be komentarų.

– Ar tai turi kokį ryšį su jūsų šunimi?

Derekas griežtai pažiūrėjo į to paklaususią Kimbal. Ta gūžtelėjo pečiais.

– Tiesiog išgirdau šiandien. Užjaučiu. Tikrai.

Keista, bet Derekas ja patikėjo ir buvo sujaudintas jos nuoširdumo.

– Ačiū.

– Priimkit užuojautą ir nuo manęs, – pasakė Sanfordas. – Kažkas padarė siaubingą dalyką.

Kol vėl nepradėta kalbėti apie Magę, Dodžas paklausė apie tą konteinerį:

– Ar pasiuntėte žmones jo apieškoti?

– Mes ne diletantai. Pareigūnai jį visą išknis, tačiau nuo tada, kai Bilis Djukas, ar kuo jis vardu, atsikratė savo šiukšlių, jis galėjo būti ištuštintas. Ta ponia registratūroje nebuvo tikra, kurią dieną jį matė. Nuo tada kas nors galėjo pasirūpinti šiukšlėmis.

– O kaip automobilis?

– Nežinoma, – atsakė Sanfordas.

– Ponia registratūroje sako niekada jo nemačiusi su automobiliu, – paaiškino Kimbal. – Veikiausiai pastatė jį kur nors, kur galėjo nueiti pėsčiomis, bet ateidavo ir išeidavo iš čia pėsčiomis. Mūsų pareigūnai apžiūrinėja apylinkes.

Dodžui tai pasirodė gana beviltiška.

– Jums reikės informatorių šiose apylinkėse. Būkite pasiruošę išleisti šiek tiek pinigų.

Regis, detektyvai su tuo sutiko, nes niekatras nepuolė ginčytis.

Derekas nesikišo į profesinę tyrėjų šneką. Jis neperžengė slenksčio, kad nesunaikintų įkalčių, jeigu tokių bus rasta. Dėjosi galvon viską, ką sakė detektyvai ir Dodžas, o tuo pat metu stengėsi pajusti, kas tai per kambarys ir jo buvęs gyventojas.

Tai buvo apgailėtinas būstas su lopais tinkuotose sienose ir nuvarvėjusiomis lubomis. Lova nepaklota, patalynė nudzangusi, tarsi savaičių savaitėmis būtų miegota jos nekeičiant. Jeigu Djukas pats nešė šiukšles, vadinasi, kambarių tvarkymas neįėjo į kainą. Pro atviras vonios duris už Kimbal Derekas matė rankšluosčius ant grindų, tarsi jie būtų nerūpestingai numesti ar atidėti.

Tačiau niekur nebuvo nieko asmeniško, kas nepriklausytų šiam kambariui.

– Jis neišėjo, jis išvyko, – liūdnai konstatavo jis.

– Panašu, kad taip, – susiraukė Sanfordas. – Jokių drabužių spintoje. Nieko komodos stalčiuose.

– Nieko ir vonioje, jei neskaitysime dvoko, – pridūrė Kimbal. – Matyt, kanalizacija netvarkinga.

– Ar patikrinote kriauklę? – paklausė Dodžas.

– Dar matyti vandens lašelių, – atsakė Kimbal. – Vadinasi, išvyko ne taip seniai.

– Ar vonioje yra langas?

– Ne toks didelis, kad suaugęs žmogus galėtų išlįsti.

– Aš šį vakarą nuo šešių dešimt stebėjau šią vietą, – paaiškino jiems Dodžas. – Nuo tada jis neišėjo pro šias duris. Vadinasi, turėjo išsinešinti prieš man atvykstant, bet ne taip seniai, kad kriauklė spėtų išdžiūti.

– Gerokai popiet? – spėjo Sanfordas.

Dodžas trūktelėjo vienu petim.

– Mane labiau domina ne tai, kada jis dingo, bet kur patraukė, – nekantriai pratarė Derekas.

– Ir mes norėtume žinoti, – sutiko Sanfordas.

– Bet mes vis dar neturime nieko, kas sietų jį su tuo šaudymu. Jis gali būti tiesiog verslo reikalais atvykęs vyras.

Derekas nemanė, kad Kimbal pati bent kiek tuo tiki.

– Kas atvykęs verslo reikalais moka grynais, o ne kreditine kortele?

– Ir yra žinomas dviem vardais, – pridūrė Dodžas. – Kol kas du žinome.

– Suprantu tai, suprantu, – šiurkščiai atsakė ji.

Derekas apvedė akimis nešvarų kambarį.

– Visa šio kambario aura rodo, kad tai buvo jo irštva, vieta pasislėpti.

– Sutinku. – Dodžas parodė į metalinę šiukšliadėžę. – Tuščia.

– Taip pat ir ta vonioje, – pridūrė Kimbal.

– Kai iš čia išsinėšino, nieko po savęs nepaliko, – pasakė Derekas.

– Nieko matomo. – Sanfordas išsitraukė mobilųjį. – Ruošiuosi paieškoti atspaudų. Gal rasime kokį, kurį galėtume perleisti per duomenų bazes. Tas, kuris naudoja slapyvardžius, veikiausiai per savo gyvenimą yra buvęs suimtas ir palikęs savo atspaudus. Bent jau sužinotume jo tikrąjį vardą.

Kimbal nuėjo į virtuvėlę ir garsiai dėstė, ką mato.

– Jis išplovė indus. Ir ištuštino šiukšliadėžę. Tačiau neiššluostė grindų. Jos lipnios. – Ji pasilenkė už baro ir dingo iš akių. Kai po kelių sekundžių atsistojo, Derekas pastebėjo, kaip reikšmingai žvilgtelėjo į porininką.

– Ar ką nors radote? – paklausė Derekas.

Ji papurtė galvą.

– Ne. Norėsime nustatyti, ką jis ten išliejo, tai viskas. – Tada susiraukė. – Kodėl jūs vis dar čia? Jūs net ne policininkas, ir mes sakėme jums išeiti.

Dodžas kumštelėjo Derekui.

– Ar jau pakankamai pamatėte?

– Manau, kad taip. – Tačiau net nepajudėjo.

– Kas yra?

– Kažkas nedera.

– Apie ką judu šnibždatės? – paklausė Sanfordas.

Nekreipdamas į jį dėmesio, Derekas dar kartą lėtai apvedė akimis kambarį. Žvilgsnis nuklydo pro televizorių, tada šoktelėjo atgal. Galiausiai suvokė, kas jį taip trikdo. Viskas kambaryje buvo pasenę, tik televizorius atrodė visiškai naujas, net su vaizdo leistuvu.

– Patikrinkite vaizdo leistuvą.

Sanfordas smalsiai jį nužvelgė, bet paieškojo pultelio ir rado tarp antklodžių. Įjungė televizorių, tada priėjo ir spustelėjo mygtuką, kad išlįstų vaizdo diskų dėklas. Išlindo. Tuščias.

Jis laukiamai pažiūrėjo į Dereką. Tas nepatenkintas atsiduso.

– Tiesiog nuojauta.

Arielė purkštelėjo kvepalų, paskutinį kartą apžiūrėjo save veidrodyje ir čiupo rankinuką. Po to, kai aną vakarą prisirijo ledų, nusprendė, kad dėl vieno asilo neverta nutukti. Kaip mėgdavo sakyti jos tėtis: vienintelis būdas išmokti išsilaikyt ant arklio – tai vėl ant jo sėsti.

Ji išeina – ir ruošiasi smagiai praleisti laiką.

Ir išvis, tegul jis skradžiai!..

Išeidama rūpestingai užrakino duris. Žingsniuojant link mašinos, pašaukė kaimynė kitapus gatvės. Mintyse atsiduso, tačiau pamosavo ranka ir šūktelėjo:

– Kaip laikotės, ponia Hamilton? – Pagyvenusi ponia gyveno viena ir akivaizdžiai jautėsi vieniša. Ji dažnai sustabdydavo Arielę, ir dažniausiai tada, kai ši skubėdavo. Ar bent taip atrodė.

– Ariele, palauk!

Išmokyta gerbti vyresniuosius, Arielė numetė rankinę ant sėdynės, bet palaukė, kol ponia Hamilton atšlubavo per gatvę.

– Jūsų gėlynas nuostabus, – šiai prisiartinus tarė Arielė. Ponios Hamilton kiemas buvo gražiausias visoje gatvėje, ir ji didžiavosi, kad viską nudirba pati.

– Ačiū, brangute. – Senatvės dėmėmis nusėta ranka suspaudė krūtinę, tarsi nuo to būtų lengviau atgauti kvapą. – Man neramu dėl tavęs.

– Kas yra?

Paprastai ponia Hamilton klausdavo, ar ji normaliai valgo, priekaištaudavo, kad per vėlai grįžta, primindavo, kad reikia naudoti kremus nuo saulės. Todėl nustebo, kai senutė pasakė:

– Kai buvai darbe, šiandien tavęs ieškojo toks vyras.

– Vyras?

– Manau, jis buvo prisirijęs narkotikų, – pašnibždom ištarė. – Man visai nepatiko, kaip jis atrodė.

– Kaip jis atrodė?

Arielės širdis ėmė dunksėti, kai kaimynė tiksliai apibūdino Bilį Djuką. Ne tokį, kokį jį pažinojo anksčiau, bet tokį, koks buvo toje apsaugos kameros nuotraukoje.

– Ko jis norėjo?

– Mačiau jį šniukštinėjant aplink tavo namą, spoksant pro langus, beldžiant į duris. Aš jį aprėkiau, pasakiau, kad tavęs nėra namie ir ar jis pats to nemato.

Kitu atveju toks vaizdas būtų atrodęs juokingai, tačiau dabar Arielei visai nesinorėjo juoktis.

– Jis atlėkė per gatvę. Nėriau vidun, užsklendžiau savo tinklines duris, bet jis ėmė mostaguoti rankomis ir šaukti kaip beprotis: „Prašau, padėkite man!"

– Padėti jam?

– Sakė, kad jam būtinai reikia su tavim pasikalbėti, kad tai gyvybės ar mirties klausimas, ir ar aš nežinau, kur tu dirbi. Skambinęs į tavo ankstesnį darbą, bet ten jam pasakė, kad nebedirbi.

– Aš neseniai pakeičiau darbą. – Ir ačiū Dievui.

– Klausė, ar nežinau tavo mobiliojo telefono numerio, ir aš pasakiau, kad jei ir žinočiau, nors nežinau, jam nesakyčiau. Pagrasinau, kad iškviesiu policiją, jeigu jis neišsinešdins, ir užtrenkiau jam prieš nosį duris. Bet vis tiek žiūrėjau pro žaliuzes. Jis sėdo į mašiną ir nuvažiavo. – Ponia Hamilton susirūpinusi pažiūrėjo į ją. – Žinoma, tai ne mano reikalas, Ariele, bet jis neatrodė toks, kokio tu norėtum į draugiją.

– Nesijaudinkit, ponia Hamilton, tikrai nenoriu. – Ji spustelėjo pagyvenusiai moteriai ranką. – Jei vėl jį pamatysite, skambinkite į policiją.

– Taip ir padarysiu! Būk atsargi.

Arielė patikino, kad bus, ir senoji ponia grįžo į savo kiemą. Arielė svarstė, gal grįžti vidun ir pačiai paskambinti į policiją,

pranešti apie nelauktą Bilio apsilankymą. Tačiau tai reikštų, kad ji įsipainioja, o ji pažadėjo sau ir Kerolei to vengti. Tikėjosi, kad ponios Hamilton perspėjimas jį išgąsdino.

Apsisprendė, kad neleis Biliui Djukui sugadinti vakaro, kurį susiplanavo, bet net ir įėjusi į prašmatnų barą negalėjo atsikratyti neaiškaus nerimo.

Nerimas dar sustiprėjo, kai pamatė Tonį, rymantį prie vieno iš kokteilių stalų, neįmanomai elegantišką ir gražų.

21 skyrius

Džulės klyksmas nuaidėjo koridoriuje.

Jis žengė žingsnį, tada abiem rankom atsirėmė į durų staktą ir įsitempė tarpduryje. Oda atrodė tarsi vaškinė, nežmogiška. Akys giliai įkritusios į juodas akiduobes.

Džulė apsisuko ir pasileido bėgti, bet jis šoko iš paskos, čiupo ją už peties, apsuko ir krito tiesiai ant peilio. Šis susmigo iki pat rankenos. Vyras išsižiojo riksmui, tačiau iš burnos Džulei ant krūtinės išsiveržė tik bjauri tulžis.

Ji suspiegė iš siaubo.

Bandė nustumti, tačiau jis kybojo ant jos, rankas užmetęs ant pečių. Tos keistai makalavo, o ji stengėsi kaip nors jį nusimesti. Jis nepasidavė.

Tada jam prasidėjo konvulsijos. Nebegalėdamas išsilaikyti parkrito, griuvo tiesiai ant nugaros ir ėmė taip baisiai kratytis, kad pečiai ir kulnai tiesiog bildėjo į kietmedžio grindis.

Džulė peršoko jį ir nusvirduliavo į miegamąjį. Nuo stalelio čiupo bevielį telefoną ir karštligiškai suspaudė 911. Jokio garso. Metė telefoną, ir šis nudardėjo ant grindų. Jos mobilusis buvo rankinuke virtuvėje. Vėl nuklupinėjo į koridorių.

Vyro konvulsijos nebebuvo tokios smarkios. Priklaupė šalia, stengdamasi nežiūrėti į styrančią peilio rankeną.

– Paskambinsiu pagalbos. Tačiau turiu pasiimti telefoną. Tuojau grįšiu. Stenkitės ne...

Jo akys buvo atmerktos, tačiau įbestos į lubas ir jos nematė. Atrodė, kad jis nieko negirdi, nesuvokia ją esant šalia. Atrodė, kad jis jau kitur.

Dar sutrūkčiojo, tada visiškai nurimo.

Derekas su Dodžu perėjo prospektą ir vos spėjo pasiekti kepsnių restorano stovėjimo aikštelę, kai Derekas pamatė Kimbal su Sanfordu išvirstant iš tuščio Bilio Djuko kambario, tarsi pats velnias juos vytųsi.

Kiek įkabindami jie nulėkė prie motelio priimamojo. Sanfordas sėdo prie jų sedano vairo ir pliaukštelėjo ant stogo kilnojamąjį švyturėlį, tuo tarpu Kimbal įkišo galvą pro priimamojo duris. Kažką suriko korėjietę klausinėjantiems Dorai ir jos porininkui, tada krito į sėdynę šalia Sanfordo. Šis užkaukino variklį, ir jie rovė taip greitai, kad ore liko tik svylančios gumos tvaikas.

Derekas žvilgtelėjo į Dodžą, ir jie be žodžių nėrė prie Dereko mašinos. Šis įsirangė už vairo, o Dodžas įvirto į keleivio sėdynę. Nespėjo net durų uždaryti, o Derekas jau iki galo nuspaudė greičio pedalą.

– Ką manote? – paklausė jis, nardydamas tarp eilių ir stengdamasis neatsilikti nuo Sanfordo, nors ir neturėjo raudonai mirksinčios akies ant stogo.

– Nežinau, bet tikrai karšta.

– Bilis Djukas?

– Gali būti. Ar galiu užsirūkyti?

– Ką manote?

Važiavo įtemptai tylėdami. Po dešimties minučių Dodžas tarė:

– Jie taiko į jūsų lizdelį miške.

– Veikiau Džulės kryptimi. – Derekui ėmė darytis silpna, kai suvokė, kad seka paskui nepažymėtą policijos automobilį tiesiai į jos namus. – O Jėzau, ne.

– Kas? – paklausė Dodžas.

Derekas neatsakė. Vos pamatęs prie jos namų greitosios pagalbos automobilį įjungtais švyturėliais, užmynė ant stabdžių

ir užtempė rankinio stabdžio svirtį. Dodžas suriko būti atsargiam, tačiau šauksmui dar nepasiekus Dereko šis jau dūmė šaligatviu, stumdydamas į šonus kaimynus, kurie rinkosi būreliais paspėlioti, koks čia pavojus iškilo.

Nekreipdamas dėmesio į nusikaltimo vietos juostą, kuria jau buvo aptverta pievelė, nėrė po ja ir nubėgo priekinių durų link. Uniformuotas policininkas pastojo kelią.

– Ei! Stok.

– Kas atsitiko?

– Jūs čia gyvenate?

– Ne.

– Jūsų šeima?

– Ne.

– Tada lauk.

– Aš Derekas Mičelis, teismo pareigūnas. Kas atsitiko?

Policininkas susiraukė, apsidairė aplink ir pasakė:

– Mirtinas užpuolimas.

Derekui keliai ėmė tirtėti.

– Kas... – Jam taip suspaudė gerklę, kad vos galėjo užbaigti klausimą, kuris, rodos, suvirpino jautrią policininko stygą.

– Palaukite čia. – Atsuko nugarą ir nuėjo prie atvirų durų.

– Dėjau skersą. – Derekas nėrė pro jį ir įvirtęs pro duris vos neatsitrenkė į kitą pareigūną. Tas užstojo kelią ir įrėmė abi rankas jam į krūtinę.

– Kas jus įleido?

– Traukis iš kelio! – Derekas bandė numesti pareigūno rankas, tačiau šios nė nekrustelėjo. Tuo tarpu pirmasis pareigūnas sugriebė jį iš už nugaros.

– Paleiskit!

– Nagi, bičiuli, nusiramink, jei ne, surakinsime.

– Atstokit nuo manęs!

Arkiniame Džulės svetainės tarpduryje išdygo Homeris Sanfordas, veide – labiausiai bauginanti futbolo puolėjo išraiška.

– Mičelis? Vėl jūs? Kas per velnias?

Derekas paklaikusiomis akimis bandė išskaityti detektyvo išraišką.

– Džulė? – sukriokė jis.

Sanfordas keletą sekundžių spoksojo į jį, tada mostelėjo galva į kambarį už nugaros. Derekas žengė pirmyn, ar bent pabandė. Policininkai vis dar jį laikė.

– Paleiskit jį, – paliepė Sanfordas.

Uniformuoti vyrai paleido. Jis įvirto į svetainę ir sustingo pamatęs Džulę, mirtinai išbalusią, bet gyvą.

Ji sėdėjo ant sofos, įsisupusi į pūkuotą antklodę, nors Derekui kambaryje atrodė karšta kaip pirty. Drabužiai po užtiesalu buvo sutepšti. Kraujas ir dar kažkas, bjauriai atrodantis ir smirdintis. Veidas – pažaliavęs, todėl kai pažiūrėjo į jį, akys atrodė tamsios ir be galo didelės.

Aukštas liesas juodaodis stovėjo prie židinio ir laikė rankoje nedidelį spirale susegtą bloknotėlį. Atrodė kažkoks drovus. Dar vienas detektyvas, augesnis vyras – jį Derekas pažinojo: Grahamas? Grantas? Kažkas panašaus, – sėdėjo ant otomanės, tos pačios, ant kurios praėjusią naktį buvo prisėdęs Derekas, kad iš arčiau pažiūrėtų į televizorių. Jis buvo atsisukęs į Džulę ir Robertą Kimbal, šios sėdėjo šalia viena kitos ant sofos.

Ši keista scena truko keletą sekundžių, tada Grahamas/ Grantas pasakė Sanfordui:

– Pašalinkit jį iš čia.

– Aš esu Derekas Mičelis.

– Žinau, kas jūs esate. O aš esu seržantas Grahamas, detektyvas, vadovauju tyrimui dėl mirtino užpuolimo. Dabar, kai mes visai be reikalo susipažinome, dinkit velniop iš nusikaltimo vietos.

– Aš esu ponios Rutledž advokatas.

Džulės akys truputį išsiplėtė, bet ji neprieštaravo. Kimbal atrodė taip, tarsi kažkas iš po sofos jai būtų įžnybęs. Derekui pasigirdo, kad Sanfordas kažką sumurmėjo, tačiau nebuvo tuo tikras.

Grahamas atsisuko į Džulę.

– Jūs jau skambinote savo teisininkui?

– Neskambinau... Neskambinau niekam, tik 911.

– Jis veikiausiai atsekė paskui mus, – paaiškino Kimbal. – Buvo prie motelio, kur gyveno Bilis Djukas. – Ir nenorom pridūrė: – Iš tikrųjų tai jis susekė Bilį Djuką. Tiksliau, jo tyrėjas.

– Pone Mičeli, kaip čia yra, kad jūs jo ieškojote? – paklausė Grahamas.

Tačiau nespėjus atsakyti detektyvo žvilgsnis nukrypo Derekui už nugaros. Šis atsisuko. Du sanitarai stūmė durų link neštuvus ant ratukų su įkištu į lavonmaišį ir pririštu kūnu, juos lydėjo Fultono apygardos medicinos tyrimų centro tyrėjas. Jis pažinojo Dereką iš daugelio teismų, kuriuose davė parodymus, todėl linktelėjo pasisveikindamas, tačiau nieko jam nepasakė, tik kreipėsi į Grahamą:

– Seržante Grahamai, kai bus padaryta autopsija, pranešiu.

– Ką dabar galite pasakyti?

– Kai greitosios medikai atvyko, jis jau buvo miręs. Kovos ir dūrio žymės. Atrodo, pasmeigtas paprastu virtuviniu peiliu, šis kyšo iš pilvo. – Daugiau nieko nepridūręs, nuėjo savo keliu.

Derekas pažiūrėjo į Sanfordą.

– Bilis Djukas?

– Dar neturime patvirtinimo.

Grahamas atsistojo.

– Mes dar daug ko neturime. Ponia Rutledž, jums teks vykti su mumis į skyrių ir atsakyti į kelis klausimus.

– Dabar?

– Dabar pat.

– Ar galiu iš pradžių nusiprausti?

Grahamas pasvarstė, tada tarė:

– Detektyvė Kimbal eis su jumis. – Detektyvei pasakė: – Jos drabužiai yra įkalčiai.

Kimbal lydint Džulę pro šalį, Derekas palietė jai ranką. Atrodė sutrikusi ir sukrėsta. Vos susivaldė neapkabinęs. Buvo sunku elgtis profesionaliai.

– Ponia Rutledž, lauksiu jūsų čia. Kol manęs nėra šalia, niekam nieko nesakykite. Ar supratote?

Ji linktelėjo ir sušnibždėjo „ačiū“.

Raminamai spustelėjo jai ranką, tada paleido. Vilkdama antklodę, ji nuėjo į koridorių. Eidama pro Dereką, Kimbal dviprasmiškai pažvelgė į jį ir puse lūpų tarstelėjo:

– Vis keisčiau ir keisčiau.

Dėl to ji buvo teisi.

Po valandos Džulė smulkiai pasakojo savo istoriją seržantui Grahamui ir jaunam juodaodžiam detektyvui, kuris vis dar nepratarė nė žodžio, bent Džulė negirdėjo. Panašu, kad jis ką tik gavo detektyvo pareigas ir tebėra mokomas Grahamo. Džulė suprato, kad Sanfordas ir Kimbal yra gretimame kambaryje ir stebi ją pro veidrodinį stiklą.

Derekas, profesionalumo įsikūnijimas, sėdėjo šalia jos. Kai ji atvyko su Grahamu ir jo jaunuoju porininku, jis jau buvo policijos skyriuje. Pakeliui iš namų detektyvas nepratarė nė žodžio, ir Džulė nujautė kodėl. Jis pažinojo Dereką, žinojo, kokį pragarą šis užkurtų, jeigu klientas būtų raginamas kalbėti jam nedalyvaujant.

Dabar jaunasis detektyvas truputį pasiknebinėjo prie vaizdo kameros ir pakėlė nykščius aukštyn. Grahamas pasakė datą, laiką, dalyvių vardus, tada mandagiai paprašė jos papasakoti, kas atsitiko.

Ji papasakojo. Papasakojo viską, ką atsiminė, nuo tada, kai įėjo pro užpakalines duris ir pastebėjo, kad signalizacija nepradėjo ciksėti, iki pat tos siaubingos akimirkos, kai Bilis Djukas paskutinį kartą sutrūkčiojo, tada visiškai nurimo.

Kai baigė, keletą sekundžių kambaryje buvo tylu, tada Grahamas pasakė:

– Ačiū, ponia Rutledž.

– Mano klientė nori bendradarbiauti. Dabar, jeigu tai viskas...

– Ne, – pasakė Grahamas Derekui. Tada jai: – Negaliu nenusistebėti, kad savo ataskaitoje pavadinote auką vardu.

– Man buvo pasakyta, kad jo vardas Bilis Djukas.

– Kas pasakė?

– Detektyvai Sanfordas ir Kimbal.

– Ir jis buvo įsilaužėlis, ne auka, – patikslino Derekas.

– Pone Mičeli, tai diskutuotina. Ponia Rutledž turėjo mėsos peilį. Bilis Djukas buvo beginklis. Tai jis guli morge.

– Jis buvo beginklis? – paklausė ji.

– Neturėjo net kišeninio peiliuko, – atsakė detektyvas.

– Aš nežinojau, – silpnai ištarė ji. – Aš maniau...

– Ar jis grasino jus nuskriausti?

– Vien jo buvimas kėlė grėsmę mano klientei.

– Ačiū, pone Mičeli, – ištarė detektyvas, bet nenuleido smerkiančio žvilgsnio nuo Džulės. – Kai jūsų signalizacija nesupypsėjo, kodėl neišėjote iš namų? Kodėl iškart nepaskambinote į policiją? Sakėte maniusi, kad kažkas yra jūsų namuose.

– Aš sakiau „bijojau“, kad kažkas yra namuose.

– Koks skirtumas?

– Iš baimės galima visko prisigalvoti. Ėmiau manyti, kad tiesiog kvaištelėjau. – Pažiūrėjo į sunertus pirštus, kuriuos laikė taip tvirtai suspaudusi, kad jie buvo balti kaip kaulas. – Prieš keletą savaičių išgyvenau sukrečiantį įvykį.

– Žinau, kad buvote su Polu Vileriu, kai jis buvo nušautas.

– Nuo tada aš visą laiką buvau... kaip nesava. Buvau lengvai išgąsdinama. Maniau, kad tai vienas iš tokių atvejų.

– Manėte, kad išsigalvojote įsibrovėlį.

– Taip.

– Tačiau apžiūrinėdama namus turėjote peilį.

– Tam atvejui, jeigu klystu.

– Tuo atveju, jeigu klystate, buvote pasirengusi mirtinai nudurti įsibrovėlį?

– Neatsakykite į tai, – pasakė Derekas.

Grahamas nepakartojo klausimo.

– Kai pirmą kartą pamatėte tą vyrą, ar atpažinote jį?

– Jis mirtinai mane išgąsdino. Nepagalvojau iškart: Bilis Djukas. Aš niekada jo nebuvau mačiusi, tik tose apsaugos kamerų nuotraukose. Tikrai – man krito į akis, kad jis atrodė kaip zombis. Buvo mirtinai išbalęs. Oda atrodė netikra.

Ji kaip įmanydama tiksliau jį apibūdino.

– Jis žengė prie manęs. Tada tarsi pasikabino tarpduryje. Maždaug taip. – Ji parodė, kaip Bilis Djukas stovėjo, palinkęs į priekį atvirame tarpduryje. – Jis buvo nesveikas. Sužeistas. Kažkas tokio. Jis atrodė prastai. Regis, tai paaiškina, kodėl jis griuvo ant manęs. Nemanau, kad jis mane puolė. Žinoma, galiu klysti, bet jis greičiausiai atėjo ne manęs nuskriausti. Atėjo pas mane pagalbos.

– Pagalbos.

– Taip ji pasakė, – kapodamas ištarė Derekas. – Vyras, kuris atrodė kaip vaikščiojanti mirtis, išniro iš jos miegamojo. Kaip darytų kiekvienas normalus žmogus, ji apsisuko ir ėmė bėgti. Jis atgręžė ją, tada metėsi ant jos, tarsi jam reikėtų atramos išsilaikyti ant kojų. Tai yra vaizdo įraše.

– Dėkoju, pone Mičeli. Aš atsimenu, ką ji pasakė.

– Tai kodėl toliau kankinate? Kuri dalis jums neaiški?

– Aš jo nenudūriau, – pasakė Džulė. – Jis krito ant peilio. Tada pradėjo tampytis.

– Ir tai prisimenu jus sakius, – pasakė detektyvas.

Džulė pamatė jo skeptišką žvilgsnį.

– Tai tiesa.

– Jis jus apvėmė.

– Jūs matėte mano drabužius.

– Jis parkrito ant grindų.

Ji linktelėjo.

– Jis spazmiškai tampėsi. Tada keletą kartų sutrūkčiojo ir numirė.

– Taip ir atsitiko.

– Taip galėjo atsitikti ir dėl to, kad jis gavo peiliu į pilvą.

Ji nieko nepasakė.

– 911 operatorei pasakėte, kad jūsų name negyvas įsibrovėlis.

– Tiesa. Bandžiau paskambinti namų telefonu, tačiau nesujungė. Bėgau pasiimti mobiliojo, bet dar nenubėgus jis mirė.

– Iš kur žinojote, kad jis negyvas? Ar jį palietėte, patikrinote pulsą?

– Ne. Tačiau žinojau. Jo akys... Aš žinojau. Pasiėmiau mobilųjį telefoną iš rankinuko virtuvėje ir paskambinau 911. Tada išėjau laukan ir laukiau priebutyje, kol atvažiavo greitoji. Greitosios medikai apžiūrėjo jį ir pasakė, kad negyvas. Pirmieji policininkai atvyko beveik iškart. Jie buvo su manimi iki jūsų atvykimo.

– Visa kita jau žinote, – pasakė Derekas. – Ar prieš mums išeinant norite dar ko nors paklausti mano klientės?

Grahamas pažiūrėjo į jaunąjį detektyvą, vis dar nepratarusį nė žodžio. Šis papurtė galvą. Tada Grahamas pažvelgė į veidrodinį stiklą. Po kelių sekundžių įėjo Sanfordas ir Kimbal.

Džulė pasižiūrėjo į vieną, į kitą, tačiau iš išraiškos negalėjo suprasti, kodėl Grahamas nežymiai pakvietė juos prisidėti. Tada neramiai dirstelėjo į Dereką. Neatrodė, kad ir jam patiktų jų atėjimas. Jis atsistojo.

– Jums šiandien siaubingai ilga diena.

– Ir jums, – atsakė Kimbal. – Šį vakarą išdygstate visose vietose. Dar nepaaiškinote, kodėl jūsų samdomas pagalbininkas ieškojo Bilio Djuko.

– Ar turite klausimų mano klientei? – paklausė Derekas.

– Pone Mičeli, kada jūs pakeitėte šalis?

– A, turite klausimų man.

– Nebūkit gudročius, – vaidingai ištarė Kimbal.

– Šiek tiek keista, – pridūrė Sanfordas.

– Kas? – paklausė Derekas.

– Pirma jūs atstovaujate Vileriams. Paskui nebe. Dabar atstovaujate poniai Rutledž.

– Ačiū už istorijos pamoką. – Jis paėmė Džulę už alkūnės, parodydamas jai stotis ir baigti pokalbį.

Tačiau Kimbal žengtelėjo į priekį.

– Palaukit. – Žiūrėdama į Džulę pasakė: – Jūs anksčiau tvirtinote ir dabar pakartojote, kad niekada nebuvote sutikusi Bilio Djuko, net nematėte jo gyvo, kol jis nenumirė jūsų namuose.

– Tai tiesa.

– Ar jūs kada nors buvote „Trijų pušų“ motelyje?

– Neatsakykite, – tarė Derekas.

– Viskas gerai, – pasakė jam Džulė. – Niekada nė negirdėjau apie „Trijų pušų“ motelį.

– Esate tuo tikra?

– Neatsakykite.

– Visiškai, – tarė ji, nekreipdama dėmesio į Dereko patarimą.

– Mes kai ką radome Bilio Djuko kambaryje, kas, rodos, nepriklauso tokiai netvarkingai vietai. – Kimbal ištraukė iš savo švarkelio kišenės nediduką plastikinį maišelį. Padėjusi ant delno, ištiesė Džulei. – Ar jūs nepametėte sagos?

Džulė pajuto, kaip grindys slysta iš po kojų.

Maišelyje buvo apvali perlamutrinė saga su maža chromo kilpute apačioje, saga iš dramblio kaulo spalvos šilkinės palaidinukės, saga, kurią ir Derekas turėtų atpažinti.

Jis stovėjo šalia. Ji jautė nuo jo sklindant tokį pat akivaizdų kaltės ir susidrovėjimo karštį, koks spinduliavo iš jos. Kurį laiką niekas neištarė nė žodžio, tada Sanfordas ją paragino:

– Ponia Rutledž?

– Aš...

– Dėl Dievo meilės, tai saga, – pertraukė Derekas. – Galite jų tuzinus nusipirkti. Ji galėjo priklausyti bet kam.

– Ponia Rutledž, ar ji jūsų?

Derekas buvo neperkalbamas. Paėmė Džulę už rankos ir pastatė ant kojų.

– Žmogus, kurio jūs ieškojote dėl žiauraus nužudymo, šį vakarą pasirodė mano klientės namuose. Ji baiminosi dėl savo gyvybės. Jis užpuolė ją ir buvo atsitiktinai nudurtas. Jis tragiškai mirė – ar dėl žaizdos, ar dėl nežinomos priežasties, kuri paaiškės atlikus autopsiją. Jūs žinote, kaip mane rasti.

Išeidamas iš galerijos „Pas Žaną“, Kreitonas pasakė Džulei, kad turi pasimatymą, tačiau tai buvo pramanas. Žinoma, galėjo nueiti pas Arielę kada panorėjęs. Žinojo, kur ji gyvena, kur dirba. Tačiau tegul antras susitikimas atrodo toks pat atsitiktinis kaip ir pirmas.

Vildamasis, kad ji bus įpročių vergė, grįžo į *Cristie's* ir stovėjo prie vieno iš tų aukštakojų kokteilių staliukų palei sieną. Vieta tuo gera, kad pats buvo šešėlyje, užtat galėjo matyti visą salę, ypač įėjimą. Jeigu ji pasirodys, jis pamatys.

Nenorėdamas, kad patarnautojas jį įsimintų, *Porsche* vėl paliko namie ir atvažiavo visureigiu. Ir apsirengė paprasčiau, specialiai siūtais džinsais ir lininiu sportiniu švarkeliu, ne kokiu nors išsiskiriančiu kostiumu.

Jeigu ir patrauks kieno nors akį, vargu ar jie žinos jo vardą. Savo tėvų pykčiui, retai lydėdavo juos į labdaros renginius ar viešus susibūrimus, kur visada gali tikėtis fotografo šūksnio, kad daro kadrą laikraščio visuomenės puslapiui. Visai netroško, kad jo veidas ir vardas ten atsidurtų ir jis taptų lengvai atpažįstamas.

Motina, Dieve laimink jos aklumą, manė, kad jo nenoras fotografuotis mielas, ir tikėjo, kad tai kyla iš giliai slepiamo drovumo. Jis nežinojo, ką apie tai mano tėvas. Veikiausiai išvis nieko negalvoja.

Kreitonas taip vengė fotografuotis, kad buvo galima pamanyti, jog jaučiasi esąs bjaurus. Tokiam išvaizdžiam kaip jis buvo nelengva likti nematomam, tačiau išmoko neišsikišti, tapo tikru specialistu reikalui esant virsti sienos apmušalu, o ne puošmena.

Kai trokšdavo likti nematomas, laikydavosi šešėlyje, nedarydavo nieko, kas patrauktų dėmesį. Šį vakarą buvo gyvybiškai svarbu, kad jo niekas neprisimintų, todėl neflirtavo su kokteilių padavėja, kuriai užsakė atnešti mineralinio vandens, nežiūrėjo niekam į akis, nepersimetė žodžiu. Dar buvo palyginti anksti ir žmonių ne per daugiausia, tad galėjo stovėti prie staliuko vienas, niekas nesiprašė į kompaniją.

Praėjo beveik valanda, tada pasirodė Arielė, viena ir, rodos, dar drovesnė ir labiau sutrikusi negu praėjusį kartą. Storai užsitepusi makiažo, tarsi šis galėtų paslėpti vidinę sumaištį. Įžengusi vidun krestelėjo savo šviesius plaukus, tačiau šis judesys atrodė veikiau išmoktas, o ne natūralus.

Vos įėjusi, stabtelėjo patyrinėti minios. Pamačiusi jį įsitempė. Buvo aišku kaip dieną, kad svyruoja. Tas vyras pradėjo ryžtingai ir daug žadančiai, o paskui negailestingai paliko ir privertė jaustis kvaile. Ar turėtų nekreipti į jį dėmesio, o gal prieiti ir išdėti viską, ką apie jį mano, ar vis dėlto pamėginti vėl jam patikti?

Pasirinko pirmą variantą. Dar kartą išdidžiai krestelėjo plaukus, priėjo prie baro ir, norėdama parodyti savo bravūriškumą, spragtelėjo pirštais atkreipdama barmeno dėmesį.

Kreitonas palaukė, kol jai atnešė ganėtinai šlykščiai atrodančio šviesiai žalsvo martinio, tada nudrožė prie jos. Ji siurbčiojo gėrimą ir nesiteikė į jį net pažiūrėti.

– „Atsiprašau" nė iš tolo neužtenka.

Pasuko galvą į jo pusę tarsi tik dabar pamačiusi. Nieko nepasakė.

– Buvau netikėtai iškviestas. Jūs buvote damų kambaryje, tad nebeturėjau galimybės pranešti, kad niekaip nebegaliu tęsti, ką buvome suplanavę.

Ji toliau siurbčiojo gėrimą. Nusišypsojo einančiam pro šalį barmenui ir buvo tikra, kad Kreitonas suprato, kaip jai nė velnio nerūpi jo atsiprašymas.

– Ariele, man reikėjo išeiti. Neturėjau pasirinkimo.

Ji padėjo martinį taip staigiai, kad šlakas lipnaus gėrimo šliūkštelėjo ant stalo.

– Aikštelės patarnautojas sakė, kad išėjote su moterimi.

– Mano padėjėja.

Tai ją nusodino.

– Padėjėja?

– Mano šeima kaip paklaikusi mėgino susisiekti su manimi. Buvau išėjęs pasidžiaugti gyvenimu ir neatsakinėjau į skambučius. Jie paprašė mano padėjėjos surasti mane.

– Kodėl?

– Mano dukterėčia... – Jis pasižiūrėjo į barą, pabrūžino pirštu kondensato balutę po savo stikline. – Ji buvo išprievartauta.

– Išprievartauta? O Dieve!

Šiai progai tai buvo nuostabus melas, ir jis sulaukė deramo atsako. Išspaudė atodūsį.

– Vyruko, kurį laikė savo draugu.

Arielės akys buvo apvalios kaip lėkštutės, kupinos nerimo, pasipiktinimo ir supratimo.

– Nusivežė ją į atokią vietą. Privertė... paimti į burną jo... tada... – Jis stabtelėjo, tarsi būtų per sunku tęsti.

Ji uždėjo savo ranką ant jo.

– Neprivalote toliau pasakoti.

Iš tikro jis mėgavosi pasakodamas, kaip sugundė mielą mažąją Alisoną Peri su juo pasivažinėti. Ką tik buvo gavęs vairuotojo pažymėjimą. Šia ir jo šešioliktojo gimtadienio proga tėvai jam padovanojo BMW atlenkiamu stogu.

Alisonė buvo apakusi ir pasakė, kad niekada nesivėžino atvira mašina. Tačiau kai priėjo iki įdomiausios vietos, jis turėjo pakelti viršų, kad nesigirdėtų jos riksmo. Pagaliau teko trinktelti, kad netektų sąmonės ir nutiltų.

Vėliau, kai prieita iki akistatos, buvo jo žodis prieš jos. Galų gale Periai – žinoma, prieš tai būta šiokios tokios vaidybos, – Periai atsisakė policijos tyrimo ir buvo įtikinti, kad „vaikams" bus daug geriau, jeigu tai liks asmeninis reikalas. Pinigai už tylą buvo nemenki, bet Kreitonas tik paklausė griežto pamokslo.

O dabar jis dėstė išpūstakei Arielei:

– Mano padėjėja žino, kad aš kartais čia apsilankau, tad ieškojo ir čia. Rado, kai jūs buvote tualete. Aš...

– Viskas gerai. Aš suprantu. – Ji spustelėjo jam ranką.

– Aš nežinojau jūsų pavardės.

– Viljams.

– Nežinojau, kur gyvenate. Kaip paskutinis kvailys, nepaklausiau telefono numerio. Jūs turbūt pagalvojote... Dievai žino, ką pagalvojote.

– Buvau mažumą priblokšta.

Jis palietė jai skruostą.

– Atsiprašau.

– Kaip jūsų dukterėčia?

– Gyvens. Žinoma, ji niekada nebuvo patyrusi tokios traumos.

– Ar tas vyrukas cypėje?

– Liko pateikti formalius kaltinimus.

– Tikiuosi, jie užrakins jį, o raktą išmes.

– Tegul verčiau ir jis to tikisi.

– Kodėl?

– Nes jeigu pateks man į rankas, svajos būti saugus už grotų.

Jos veide spindėjo susižavėjimas jo kilnumu. Jis užsakė jai antrą martinio ir pasiūlė trauktis nuo baro – susirasti kokią intymesnę vietelę. Žmonių rinkosi vis daugiau. Būrelis nusitaikė į jų stalą, tačiau jis sugebėjo įvairuoti Arielę į kampą, kur buvo ramiau ir tamsiau. Kol baigė antrą martinio, ji buvo net labai atlyžusi.

Jis pažiūrėjo į savo rankinį laikrodį ir tyliai nusikeikė.

– Kas? – paklausė ji.

– Šį vakarą su tėvais lankysime dukterėčią ligoninėje.

– Ak.

– Norite pasilikti, ar galiu palydėti iki automobilio?

Jeigu jis išeina, ir ji ne itin trokšta likti. Jis apsidžiaugė sužinojęs, kad ji nesinaudoja patarnautojo paslaugomis.

– Per brangu, – paaiškino, vesdama jį aplink pastatą, per akligatvį į biurų pastato stovėjimo aikštelę, kur dieną darbuotojai laikydavo savo automobilius. Dabar čia stovėjo vienintelė jos mašina. Aplink nieko nebuvo.

– Ariele, aš labai vertinu jūsų supratingumą, nors gal jums taip ir neatrodo.

– Na ką jūs! Tiesiog man visų jūsų labai gaila. Tos vargšės mergaitės. Jos šeimos.

Kurį laiką abudu tylėjo, tada jis švelniai paglostė jai rankas.

– Buvote nusivylusi?

– Kai išėjau iš damų kambario? Priblokšta. Veikiausiai neturėčiau to sakyti, bet taip buvo.

– Leiskite grąžinti skolą. – Jis pasilenkė ir pakštelėjo jai į skruostą. – Ar galėtume pasimatyti rytoj vakare?

– Hm. – Ji pasuko galvą taip, kad jų lūpos susilietė.

Jai iš burnos sklido stiprus obuolių martinio kvapas. Jis vos neužduso. Tačiau tyliai sudejavo tarsi aistros apimtas.

– Ar galiu atvykti pas jus? Pabūtume dviese. Ar tai įmanoma?

– Visai nesunku. Mano pora išvykusi iš miesto.

Jis staigiai atlošė galvą ir rūsčiai pažiūrėjo.

– Pora? Vyras ar moteris?

Ji sukikeno.

– Moteris.

Jis nusišypsojo.

– Ak. Gerai. Visas butas bus mūsų?

– Iš tikro namas. Taip. Visas mūsų.

Jis vėl pasilenkė ir sušnibždėjo į ausį:

– Man tai patinka. Jeigu rytoj vakarą imsiu ir atvyksiu, ar neatsitiks taip, kad ir ta jūsų pora netikėtai parsiras?

– Ne.

– Iš kur tokia tikra?

Ji papasakojo apie savo draugę Kerolę, kuri nuo rudens gavo mokytojos vietą, o kol kas dirba padavėja. Vos atgaudama kvapą, iki šleikštulio smulkiai ėmė pasakoti apie Kerolę ir tą kietą sporto barą Atėnuose, kuriame ji dirba ir gauna begalę arbatpinigių, nes yra guvi ir gamtos apdovanota.

– Na, – pavartė akis, – juk pats žinote, kaip jūs, vyrai, esate pakvaišę dėl didelių papų. Ypač tie koledžo berniukai.

Ji keletą minučių koketiškai plepėjo panašiu tonu, ir jis jau ėmė baimintis, kad tikrai ją pasmaugs. Galų gale užbaigė:

– Kad nereikėtų kasdien varinėti pirmyn atgal, kai keliuose pilna girtų vairuotojų, gyvena kitos tame pačiame bare dirbančios merginos namuose. Ši vasarai išvykusi į Ispaniją mokytis kalbos, taigi Kerolė yra tarsi subnuomininkė.

Kai ji stabtelėjo atgauti kvapo, Kreitonas įsiterpė:

– Kitaip sakant, mums nekils jokio pavojaus būti pertrauktiems pačią... netinkamiausią akimirką? – Pirštų galiukais perbraukė per jos krūtų kraštelius. Iš akių matė, kad ji tai pajuto.

Ji pajuto. Kvėpavimas tapo trūkčiojantis ir greitas, ir ji sušnibždėjo:

– Visiškai jokio pavojaus.

– Puiku. – Dar kartą pabučiavo, prispaudė prie mašinos ir net prisivertė įkišti liežuvį jai į burną. Atšlijęs suėmė jos veidą delnais.

– Tad iki rytojaus vakaro?

Ji išstenėjo sutikimą.

Jis paklausė adreso. Pasiteiravo, kokiu laiku turėtų atvažiuoti. Ji pasisiūlė paruošti vakarienę, o jis paklausė, ar gali ko nors atsinešti, o ji atsakė, kad užteks jo.

– Tai iki pasimatymo. – Jis dar kartą ją stipriai trumpai pabučiavo, tada paleido ir žengtelėjo atgal. – Važiuokite iš čia, kol neužmiršau, kaip labai dukterėčiai reikia mano paramos.

– Būtinai turite vykti pas ją, – pasakė ji. Atrakino mašiną, atsisėdo ir įjungė variklį, tada nuleido langą. – Iki pasimatymo rytoj vakare.

Jis žaismingai palietė jos nosies galiuką.

– Neįsivaizduojate, kaip labai to lauksiu.

22 skyrius

Džulė skersom pasižiūrėjo į susikaupusį prie vairo Dereką.

– Jie manęs nesuėmė.

Jis nesakė, kur jie važiuoja. Keista, ji visai tuo nesidomėjo, nors ir buvo aišku, kad vyksta ne į jos namus. Veikiausiai šį vakarą jos ir nebūtų ten įleidę nakvoti, net jei norėtų, – tai buvo nusikaltimo vieta.

– Suims, – pasakė jis. – Rytoj. Šį vakarą, jei gaus orderį.

– Suras palaidinę. Ji kabo mano spintoje. Ką tik parsinešiau iš valyklos. Išėmusi iš plastikinio maišelio pastebėjau, kad trūksta vienos sagos. – Žvilgtelėjo į jį. – Pagalvojau, kad pamečiau lėktuve.

– Džule, kaip jūsų palaidinukės saga atsidūrė tame purviname „Trijų pušų“ motelio kambaryje?

– Nežinau.

– Aš jūsų advokatas, ne policininkas. Jei kada ten buvote, galite man pasakyti.

– Negaliu patikėti, kad tai man sakote.

Jis sustojo prie raudono šviesoforo ir atsisuko į ją.

– Stengiuosi padėti.

– Vadindamas mane melage?

Užsidegė žalias, ir vairuotojas užpakalyje ėmė signalizuoti. Pašnibždom nusikeikęs, Derekas nuskubėjo per sankryžą. Ore tvyrojo pasipiktinimas. Galų gale jis paklausė:

– Kaip galite paaiškinti, kad jūsų saga – tarkim, kad ji jūsų, – atsidūrė tame kambaryje?

– Tai Kreitono darbas. Jis paėmė sagą, kai buvo mano namuose. Paėmė ką nors nereikšminga, ko aš iškart nepasigesiu, ir planavo panaudoti, kad susietų mane su Biliu Djuku.

– Gal ne Kreitonas tada pas jus įsibrovė. Gal tada irgi buvo Bilis Djukas.

– Ne. Esu tikra, kad Kreitonas. Viskas buvo kaip vienas iš tų jo ironiškų pokštų – štai pažiūrėkite, aš už jus gudresnis. – Ji dirstelėjo į Dereką. – Būčiau papasakojusi apie tai detektyvams, jeigu nebūtumėt manęs iš ten ištempęs.

– Jie nebūtų patikėję.

– Kaip ir jūs netikite.

– Tai logiška. Sakote, panašu į Kreitoną.

– Tačiau?

– Džule, jūs to negalite įrodyti.

– Maniau, įrodinėti turi policija.

– Taip. Tačiau patikėkite manimi, geriau bus, jeigu sugebėsite paneigti jų įtarimus. O kol kas viskas, ką darote, jiems atrodo keista. Vakar liepėte tarnaitei kruopščiai išvalyti namus.

– Nes juose buvo Kreitonas, ir aš negalėjau pakęsti minties...

– Aš suprantu. Tačiau negalite įrodyti, kad jis ten buvo. Ypač dabar, kai viskas nušveista. Prisiekęs aš turėsiu paliudyti, kad nemačiau jokių įsilaužimo žymių. Tas namų valymas neliko nepastebėtas Sanfordo ir Kimbal.

Ji klausiamai pažiūrėjo į jį.

– Tai dalis paskalų, Džule. Dodžas išgirdo iš policijos gandonešių. Gali būti įtarta, kad naikinote pėdsakus. Ir aš turiu paklausti, tam atvejui, jeigu tai vėl iškiltų: kaip galite paaiškinti, kad liepėte tarnaitei dezinfekuoti viską, kas yra pas jus?

– Kreitonas naršė po mano daiktus. Namai atrodė nešvarūs.

– Galiu tai suprasti, – pasakė jis. – Mano namai irgi niekada nebeatrodys tokie pat. – Palikęs tą klausimą ateičiai, papasakojo apie raštelį, kurį gavo nuo Kreitono.

– Tarsi negana to, ką padarė, dar pasityčiojo iš jūsų.

– Nes norėjo, kad pulčiau jį. Veikiausiai tikėjosi, kad taip padarysiu iškart po tų skerdynių. Kadangi nepadariau, atsiuntė

raštelį. Tai buvo kaip raudonas skuduras buliui, ir patikėkite, susilaikyti buvo sunku. Norėjosi taip sumušti, kad pridėtų į kelnes. Tačiau jeigu būčiau taip padaręs, jis būtų laimėjęs. Verčiau sumušiu jį teismo salėje ir amžiams pastatysiu į vietą.

– Nusiunčiau raštelį policijai, – tęsė jis. – Tačiau kyla problema, kaip tai įrodyti. Jie teisėtai gali manyti, kad pats atspausdinau. Keletas žmonių jį čiupinėjo. Jie nelaikys to tokiu rimtu įrodymu kaip rūkstantis vamzdis.

– Ar jie apklausė Kreitoną dėl Magės?

– Kiek žinau, ne, nors kai pagal protokolą paklausė, ar turiu žinomų priešų, jį paminėjau pirmą.

– Jis moka meluoti. Sakė nesuprantąs, apie ką kalbu, kai užsiminiau apie Magę.

– Ką? – Jis metė į ją žvilgsnį, bet mašinų gatvėje buvo daug, ir teko sutelkti dėmesį į kelią. – Kada?

– Jis užpuolė mane galerijoje iškart po uždarymo. Veikiausiai stebėjo ir laukė, kada Ketė išeis, tada įslinko pro galines duris.

– Ar jos nebuvo užsklęstos?

– Kadangi aš likau, Ketė išeidama neužrakino durų. Arba Kreitonas galėjo turėti raktą. Dėl to pernelyg nenustebčiau. Tiek žinau, kad apsireiškė ir pergąsdino. – Ji smulkiai atpasakojo, kas įvyko.

– Jo paprasta užuomina apie siuntinį privertė mane drebėti iš baimės atidarant – o kas ten bus viduje? Štai kodėl grįžusi namo buvau tokia nervinga. Ką pasakiau detektyvams, viskas buvo tiesa. Buvau drebanti ir išsigandusi, bet maniau, kad leidau baimei užvaldyti mane ir kad esu apkvailinta. Štai kodėl neišėjau ir nepaskambinau policijai, kai signalizacija nesuveikė. – Ir tyliai pridūrė: – Turėjau pasikliauti nuojauta.

Prisiminusi paskutines Bilio Djuko gyvenimo akimirkas, ji nusipurtė. Atmintyje buvo gyvos visos smulkmenos. Jo vaizdas ir kvapas. Jausmas, kaip peilis sminga į kūną. Koks karštas ir lipnus buvo jo kraujas, šliūkštelėjęs ant palaidinės ir persigėręs kiaurai iki odos. Koks siaubingas gargaliavimas pasigirdo, kai jis bandė kalbėti. Kaip sutarškėjo kaulai, kai virto ant grindų.

Akys paplūdo ašaromis, ir gatvės vaizdas priešais mašiną išskydo.

– Tikiuosi, jie išsiaiškins, kad kažkas kitas jį pražudė. Ne peilis. Kitaip kaip aš gyvensiu?

Derekas pasilenkė per pavarų dėžę ir paėmė už rankos.

– Džule, jums grėsė mirtinas pavojus.

– O gal ne.

– Jūs nesmeigėte jam peiliu. Jis pats užkrito.

– Prisiekiu, jis užkrito. Bet vis tiek...

– Pasistenkite negalvoti apie tai. Jau beveik atvykome.

– Kur?

Po kelių minučių jie privažiavo Kolterio rūmus. Jis pastatė mašiną priešais ir pažiūrėjo į ją.

– Mūsų abiejų namai išniekinti. Ar čia bus gerai?

– Bet kur tiks.

– Tačiau ne bet kur toks aptarnavimas.

Jis išlipo ir apėjo atidaryti jai durelių. Durininkas pasveikino jį vardu. Derekas paklausė:

– Ar turite laisvų kambarių?

– Pone Mičeli, jums tikrai rasime.

Po kelių minučių nešikas senovišku žalvariniu raktu atrakino apartamentų duris viršutiniame aukšte ir įleido vidun. Svetainę nuo miegamojo skyrė dvivėrės stiklinės durys su plonomis užuolaidomis ant stiklų. Patikinus, kad kol kas nieko daugiau nereikia, nešikas išėjo.

– Jie didžiuojasi savo kartūnu, – pasakė Derekas ir įjungė šviestuvą su aukštu kotu.

Ji nusišypsojo.

– Taip. Ir tai žavu. Stebiuosi – žinote, kas yra kartūnas.

– Mano mama dailina namus savo draugams.

– Norėčiau apie tai išgirsti.

– Pirmiausia maistas.

– Derekai, aš negalėsiu valgyti.

– Valgysite.

Vakarienei jis užsakė tirštos kukurūzų sriubos su krabais ir žalių salotų su traškia bandele. Galiausiai ji suprato, kad vis

dėlto gali valgyti. Taip pat jai užsakė butelį baltojo vyno, o pats siurbčiojo viskį iš kambario bariuko. Kai baigė valgyti, atėjo kambarinė ir sutvarkė stalą.

Džulė nusinešė savo taurę vyno ant sofos, nusiavė batelius ir susikišo kojas po savimi.

– Kodėl mes čia?

– Jau sakiau. Mūsų abiejų namai pažymėti krauju – Magės, Bilio Djuko.

Ji negalėjo su tuo nesutikti, bet jautė: yra dar kažkas. Todėl toliau žiūrėjo į jį, kol galiausiai Derekas kaltai šyptelėjo.

– Mes čia, nes nenoriu, kad jus surastų. Bent ne dabar.

– Turite omeny detektyvus. Manote, kad jie mane suims?

– Nežinau. Esu tikras, kad apieškos jūsų namus. Tai nusikaltimo vieta, bet jie pajudins savo užpakalius, kad gautų kratos orderį, leidžiantį apversti jūsų namus aukštyn kojomis.

– Mano gyvenimas irgi apverstas.

Jis nieko į tai neatsakė.

– Bijote to, ką jie ras? – paklausė ji.

– Taip, bijau. Nemanau, kad meluojate, bet įtariu, jog jūs teisi dėl Kreitono. Jeigu jis buvo toks protingas, kad paėmė tą sagą ir paliko ją Bilio Djuko kambaryje, Dievas žino, ką dar padarė, kad atrodytų, tarsi judu, jūs ir Djukas, veikėte kartu.

Ji spoksojo į savo vyno taurę ir braukė pirštu palei jos kraštą.

– Aš bijau.

– Suprantu.

– Šią pavakarę galerijoje tikrai išsigandau, kad jis mane sužalos. Fiziškai. Ir jam tai parodžiau. Nenorėjau. Stengiausi neparodyti, bet...

– Bet jūs žmogus.

Ji vangiai nusišypsojo, jis atsakė šypsena.

– Siaubinga. – Ji gurkštelėjo vyno, tada pastatė taurę ant stalo krašto, sudėjo rankas į skreitą ir giliai giliai atsiduso. – Kalbėkite su manimi, Derekai. Kalbėkite apie ką nors kitą. Papasakokite, kaip mama dailina namus.

Jis nusijuokė.

– Tai tik pomėgis, bet ji sugeba. Draugės ateina klausti, kokia spalva dažyti sienas, o ji taip užsuka, kad priverčia pertvarkyti visus namus.

Jis visą pusvalandį pasakojo apie savo šeimą, ir taip vaizdingai, kad buvo aišku, kaip ją myli. Jo vyresnysis brolis, licencijuotas auditorius, su žmona ir dviem paauglėmis dukterimis gyvena Ogastoje.

– Vyresnioji šį rudenį pradės lankyti koledžą. Negaliu patikėti. Rodos, dar vakar ji buvo su kasytėmis, atbėgdavo pas mane, kad pabučiuočiau jos nubrozdintą kelį.

Jo sesuo buvo slaugė, bet ištekėjusi už anesteziologo iš Hjustono metė dirbti.

– Jis geras žmogus, tačiau toks nuobodus, kad turi laikytis neužmigęs. Turi tris berniukus, nuo ketverių iki devynerių metų. Pereiti su jais per Luvrą be nuotykių buvo tikras iššūkis.

Džulė nusijuokė.

– Neabejoju.

– Visą laiką baiminausi, kad jie ką nors sulaužys ir kils tarptautinis skandalas. „Pragaro išperos iš Amerikos siautėjo Luvre.“ „Nusikaltėliai iš JAV sunaikino neįkainojamas senienas.“

Gera buvo juoktis.

– Iš tikro jie nuostabūs vaikai. – Jis drybsojo fotelyje, kojas užkėlęs ant priderintos otomanės. Buvo nusivilkęs švarką, kaklaraištis atlaisvintas, rankovės atraitotos. Pakėlė rankas ir sunėrė pirštus ant sprando.

– Kaip čia yra, kad aš vienas šneku? Papasakokit apie save.

– Jūs viską apie mane žinote, dėkui Dodžui.

– Atsiprašau dėl šito, – ištarė jis, ir atrodė, kad išties gailisi. – Veikiau taip, kaip geriausia mano klientams, tuo metu Vileriams. Man reikėjo jus patikrinti.

– Iš tikrųjų savotiškai net lengviau, kad viską apie mane jau žinote. Visi mano kauleliai išnarstyti.

– Tikrai? Žinau esminius jūsų gyvenimo faktus, ne daugiau.

– Netiesa. Žinote, kad esu pamišusi dėl meno.

– Tikiuosi, ne dėl to storo vyro?

Ji nusijuokė.

– Ne, bet turiu būti plačių pažiūrų ir priimti visų savo klientų skonį. Ne viską, ką parduodu, norėčiau matyti savo namuose.

– O kaip tas paveikslas, kurį nusipirkau? Ar galėtumėt su juo gyventi?

– Šitas man patinka. Turite gerą skonį.

– Ačiū.

– Žinote, kad man patinka šeimininkauti virtuvėje.

– Nežinau, ar jums tai sekasi.

– Sekasi puikiai.

– Ar galėsiu kada nors tuo įsitikinti?

– Galbūt. Kada nors.

Šis keitimasis frazėmis neatmetė ateities santykių galimybės. Tačiau ir nieko nepažadėjo. Abu tai suprato, todėl stojo nejauki tyla.

Pagaliau jis paklausė:

– O jūsų tėvai? Ar gerai su jais sutarėte?

– Buvo keletas susikirtimų. Tipiški niekai. Tačiau iš esmės buvome labai laiminga šeima. Tėtis buvo labai atsidavęs mamai. Ji mylėjo jį. Jie mylėjo mane.

– Kodėl atrodote tarsi nustebusi?

– Ne nustebusi. Gal dėkinga.

– Kodėl dėkinga?

Kurį laiką pamąsčiusi, ji pasakė:

– Mama labai jauna mane pagimdė. Esu tikra, jai reikėjo labai pasistengti, norint baigti mokslus ir dirbti, kai kartu reikėjo rūpintis vyru ir vaiku. Tėtis nebuvo reiklus vyras. Visiškai ne. Aš nebuvau sunkus vaikas. Tačiau... tačiau ji niekada neišbandė kitų galimybių. Niekada nekeliavo, niekada nedrįso surizikuoti – o gal kartais jai labiau patiktų koks kitas darbas, ne mokyklos administratorės. Ji labai anksti nusėdo. Ir aš dažnai klausdavau savęs, ar ji niekada nesigailėjo savo pasirinkimo.

– Ar kada jautėte, tarsi būtų kaip nors supykusi ant jūsų ar tėčio?

– Nieko panašaus. Ji mus abu be išlygų mylėjo. – Ji silpnai truktelėjo pečiais. – Štai kuo labiausiai žaviuosi. Ir dėl ko esu dėkinga.

Derekas pasirangė krėsle, įdėmiai pažiūrėjo jai į akis, kaip darydavo prieš užduodamas liudytojui sudėtingą klausimą.

– Kaip jūsų artimieji žiūrėjo į jus su Polu Vileriu?

– Tėtis buvo beveik dešimčia metų vyresnis už mamą. Kai susipažinau su Polu, jis jau kelerius metus buvo miręs. Dėl mano nenusisekusio gyvenimo Prancūzijoje mama beveik iki paskutiniosios nesakė, kad jai vėžys. Žinojo, kad susipažinau su Polu, tačiau niekada nematė mūsų kartu. Kai gavau žinią, kad ji sparčiai gęsta, jis nupirko man lėktuvo bilietą parvykti namo. Deja, nebespėjau pasakyti jai sudiev. Laimė, Polas skrido kartu. Buvau sukrėsta jos mirties, to, kad nebuvau su ja paskutinę valandą, – nežinau, ką būčiau dariusi, jeigu jo nebūtų buvę kartu. Jis mane labai palaikė.

– Kiek suprantu, jis tai mokėjo.

Vėl įsivyravo tyla. Norėdama pakeisti temą, ji pasakė:

– Skaičiau laikraštyje apie jūsų bylą.

– Kurią?

– Džeisono Konoro.

– Sunki byla, – atsiduso jis.

– Kaip galite ginti tokį nusikaltėlį? Šaltakraujiškai nužudė savo tėvus.

– Jis kaltinamas juos nužudęs.

– Laikraštyje rašoma, kad sukapojo į gabalus.

– „Nusikaltimas iš įniršio." Ir aš skaičiau tas apžvalgas, – sausai atsakė jis. – Tikiuosi, būsimi prisiekusieji neskaitė.

– Jis apibūdinamas kaip amžina bėda.

– Taip. Tačiau pamokų praleidinėjimas, žolės rūkymas, smulkios vagystės ir keletas muštynių – toli gražu ne tas pats kaip dviguba žmogžudystė. Jis taip pat bjaurus pasipūtėlis ir priešgyna, jaučiantis neapykantą visai žmonijai. Tiesiai pasakė, kad nevertina manęs nei mano pastangų jam padėti.

– Ar tiesa, kad atsisakėte atlygio?

– Taip.

– Kodėl?

– Nes tas bjaurus pasipūtėlis nusipelno geresnės gynybos už tą, kurią gautų iš valstybės paskirto gynėjo – tas tik atliktų formalumus, nes širdyje sutinka su būsimu nuosprendžiu. Taip pat todėl, kad šis vaikas, kuriuo niekas niekada pernelyg nesirūpino, bus nuteistas mirti, jeigu aš dėl jo nepasistengsiu.

Ji norėjo kažką sakyti, tačiau jis neleido.

– Džule!

– Ką?

– Jeigu imsime kalbėti apie Konoro bylą, susiginčysime.

Ji sutiko.

– Tikrai, labiau derėtų kalbėti apie mano bylą. Dabar, kai pasiskyrėte mano advokatu...

– Pasirodė, kad jums jo reikia.

– Ačiū už tai. – Ji kilstelėjo vieną antakį. – Nesiviliu, kad atsisakysite atlygio ir už mano gynybą.

Jis išsišiepė.

– Nuo jūsų nulupsiu dvigubai.

Neilgai pavyko išlaikyti lengvabūdišką toną, nes bendras rūpestis kaip koks bjaurus dvokas buvo persmelkęs kambarį.

– Kai išdygote prie mano namų, Kimbal paaiškino Grahamui, kad atsekėte juos nuo motelio, kuriame buvo apsistojęs Bilis Djukas.

– Taip.

– Ką ten veikėte?

– Dodžas jį susekė. Paskambino man. Aš paskambinau Sanfordui. Jie su Kimbal atlėkė į vietą ir visiškai neapsidžiaugė pamatę ten mus. Dar didesniam jų liūdesiui, Djuko kambarys buvo išvalytas. Jokių šiukšlių, jokių jo pėdsakų.

– Nei Kreitono.

Jis papurtė galvą.

– Pasiūliau patikrinti vaizdo diskų leistuvą. Buvo tuščias.

– Nėra jokios sąsajos tarp jo ir Bilio Djuko.

– Neatrodo, kad būtų.

– Tačiau policija gali susieti Bilį Djuką su manimi.

– Sakėte, kad nenorite apie tai kalbėti. – Jis nukėlė kojas nuo otomanės ir atsistojo. – Kodėl jums nepabandžius užmigti? – Linktelėjo miegamojo pusėn. – Aš išsitiesiu ant sofos.

– Ar norite į vonią?

– Ačiū.

Jis dingo anapus dvivėrių durų.

Nežinodama, ką daryti, Džulė nuėjo prie lango ir atidarė vienos medinės langinės žaliuzes. Nakties dangus buvo giedras, švietė priešpilnis mėnulis. Gatvė apačioje buvo rami ir, kiek galėjo suvokti, tuščia, lyg ir niekas jų nesekė.

Iš miegamojo pasirodė Derekas.

– Visas jūsų.

Ji uždarė žaliuzes ir atsisuko į jį.

– Galvojau apie tai, kaip Kreitonas mus čia atsekė tą audrotą naktį. Ir dabar gali būti kur netoli. Man bloga vien nuo minties, kad gal jis stebi mane, stebi mus. Derekai, jis nebėra tiesiog nesusipratimas. Perėjo nuo įžeidinėjimų prie grasinimų.

– Ar iki šio vakaro galerijoje jis kada nors buvo pakėlęs prieš jus ranką?

– Ne šitaip. Prie *Christie's* baro suspaudė man ranką, prirėmė prie sienos. Šiandien buvo kitaip. Elgėsi ne šiaip šiurkščiai, o agresyviai.

– Kai susidūrėme Atėnuose, jis buvo kandus ir sarkastiškas. Grasino, vartojo skambius žodžius, tačiau nupjauti Magei galvą – visai kas kita. Paprašiau Dodžo pamėginti išknisti, ar nebuvo nepilnamečių įskaitoje. Sakė, pabandys, tačiau optimizmu netryško.

Džulė perkošė mintyse, ką jie žino apie Kreitoną.

– Girdėjote, kaip keičiasi žudikai maniakai? Kuo daugiau nužudo, tuo dažniau tai daro.

Jis linktelėjo.

– Ar turėtume papasakoti Kimbal ir Sanfordui apie Kreitono apsilankymą galerijoje? Papasakoti, kaip grasino, kaip elgėsi.

– Jie žino apie Magę. Pareiškė užuojautą, bet apie Kreitoną – nė žodžio. – Derekas pirštu pakėlė jos smakrą ir pasukiojo galvą į šalis. – Nėra jokių mėlynių.

– Jis taip smarkiai nesmaugė. Spaudė visu kūnu prie sienos.

– Jeigu pranešime, detektyvai apklaus, jis prisipažins, kad ten buvo, tačiau neigs, kad darė ką nors neprideramo. Aklavietė.

– Tačiau jūs manimi tikite, ar ne?

Jis nusišypsojo.

– Norėčiau kiekvieną kartą gauti bent po varioką, kai mano klientai to klausia. – Jis nuleido ranką. – Pamėginkite užmigti.

Ji nuėjo į miegamąjį ir uždarė dvivėres duris, aiškiai suvokdama, kad jis išsisuko nuo tiesaus atsakymo. Mokėjo tai puikiai.

Laimė, ji irgi.

Pusę valandos Derekas gulėjo ant nugaros, spoksojo į lubas ir stengėsi prisišaukti miegą. Nepavyko. Sofa buvo per trumpa, tačiau ne patogumų stoka neleido užmigti. Per arti buvo Džulė.

Jau bent dvidešimt minučių negirdėjo jokio garso iš jos kambario, tačiau jautė, kad ir ji nemiega. Pro ploną audinį ant durų stiklų nesimatė jokios šviesos nei judesio, bet kažkaip žinojo, kad ir ji nemiega – nerimauja.

Pašnibždom keikdamasis numetė lengvą antklodę ir atsistojo. Siektelėjo marškinių, tačiau persigalvojo ir paliko numestus ant kėdės. Basomis nuėjo prie dvivėrių durų ir jas atidarė. Durys negirgžtelėjo, bet ji iškart atsisuko nuo lango, prie kurio stovėjo ir tarsi stebėjo, kas už jo darosi. Nuo ausų iki kulkšnių buvo susisupusi į baltą kilpinį viešbučio chalatą.

Jam pasirodė, kad visą amžinybę jie šitaip stovi priešingose kambario pusėse ir žvelgia vienas į kitą. Vėliau negalėjo prisiminti, kaip perėjo kambarį. Tik atsiminė, kaip ištiesė rankas, taip pat baimę, ką ji pasakys, kai paklausė:

– Ar išvysite, jeigu jus paliesiu?

Ji greitai įkvėpė ir papurtė galvą.

Lėtai, kiekvieną akimirką laukdamas, kad ji vėl užsisklęs, atrišo chalato diržėlį ir pakišo rankas po juo. Brūkštelėjo krumpliais per nuogą pilvą, ir ji sudrebėjo.

– Ar bijote, Džule?

– Labai.

– Ko?

Ji trumpam užsimerkė, tada atsimerkė ir ištarė:

– Labiausiai šito.

Tačiau neprieštaravo, nesipriešino, kai jis nusiautė chalatą jai nuo pečių. Šis nuslydo per rankas ant žemės. Liemenėlė buvo nėriniuota, panaši į tą, kokią dėvėjo lėktuve. Krūtys pūpsojo virš kaušelių. Jis pervedė pirštu per glotnius kauburius, tada suėmė rankomis jos veidą.

– Meluokite apie ką nors kita. Nemeluokit apie tai.

– Aš nemeluoju. Ir nemeluosiu.

Jos balsas virpėjo, taip pat ir lūpos, kai jis palietė jas savosiomis. Kitaip nei aną kartą, jie pradėjo lėtai ir atsargiai, atsidusdami, slysteldami lūpomis ir vėl atsitraukdami, tarsi tikrindamiesi. Ir, tarsi be niekatro valios, – stiprus bučinys. Susikaustymas ir baikštumas dingo. Jo atmintyje tebebuvo gyvas nuostabus jos skonis. Kai grįžo iš Prancūzijos, jį dažnai, ir visada pačiu netinkamiausiu metu, staiga užklupdavo prisiminimas, kaip gosliai jos burna atsiliepė į jo bučinį.

Tačiau kad ir koks ryškus buvo tas prisiminimas, jis nė iš tolo neprilygo tikrovei.

Jis ištiesė rankas ir atsegė liemenėlę. Ši nuplasnojo paskui chalatą. Apglėbė ją ir stipriai prispaudė. Sudejavo jausdamas prie krūtinės pilnas minkštas jos krūtis, svaigo susiliejus nuogiems kūnams.

Bučiavosi iki begalybės. Tiesiog bučiavosi, tačiau aistringai, neatgaudami kvapo, kol pagaliau turėjo pertraukti. Kai atsikvėpė, ji priglaudė kaktą jam prie krūtinkaulio ir ritinėjo iš vieno šono į kitą, o drėgnos lūpos slydo per krūtinę. Tada atsitiesė, suleido pirštus jam į plaukus ir spustelėjo žemyn, reikalaudama daugiau.

Jos kelnaitės beveik nedengė užpakalio. Rankomis jis stipriai suspaudė sėdmenis, priglaudė prie savęs pilvą, ir atrodė, kad jos oda tiesiog degina. Iš jos gerklės išsiveržė žemas gar-

sas, pakilo iki burnos, pasiekė jo liežuvį, ir nuo šito jis pasijuto einąs iš proto.

Jis pakėlė galvą ir įsisiurbė į ją akimis, paskubom sagstydamasis kelnes. Ji atsitraukė ir, kol jis nėrėsi iš drabužių, jau gulėjo lovoje ant nugaros, ištiesusi į jį rankas.

Jis palinko virš jos, nusmaukė kelnaites, įkišo ranką tarp šlaunų ir suėmė delnu jos lytį. Keletą sekundžių jų akys mylėjosi daug aistringiau, nei įmanoma prisilietimais. Jo delno pagrindas nusileido ant jautriausios jos vietos. Jai užėmė kvapą, strėnos pakilo aukštyn.

Tada jis nusileido ant jos. Kai paniro į ją, rankos susirado jos rankas, sudėtas abipus galvos delnais į viršų. Jų pirštai susipynė, ir kai netrukus jie kartu pasiekė orgazmą, jis nebesuvokė, ar laikosi už jos, ar už savo sielos, kaip akmuo smingančios žemyn.

– Ar ruošiatės čia miegoti?

– Galiu čia ir numirti, – sumurmėjo jis. – Laimingas.

Ji švelniai nusijuokė, leisdama pro pirštus jo plaukų sruogas.

– Man patinka, kaip rengiatės.

– A?

– Man patinka jūsų drabužiai. Esate vienas geriausiai besirengiančių vyrų, kuriuos kada nors sutikau.

– Mes ką tik pasakiškai pasidulkinome, o jūs apie ką galvojate? Apie mano drabužius?

Ji dar kartą pratrūko juoku.

– Man taip pat patinka, kaip atrodote be jų.

– Ak taip?

– Taip.

Po sekundės jis atsakė:

– Manau, man jūs geriau nuoga. – Jis pakėlė galvą ir nužvelgė tai, ant ko buvo išsikėtojęs. – Be abejo. Nuoga.

Jis pabučiavo minkštus plaukus, ant kurių buvo padėjęs žandą, tada visą kelią iki pat pilvo. Kai brūkštelėjo per jį žando šeriais, ji įtraukė papilvę.

– Atsiprašau dėl šitų, – sumurmėjo jis.

– Nieko. Man patinka brūžinimas.

– Net ten?..

Jos veidą užliejo karštis.

– Ypač ten...

– Bijojau, kad jie gali būti pernelyg duriantys švelniausioms vietoms.

– Tik ne kaip jūs tai darote.

Pajutęs, kad jos balsas duslėja, jis atsakė:

– Gera girdėti.

Jis paeiliui pabučiavo jos krūtis, tada sustojo prie vienos ir liežuviu krutino spenelį. Džulė žiūrėjo, kaip jis glamonėja ją. Palietė jo veidą, perbraukė nykščiu per išsišovusią žandikaulio liniją. Jautėsi sprogstanti nuo jausmų, kaip burė nuo vėjo.

– Derekai.

– A?

– Derekai!

– Netrukdykit. Galiu savaitę šitaip daryti.

– Aš negaliu savaitę laukti.

Jis pakėlė galvą ir pažiūrėjo jai į veidą. Jos troškimas buvo toks akivaizdus, kad iškart persidavė jam. Vienu lengvu judesiu pasivertė ir vėl paniro į ją.

Ji nuleido rankas jam ant užpakalio.

– Nejudėkit. Ne dabar. Noriu tiesiog jausti jus.

Jis padarė, kaip paprašytas, tik palenkė galvą ir lėtai jausmingai ją bučiavo. Kai vėl atsilošė, krūptelėjo pamatęs ašaras tekant jos skruostais.

– Viešpatie, Džule. Aš skaudinu?

– Ne. Ne. – Prispaudė, kai jis bandė ištraukti.

– Tai kas?

– Aš...

– Vileris? – Jo balse suskambo netikrumas ir baimė. – Ar dėl jo verkiate?

– Ne, – sušnibždėjo ji. – Dėl jūsų.

– Dėl manęs?

– Mažiausiai tikėjausi, kad man dabar tai nutiks. Aš ne... – Ji stabtelėjo nusilaižyti ašarą iš burnos kampelio.

– Ko? Ko ne?..

– Aš to neįsivaizdavau. – Ji glostė jo nugarą, pečius. Lietė plaukus, antakius, lūpas. Čia jos pirštų galiukai sustojo. Vos girdimu balsu pasakė: – Aš nesitikėjau jūsų.

Kai ji atsibudo, vonios durys buvo uždaros, už jų girdėjosi dušo šniokštimas. Pasirąžė ir nusižiovavo, troško mėgautis tingia diena, prisiminti, kas nutiko praėjusią naktį, vėl išgyventi kiekvieną brangią akimirką. Manė, kad jau pasisotino, tačiau pagalvojus apie Dereko rankas, burną, jos kūnas vėl ėmė dilgčioti nuo erotiškų prisiminimų ir pabudusio geismo. Nuo noro vėl jį turėti pasijuto rausva ir prisirpusi.

Ir siaubingai liūdna.

Iš vonios jis išvirto kartu su garų debesiu. Buvo nuogas ir visiškai tuo patenkintas, o jos skruostai užsiliepsnojo nuo staiga užplūdusios sarmatos. Kilstelėjo paklodę pridengti krūtis, ir jis išsišiepė dėl jos pavėluoto drovumo.

– Per vėlu. Aš jau mačiau.

Vien tie žodžiai, intonacija, su kuria ištarti, buvo tarsi jaudrus sprigtas į papilvę.

– Labas rytas. Ar seniai atsikėlęs?

– Gal dešimt sekundžių.

Nešinas susijaudinimo įrodymu, atėjo iki lovos, atsisėdo ant krašto ir nutraukė paklodę. Įkišo vieną ranką jai tarp šlaunų, o antrąja timptelėjo jos ranką prie penio. Ji paglostė išbrinkusią galvutę.

– Ar turime tam laiko?

– Teks paskubėti.

Jo nykštys sukrutėjo, ir jai užtraukė dvasią.

– Tai nebus problema.

Antrą kartą iš vonios jis išėjo jau su kelnaitėmis. Ji vėl užsitraukė paklodę.

– Ar yra kokių naujienų? – paklausė.

– Jūs esate naujiena.

Ji dirstelėjo pro dvivėres duris į svetainę, kur stovėjo televizorius. Akys grįžo prie Dereko.

– Atsikėliau prieš valandą. Peržiūrėjau žinias. – Jis priėjo prie lovos, pasilenkė ir suėmė jos veidą rankomis. – Prie jūsų namų būriuojasi visų vietinių stočių naujienų tarnybos ir praneša, kad juose vakar vakare mįslingomis aplinkybėmis mirė įtariamas Polo Vilerio žudikas. Dagą reporteriai užklupo einant iš namų į darbą.

Ji gailiai sudejavo.

– Šis pareiškė esąs apstulbęs, kad artima jo brolio draugė, tai yra jūs, galbūt pažinojo žudiką.

– Košmaras.

– Džule, gali būti ir blogiau – kol nepasidarys geriau.

– Dėl to ir jaučiuosi baisiai.

Jis nuleido rankas.

– Vien noro neužtenka, kad tai išnyktų. Ši diena, bijau, bus sunkus išbandymas. Verčiau kelkitės.

– Turiu tik tuos drabužius, su kuriais atvykau. – Ji pasižvalgė jų.

– Paprašiau patarnautojos išlyginti. – Jis trumpai ją pabučiavo, tada nuėjo prie dvivėrių durų. – Užsakysiu pusryčius.

Ji negalėjo nė pagalvoti apie valgį, bet nesiginčijo. Išlipo iš lovos ir nutipeno į vonią. Palindo po dušu, išsitrinko galvą viešbučio šampūnu, tada išsidžiovino. Neturėjo kosmetikos, tik tą rankinėje makiažui patvarkyti. Truputį papudravo nosį, parausvino skruostus, užtepė lūpų blizgesio. Turės užtekti.

Kadangi drabužiai tebebuvo pas patarnautoją, apsivilko chalatą, kuriuo buvo susisupusi vakar vakarą, ir nuėjo pas Dereką į svetainę. Pusryčiai jau buvo atnešti. Jis nuėmė nuo vieno patiekalo sidabrinį dangtį.

– Jų sklindžiai su sūriu verti ten esančių kalorijų.

– Derekai, aš negaliu valgyti.

– Ir vakar vakare taip sakėt.

Pritraukė jai krėslą. Įpylė kavos iš šilumą laikančio indo. Ir šįkart jis buvo teisus. Net jos sudirgęs skrandis negalėjo atsispirti keletui kąsnelių sklindžių.

– Kokie jūsų planai? – paklausė siurbčiodama antrą puodelį kavos.

– Palaukti ir pažiūrėti, kas nutiks. Nenoriu, kad rodytumėtės, kol aiškiai nežinosiu, kas jūsų laukia.

Ji pažiūrėjo į duris.

– Ar personalas neįduos manęs?

Jis papurtė galvą.

– Jie neklausia manęs apie žmones, kuriuos čia apgyvendinu, aš jiems nesiaiškinu. Didžiuojasi savo diskretiškumu. Beje, per prabėgusius metus aš čia nemažai esu palikęs. Jie man skolingi.

Ji pasmeigė šakute vieną sklindį.

– Ar jie pripratę, kad jūs čia praleidžiate naktį su savo klientėmis?

Jis padėjo puodelį ant lėkštutės ir palaukė, kol ji pažiūrės jam į akis.

– Iki šiol to nebuvo atsitikę.

Kad paslėptų malonų sumišimą, ji gurkštelėjo kavos. Jis paėmė per stalą kitą jos ranką ir ėmė tyrinėti glostydamas pirštus.

– Vis galvoju, kaip būtų buvę, jeigu būtume susitikę prieš jums išvykstant į Prancūziją. Prieš sutinkant Polą Vilerį.

– Gal iš pirmo žvilgsnio būtume ėmę vienas kitą niekinti.

– Abejoju, – švelniai pasakė jis.

– Ir aš, – sušnibždėjo ji.

– Gal būtume įsimylėję, vedę, turėtume vaikų.

Jai taip suspaudė gerklę, kad negalėjo kalbėti.

Jis persilenkė per stalą ir paglostė jai skruostą.

– Džule, tai dar gali įvykti. Kai viskas baigsis, galėtume gyventi kartu.

Nutraukė suskambęs kambario telefonas. Jie pažiūrėjo į aparatą, tada vienas į kitą. Derekas atsikėlė ir atsiliepė. Kurį laiką klausėsi, nenuleisdamas akių nuo Džulės, tada šiurkščiai metė: „Gerai“, ir padėjo ragelį.

– Tai Dodžas. Jis apačioje. Ateina čia.

23 skyrius

Dodžas pasibeldė. Derekas atidarė duris. Tyrėjas įžengė vidun. Pamatęs Džulę, papurtė galvą.

– Taip ir maniau.

Derekas pristatė:

– Džulė Rutledž – Dodžas Hanlis.

Nekreipdamas dėmesio į supažindinimą, Dodžas išdrožė:

– Tas pasipūtęs priimamojo klerkas bjauriu peruku ir uodega iki lubų sakė, kad šį rytą veikiausiai netrokšite būti trukdomas. Užsiminė, kad ne vienas praleidote naktį. Tačiau neįsivaizdavau, kad galite būti toks kvailas.

– Gal norėtumėt kavos?

Vyras nužvelgė Dereko trumpikes, tada Džulės chalatą.

– Turėjome tiktai vienus drabužius, – paaiškino Derekas. – Dabar juos lygina.

– Aišku, – suniurnėjo Dodžas.

Derekas sunėrė rankas ant plikos krūtinės, suprasdamas, kaip tai komiškai atrodo.

– Ar atėjote čia pasmerkti, užmėtyti akmenimis, ar papasakoti, kas vyksta?

– Nieko gero, – sumurmėjo tyrėjas. Priėjo prie stalo ir pažiūrėjo į Džulės lėkštę. – Ar žadate tai pabaigti?

– Vaišinkitės.

Jis paėmė pirštais likusį sklindį, suvalgė kaip buritą ir baigęs nulaižė nuo pirštų sūrio ir braškių uogienės padažą.

– Šįryt neturėjau laiko papusryčiauti. Atsakinėjau į skambučius.

– Kieno? – paklausė Derekas.

– Visų, kuriuos vakar vakare papirkau. Mano šios bylos išlaidos guls ant jūsų pečių, ir negaliu pasakyti, kad dėl to labai gailiuosi. – Įsipylė kavos į Dereko puodelį ir šliurptelėjo.

– Ir ką išgirdote?

– Jie apieškojo jos namą, pradedant nuo pastogės gegnių ir leidžiantis žemyn.

– Leiskite spėti, – įsiterpė Derekas. – Rado palaidinukę, kuriai trūksta sagos. Žinojome, kad ras. Tai ne įrodymas, kad Djuko motelyje rasta saga yra iš Džulės palaidinės. Tokių daug.

– Mes ne teisme, o aš ne prisiekusysis, – atrėmė Dodžas. – Pataupykite šovinius, advokate. – Tada pažiūrėjo į Džulę. – Jums dar jų prireiks.

– Kas dar?

Dodžas atsisėdo prie mažo staliuko priešais Džulę.

– Rado pistoletą po jūsų čiužiniu.

– Polas jį man davė savigynai.

– Jūsų laimė, ne to kalibro, kuriuo jis nušautas.

– Jeigu paims pirštų atspaudus, manieji irgi ant jo bus, – pasakė Derekas.

Dodžas visas pažaliavo.

– Puikumėlis.

– Juk pasakojau. Kai įėjau į jos namus, šviesų nebuvo, ji laikė ginklą...

– Gerai, gerai. – Vėl atsisukęs į Džulę: – Užmirškit ginklą. Tai buvo gerosios naujienos. Jūsų draugas Vileris turėjo prašmatnų laikrodį.

– *Patek Philippe*. Atimtas per apiplėšimą.

– Aha. Dabar įsivaizduokite, kaip nudžiugo Sanfordas ir Kimbal, kai jis atsirado jūsų namuose su visais kitais tą dieną atimtais daiktais.

Derekas matė, kaip visas kraujas tiesiogine žodžio prasme ištekėjo iš jos veido.

– Tai neįmanoma.

– Bijau, kad įmanoma, ponia Rutledž. Viskas buvo mažame aksominiame kapšelyje, kaip ir apibūdino apiplėšimo liudininkai, tarp jų ir jūs. Rado batų dėžėje jūsų spintoje, padėtą tiesiai ant juodų atlasinių batelių poros. Beje, detektyvė Kimbal nusistebėjo, kokie puikūs jūsų bateliai.

Džulė spoksojo į tuštumą. Derekas abejojo, ar ji ką nors girdėjo be to, kad rastas kapšelis. Turėjo dukart ištarti jos vardą, kol atsipeikėjo. Kai galiausiai pažiūrėjo į jį, akys iš nuostabos buvo suapvalėjusios.

– Veikiausiai jis ten padėjo. Bilis Djukas. Jis išėjo iš mano miegamojo. Veikiausiai būtent tai jis ten darė. Pasilaikė papuošalus ir atėjo į mano namus jų ten palikti, kad būtų rasti.

Ji laukiniu, beviltišku žvilgsniu pažiūrėjo į jį ir Dodžą. Derekas nebuvo tikras, kokia jo veido išraiška, tačiau Dodžas akivaizdžiai atrodė skeptiškas.

Ji pašoko nuo kėslo ir atsistojo kaip į kampą užspeistas žvėris.

– Jeigu aš būčiau suplanavusi tą užpuolimą ir nužudymą, manote, būčiau tokia kvaila ir pasilaikyčiau papuošalus? Batų dėžėje?

Dodžas nieko neatsakė. Derekas brūkštelėjo ranka per plaukus.

– Žinoma, nebūtumėt.

– Tačiau išdavikas jūsų partneris galėjo norėti, kad jie būtų rasti jūsų namuose.

Džulė atsirėmė mažais kumšteliais į stalą ir pasilenkė prie Dodžo.

– Aš neturėjau partnerio. Niekada nebuvau mačiusi to žmogaus, kol jis neiššoko iš mano miegamojo.

– Ir metėsi ant jūsų dvidešimties centimetrų ilgio peilio dantytais ašmenimis, kurį jūs atsitiktinai laikėte jo pilvo lygyje.

– Gerai, Dodžai, – pertraukė Derekas. – Ką dar galite pasakyti?

Dodžas liovėsi spoksojęs į Džulę ir atsisuko į Dereką.

– Jie rado atspaudų tame žiurkių motelyje ir perleido per duomenų bazes. Atsakymo nereikėjo ilgai laukti. Viljamas Randalas Djukas.

Iš savo suglamžyto sportinio švarko kišenėlės išsitraukė nediduką bloknotą ir atvertė blizgantį melsvą viršelį.

– Mūsų berniuko sąskaitoje buvo pora baudžiamųjų nusižengimų, tačiau sėdėjo neilgai. Prieš trejetą metų Oregone mėginta prisiūti sunkų nusikaltimą, įtarus turto prievartavimu. Turėjo romaną su moterimi – ši tvirtino, kad jis ją šantažavo. Jis dievažijosi, kad jam buvo užmokėta – beje, dešimt tūkstančių dolerių – už paslaugas, kurias padarė. Visi įrodymai – šalutiniai, iš esmės jo žodis prieš jos žodį. Buvo išteisintas. Po metų vėl apsireiškė Čikagoje, kaltintas persekiojimu. Tačiau paaiškėjo, kad ponia melavo savo vyrui apie jos santykių su Djuku pobūdį. – Dodžas pakėlė akis ir pasižiūrėjo į abudu. – Akivaizdu, kad jam patiko moterys. Ir panašu, kad ir joms jis patiko. Čikagoje kaltinimas buvo atmestas. Toliau dar geriau. Prieš keletą mėnesių Nebraskoje vėl buvo įtartas turto prievartavimu. Šį kartą buvo kaltinamas išviliojęs iš vidutinio amžiaus moters tūkstančius grynaisiais ir daiktais. Keletą mėnesių jie buvo stipriai įkaitę, tada jis pradėjo ją spausti, o ji iš karto – į teismą. Tačiau iš vakaro, kai ji turėjo duoti parodymus teisme, – kurie, apygardos prokuroro nuomone, būtų pabaigę Djuko sėkmės istoriją, – našlė ėmė ir pasimirė.

– Pasimirė?

– Va taip, advokate. Nužudyta prekybos centro automobilių aikštelėje. Nuėjo dvilitrio pieno. Butelis ir kūnas rasti šalia jos mašinos. Pienas dar šaltas, kūnas dar šiltas. Žudikas išnyko kaip dūmas. Niekas nieko nematė. „Tarsi koks pakvaišęs vaiduoklis ją būtų pasmaugęs." Cituoju vaikiščią, kuris rado kūną. Toks pastumdėlis. Išėjo surinkti paliktų parduotuvės vežimėlių.

– Djukas ją nužudė?

Dodžas išsiviepė.

– Jis turėjo tvirtą kaip uola alibi. Nebuvo paleistas už užstatą, baiminantis, kad pasislėps. Viešėjo apygardoje.

– Sėdėjo areštinėje? – paklausė Džulė.

– Ne šiaip uždarytas – tvirtai uždarytas, – patikslino. – Apygardos prokuroras spaudė visus stabdžius, bet ką jis galėjo padaryti, kai svarbiausia liudytoja mirusi? Prisiekusieji nepasėdėjo užsidarę nė poros valandų – įskaitant pietų laiką, – ir Djukas buvo išteisintas. Našlės nužudymas liko neištirtas.

Nei Derekas, nei Džulė kurį laiką nepratarė nė žodžio. Galiausiai Derekas paklausė:

– Iš Nebraskos jis atvyko čia?

– Niekas negali pasakyti, kada jis atsirado Atlantoje. Jokių žinių apie darbą. Bent pagal jo tikrąjį socialinio draudimo numerį. Po to reikalo Nebraskoje iki trys dienos prieš nušaunant Vilerį, kai pasirodė viešbučio apsaugos kamerose, niekur neužfiksuotas. – Jis užvertė bloknotuką ir įsikišo į kišenę. – Šitaip baigėsi Viljamo Randalo Djuko epopėja.

– Ar čia jis turi giminių?

– Tai dabar aiškinamasi, bet panašu, kad ne. Gimęs Vašingtono valstijoje vienišai motinai. Kai buvo aštuntoje klasėje, mama nusižudė, tad jis ėjo per globos namus. Niekur jokių žinomų giminystės ryšių.

– Jis išsisuko nuo dviejų teismų ir nebuvo rimtai nubaustas.

– Todėl kyla klausimas, – pasakė Dodžas, – kodėl toks miklus landūnas kaip jis sumanė tokį kvailą reikalą – įsilaužti į ponios Rutledž namus, kad paslėptų prisiplėštus daiktus, kai ir taip galėjo išvengti sučiupimo?

Laukdami atsakymo, abu vyrai atsisuko į Džulę. Ši sėdėjo susigūžusi, rankos sukištos į ilgas chalato rankoves.

– Bijojo, kad bus sučiuptas su jais.

– Tai kodėl neišmetė į artimiausią griovį? O pirmiausia, kodėl jis vis dar makalavosi Atlantoje? Kodėl neišsinėšino tik nupyškinęs Vilerį?

Tai buvo logiški klausimai, ir ji nežinojo, ką atsakyti.

Beldimasis į duris pasirodė nenatūraliai garsus. Derekas atidarė. Kambarinė pasilabino ir ištiesė jam pakabus su kruopščiai išlygintais drabužiais.

– Ačiū. – Jis paėmė pakabus ir automatiškai tįstelėjo ranką link kišenės arbatpinigių, tik tada prisiminė, kad yra be kelnių.

– Aš duosiu. – Dodžas priėjo prie durų, padavė kambarinei penkių dolerių banknotą ir paskui ją išėjo į koridorių.

– Kur einate?

– Parūkyti. Viešpatie brangus, įlįskite į kelnes. Ir paskambinkit į registratūrą. Pasakykite tam bukagalviui, kad surūkęs cigaretę grįšiu. Nenoriu dar kartą klausytis jo tauškalų. – Ir nuplumpino koridoriumi.

Derekas uždarė duris. Džulė paėmė vieną pakabą ir netarusi nė žodžio pasuko į miegamąjį.

– Džule?

Ji atsigręžė.

– Jūsų pagalbininkas netiki nė vienu mano žodžiu.

– Jis niekuo netiki.

– O jūs? – Akimirką į jį žiūrėjo, tada ištarė: – Derekai, jūs niekada neklausėte manęs.

– Ko neklausiau?

– Aš ar kalta dėl Polo nužudymo.

– Aš niekada neklausiu.

– Tai paklauskite.

Jis padvejojo, puikiai suvokdamas, kad šitaip ji mėgina pasitikrinti, ar jis tiki ja.

– Ar kalta?

– Ne.

Jis nieko nebepridūrė, ir jos išraiška pasidarė tokia svetima, kad sunku buvo patikėti, jog dar nepraėjo nė valanda nuo tų nuostabių nepakartojamo artumo minučių, kai jos veidas spindėjo švelnumu, o kūnas veržėsi pasiimti iš jo kuo daugiau.

Jos akys, iš kurių praėjusią naktį plūdo aistros ašaros, dabar buvo šaltos. O lūpas, dar degančias nuo jo bučinių, iškreipė sarkazmas ir liūdesys.

– Taip pat esu tikra, kad norėtumėte kiekvieną kartą gauti bent po varioką, kai jūsų klientai to klausia.

Jos rankos drebėjo, negalėjo susikaupti ir atlikti paprasčiausio darbelio, todėl rengėsi ilgiau negu paprastai. Kai grįžo į svetainę, stalas jau buvo nurinktas, o Dodžas grįžęs. Jis sėdėjo ant sofos, rankoje – bloknotėlis.

Derekas vaikščiojo, kartkartėmis dirsteldamas pro langą, kurio žaliuzes buvo atvertęs. Raštuotą kilimą dar labiau margino erzinantys saulės ruožai. Ji suvokė, kad daugumai žmonių tai puiki diena.

Kai ji pasirodė, Derekas liovėsi vaikščiojęs ir ėjo tiesiai prie reikalo.

– Jie rado jo mašiną už keleto kvartalų nuo jūsų namo. Joje buvo kelioninis krepšys, prikrautas drabužių, tualeto reikmenų, taip pat keletas žurnalų, asmeninių daiktelių. Paėmė pirštų atspaudus ir netrukus nustatė, kad ja naudojosi Djukas. Pastatė ją ir nuėjo prie jūsų namo. Vienas jūsų miegamojo langas buvo išlaužtas. Pro jį pateko vidun.

– Kaip jis apėjo signalizaciją? Visi langai buvo prijungti.

– Nukirpo telefono liniją.

– Štai kodėl nesujungė, kai pirmą kartą skambinau 911. Telefonas neveikė. – Žiūrėdama į Dodžą pridūrė: – Svarsčiau, gal pervesti apsaugos sistemą į radijo ryšį.

– Rekomenduoju, – dygiai atsakė šis.

– Kas dar? – paklausė ji.

Derekas mostelėjo Dodžui tęsti nuo šios vietos.

– Laboratorijos vyrukai išnaršys automobilį taip pat, kaip išnaršė kambarį motelyje.

– Ir taip pat neras jokių mano pėdsakų, – ištarė Džulė.

Vyrai reikšmingai susižvalgė. Tai pajutusi, Džulė sukniubo ant ranktūrio krėslo, kuriame vakar vakare Derekas, rodos, taip patogiai sėdėjo.

– Jie jau rado, ar ne?

Dodžas pasakė:

– Ant keleivio sėdynės pagalvėlės, tarp apmušalų siūlų, rasta plaukų sruoga, panaši į jūsų. Sakau „panaši į jūsų“, nes ją nusiųs į laboratoriją sutikrinimui.

– Aš niekada nebuvau jokiame automobilyje, vairuojamame Bilio Djuko. Veikiausiai Kreitonas paėmė sruogą iš mano plaukų šepečio, ar panašiai. Aš nežinau! Ką visiškai aiškiai žinau, tai kad jis už viską atsakingas. Už visa tai. Turėtume patikrinti, ar jis nebuvo Nebraskoje tuo metu, kai buvo nagrinėjama Djuko byla.

– Nepagaunu minties, – pasakė Dodžas.

– Jis galėjo už Djuką nužudyti tą našlę.

– Tas filmo apie traukinį scenarijus?

Dodžo balse girdėjosi pašaipa, bet ji nekreipė dėmesio.

– Būtent. Jis nužudė tą moterį, kad ši negalėtų liudyti prieš Bilį, o Biliui teko nužudyti Polą už jį.

– Kaip Atlantos plevėsa galėjo sužinoti apie turto prievartavimo bylą Omahoje?

– Nežinau.

– Našlė ir jos vagišius meilužis gali būti didelė naujiena Nebraskoje, bet...

– Aš nežinau, kaip jis tai padarė, – neleidusi baigti ėmė šaukti Džulė. – Tik žinau, kad jis tai padarė. – Maldaudama patikėti, atsisuko į Dereką. – Ar nematote? Jis genialus. Jis protingas. Jis visiškai nieko nebijo, nes neturi sąžinės. Jis veikiausiai žiūrėjo šimtus filmų, kuriuose kas nors įkalinamas už žmogžudystę. Jis žino, ką padaryti, kad atrodyčiau kalta. Tai jam žaidimas. Jis mėgausis... – Pajutusi, kad balsas ima skambėti beviltiškai ir isteriškai, suspaudė lūpas, kad dar ko nors nepasakytų.

Po kurio laiko Dodžas kostelėjo, atsikrenkštė, nurijo seiles.

– Derekas sakė, kad Kreitonas vakar jus aplankė galerijoje.

– Jis mane užpuolė. Nors esu tikra, kad ir tuo netikite, ar bent manote, kad perdedu.

– Klausykite, ponia Rutledž, aš manau, kad be šito vyrioko pasaulis būtų geresnis. Jeigu jis nužudė Magę, tai yra sukruštas sadistas. Tačiau jo nuotraukos buvo parodytos tai korėjietei, kuri valdo motelį, kitiems tos skylės gyventojams, „Moultrio“ viešbučio, kur jūs su Polu Vileriu intymaudavotės, personalui. Niekas jo neatpažino. Nei jo prašmatnios mašinos, o ji būtų atkreipusi dėmesį.

– Jis turi dar vieną automobilį. Kažkokį visureigį. Manau, turi keletą mašinų.

Dodžas pasižymėjo ir pasakė:

– Patikrinsiu.

Tačiau nepasirodė, kad tai jam būtų labai svarbu.

– Jis labai saugo savo asmeninį gyvenimą. Noriu pasakyti – jūs pavadinote jį plevėsa, tačiau tai neteisingas apibūdinimas. Plevėsos matomi su gražiomis moterimis. Lankosi prašmatniuose vakarėliuose. Turi būrelį pakalikų. Jie trokšta ir siekia dėmesio. Kreitonas nieko to nedaro. Ar jums neatrodo keista, kad toks pasipūtėlis kaip jis laikosi taip nuošaly ir vengia viešumos?

– Daugybė turtingų žmonių vengia viešumos.

– Bet Kreitono šalinimasis prieštarauja jo asmenybei. Turi būti tam priežastis. Jums pavyko sužinoti, ar jis buvo policijos įskaitoje?

– Šiandien buvau ganėtinai užimtas, – irzliai atsakė Dodžas.

Keletą minučių tylėjęs, Derekas pasakė:

– Papasakokit jai apie telefoną.

Ji pažiūrėjo į jį, stovintį prie lango, nugara į kambarį. Nugara į ją.

– Kai mirė, Bilis Djukas turėjo su savim mobilųjį telefoną. – Dodžas vėl įkišo pirštus į krūtinės kišenėlę ir ištraukė popieriaus skiautę.

– Mano draugė policininkė konfiskavo jį man – už prabangius pietus jos pasirinktame restorane. Tai sąrašas visų skambučių iš to telefono. Pirmą kartą skambinta užvakar vakare, vadinasi, tai naujas telefonas.

– Nė vieno Kreitono numerio čia nėra, – pasakė Derekas.

– Jis veikiausiai reikalavo, kad Bilis Djukas jam neskambintų.

Dodžas ištiesė jai lapelį.

– Kita vertus...

Džulė peržvelgė numerį, kuris buvo pabrauktas visur, kur tik pasirodydavo sąraše.

– Galerija.

– Vakar skambino penkis kartus.

– Jis skambino. Turiu galvoje – spėju, kad tai buvo jis.

Derekas atsisuko ir niūriai į ją pažiūrėjo.

– Nebuvo reikalo apie tai užsiminti, – gindamasi pasakė ji. – Vakar aš tris kartus atsiliepiau galerijos telefonu, ir skambinantysis nešnekėjo. Galite manimi netikėti. Galite paklausti Ketės.

– Ji buvo prie kito ragelio?

– Ne. Bet ji sakė, kad ir jai taip buvo. Pažiūrėkite, kokie trumpi skambučiai. Minutė ir mažiau.

– Per šešiasdešimt sekundžių daug ką galima pasakyti.

Ji mostelėjo popieriumi į Dodžą.

– Tai tik įrodo, kad jis skambino į galeriją. Tai neįrodo, kad kas nors su juo kalbėjo.

Derekas pažiūrėjo į Dodžą, šis susiraukė ir pratarė:

– Ir vis tiek atrodo negerai. Ypač kad jis anuomet buvo atėjęs į galeriją ir teiravosi jūsų.

– Aš niekada nebuvau sutikusi to žmogaus.

– Tuomet kodėl, ponia Rutledž, jis būtų atėjęs susitikti su jumis?

– Neturiu supratimo.

– Tikrai?

– Tikrai.

– Hm. – Dodžas kurį laiką spoksojo į ją, tada nusuko žvilgsnį į šalį ir ėmė plekšnoti sau per kišenes.

Tai buvo aiškus jo nervinimosi ženklas, kuris Derekui kažką reiškė.

– Kas yra, Dodžai?

Vyras liovėsi bruzdėjęs. Pažiūrėjo į Dereką, tada į ją. Kai vėl pažvelgė į Dereką, žvilgsnis buvo užjaučiantis.

– Paskutinis dalykas, kurį jie iškniso, advokate, yra tikra aukso gysla.

– Pasakokit.

Dodžas pakreipė galvą į Džulės pusę, bet nenuleido akių nuo Dereko.

– Ji žino. Paklauskite jos.

Viskas jos viduje ėmė eižėti. Jautė, kaip gūra iš vidaus, molekulė po molekulės. Buvo visiškai aišku, kad jie tai sužinos, tačiau vylėsi: kol tai atsitiks, Kreitonas ir jo draugužis Bilis Djukas bus išaiškinti kaip Polo žudikai.

– Kas? – reikalavo atsakymo Derekas, ir kai nei ji, nei Dodžas nieko neatsakė, piktai pakartojo: – Kas, velniai rautų?

Džulė mėgino kalbėti, tačiau liežuvis buvo prikepęs prie gomurio. Sugebėjo tik maldaujamai murmlenti jo vardą.

Dodžas atsikėlė ir pasuko prie durų. Sustojo įsitvėręs durų bumbulo, tik tada atsisuko.

– Tas antradienis nebuvo paprastas popiečio pasimatymas. Tą dieną ji su Vileriu kažką šventė. Ar ne taip, ponia Rutledž?

Ji nepajėgė kalbėti, tik linktelėjo.

– Sanfordas ir Kimbal turėjo eiti pas savo viršininką ir prašyti, kad paspaustų. Tas primygo Vilerio advokatą, bet net ir tada prireikė oficialaus rašto, kad byla būtų perduota.

– Kokia byla? – paklausė Derekas.

– Polo Vilerio testamentas. Jis jį pakeitė. Testamentas dar nepatvirtintas, bet ponia Rutledž turėjo paveldėti visą jo palikimą. Jo verslo dalį, jo nuosavybę. Viską iki paskutinio cento.

Žodžiai nuskambėjo kaip laidotuvių varpai – stojo gūdi tyla.

Derekas dėbsojo į Džulę, akyse – netikėjimas ir sunkiai slepiamas įniršis.

Ji lėtai purtė galvą – iš vieno šono į kitą, suvokdama, kad jeigu dabar ką nors pasakys, bus blogai.

– Aš būsiu lauke, – pasakė Dodžas.

Po kelių minučių Derekas prisidėjo prie jo vidiniame kieme, kur kiekvieną popietę nuo trijų iki penkių viešbutis vaišindavo arbata su užkandžiais, jei tik oras leisdavo. Pavėsingą ir ramų, jį iš trijų pusių supo gebenėmis apsivijusios plytų sienos, o nuo gatvės – neperžengiamų krūmų gyvatvorė. Viduryje – tašyto

akmens fontanas, neskubiai liejantis vandenį ant lyrą laikančio kerubino.

Jie ten buvo vieni.

Derekas prisėdo prie nedidelio kalto metalo stalelio, prie kurio jau buvo Dodžas, užsidegęs *Camel* be filtro. Kurį laiką taip ir sėdėjo. Derekas žiūrėjo, kaip kolibriai skraido nuo vieno kinrožės žiedo prie kito. Dodžas spoksojo į niekur ir rūkė.

Galiausiai pasižiūrėjo į Dereką.

– Jūs su ja kergėtės?

– Prieš tą lėktuvą?

– Prieš pusryčius.

– Iš esmės taip, – sušnarpštė Derekas.

Dodžas sutrynė cigaretę ir linktelėjo. Užsidegė kitą.

– Ji niekada neužsiminė apie testamentą?

– Ne.

– Netikęs laikas apie tai sužinoti.

– Tai jau tikrai.

– Ką ji dabar apie tai pasakė?

– Nieko. Nedaviau laiko. Išėjau atsikvėpti, pravėdinti galvos.

– Ar dabar ji aiškesnė?

– Nė kiek.

– Tai ką ruošiatės daryti?

– Po velnių, nežinau. – Derekas atsistojo ir ėmė žingsniuoti kerpių aptrauktu takeliu.

– Rodos, sakėte, kad ji pasisamdė Nedą Fultoną jai atstovauti?

– Taip, ir jis geras.

– Mano patarimas, advokate: palikite ją Fultonui ir laikykitės atokiau nuo šio mėšlo.

Derekas toliau vaikščiojo, o Dodžas rūkė. Praėjus kiek laiko, Dodžas paklausė:

– Nesiruošiate taip daryti, ar ne?

Derekas sustojo ir įsistebeilijo į kolibrį, plevenantį virš žiedo kaip didelis šviesiai raudonas skėtis.

– Dodžai, labai gali būti, kad ji sės už grotų.

– Skamba baisiai melodramatiškai.

– Čia ir esmė. Nurėžti Magei galvą irgi buvo melodramatiška. Negalime užmiršti Kreitono ir jo sugebėjimo kurti melodramas. Jis velniškai vinklus. Kaip Džulė ir sakė, jis neturi sąžinės. Jis pasipūtęs ir šimtu procentų tikras, kad gali padaryti bet kokią velniavą, kokią tik užsimanys, ir išsisukti.

– Ir jis turėjo tą patį motyvą nudobti Vilerį, – garsiai svarstė Dodžas. – Palikimas. Galbūt sužinojo, kad jo dėdė ruošiasi pakeisti testamentą, ir norėjo jį pašalinti, kol to nepadarė.

– Ar gal sužinojo, kad tai jau padaryta, ir nužudė iš keršto.

– Jeigu taip, kodėl ir jos kartu nepribaigė?

Derekas pagalvojo apie tai, pagalvojo apie Kreitono asmenines ypatybes, kaip jas buvo apibūdinusi Džulė.

– Tuomet nebūtų jokio pokšto.

– Pokšto?

– Jam patinka slapti pokštai. Jeigu jam pavyks prikabinti savo dėdės nužudymą jai, galės pasijuokti iš jos, taip pat bus tikras, kad ji nepasinaudos tuo palikimu. Jeigu ją nuteis, jam ir jo tėvams veikiausiai pavyks pasiekti, kad naujasis testamentas būtų anuliuotas.

– Milijonierių apgavo žudikė meilužė. Sūnėnas vėl tapo paveldėtoju.

– Tiksliai. Kreitonas bent porą kartų sukikentų.

Dodžas suglamžė tuščią pakelį ir atsidarė kitą.

– Gali būti. Bent teoriškai. Tačiau kol kas nėra nieko, kas susietų Kreitoną Vilerį su Biliu Djuku.

– Turi būti. Jis velniškai gudrus. Kažkas man nedavė ramybės, bet niekaip negalėjau suvokti kas. O kai Džulė prakalbo apie tai, kaip jis vengia viešumos, supratau. Pačią pirmą dieną, kai atėjo į mano biurą, taip pat ir vėliau, jis nieko nepalietė. Nepakėlė stiklinės, nepadėjo rankų ant atkalčių, nesuėmė durų bumbulo. Aš arba Marlena kiekvieną kartą palaikydavome jam duris. Jis net nepaspausdavo rankos.

– Jis nepalieka jokių pėdsakų.

– Jokių fizinio buvimo įrodymų.

– Ir priešingai – jos pėdsakų daugiau negu reikia. – Tyrėjas pakreipė smakrą į kambario pusę, kur Derekas ir Džulė praleido praėjusią naktį. – Per pietus jie turės suėmimo orderį. Atminkite mano žodžius.

– Už Bilio Djuko nužudymą?

– Jo. Vilerio. Kaip patinka. Galbūt abiejų.

– Dodžai, visi įrodymai šalutiniai.

– Gali tiesiog ją palaikyti keletą dienų, kol surinks daugiau įrodymų.

– Nėra nė vieno, kuris nebūtų pakištas. Esu dėl to tikras. Ji mylėjo Polą Vilerį.

– Derekai, mes kalbame apie krūvą pinigų.

Dodžas niekada nesikreipdavo į jį vardu. Ir niekada nekalbėjo taip švelniai ir nuoširdžiai. Derekas negalėjo nesuprasti, koks svarbus tas kreipinys. Jis pakartojo:

– Dodžai, ji mylėjo tą vyrą. Tikėkit manim, nors man visai nėra malonu pripažinti, bet tai faktas.

Jis spoksojo į Dodžą, kol tas galiausiai nusileido.

– Tebūnie. Ji dėl jokios krūvos pinigų nebūtų galėjusi nužudyti Polo Vilerio. Galite tai kartoti iki paskutinio teismo dienos, bet tai neišsprendžia jūsų problemų.

– Mes nieko neištrauksime iš Kreitono. Atsakymai – pas Bilį Djuką. – Derekas sekundę pagalvojo, tada pridėjo: – Džulė sakė, kad jis atrodė išbalęs, sergantis ir reikalingas pagalbos. Kada galime tikėtis, kad bus padaryta autopsija?

– Kadangi iš esmės viskas kabo ant šito, esu tikras, kad detektyvai spaudžia medicinos ekspertus paskubėti.

– Būkit prie šaltinių, Dodžai. Duokite žinią, kai tik ką išgirsite.

– Tai jums kainuos.

– Pažadėkite tai policininkei – kaip ji, Dora? – trejus prabangius pietus. Man reikia informacijos, kuri virstų ginklais. Pradėkite nuo Bilio Djuko kelioninio krepšio turinio.

– Jau pasakojau.

– Jei galite, gaukite visą sąrašą. Ir...

– Ar paliksite laiko nors nusimyžt?

– Ne šiandien. Patikrinkite policijos įrašus apie Kreitoną.

– Jau tikrinau. Nėra tokio padaro. Nėra net įrašų apie vairavimą apsvaigus. Keletą kartų išrašyta bauda už greičio viršijimą. Viskas.

– Nepilnamečių įskaita?

– Atsargiai užmečiau keletą čiuptuvų – bet tai tarsi Šventasis Gralis.

– Padarykite, ką galite.

– Beje, o ką jūs ruošiatės daryti?

– Grįžti į viršų ir pasitarti su savo kliente.

Kol tą rytą neįsijungė televizoriaus, Arielė nieko nebuvo girdėjusi apie Bilio Djuko mirtį. Biro vienas už kitą šiurpesni pranešimai, o ji mėgino prisiskambinti Kerolei ir paklausti, ar ta girdėjo. Be abejo, kadangi draugė primygtinai ragino neįsipainioti, nutylėjo apie savo vaidmenį jį identifikuojant. Norėjo ir dabar likti nuošaly. Vis dėlto jaudino nuolat kartojami pranešimai apie anoniminę skambintoją policijos pasitikėjimo telefonu.

Buvo sukrėsta išgirdusi, kad Bilis mirė Džulės Rutledž namuose. Policijos departamento atstovė, detektyvė vardu Roberta Kimbal, nors tiesiai ir nepasakė, aiškiai davė suprasti, kad jis nemirė natūralia mirtimi, pavyzdžiui, nuo širdies smūgio, ir kad Džulė Rutledž kažkaip prie to prisidėjo.

Arielė klausė savęs, kaip tokia prašmatni moteris, turinti milijonierių meilužį, galėjo susidėti su tokiu sukčiumi kaip Bilis Djukas. Kita vertus, milijonierius buvo senesnis už ponią Rutledž. Gal nepajėgė jos seksualiai patenkinti, o čia jau buvo Bilio sritis. Kai norėjo, jis galėjo būti meilus, žavus, linksmas. Džulė Rutledž būtų pats tikriausias tokio sukčiaus taikinys.

Arielė taip įsijautė į visus su tuo įvykiu susijusius reportažus, kad nepajuto, kaip prabėgo pusvalandis, – dabar visas die-

nos grafikas susijauks. Ir kaip tik šią išskirtinę dieną. Kai tiek turi padaryti!

Norėjo, kad jos pasimatymo vakarienė būtų nuostabi.

Iki pusės šešių negalės išeiti iš darbo, o vakarienė – septintą trisdešimt, tad stengėsi kuo daugiau padaryti iš anksto.

Paskubom apsirengė darbui, nuėjo į virtuvę, apskrudino jautienos kepsnį alyvų aliejuje, tada įdėjo į elektrinį puodą, kuriame jis visą dieną lėtai marmaliuos. Grįžusi iš darbo pridės daržovių. Ir paruoš salotų. Ir įdės šerbeto į atskiras desertines taures – ir vėl sukiš į šaldytuvą.

Stalą padengė vakar vakare, kai grįžo namo, apkaušusi nuo obuolių martinio ir girta iš malonumo, kad vėl jį pamatė. Sužinojo, kad jis ne tik nuo jos nepaspruko – iš tikrųjų norėjo ją vėl matyti. Vieną! Ir kiek kartų turėjo įtikinėti, kad tikrai niekas jų neužklups.

Jeigu ir tai neskamba daug žadančiai, kas tada skamba?

Išeidama paskutinį kartą permetė akimis pietų stalą. Būtų gerai turėti širmą ar ką nors panašaus, kuo galėtų atskirti stalą nuo virtuvės. Žvakės šiek tiek sušvelnins aplinką. Nepamiršo paimti kelių, kai pirko gėles ir vyno. Raudonojo. Labai tiks su jautiena. Tonis veikiausiai žino tokius dalykus – kad raudonasis vynas dera su raudona mėsa.

Taip pat turi prisiminti nusipirkti pakelį prezervatyvų.

Mergaitė gali viltis.

Atėjus naujausių žinių laikui, įsijungė automobilio radiją ir buvo tikra, kad bus kalbama apie Bilį. Kai jis paskutinį kartą paskambino, mėgino kažką pasakyti, tačiau ji tuoj pat padėjo ragelį, tada vėl nukėlė, kad daugiau negalėtų paskambinti. Tai turėjo būti užvakar vakarą.

Arielė tikėjosi, kad jos kaimynė ponia Hamilton nesusies vyro, apie kurį šįryt kalbama per visas žinias, su žmogumi, kuris kelios valandos prieš mirtį buvo atėjęs į namus ieškoti Arielės. Būtų šiurpu. Nors labai magėjo sužinoti, ką Bilis norėjo jai pasakyti.

„Gyvenimo ar mirties klausimas“, – sakė jis poniai Hamilton. Arielė manė, kad tai tik skambus posakis, tačiau dabar aišku, kad ne. Bilio kvailiojimai galiausiai atsisuko prieš jį patį. Jis negyvas. Apgailėjo jį kaip ir kiekvieną gyvą žmogų, bet kartu jai ir palengvėjo, kad nebereikia jo baimintis.

Gali išmesti jį iš galvos ir svajoti vien apie šio vakaro pasimatymą su Toniu.

24 skyrius

Derekas grįžo į viešbučio kambarį ir rado Džulę kalbantis mobiliuoju, veikiausiai su Kete. Ji prisipažino savo padėjėjai, kad Bilio Djuko pasirodymas ir mirtis jos namuose – slegianti patirtis.

– Deja, žinių pranešimai teisingi. Jis gavo dūrį peiliu, tačiau... – Ji pažiūrėjo į Dereką, braukiantį sau pirštu per gerklę. – Kete, tai policijos reikalas, tad aš išties neturiu teisės apie tai kalbėti.

Tada ėmė toliau įtikinėti Ketę, kad yra saugi ir laikosi taip gerai, kaip tik įmanoma, ir pavedė padėjėjai vadovauti galerijai, kol nepatvarkys kitaip.

– Tikiuosi labai greitai grįžti į darbą, – baigdama pridūrė.

– Ar pasakėte, kur esate? – tik baigus pokalbį paklausė Derekas.

– Išsisukau nuo šito.

– Gerai.

– Ar jau formaliai slapstausi nuo suėmimo?

– Dar ne.

– O kaip jūsų biuras? Ar nevyksite į jį?

Jis papurtė galvą.

– Paskambinau Marlenai, informavau apie padėtį, pasakiau, kad visą dieną nebūsiu. Ji žino, kaip atsakinėti į klausimus.

– Išsisukti?

– Būtent.

– O kaip kiti jūsų klientai?

– Jūsų padėtis reikalauja neatidėliotinų veiksmų, todėl visas mano dėmesys – jums.

– Ačiū.

– Tai ne už ačiū. Gausite sąskaitą. Įstengsite apmokėti, – pašnibždom pridūrė.

Ji susiraukė.

– Kaip tik tokios pastabos ir tikėjausi išvengti.

– Tai kodėl nepapasakojote? Kad išvengtumėt pašaipų? Ar tas prakeiktas turtas išslydo iš atminties?

– Derekai, kada galėjau apie tai papasakoti?

– Bet kada.

– Pavyzdžiui?

– Kai susitikome.

– Tai ne toks dalykas, apie kurį pasakotum visiškai nepažįstamam žmogui.

– Taip, būtų kebloka. Tiek prieš mums susirakinant, tiek ir po.

Ji išraudo, o jis nelaukė, kol ji atsipeikės.

– O kaip ta kita diena, kai pasirodžiau galerijoje?

– Buvote persiutęs ir nenusiteikęs klausytis.

– Galėjote papasakoti vakar vakare.

Ji nieko į tai neatsakė. Ir nereikėjo. Viską pasakė žvilgsnis. Jis iš nevilties nusikeikė, nuėjo prie lango, pasižiūrėjo, atsisuko.

– Anksčiau ar vėliau vis tiek būtų išaiškėję. Ir jūs tikrai tai žinojote.

– Tikėjausi, kad vėliau. Labai šito bijojau. Tai būtų dar viena korta.

– Džule, dėl Dievo meilės, kodėl man nepapasakojote?

– Nes žinojau, kaip reaguosite. Žinojau, kad tai viską pakeis.

– Jūs velniškai teisi, tai viską keičia! – įsikarščiavęs pasakė jis. – Tai duoda jums seniausią teisės istorijoje žinomą motyvą. Taisyklė numeris vienas – pinigai.

– Žinau! Žinojau, kaip jums tai atrodys. Kaip atrodys Sanfordui ir Kimbal. Visiems.

– Nebūtų atrodę taip blogai, kaip atrodo dabar.

Jos pyktis išgaravo.

– Klydau tai nuslėpdama. Dabar suprantu.

Jis irgi atlėgo.

– Pykstu taip pat ant savęs, kaip ir ant jūsų. Visą laiką žinojau, kad kai ką nuo manęs slepiate.

– Iš tikro nesate toks piktas, kaip maniau, kad būsit.

– Kaip Derekas, vyras, su kuriuo visą naktį mylėjotės, esu tiesiog įniršęs. – Mostelėjo ranka į dvivėres duris, skiriančias kambarius. – Ten, nieko ne... Mes... Kaip galėjote... – Jam pritrūko žodžių. Nusikeikė, išskėtė rankas. – Apie tai pakalbėsime vėliau. Kaip jūsų advokatas...

– Vis dar man atstovaujate?

– Jei dabar pasitraukčiau, policijos akyse tikrai atrodyčiau nekaip – po to, kai vakar vakare apsiskelbiau jūsų advokatu. Pyktis yra toks jausmas, kurio negaliu sau leisti. Jis nieko neduoda. Taip pat ir dairymasis atgal. Apsirikai dėl prisiekusiojo, kuris, manei, palaikys tavo pusę, apsiskaičiavai, koks įtikinamas bus liudytojas, atvirame teisme paaiškėja, kad tavo klientas tau melavo, – ir nieko nepakeisi. Tai jau įvyko. Susitaikai ir eini toliau. – Jis atsisėdo ant otomanės ir įsmeigė į ją akis. – Taigi, pradėkime nuo svarbiausių klausimų. Sanfordas su Kimbal norės žinoti, kada tai įvyko.

– Kada Polas pakeitė testamentą? Užsiminė maždaug prieš metus ir vis prie to grįždavo. Mėginau jį atkalbėti.

– Džule, jie rimtai tuo suabejos.

– Tai tiesa.

– Kas atsuktų nugarą tokiai krūvai pinigų?

– Aš. Aš tai padariau. Tačiau Polas buvo neperkalbamas. Jo advokatas surašė naują testamentą. Jis pasirašė tą rytą, prieš susitikdamas su manimi pietų.

– Tai šventei.

– Jo šventei. Ne mano. Jis buvo patenkintas. Aš...

– Nepatenkinta?

– Abejojanti. Žinojau, kad dėl to bus bėdų.

Derekas trumpai pamąstė, tada paklausė, ką advokatas galvojo apie naująjį testamentą.

– Ar jis mėgino atkalbėti Vilerį nuo šito?

– Negirdėjau jų pokalbių. Tačiau kai susitikome prieš Polo mirtį, jis man buvo labai geras. Aiškiai pasakiau, kad visai neskubinu patvirtinti testamentą.

– Kreitonas būtų skubinęs.

– Advokatas vilkino.

– Taigi Vileriai nežinojo ir iki šiol nežino, kad Kreitonas nebėra paveldėtojas?

– Kiek žinau, taip. Polas kategoriškai reikalavo, kad tai liktų tik tarp mūsų – ir kuo ilgiau. Manau, bijojo, kad Kreitonas ką nors padarys. Polas neslėpė savo meilės man. Kreitonas neslėpė, kad jam tai nepatinka.

– Jis įžvelgė jumyse grėsmę.

– Todėl ir stebėjausi, kodėl nušovė ne mane, o Polą.

– Dodžas irgi atkreipė dėmesį. – Derekas papasakojo, ką pavedė savo tyrėjui.

– Jūs veikiausiai teisus, – truputį pagalvojusi pasakė ji. – Jeigu Kreitonas būtų pašalinęs mane, būtų visai kitoks žaidimas, negu išėjo dabar. Bijau, kad jis vis dar jį žaidžia. – Ji palinko į jo pusę. – Derekai, ką Bilis Djukas veikė mano namuose?

Jis pranešė tai, kas akivaizdu:

– Dėjo įkalčius, kurie susietų jus su apiplėšimu.

– Jeigu galėtume tai įrodyti...

– Mes užspeisti.

– Kodėl? – Ji net atsilošė.

– Nes paaiškės: arba Bilis Djukas veikė vienas, arba norėjo pergudrauti jus, savo partnerę. Abiem atvejais Kreitonas švarus.

– Bilis Djukas tai darė Kreitono labui.

– Be abejo. Tačiau, Džule, nepasakokite šitos teorijos detektyvams.

– Kodėl?

– Nes jie paklaus: jeigu Kreitonas visą laiką turėjo papuošalus, kodėl nepaslėpė jūsų namuose tuomet, kai jaukė jūsų daiktus?

– Policija apie tai nežino.

– Sužinos. Turi sužinoti. Tai vienintelis būdas paaiškinti, kodėl taip kruopščiai valėte namus, kad net jūsų tarnaitė užsiminė apie tai Ketei, o šioji papasakojo detektyvams.

– Kas galėjo pagalvoti, kad tai svarbu.

– Jie ne šiaip detektyvai.

Ji nuleido galvą.

– Be to...

Ji sudejavo.

– Yra dar kažkas?

– Bilis Djukas neturėjo ginklo. Taigi negalime tvirtinti, kad ėjo į jūsų namus jums pakenkti.

– Galima suprasti, kad mes buvome draugai.

– Bent jau pažįstami.

– Tačiau aš jo neįsileidau. Jis įsilaužė.

– Tai šis tas. Bet ne kažin kas.

Ji atsiduso.

– Blogai, ar ne?

– Nemaustysiu, Džule. Blogai. Jie turi motyvą.

– Naują testamentą. O kokios galimybės? Kada aš galėjau suregzti sąmokslą su Biliu Djuku? Iki vakar nebuvau jo akyse mačiusi.

– Daugiau yra priešingų įrodymų, – atsakė jis. – Telefono įrašai. Jo apsilankymas galerijoje. Saga jo kambaryje. Plaukai jo automobilyje. Visi netiesioginiai, tačiau, pridėjus prie Polo Vilerio turto, to gali pakakti, kad ambicingam prokurorui imtų tįsti seilės.

Ji atsikėlė ir nuėjusi prie baro atsidarė limonado skardinę, tačiau negurkštelėjusi padėjo.

– O Kreitonui – jokių įtarimų.

– Bijau, kad jūs teisi. Jo atpirkimo ožys negyvas, be to, niekas jų nesusiejo.

– Kur jie galėjo susieiti? Nebraskoje?

Vaidindamas velnio advokatą, Derekas paklausė:

– Ką toks miestietis kosmopolitas kaip Kreitonas galėtų veikti Omahoje? Galiu įsivaizduoti, kaip jis sudreba vien

nuo minties, kad skrenda virš Omahos vienuolikos kilometrų aukštyje.

– Jis nuvyko ten užverbuoti Bilio Djuko.

– Apsikeisti žmogžudystėmis.

– Našlė už Polą.

– Gali būti.

Išgirdusi jo balse abejonę, paklausė:

– Kas?

– Pirma, mes turime nugabenti Kreitoną į Omahą. O kadangi Bilis Djukas buvo areštinėje, kur jie susitiko sudaryti sandėrio? Galiu daryti prielaidą, kad Kreitonas aplankė jį kalėjime, bet...

– Jis pernelyg gudrus, kad tą darytų, – pasakė ji. – Areštinėje liktų įrašas apie jo apsilankymą.

– Kaip tik ir ruošiausi tai pasakyti. Jeigu Kreitonas pasmaugė moterį prekybos centro automobilių aikštelėje „kaip vaiduoklis" ir niekas šito nematė, jis turėjo...

– Norėti, kad kas nors sužinotų.

Šį kartą Derekas buvo užkluptas netikėtai.

– Ne tai ruošiausi pasakyti. Tai prieštarauja tam, ką anksčiau apie jį pasakojote, – kad jis stengiasi likti nepastebėtas.

– Ne, neprieštarauja. Tai būtų tas slaptas pokštas. Kaip tik jam. Grįžtant prie filmo – toliau, kur mes nebežiūrėjome, yra scena, kai milijonierius pasirodo pobūvyje. Visas miestas kalba apie tenisininko žmonos nužudymą. Pobūvyje tokia kvaila senutė klausia, kokiu būdu galima ką nors mirtinai pasmaugti. Milijonierius pasisiūlo parodyti. Jis suima jos kaklą rankomis ir pademonstruoja. Žinoma, niekas, išskyrus tenisininką, nežino, kad jis suvaidina žmogžudystę, kurią iš tikrųjų įvykdė.

Ji grįžo į savo vietą ant sofos.

– Kreitonas nenori būti sučiuptas, tačiau, manau, norėtų parodyti, bent jau mums, koks yra protingas.

– Nori, kad mes suprastume jo pokštą.

– Taip, ir aš labai bijau, kokia bus kulminacija.

Derekas atsistojo ir ėmė vaikščioti.

– Mes turime susieti jį su Biliu Djuku.

Ji paėmė lapelį su Bilio Djuko skambučių išklotine, kurį buvo palikęs Dodžas.

– Galerija – ne vienintelis numeris, kuriuo jis daugybę kartų skambino. – Ji parodė kitą. – Šituo jis skambino visą vakarą kas valandą.

– Tai gali būti picos pristatymas.

– Ne. Kai jūs su Dodžu buvote išėję, paskambinau ir išgirdau automatinį balso atsakiklį, ne asmeninį pasveikinimą.

– Jeigu mes tai pastebėjome, galite būti tikra, kad ir Sanfordas su Kimbal pamatė.

Derekas išsitraukė mobilųjį, atvertė dangtelį ir iš sąrašo spustelėjo Dodžo numerį. Tas iškart atsiliepė.

– Jūsų ausys turėjo degti. Kaip tik ruošiausi skambinti.

– Klausykit, tame telefonų sąraše...

– Jie jau nustatė.

– Ir?

– Arielė Viljams. Dvidešimt septynerių metų. Dirbanti mergina. Vos neapsikakojo, kai Kimbal pasirodė jos darbe ir panoro užduoti klausimų apie Bilį Djuką.

– Ji pažinojo jį?

– Prisipažino, kad tai ji skambino pamačiusi jo nuotrauką per televizorių.

– Kokie buvo jų santykiai?

– Mykė, tačiau bendra nuomonė tokia, kad jis – buvęs jos draugužis, kurio ji nebenori prisiminti.

– Kur jie susitiko?

– Nebraskoje. Ji nepritarė jo išteisinimui. Sakė norėjusi, kad sėstų į kalėjimą, nes to nusipelnęs. Atsikraustė čia ir visai neapsidžiaugė, kai jis paskambino ir pasakė atsekęs paskui ją. Liepė dingti ir palikti ją ramybėje. Tačiau jis buvo atkaklus. Nuolat skambindavo ir padėdavo ragelį, kaip darė ir su ponia Rutledž.

Derekas buvo įjungęs garsiakalbį, kad ir Džulė galėtų girdėti. Kai Dodžas tai pasakė, pažiūrėjo į Džulę, ir ši atsakė dėkingu žvilgsniu.

– Mergelė dievažijosi visais šventaisiais, kad nematė Bilio Djuko nuo tada, kai išsikraustė iš Nebraskos, o kai per šio ryto žinias išgirdo, kad jis negyvas, visai nesigailėjo. – Dodžas stabtelėjo atgauti kvapo.

– Ar ji užsiminė apie Kreitoną Vilerį?

– Kiek žinau, ne.

– Paklauskit.

– Gerai. Dar kai kas. Ar girdėjote apie tokį filmą „Įniršis“?

– Ne. – Derekas pažiūrėjo į Džulę, ta papurtė galvą.

– Na, nežinau, ką tai reiškia ir išvis ar ką reiškia, – pasakė Dodžas, – bet Djuko krepšyje buvo jo vaizdo diskas.

– Negaliu patikėti, kad tai Džulė, – ištarė Šerona Viler, tepdamasi sviesto ant sausainio.

Dagas beveik nepalietęs pietų pastūmė lėkštę į šalį.

– Aš tuo netikiu.

– Aš tikiu. Niekada ja nepasitikėjau. – Kreitonas mostelėjo Rubei, kad pripiltų jo stiklinę atšaldytos arbatos. – Buvo kažkas... ne taip tarp jos ir dėdės Polo.

– Ne taip?

– Būtent, tėve. Ne taip. Niekaip negalėjau suvokti kas.

Rubė su neslepiamu priešiškumu šliūkštelėjo arbatos į jo stiklinę. Jis čiupo kitą jos ranką ir pabučiavo. Ji išplėšė ranką ir bumbėdama panosėje nukrypavo šalin.

– Ačiū, – progiesmiu nutęsė jis.

Net tarnaitės šiurkštumas negalėjo sugadinti jam puikios nuotaikos, kuri apėmė, kai šįryt vonioje įsijungė televizorių ir išgirdo, kad Bilis Djukas mirė Džulės Rutledž namuose, akivaizdžiai nuo mirtino dūrio.

Nuo tokių naujienų jam net pasistojo.

Bilis Djukas nuėjo į Džulės namus. Džulė jį nusmeigė. Jis negyvas, ji – tardoma.

Nuostabu! Neprilygstama!

Argi jis ne genijus? Jis padėjo pagrindus. Jos palaidinukės saga, tyliai numesta ant virtuvės grindų jo kambaryje, mote-

lyje. Plaukų sruoga, paklota Bilio automobilyje. Jis planavo, kad policija ras Bilį negyvą „Trijų pušų“ motelyje – nužudytą, o pėdsakai ves tiesiai pas Džulę.

Bet šitaip dar geriau. Pagal tokį scenarijų ji atrodys dar kaltesnė, pramoga – dar didesnė.

Bilio likimas nuo pat pradžių buvo nuspręstas. Kreitonas nė nesiruošė leisti, kad Bilis gyventų ir laikytų savo rankose vieną sandėrio galą. Tačiau nusprendė: bus visai sąžininga, jei leis jam pagyventi tiek, kad pamatytų, kaip jo buvusi draugužė miršta siaubinga mirtimi, kokios ir nusipelnė.

Tačiau pats Bilis privertė Kreitoną permąstyti laiką. Pirma, atnešė į Kreitono namus laišką. Tai buvo kvaila. Jo nuoširdus lemenimas: „Ji dar vaikas. Ir aš nebuvau su ja visiškai sąžiningas“, įtikino Kreitoną, kad Bilį tebevaldo jos putė – nors ir kaip burnojo, kad liudijo prieš jį kaip asmenybės liudytoja. Žmogus su tokia nuostata neprotauja blaiviai ir gali padaryti ką nors neapgalvoto. Pavyzdžiui, prisipažinti.

Taigi ate, Bili, buvo malonu su tavimi dirbti.

Laimė, Kreitonas nuėjo į „Trijų pušų“ motelį pasiruošęs. Bilis mėgo alų. Ir buvo pernelyg paniręs į savo menkystę, kad pastebėtų, kaip ilgai Kreitonas užtrunka atkimšdamas butelius. Jis nieko neįtarė.

Kreitonui buvo smalsu, ar vėliau, gal apie vidurnaktį, kai pradėjo diegti vidurius, pasidarė bloga ir ėmė trikti nuovoka, ar tada jis susiprotėjo.

Gal pagalvojo, kad kumpis sugedęs. Ar sūris. Gal pamanė kažkuo užsikrėtęs.

Tačiau iš tikro Bilio nužudymas nė trupučio nesujaudino Kreitono. Jis nepamatė pabaigos. Jei būtų pamatęs, gal būtų buvę smagiau. Kai jie dalijosi paskutine Bilio vakariene, jis vis kartojo sau, kad štai žudo žmogų, galima sakyti, stebi jo mirtį.

Tačiau, jeigu sąžiningai, norėjosi žiovauti. Visai nebuvo taip jaudinama, kaip, pavyzdžiui, matyti trykštant kraują iš perrėžtos šuns arterijos.

Tačiau veiksminga, negalima visko norėti iš karto.

Kreitonas planavo dar kartą grįžti į tą bjaurų motelį, kol Bilio kūnas dar nepradėjo dvokti, ir paieškoti pavogtų papuošalų, nes žinojo: tas godus kalės vaikas melavo per akis, kad juos išmetė. Ginklo veikiausiai atsikratė, kaip ir sakė. Net ir Bilis buvo tiek protingas, kad nerizikuotų būti sugautas su žmogžudystės įrankiu. Tačiau iš papuošalų buvo galima turėti naudos, o Bilis mėgo prašmatnius drabužius.

Kreitonui atkrito nemalonus apsivalymo rūpestis, kai dėl priežasčių, kurios amžiams liks nežinomos, Bilis nuėjo į Džulės namus. Kreitonas veikiausiai niekada nesuvoks, kas paskatino Bilį taip padaryti. Akivaizdu, kad Bilis stengėsi atsikratyti įkalčių, susiejančių jį su apiplėšimu ir nužudymu. Bet kodėl rizikavo būti sučiuptas?

Et, koks dabar skirtumas? Bilio mirtis Džulės namuose pasitarnavo Kreitono labui, ir tai svarbiausia. Jis švarus kaip angelas, o Džulė atrodo kalta kaip velnias.

Tataigi.

Norėdamas atšvęsti šį nuostabų posūkį, šį rytą vos išlindęs iš po dušo paskambino poniai pagalbos, ir ji tuoj pat atsiuntė vieną iš savo mergaičių. Tarp kitko, kai ji išmanančiai kuteno jo galvutę, paskambino tėvas. Turėjo labai pasistengti, kad prislopintų savo ūpą, kai dėstė tėvui: taip, girdėjo naujienas apie Džulę, argi žinia ne pribloškianti?

Dagas aiškino jam, kaip svarbu, kad šeima laikytų vieningą frontą, ir priminė – tai įsakymas! – kad Kreitonas nebendrautų su žiniasklaida. Tarsi Kreitonas išvis kada nors būtų bendravęs.

– Užuot ėjęs į kontorą, – pasakė tėvas, – verčiau praleisk dieną su motina ir manimi. Turime persigrupuoti ir nuspręsti, kokios laikysimės pozicijos šiuo klausimu.

Kreitonas visai nesiruošė eiti į kontorą, ir tėvas tai gerai žinojo, tačiau jis buvo tokios geros nuotaikos, kad net dėl įprastos mados nepradėjo ginčytis.

Padaręs trumpą pranešimą gatvėje priešais jų valdą susibūrusiems reporteriams, Dagas nuėjo į savo kabinetą šiek tiek pasėdėti prie popierių. Šerona praleido rytą planuodama pobūvį,

kurį surengs, „kai visa tai galiausiai pasibaigs". Kreitonas lavino kairės rankos smūgį su teniso automatu, vėliau paplaukiojo baseine. Rubė paklausė, ar jie nenorėtų, kad pietūs būtų padengti terasoje, ir Kreitonas pasakė, kad tai nuostabi mintis.

Lauke buvo malonu, ne per karšta, ir jie užsibuvo prie stalo. Motina paklausė:

– Kreitonai, ar tu išties tiki, kad Džulė ir tas Bilis Djukas susimokė nužudyti Polą?

– Ar ne taip atrodo, mama? Prisiekiu, niekas nepadaro geresnių salotų su vištiena negu Rubė. – Pažiūrėjo į tėvo lėkštę. – Nealkanas?

– Ne.

– Mes su Džule niekada pernelyg nebendravome, – pasakė Šerona, išsiblaškiusi žaisdama savo perlų vėriniu. – Atsisakė, kai pasiūliau įtraukti jos vardą svarstyti narystei mano sodininkų klube, tačiau labai gražiai apie jį atsiliepė. Ir atrodė, kad ji tikrai myli Polą.

– Ji ir mylėjo, – pareiškė Dagas. – Esu dėl to tikras.

Kreitonas pavartė akis.

– Tu visada ją palaikai.

– Aš jos nepalaikau. Tik konstatuoju faktą. Nesvarbu, kaip tai atrodo, niekas manęs neįtikins, kad ji susimokė su tuo... nusikaltėliu nužudyti Polą. Mūsų pozicija šiuo klausimu vieninga, – jis įdėmiai pažiūrėjo į Kreitoną, – tokia: mes didžiai gerbiame Džulę Rutledž ir, kiek žinome, ji buvo atsidavusi Polui, kaip ir jis jai, taip pat esame tikri, kad po kruopštaus tyrimo visi ant jos kritę įtarimai bus atmesti. Supratote?

Šerona pasilenkė per stalą ir palietė jo ranką.

– Žinoma, brangusis.

Pasakęs, ką norėjo, jis atstūmė krėslą ir atsistojo.

– Būsiu kabinete.

– Jis vis dar gedi, – pasakė Šerona Kreitonui, kai Dagas įėjo vidun. – Paminėjus Polą netenka pusiausvyros. Einu verčiau su juo pasikalbėti. – Ji atsikėlė nuo stalo ir nusekė paskui vyrą į namą.

Kreitonas pasirąžė ir nusižiovavo, pažvelgė pro ąžuolo, metančio šešėlį ant stalo, šakas ir ėmė svarstyti, ką veikti likusią dienos dalį – juk nebereikia grįžti į „Trijų pušų“ motelį ieškoti dėdės Polo *Patek Philippe* laikrodžio.

Kai viskas baigėsi, pasijuto netekęs tikslo ir net truputį prislėgtas. Buvo sukūręs sudėtingą planą, jį įkvėpė vienas mėgstamiausių filmų – ir meistriškai sukaltas.

Jo pradžia – diena, kai treneris papildomai dirbo su kitu žaidėju. Iš pradžių Kreitonas širdo verčiamas laukti, bet pasirodė, kad tai lemtis. Jis retai skaitydavo laikraščius. Jo vaizduotės kūriniai visada buvo daug įdomesni už tikrus įvykius. Tikro gyvenimo dramos nublankdavo prieš tas, kurias pagimdydavo jo mintis.

Tačiau tą dieną net sienutės užmiesčio klube buvo užimtos, tad neliko nieko kito, tik laukti savo trenerio. Taip jis ir paėmė laikraštį, kurį kažkas buvo palikęs, vartė, kol akis užkliuvo už neaiškios istorijos apie jauną moterį iš Atlantos, kuri buvo šaukiama į teismą Omahoje, Nebraskos valstijoje, duoti parodymų prieš vyrą, teisiamą už turto prievartavimą.

Labiausiai Kreitoną sudomino tai, kad visas kaltinimas kybojo ant liudijimo tos Atlantos moteriškės, buvusios kaltinamojo meilužės, ir ant tos našlės, kurią jis kaltinamas šantažavęs.

Vargšas mulkis, – pagalvojo Kreitonas. – *Esu tikras, jis trokšta jų mirties.*

Jis nebepasiliko laukti tos teniso pamokos.

Iškeitė savo *Porsche* į landroverį, kurį nusipirko šiaip sau, dėl užgaidos, ir vairavo vos keletą sykių. Pirmą kartą savo gyvenime užėjo į *Wal-Mart* prekybos centrą ir nusipirko pačius bjauriausius drabužius, kokius tik galėjo rasti, akinius su silpniausiais lęšiais ir pakelį nuplaunamų plaukų dažų.

Prireikė poros dienų nuvažiuoti į Omahą, ten išgalvotu vardu apsistojo motelyje. Antrą bylos nagrinėjimo dieną buvo prie teismo pastato. Kai našlė atvyko, ją apspito pulkas vietinių žurnalistų. Nors ir džiaugėsi savo abejotinu populiarumu, ji atrodė išbalusi, nevalyva ir daug patyrusi, be to, Kreitono nuomone, vargiai tiko sukčiaus aukos vaidmeniui.

Bilis Djukas buvo užsidėjęs neįtikinamą ramybės kaukę.

Kreitonas skaitė visus vietinės spaudos straipsnius apie teismą, sekė žinias per savo motelio televizorių. Buvo pranešta, kad jaunoji moteris iš Atlantos per visą savo liudijimą bliovė. Ji buvo pakviesta kaip asmenybės liudytoja, ir jos nupieštas kaltinamojo portretas neatrodė gražus.

Prisipažino turėjusi seksualinių santykių su Biliu Djuku. Jis visą laiką vertė ją tikėti, kad tai tikra meilė, kuri būtinai pasibaigs vedybomis. Ir visą tą laiką, kai jai žadėjo santuoką, dulkino našlę.

Bilis Djukas buvo niekšas ir šunsnukis. Nusikaltėlis jis ar ne, lems našlės liudijimas, o ši ateidavo į teismą pikta kaip velnias, pasirengusi jį sudoroti.

Dvi dienas Kreitonas sekė kiekvieną jos žingsnį ir laukė progos.

Antros dienos vakarą ji sustojo prie prekybos centro. Kai apsipirkusi grįžo prie savo mašinos, Kreitonas pasidabino pačia nuoširdžiausia šypsena ir priėjęs paklausė, ar ji yra toji moteriškė, kurią matė per televizorių. Pamaloninta ji nusišypsojo, plastelėjo dirbtinėmis blakstienomis, atkišo savo baisinius papus ir pasakė: taip, tai ji, o ką?

Kvaila karvė. Nuo jos darėsi bloga. Jis pasistengė nepaliesti jos kūno, tiktai gerklę. Išskyrus tai, visa kita buvo stebėtinai lengva.

Iki to laiko, kol byla atsidūrė pas prisiekusiuosius, jam jau mirtinai buvo įgrisusi Omaha, bjaurūs drabužiai iš *Wal-Mart* lentynų ir juodi plaukai.

Netrukus po to, kai Bilis Djukas buvo išteisintas, Kreitonas atsirado prie jo durų ir prisistatė esąs tas, kuriam Bilis skolingas gyvenimą. Tada paaiškino amo netekusiam vyrui, ką tas turi padaryti mainais. Kreitono įžūlumas Biliui padarė tokį įspūdį – ar taip išgąsdino, – be to, jis buvo toks dėkingas už savo laisvę, kad nebuvo sunku įtikinti. Šimtas tūkstančių dolerių padėjo išsklaidyti visas likusias abejones, moralines ir kitokias.

Bilis buvo savaip gudrus, bet ne tos pačios lygos kaip Kreitonas. Nė iš tolo. Buvo dar viena skaudžiai maloni smulkmena:

Bilis nuo pat pradžių turėjo silpną vietą – tai jo „mielasis vaikutis". Jis drebėjo dėl jos gyvybės.

– Geruolis iki pat savo liūdno galo.

– Apie ką čia, brangusis? – Kreitonas suvokė, kad kalba balsu, tik kai priėjo mama, nešina mažyčiu puoduku ir lėkštute.

– Gal espreso?

– Ačiū, ne.

– Tavo tėvas kalbasi telefonu su Polo advokatu.

Ji toliau čiauškėjo, bet Kreitonas nesiklausė. Jis nebuvo kaip Bilis prisirišęs prie „mielojo vaikučio". Ir jam nepatiko, kad lieka palaidų galų. Jeigu Bilis skambino jai į namus, kas žino, ko galėjo pripasakoti, sąmoningai ar ne, apie Kreitoną Vilerį?

– Vienas iš tų spaudos furgonų pievutėje už vartų paliko padangos žymę, – skundėsi motina. – Jie visai negerbia kitų žmonių nuosavybės.

Be to, tai turėtų būti linksma. Jis staiga atsistojo.

– Atleisk, mama. Turiu eiti.

– Eiti? Maniau, praleisi dieną su mumis. Ir Dagas to tikisi. Jis supyks.

– Kaip nors iškęs.

– Ką jam pasakyti? Kas tokio svarbaus?

Kreitonas pasilenkė ir pabučiavo jai į skruostą, o traukdamasis mirktelėjo.

– Turiu pasimatymą.

25 skyrius

Kol Kimbal kalbėjosi su Ariele Viljams jos darbovietėje, Sanfordas Fultono apygardos medicinos tyrimų centre stebėjo Bilio Djuko autopsiją. Detektyvai nusprendė, kad bus naudingiau išsiskirti. Metė monetą, kuriam kur eiti.

Sanfordas pralošė.

Jis atsinešė du pakelius mėtinės kramtomosios gumos ir, kol Bilio Djuko organai buvo išimti, mankštindamas žandikaulius keletą juostelių sukramtė. Palikęs asistentui užsiūti, teismo medicinos eksperto pavaduotojas nuėjo prie kriauklės nusiplauti rankų. Apsidžiaugęs, kad baigta, Sanfordas paklausė pradinės nuomonės.

– Jis nukraujavo, ar ne?

– Peilio padaryta žaizda tikrai galėjo būti mirtina. Jis būtų nukraujavęs. Greitai. – Patologas nupurtė vandenį nuo rankų ir iš laikiklio išsitraukė du popierinius rankšluosčius. – Tačiau, kaip suprantu, medikai atvažiavo po kelių minučių nuo sužeidimo.

– Taip. Mes tiksliai žinome laiką nuo tada, kai buvo užfiksuotas 911 skambutis.

– Jeigu auka nedelsiant būtų gavusi pagalbą traumatologijos centre, ji būtų išgyvenusi dūrį.

– Ką tai reiškia?

– Tai reiškia, kad jis mirė dar prieš nukraujuodamas. Mirė nuo kažko kito.

– Pavyzdžiui, nuo ko?

– Informuosiu.

Sanfordas grįžo į policijos skyrių truputį anksčiau už Kimbal, o šioji slapta parsinešė sūrių sausainių ir padėjo ant stalo.

– Kam šitie? – paklausė Sanfordas.

– Po autopsijos tau visada bloga. Krekeriai padeda.

– Ačiū. – Jis iškart porą sukramtė. – Ką pasakė mergina?

Kimbal atpasakojo pokalbį su Ariele Viljams.

– Mano nuomone, ji sako tiesą. Truputį mikčioja kalbėdama apie asmeninius jų santykių niuansus – nieko stebėtino, jai nelengva. Šiame darbe dar neilgai. Visi bendradarbiai išsižiojo. Atrodė išsigandusi ir nekalta, sakė nors ir suprantanti, kaip beširdiškai skamba, tačiau apsidžiaugusi, kad Bilis Djukas daugiau nebepridarys bėdų.

Sanfordas suvalgė dar vieną krekerį.

– Ar ji ką nors sakė apie Džulę Rutledž? Ar Djukas kada nors užsiminė apie ją?

– Niekada.

– Būtų pernelyg paprasta, – suburbėjo.

Suskambo stalo telefonas, jis atsiliepė.

– Labas, daktare, toks greitas. Taip, verskite ant manęs. – Pasiklausė, tada perklausė: – Mirė nuo ko? – Pasilenkęs čiupo tušinuką ir bloknotą, kažką brūkštelėjo, tada pastūmė bloknotą Kimbal. Dar minutę klausėsi nepertraukdamas.

– Ką manote apie laiką? Aha, aha. Gerai. Ar šiandien būsite kur netoli, jei prireiktų užduoti keletą klausimų? Puiku. Ačiū, kad taip greit apsisukote. – Ir padėjo ragelį.

– Kepenų nekrozė dėl apnuodijimo, – perskaitė Kimbal, ką Sanfordas buvo parašęs bloknote. – Jis buvo nunuodytas?

– Gydytojas spėja, kad perdozuota acetaminofeno.

– „Tailenolio“?

– Panašiau, kad aceminofeno, sumaišyto su propoksifenu – jo nėra ant lentynos, tai receptinis vaistas nuo skausmo.

– Esi tikras?

– Negi neskaitai lankstinukų, kuriuos kasdien gauname apie gatvėje pardavinėjamus narkotikus?

– Žinau, kad tu teisus, – piktai atsakė Kimbal. – Iš kur tas skrodėjas gali žinoti, nuo ko mirė Bilis Djukas? Jis dar neturėjo laiko atlikti visą apnuodijimo ekspertizę.

– Profesionalo prielaida. Sako daug kartų matęs, kai dirbo greitosios pagalbos skyriuje. Šie vaistai lengvai pasiekiami, todėl populiarūs tarp savižudžių. Vienas jo pacientas nuo to mirė. Vyrukas surijo visą buteliuką „Darvoceto“, kokias trisdešimt keturiasdešimt tablečių, o praėjus dešimčiai valandų persigalvojo. Paskambino 911 ir buvo nuvežtas į greitosios pagalbos skyrių. Gydytas įprastais priešnuodžiais, kurie laiku pavartoti paprastai padeda. Tačiau jis buvo baisingai perdozavęs, be to, per ilgai uždelsęs. Nieko nebebuvo galima padaryti. Kepenys buvo visiškai suirusios, ir jis mirė. Patologas sako, žinoma, ištirsiąs Djuko organus, kaip reikalaujama, bet jau dabar beveik yra tikras.

– Taigi Bilis Djukas jau merdėjo, kai atėjo į Džulės Rutledž namus.

– Panašu, kad taip. – Sanfordas krestelėjęs atvertė užrašų knygelę ir perskaitė: – Kaip rodo Grahamo komandos duomenys, jie rado vėmalų ant Rutledž lovos, vonioje ant grindų ir tualete. Panašu, kad Bilis Djukas jau kurį laiką ten buvo, kai ji grįžo namo ir jį rado. Daktaro nuomone, jam darėsi vis blogiau, galiausiai išvis ėmė jaustis šuniškai.

– Ar tas perdozavimas buvo sąmoningas? Savižudybė?

– Jeigu taip, kam dar vilktis pas ją?

– Kažkas be galo svarbaus jį vertė tai daryti, – atsiduso Kimbal. – Šiaip ar taip, ji nemelavo sakydama, kad jis atrodė nesveikas ir reikalingas pagalbos.

– Vis dėlto norėčiau žinoti, – užversdamas bloknotą pasakė Sanfordas, – ar ji kada nors buvo gavusi nuskausminamųjų receptą.

– Labas, Linda. Gal ne laiku?

Nors su džinsais ir apsmukusiais marškinėliais, o ne karoliuota suknia, Dereko raudonplaukė draugė atrodė žavingai.

Šiandien jos nuostabūs plaukai buvo susukti į netvarkingą kuodą. Klausiamai pasižiūrėjo į juos su Džule, tada žengtelėjo į šoną ir mostelėjo užeiti.

Derekas pabučiavo ją į žandą.

– Būčiau prieš atvykstant paskambinęs, bet buvome mažumą užsiėmę.

– Girdėjau. Per žinias abudu paminėjo. Dabar tu jos advokatas?

– Nuo vakar vakaro. Lindsė Gravjė – Džulė Rutledž. Džulė – Lindsė.

Moteris nusišypsojo Džulei ir tarė:

– Buvome susitikusios tą vakarą aukcione.

– Neatleistina šitaip pas jus įsibrauti, – pasakė Džulė.

– Turite bėdą?

– Šiokią tokią, – neslėpė Derekas. – Tačiau ne tokią, kad įsileisdama mus nusižengtum įstatymui.

Ji nusijuokė.

– Įsileisčiau, net jei judu vytųsi policija. Nagi, pirmyn. Persodinėjau augalus terasoje.

Jie nusekė paskui ją į nedidelę, bet mielą virtuvę.

– Kur Džeksonas? – paklausė Derekas.

– Pas draugą. Ruošiuosi penktą pasiimti. Norite ko nors atsigerti?

– Aš ne, – pasakė Džulė.

– Iš tikro mes atėjome pažiūrėti filmo. – Jis kilstelėjo plastikinį maišelį su pakeliui išsinuomotu vaizdo disku. – Ar galime pasiskolinti tavo televizorių?

– Žinoma, o kas atsitiko taviškiui?

– Nelabai noriu eiti namo. O Džulės namus šiandien krėtė policija. Esu tikras, kad ten viskas išversta. – Jis nepasakojo draugei, kad viešbučio kambaryje, kuriame juodu praleido naktį, vaizdo leistuvo nėra. – Linda, sunku paaiškinti, bet mudu manome, kad šis filmas gali duoti raktą.

– Nuo ko?

– Nesame tikri, – sąžiningai atsakė Džulė.

Džulei patiko, kad ji nepuolė daugiau klausinėti. Parodė kambarį šalia virtuvės ir pasakė Derekui:

– Žinai, kur jis, juk pats prijungei. Šaldytuvas jūsų paslaugoms. Jei ko reikės, aš lauke.

Džulė nusekė paskui Dereką į jaukų poilsio kambarį, kuriame, panašu, Lindsė su sūnumi praleisdavo daug laiko. Ant stalo galo gulėjo rankinis žaidimų pultas *Game Boy*, iš po sofos kyšojo futbolo bateliai. Ant kortų stalelio – įpusėta dėlionė. Ant aukštesniosios kavos stalelio dalies – krūva gerokai suskaitytų knygų. Ant sienos – plokščiaekranis televizorius, lentynose po juo surikiuoti vaizdo diskai.

– Padovanojote jiems televizorių?

– Pernai per Kalėdas.

– O ką šiemet dovanojote?

– *Wii* žaidimų pultą. – Pamatęs jos išraišką, gūžtelėjo. – Gadinu Džeksoną. Ir pats žinau. Tačiau man patinka, be to, jis nėra išlepęs aikštingas vaikiščias. Lindsė jam to neleidžia.

Jie atsisėdo ant sofos, ir Derekas pulteliu paleido filmą.

– Ar kada jį matėte?

– Ne.

– Ir aš ne. – Kol rodė įžanginius titrus, jis tarstelėjo: – Sėdime paskutinėje eilėje. Nenorite paišdykauti? – Ji dėbtelėjo, ir jis išsiviepė. – Šiaip ar taip, nuostabiai praleidome laiką.

– Pusę to laiko buvot įsiutęs ant manęs.

– Tai visai nereiškia, kad nenoriu dabar pat šokti ant jūsų.

Jis paėmė jos ranką ir nykščiu jautriai vedžiojo per delną. Maloni šiluma ėmė srūti ranka aukštyn, bet ji sušnibždėjo:

– Praleisime įžangines scenas.

Tai buvo dar vienas Hičkoko trileris, šiurpi istorija apie žudiką maniaką Londone. Derekas didumą prasuko, sustodamas prie smurto scenų.

– Jaučiuosi kaip iškrypėlis, besidomintis vien žiaurumais.

Pagrindinė scena buvo labai kinematografiška ir labai sukrečianti. Jai pasibaigus, Derekas sustabdė filmą. Kurį laiką juodu buvo pernelyg sukrėsti, kad galėtų kalbėti. Galų gale Derekas išleido ilgą atodūsį.

– Mane tai visai išmušė iš vėžių, o jus?

Ji linktelėjo.

– Žiaurumas be kraujo.

– Kaip filme „Nepažįstamieji iš traukinio“. Brutalus. Apskaičiuotas.

– Ir kaip anas niekšas, šis toks...

– Susitelkęs. Šaltakraujis. Negailestingas.

Netardami daugiau nė žodžio, pažiūrėjo filmą iki galo. Vos jam pasibaigus, įėjo Lindsė.

– Jau beveik penkios. Man reikia eiti pasiimti Džeksono. Gal prieš išeidama galiu kuo nors pagelbėti? Įdėti šio bei to?

– Ne, ačiū. Esi tikras angelas, kad leidai pažiūrėti filmą. – Derekas atsistojo, priėjo ir smarkiai apkabino. – Abejoju, ar tebebūsime, kai judu grįšite.

– Išeidamas užrakink ir įjunk signalizaciją. Kodą žinai.

Atsistojo ir Džulė.

– Lindse, išties esu labai dėkinga.

– Niekai. Kai susitiksime kitą kartą, tikiuosi, jūsų reikalai bus daug geresni. – Maloniai nusišypsojo Džulei, tada kažką pašnibždėjo Derekui į ausį ir pakštelėjo į žandą.

Džulė įsitikino, kad Lindsė tikrai išėjo, tik tuomet paklausė:

– Ką ji pasakė?

Jis išsitraukė mobilųjį iš dėklo prie diržo ir pažiūrėjo į ekraną.

– Buvau išjungęs garsą. Porą kartų skambino Dodžas. Nenorėjau atsiliepti ir išgirsti, ką dar turi pasakyti.

– Ar Lindsė ką nors sakė apie mane?

– Sakė, džiaugiasi, kad mes susiėjome.

– Iš kur žino?

– Spėju, pastebėjo, kaip jūsų akys apsitraukia svajinga miglele kaskart, kai pasižiūrite į mane.

Ji nutaisė rūstų žvilgsnį, Derekas nusikvatojo.

– Moteriška intuicija? Nežinau. – Atsainiai gūžtelėjo pečiais ir toliau naršė telefoną. – Dodžas nepaliko žinutės. Tai veikiausiai reiškia, kad naujienos blogos.

– Ar pasakojote apie mane Lindsei?

– Galima sakyti, ne. Tačiau tą labdaros vakarą, kai vežiau ją namo, sakė, kad turėčiau palaukti, kiek reikalauja padorumas pagerbiant Polo Vilerio atminimą, ir tada pakviesti jus į pasimatymą.

– Ji taip pasakė?

– Aha. Tačiau atsakiau, kad nėra skubos, nes jau išdulkinau jus, taigi...

– Ką?

Jis pašnairavo į ją ir išsiviepė.

– Erzinu.

– Juk nepasakojote jai apie tą lėktuvą?

– Žinoma, ne. Juk aš jos sūnaus krikštatėvis – skambiai sakant. – Jis spustelėjo Dodžo numerį iš sąrašo. – Tačiau ji mygo mane jums paskambinti. Sakė, jūs protinga, elegantiška, miela – kaip tik tokia moteris, kokios man reikia.

– Ir kaip atsakėte?

Jis nusišypsojo.

– Kažką sumurmėjau, kad labai ačiū, man nereikia piršlio. Paskui nuvažiavau tiesiai į jūsų namus ir vos nebuvau nušautas. Labas, Dodžai. Atsiprašau, aš ką tik...

Džulė girdėjo aiškiai susijaudinusį Dodžo balsą. Derekas pertraukė.

– Ne, mes visiškai apsirengę. Esame Lindsės Gravjė namuose. Atėjome pažiūrėti filmo, kurį Bilis Djukas... Gerai, luktelkit. – Jis įjungė garsiakalbį. – Pasakokit. Dabar abu girdėsime.

Dodžas be jokių įžangų paklausė:

– Ponia Rutledž, ar jūs kada ėmėte receptą nuskausminamiesiems?

– Kodėl klausiate?

– Tiesiog atsakykite.

– Praėjusį pavasarį.

– Šį tą sužinojau apie autopsiją, – nepatenkintu balsu pasakė jis.

– Ar jis mirė nuo dūrio?

– Ne. Tačiau šitaip jums būtų gal net geriau. Galėtumėt teisintis, kad gynėtės.

Pagavusi sunerimusį Dereko žvilgsnį, Džulė atsisėdo ant Lindsės sofos, baimindamasi, ką dar Dodžas papasakos.

– Pagrindinis medicinos ekspertų spėjimas – kad Bilis Djukas mirė perdozavęs receptinių nuskausminamųjų.

Dodžas nutilo, aiškiai laukdamas, kokia bus jų reakcija. Derekas tylom stebėjo Džulę. Ji beviltiškai mostelėjo rankomis.

– Polas įsikalė į galvą, kad aš būtinai turiu išmokti žaisti golfą, tada galėtume žaisti kartu. Buvau tikra netikša, visai netobulėjau. Beveik apsidžiaugiau pasitempusi juosmens raumenis. Tai buvo gera dingstis atsisakyti pamokų. Gydytojas prirašė vaistų nuo uždegimo ir nuskausminamųjų, kurie visai atjungia. Aš jų bijojau. Tik pirmą naktį porą išgėriau. Dieną pragulėjau lovoje, tie nuo uždegimo padarė skausmą visai pakenčiamą. Daugiau nieko nebereikėjo.

– Per kratą policija iškrėtė jūsų vaistų spintelę. Jokių receptinių nuskausminamųjų, – pasakė Dodžas. – Tačiau Kimbal paskambino jūsų gydytojui. Gavote receptą kovą.

– Džule, ar neišmetėte likusių tablečių? – paklausė Derekas.

– Ne. Norėjau turėti, jeigu kartais nugara vėl imtų skaudėti. Veikiausiai Kreitonas jas paėmė, kai buvo mano namuose. Aš jų nepasigedau, net kai kitą dieną viską valėme.

Po trumpos, bet išraiškingos pauzės Dodžas tęsė:

– Sanfordas šiek tiek pasiaiškino. Tarp perdozavimo simptomų – vėmimas, tulžis, orientacijos praradimas, sunku kalbėti ir vaikščioti, konvulsijos. Tiksliai tai, ką pasakojote policijai apie Bilį Djuką.

– Tai ne įrodymas, – pasakė Derekas. – Tokie simptomai galėjo atsirasti ir dėl kitų priežasčių.

– Jie atliks išsamią toksikologinę ekspertizę. Gali būti, kad jo kepenis suspirgino kas nors kitas. Tačiau kol kas...

– Dar vienas įkaltis prieš mane. – Nė vienas iš vyrų nepuolė prieštarauti, ir ji suprato, kad juodu galvoja taip pat. – Pone Hanli, spėju, kad, jūsų manymu, tai įrodo mano kaltę.

Girdėjosi, kaip Dodžas gargaliuodamas atsikosėjo.

– Ne, ponia Rutledž. Iš tikro turėčiau jūsų atsiprašyti.

Dereko antakiai pakilo.

– Už ką?

– Kreitonas buvo paauglių įskaitoje – kaip ir įtarėte. Mačiau bylą vos penkias minutes, bet to užteko suprasti, kad ji buvo visiškai teisi dėl to vyruko. Jis iškrypėlis. Ten krūva visokio mėšlo, bet papasakosiu tik esmę, nes pamatęs išsigandau, kad turime tikrai mažai laiko.

Derekas su Džule žiūrėjo vienas į kitą rimtais veidais, toks buvo ir Dodžo balsas. Niekatras nepertraukė.

– Kreitono klasėje buvo toks Džeris Baskombas. Prabangi parengiamoji mokykla Šiaurės Karolinoje. Kreitonas dievagojosi, kad Džeris drabužinėje reikalavo sekso, todėl medžiokliniu peiliu nupjovė jam mažąjį pirštą. Užuot paprasčiausiai pasakęs, kad ačiū, nenoriu, visam gyvenimui sužalojo berniuką. Baskombų vaikis visaip prisiekinėjo neturįs homoseksualių polinkių, tai jam net neatėję į galvą. Policija pirmiausia klausinėjo, kam Kreitonui medžioklinis peilis sporto salės spintelėje. Kol tyrimas tęsėsi, Vileriai nuėjo pas tą kitą šeimą ir pasakė, kad galima užglaistyti nesutarimus per tarpininką.

– Lažinuosi, buvo pagrasinta: jeigu Baskombai neleis numarinti bylos, Džeris bus parodytas kaip bendramoksliams besisiūlantis degeneratas, – pasakė Derekas.

– Šiaip ar taip, Kreitonas taip ir nebuvo apkaltintas. Problema išsisprendė.

– Pinigai pakeitė savininkus?

– O kaip manote, advokate? Eikime prie kitos vasaros. Kreitonas penkiolikos, stovykloje. Tokia Sara Volker apkaltino jį išprievartavimu. Prisipažino, kad buvo prisisiurbusi kontrabandinio alkoholio prie keptų dešrelių. Kreitonas pakvietė ją vieną pasivaikščioti miške. Kai po valandos ji parsvirduliavo, iš makšties tekėjo kraujas. Buvo puolusi į isteriją. Jo versija – nežinojo, kad ji skaisti, leidosi jos vedamas, davė tai, ko ji norėjo.

– Be abejo, ji prašė būti kankinama, – sarkastiškai įsiterpė Džulė.

– Jis tai pavadino „šiurkščiu seksu“. Citata iš jo parodymų. Mergaitė buvo visiškai paklaikusi. Jai reikėjo psichologo. Neišeidavo iš kambario. Jos šeima reikalavo, kad prokuratūra pareikštų kaltinimą, – bet staiga keletas kitų stovyklos berniukų pareiškė esą pasiruošę paliudyti, kad ji su jais santykiavo – rankomis, burna ir kitaip. Sakė, kad Sara tik techniškai buvo skaisti, ir jeigu jie būtų miške jos gundomi, būtų pasielgę lygiai kaip ir geras jų bičiulis Kreitonas.

– Kreitonas neturi bičiulių, – pasakė Džulė.

– Tiesiog aplinkui pasklido daug šlamančiųjų. – Iš telefono pasigirdo, kaip Dodžas nusispjovė.

– Leiskite spėti, – įsiterpė Derekas. – Viskas taip ir nuplaukė.

– Kai Sara Volker atsisakė liudyti, kaltinimai buvo atmesti.

– Ar jos šeimos kišenės išsipūtė?

– Byloje apie tai nekalbama, bet aš taip manyčiau, – pasakė Dodžas. – Yra ten ir daugiau. Smulkesnių nusižengimų, nuo pat tada, kai dar buvo vaikas. Vyras pranešė, kad su žmona atsibudo naktį ir pamatė Kreitoną, tiesiog stovintį prie lovos ir žiūrintį. Tai buvo priskirta lunatizmui. Manikiūrininkė, kuri ateidavo į jų namus sutvarkyti Šeronos Viler nagų, kaltino, kad jis apsinuogino prieš ją „sužadintos būsenos“. Jis prisipažino masturbavęsis, bet sakėsi nė nenutuokęs, kad ji mato, – tuomet kyla klausimas, kaip jo sėkla pateko ant jos bato. Tačiau manikiūrininkė staiga gauna darbą prabangioje gydykloje Amilijos saloje. Dar viena mergaitė, Alisona Peri, per jo šešioliktą gimtadienį nuėjo su juo į pasimatymą. Jis pakvietė ją pasivažinėti savo naujuoju automobiliu atlenkiamu stogu ir išprievartavo analiniu būdu. Jis aiškino, esą juodu susitarę, kad tai patikimiausias būdas išvengti nėštumo.

– Viešpatie! – Derekas abiem rankom persibraukė per veidą.

– Ar buvo kada nors suimtas?

– Nė karto, ponia Rutledž.

– Vileriai papirko visus jo kaltintojus.

– Ir veikiausiai kartu davė kyšį daugeliui įvairių pareigūnų, – pridūrė Dodžas. – Visa kita, ką dar jis padarė, – smulkios niekšybės, rodančios jo iškrypėlišką elgesį. Ir štai ką aš manau – kad jis yra pribrendęs žmogžudystei.

Džulė sausai nusijuokė.

– Jis iškrypėlis, o pagrindinė įtariamoji – aš.

– Dodžai, aplenkite juos vienu žingsniu ir duokite mums žinoti, – pasakė Derekas savo tyrėjui.

– Tai ir darau. – Jis atsijungė.

Derekas susimąstęs plekšnojo telefonu sau į lūpas.

– Kas dabar? – Džulė mostelėjo į televizorių. – Filmas nieko nepaaiškino.

– Nenorėčiau taip greitai šito nurašyti kaip nereikšmingo. – Jis įsispoksojo į tuščią televizoriaus ekraną, tarsi vėl matytų neseniai regėtus vaizdus, tada atsigręžė į Džulę. – Nepanašu, kad Bilis Djukas turėjo filmų rinkinį, kuris padėjo trumpinti vienatvės valandas „Trijų pušų“ viešbutyje. Turėjo tik vieną. Šitą. Kodėl būtent šį filmą? Iki šiandien nebuvau apie jį girdėjęs. Ar Kreitonas jį jam davė? Kada? Ir kur? – Jis trenkė kumščiu sau į delną. – Po velnių! Kodėl negalime rasti tarp jų jokios sąsajos?

– Mano visos viltys – mergina, kuri atpažino Bilį Djuką. Tačiau, pasak Dodžo, ji nieko naudingo negalėjo papasakoti Kimbal.

Staiga Derekas liovėsi vaikščioti.

– Atsimenate, ką sakiau apie taisyklę numeris vienas? Kad pinigai yra motyvas.

– Atsimenu.

– Ar žinote, ką sako taisyklė numeris du?

– Ką?

– Visi meluoja.

Kad išvengtų žurnalistų, laukiančių nors trumpo komentaro, Kreitonas išėjo pro ūkinius tėvų valdos vartus. Nužingsniavo į savo butą ir kitas pusantros valandos mankštinosi namų sporto salėje, kol kūnas ėmė blizgėti nuo prakaito.

Nusišluostė, tada atsigulė į saulės lovą, kad nuglotnintų įdegį. Vėliau penkiolika minučių pastovėjo garinėje dušinėje, kad išeitų iš kūno visi nešvarumai. Tada karštas dušas su muilu, tuomet – nyris į ledinį baseiną, kad visos poros užsidarytų. Prieš valydamasis dantis, vaškuotu siūlu išsitrynė tarpdančius, paskui taip juos ėmė šveisti, kad išspjauta pasta buvo raudona nuo kraujo.

Apkarpė ir nusidilino nagus. Pasidarė šveičiamąją veido kaukę, tada išsitepė kvapniaisiais aliejais, ir oda tapo stangri ir jaudri. Ypač kruopščiai išsidžiovino ir susišukavo plaukus.

Prieš apsirengdamas stabtelėjo pasigėrėti begale savo atvaizdų ant veidrodinių vonios sienų. Visais kampais matė savo nušveistą nuogą kūną. Nerado jokių kliaudų.

Iš užpakalio atrodė kaip Adonio statula. Tobulų proporcijų, nudegęs nuo pečių iki šlaunų. Sėdmenys stangrūs, iš šonų šiek tiek įdubę, gražia kreive pereinantys į šlaunis. Valandos teniso korte išryškino raumenis.

Iš priekio dar labiau sau patiko. Ir kas galėjo nepatikti? Saulės nugairinti plaukai. Jūros mėlynumo akys. Nosis, kurios net labiausiai patyręs, pats brangiausias plastinės chirurgijos specialistas negalėtų patobulinti. Lūpos gražios formos, jautrios, raudonio nei per daug, nei per mažai. Burną nuo per didelio dailumo saugo atsikišę žandikauliai ir kampuotas smakras.

Krūtinė nebuvo plaukuota. Jeigu būtų, turėtų plaukus pašalinti. Gauruota krūtinė jam asocijavosi su filmais apie barbarus – apžėlusius vyrus, kurie graužia gyvulių kaulus ir poruojasi su moterimis purvinomis kojomis. Bjauru.

Jo krūtinė buvo lygi ir tarsi paauksuota. Palietė spenelius, ir kai tie sukietėjo, sužnybo, kol malonumas virto skausmu. Penis krustelėjo, tada pakilo ir sukietėjo. Jo grožis išspaudė ašaras.

Lėtai masturbavosi, tempė laiką, mėgaudamasis kiekviena buvimo su daugeliu šitų savo atvaizdų akimirka. Išsiliejus sėklai, pasijuto nusilpęs, bet pakylėtas.

Apsirengė visiškai naujais drabužiais. Laukė svarbus vakaras, ir jis norėjo atrodyti kuo geriau. Gaila, niekas apie tai ne-

žinos, tiktai jis pats. Jeigu galėtų kam nors papasakoti, kaip nuostabiai jis pavertė filmo siužetą gyvenimo drama!

Džulė išgarsėjo per Bilį Djuką, kaip ir Bilis išgarsėjo per dėdę Polą. Niekas nežino – ir negali žinoti, – kad Bilis buvo tik atlikėjas. Kūrėjas – Kreitonas.

Išties apmaudu, kad jam nelemta patirti pelnyto pripažinimo. Tačiau likti nežinomam – kaina, kurią tenka mokėti už savo išskirtinį talentą. Dar paauglys jis susitaikė su tuo, kad niekas niekada negalės – nepajėgs – suvokti, koks jis genialus. Tiktai jis pats.

Ir, žinoma, jo aukos.

Svarbiausioji šio vakaro dama gana naivi. Ji mirs visiškai sutrikusi, nes nė už ką nesugebėtų nujausti, kas jos laukia. Tobulas lūžio taškas.

26 skyrius

Nepaisydama dienos trukdžių, pusę aštuonių Arielė buvo viską paruošusi vakaro pasimatymui. Namas prisipildė malonaus kepsnio kvapo. Šaldytuve vėso salotos. Pakiliai nuteikė atkimšto kabernė dvelksmas. Stalo viduryje – vaza su rožėmis, iš šonų – liaunos žvakės, paruoštos uždegti.

Ji taip susitvarkė, kad liko net dvylika minučių palįsti po dušu ir prieš persirengiant atnaujinti makiažą. Suknelė su raišteliu ant sprando, o jos pridurkai – skandalingai aukštai.

Ištrynė losjonu nuskustas kojas ir įsispyrė į aukštakulnes basutes, pašiaušė plaukus, teptelėjo kvepalų ant nuogų pečių ir tarp krūtų, įsivėrė į ausis auksines vieleles – ir buvo pasiruošusi.

Pusę aštuonių uždegė žvakes, tada slapčiom pro durų langelį nužvelgė gatvę, nekantraudama sužinoti, ar jis neatvažiuoja su savo *Porsche*. Įsivaizdavo, ką pagalvos kaimynai, kai mašina prariaumos per jų kuklių namų kvartalą ir sustos ties jos durimis.

Penkios po pusės aštuonių patikrino, ar kepsnys nedžiūsta.

Be penkiolikos aštuonios šiek tiek susirūpino, bet tik tiek. Jis galėjo užstrigti spūstyje. Koks žioplinėjančių turistų autobusas, kam nors nuleido padangą, kokia nedidelė avarija – maža kas galėjo atsitikti, kad imtum judėti vėžlio žingsniu.

Be dešimt aštuonios pasakė sau, kad numirs, jeigu jis dar kartą ją apvylė. Tikrai taip padarys.

Kas tai – specialus sumanymas sušikti Arielei savaitę?

Šiandien vos neapalpo, kai buvo pakviesta į boso kabinetą ir tas ją pristatė tokiai striukai detektyvei.

– Ji nori užduoti jums keletą klausimų.

Labai švelniai pasakyta. Detektyvė visą pusvalandį ją kankino begaliniais klausimais apie Bilį Djuką. Nepraėjus nė valandai po to, kai nusprendė, kad Bilį kaip nebegyvą gali suvisam išmesti iš galvos. Nuostabu – ir miręs jis kelia grėsmę.

Prisipažino esanti ta anoniminė skambintoja, vylėsi šitaip įrodyti, kokia yra rimta pilietė. Tačiau nepavyko taip lengvai išsisukti. Roberta Kimbal ir toliau kibo, klausinėjo apie Omahą.

– Ar ten judu gyvenote kartu?

– Ne. Niekada. Jis keletą naktų praleido bute, suprantate? Tai viskas.

Ji ypač domėjosi, kada Arielė paskutinį kartą matė Bilį.

– Nemačiau nuo jo teismo. – Ji nepasakojo detektyvei apie vakarykštes jo pastangas rasti ją namuose.

Detektyvė priminė nuolatinius jo skambučius.

– Tačiau jis niekada nieko nesakė, nekalbėjau ir aš. Visada padėdavau ragelį.

– O kaip jūsų kambario draugė? Ar ji kada nors kalbėjo sau juo?

– Ne. Kerolė šią vasarą gyvena Atėnuose.

Detektyvė paklausė, ar Bilis Djukas kada nors užsiminė apie Polą Vilerį arba Džulę Rutledž.

– Ne. Esu dėl to visiškai tikra. Nebuvau apie juos girdėjusi iki pono Vilerio nužudymo.

Arielė į visus klausimus atsakė sąžiningai, bet nuo savęs nieko nepridėjo. Pagaliau detektyvė, rodos, įsitikino, kad Arielė papasakojo viską, ką žino, ir toliau klausinėdama tik gaištų laiką. Tad padėkojo už bendradarbiavimą ir išėjo.

Arielė grįžo prie savo darbo ir pasistengė smalsiems bendradarbiams parodyti, kad pokalbis jai visai nerūpi. Iš tikro jis nebuvo malonus, tačiau ji laikėsi gerai. Bilis negyvas. Jam moterų medžioklė baigėsi. Netrukus žmonės užmirš, kad ji nors probėgšmais buvo su juo pažįstama.

Vėl ėmė įtikinėti save, kad niekas, ypač velionis Bilis Djukas, negali jai sugadinti vakaro su Toniu. Darbui baigiantis, jau visai buvo išmetusi iš galvos detektyvę ir viską, kas siejosi su Biliu, gyveno ateinančio vakaro laukimu.

Dėl viso pikto nekėlė savo telefono. Kai grįžo namo, jis vienodais tarpais vis suskambėdavo. Neatpažino numerio, nebuvo ir skambinančiojo vardo. Baimindamasi, kad tai Roberta Kimbal nori dar pakamantinėti, leido, kad už ją kalbėtų balso atsakiklis.

Žinojo, kad tai ne Tonis. Nebuvo davusi jam jokio numerio, nei mobiliojo, nei namų, ir taip padarė ne iš neapdairumo, o sąmoningai – slapta baiminosi, kad jis ją pames.

Kai atėjo aštuonios, o jis nesirodė, ji nusprendė, kad ir nebeateis. Kaip jis galėjo du kartus taip padaryti? Kaip ji ir antrą kartą galėjo būti tokia lengvatikė? Jis veikiausiai mano sutikęs pačią didžiausią kvailę. Jei išvis apie ją galvoja.

Po aštuonių penkiolika užpūtė žvakes ir nuėjo į miegamąjį persirengti. Kūkčiodama nusispyrė basutes ir jau siekė suknelės raištelio, kai pasigirdo tylus beldimas į priekines duris.

Širdis vos neiššoko iš krūtinės. Iškart užmiršo visas baisybes, kurių apie jį prisigalvojo, visus šlykščius vardus, kuriais pavadino. Svaigstančia iš laimės galva nulėkė prie durų ir atlapojo.

Jo vardas sustingo lūpose.

Tuo metu, kai Arielė Viljams nekantriai laukė pasimatymo, kitame miesto gale Derekas šaukė į savo mobilųjį:

– Ką turit omeny sakydamas, kad ji aikštijasi?

– Negi nežinote, ką reiškia žodis aikštijasi? – rėžė atgal Dodžas.

– Taip, žinau, ką reiškia aikštijasi, tačiau maniau, kad judu susitaikėt. Viskas, ko mums reikia, – tik adresas.

– Advokate, noriu priminti, jeigu kartais nežinojote, – jūs nesate pats mėgstamiausias žmogus policijos departamente. Per jūsų malonę pernelyg daug šunsnukių išėjo į laisvę. Dabar stengiatės išsukti tą vaikėzą Konorą. Keliate triukšmą, kad pir-

mieji į įvykio vietą atskubėję farai susišiko rinkdami įkalčius, todėl kaltinamajam palanki informacija buvo prarasta. Nuo O. Dž. Simpsono teismo farai dar nėra taip siutę ant gynybos advokato. Tai pirma.

– Ar jau baigėte?

– Tik pradedu. Truputį nuleiskite garą. Gavau jums tą paauglių įskaitos bylą? Gavau. Galima sakyti, teko tam vyrukui pačiulpti – ar nors ačiū sulaukiau?

– Atsiprašau. Ačiū.

– Nėra už ką.

– Bet, Dodžai, mums reikia to adreso.

– Suprantu. Tačiau jeigu puikieji Atlantos detektyvai nesidomi, kas nudobė jūsų šunį, negi, po velnių, neaišku, kad jie visai nenusiteikę dalintis su jumis informacija, net ir tokia kaip Arielės Viljams adresas. Aš galiu pakišti Dorą. Ji vieniša mama, du vaikai. Turi saugoti savo darbą. Sako, jeigu paaiškės, kad tai ji nutekino jums informaciją apie ponios Rutledž namų kratą, autopsiją, taip pat...

– Na gerai, gerai. – Derekas pavargusiu mostu brūkštelėjo sau per kaktą. Pažiūrėjo į Džulę kitoje sėdynėje – ši kalbėjo telefonu su Kete. Papurtė galvą, duodama suprasti, kad ir jai ne geriau sekasi.

Tuo tarpu Dodžas pasakojo toliau:

– Dabar viskas dar labiau susikomplikavo, nes jie oficialiai paskelbė iešką Džulės apklausti dėl Djuko mirties.

– Žinau, kad darote, ką galite. Bet man tikrai reikia to adreso. Arielė Viljams gali būti visos šios painiavos raktas.

– Be to...

– Ką?

– Na, žinant, kas per paukštis tas Kreitonas Vileris, man smarkiai neramu dėl tos mergaitės. Jam neturėjo patikti, kad ji pranešė policijai apie Djuką.

– Tai dar viena priežastis kuo greičiau ją surasti. Grįžkite pas savo draugę. Pažadėkite, kad leisite jai būti ant viršaus. – Derekas užvožė telefono dangtelį.

Džulė ką tik buvo baigusi pokalbį ir dabar klausiamai žiūrėjo į jį.

– Neklauskit, – pratarė jis. – Ar Ketė ką pešė?

– Paskambino į kompaniją, kurioje dirba Arielė Viljams, tačiau jau po darbo valandų, tad atsiliepė tik atsakiklis – paprašė nurodyti vardą, telefono numerį, kokia iškilo problema, ir kas nors paskambinsiąs. Taip pat peržiūrėjo visus įmanomus telefonų sąrašus, tačiau Viljamsų – tūkstančiai, nė vienas numeris neatitinka. O jeigu mergina susilaukdavo tokių nesąmoningų skambučių, vargu ar išvis jos telefonas yra tuose sąrašuose. Atsidariusi *Google*, rado Arielės puslapius *Facebook'e* ir *My-Space*, tačiau niekatroje nėra namų adreso, be to, paskutinį kartą ten lankytasi prieš porą savaičių. Ketė parašė jai laišką. Jokio atsako. Vis dar ieško.

Džulė išėmė iš dėžutės atšalusią keptą bulvytę, tačiau persigalvojo ir numetė atgal.

– Jaučiuosi bjauriai, prašydama Ketės daryti tokius dalykus.

– Ji nori padėti. Pati taip sakė. Jaučiasi skolinga, kad jums už nugaros kalbėjosi su policija.

– Žinau, kad ji nuoširdžiai stengiasi. Tačiau aš esu bėglė. Padėdama ji tampa bendrininkė.

– Niekas jos neklausė, ar nežino, kur esate.

– Nes ji neatsiliepia į detektyvų skambučius. Neatsako į jokius skambučius, tiktai mano. Tai sąmoningas išsisukinėjimas.

– Tačiau pateisinamas. Net jeigu jie paklaustų, kur jūs, ji visai sąžiningai atsakytų nežinanti, nes iš tikrųjų nežino. – Jis pažiūrėjo pro priekinį langą į neonu švytinčius auksinius *McDonald's* reklamos lankus. Prie važiuotųjų langelio buvo užsisakęs po didįjį mėsainį, dabar sustoję valgė ir skambino.

Derekas tikėjosi, kad su jais Arielė Viljams bus atviresnė negu su tokia bauginančia detektyve kaip Roberta Kimbal. Šiaip ar taip, vertėjo pabandyti, ir vos išėję iš Lindsės namų ėmė jai skambinėti, tačiau visą laiką atsiliepdavo atsakiklis.

Jie beveik tris valandas laukė, kol Dodžas atknis kokios nors vertingos informacijos, gaus adresą, bet šiam vis nesisekė. Jis

negalėjo susisiekti su savo šnipais nei automobilių registravimo biure, nei mokesčių inspekcijoje – tie būtų priėję prie jos duomenų. O dabar ir jo draugė policininkė ėmė aikštytis.

– Pamėgins jai prisimeilinti, – pasakė Derekas.

– Neįsivaizduoju Dodžo meilinantis.

– Na, truputį perdėjau.

Džulė suvyniojo mėsainio likutį ir kartu su nesuvalgytomis bulvytėmis įdėjo į maišelį.

– O aš slapstausi nuo teisingumo. Kaip manote, ar jie gali mane nuteisti?

– Jokiu būdu.

– Ar šnekate, kaip širdis liepia, ar tai objektyvi profesionalo nuomonė?

– Su tuo, ką turi, jie negali jūsų nuteisti. Ant šito pastatyta mano karjera.

Ji blausiai šyptelėjo.

– Manau.

– Ir aš nesitrauksiu.

– Aš ne tiek bijau būti nuteista ir nubausta, kiek to, kad Kreitonas liks laisvas. Derekai, jis velnias.

Jis sudėjo savo likučius į tą patį maišelį.

– Neimsiu ginčytis. Po to, kai radau Magę, tik kartą buvau savo namuose. Nenoriu grįžti. Be jos negaliu įsivaizduoti savęs tuose kambariuose. Beprasmis žiaurumas. Jis tai padarė grynai iš niekšiškumo. Velniškumo, jei taip labiau patinka. Jis ne tik užmušė mano mylimą gyvūną – jis išniekino mano namus ir šie niekada nebebus tokie pat. Vos apie tai pagalvoju, manyje viskas užverda. Ir kai pagalvoju apie Magę... – Užgniaužė gerklę, ir jis nutilo.

Džulė pasilenkė per pavarų dėžę, suėmė jo skruostus ir švelniai pabučiavo į lūpas.

Kai atsitraukė, jo akys kurį laiką klaidžiojo jos veidu. Tada jis sušnibždėjo:

– Prisimenate, ką kalbėjau per pusryčius apie mūsų susitikimą, įsimylėjimą?

Ji linktelėjo.

– O dabar spėkite, ką pasakysiu.

Jis įbedė į ją reikšmingą žvilgsnį ir nenuleido akių tol, kol suskambo telefonas. Atvožė dangtelį.

– Pasakykit, kad Dora suminkštėjo.

– Man veikiausiai teks ją vesti.

– Arielė Viljams?

Juos pamačius, džiugi jaunos moters šypsena akimoju dingo. Skruostai liepsnojo, ir Džulei buvo akivaizdu, kad ji ką tik verkė. Blakstienų tušas buvo nubėgęs. Buvo apsirengusi ypatingai progai, ne šiaip ramiam vakarojimui namie, tik be batų. Už jos nugaros Džulė matė dūmų sruogeles, kylančias nuo ką tik užpūstų žvakių.

– Arielė Viljams? – vėl paklausė Džulė.

Ši be žodžių linktelėjo.

– Mano vardas Džulė Rutledž.

Ji regimai nurijo seiles.

– Žinau, kas jūs.

– Iš kur? – paklausė Derekas.

Jos akys peršoko prie jo.

– Mačiau per televizorių. Per žinias.

– Mano vardas Derekas Mičelis. – Kai ji nieko į tai neatsakė, nė nekrustelėjo, jis pridūrė: – Norėtume su jumis pasikalbėti.

– Apie ką? Jeigu apie Bilį, tai policijai jau pasakiau viską, ką žinau. – Jos apatinė lūpa šiek tiek drebėjo. – Be to, dabar ne pats tinkamiausias metas.

– Ar žinote, kaip Bilis Djukas mirė? – paklausė Džulė.

– Jūs jį nudūrėte ar kažkas panašaus.

– Medicinos ekspertas mano, kad jis mirė suirus kepenims, nes perdozavo vaistų.

Arielės akys, dar blizgančios nuo nesenų ašarų, išsiplėtė.

– Niekada negirdėjau, kad jis vartotų vaistus.

– Jis krito ant mano peilio, kurį laikiau rankose apsiginti, tačiau mirė perdozavęs paprastų vaistų. Aš jam jų nedaviau.

Mes, ponas Mičelis ir aš, manome, kad juos davė žmogus, vardu Kreitonas Vileris. – Džulė patylėjusi tarė: – Ariele, maldauju, gal galime trumpam užeiti? Ilgai netrukdysime. Tai labai svarbu, kitaip nebūtume taip jūsų užklupę.

Mergina peržvelgė abudu, tada atsiduso.

– Gerai, užeikit.

Durys atsidarė tiesiai į svetainę. Ji mostelėjo jiems į sofą spalvingo muslino užvalkalu, ant kurios buvo išmėtytos šviesios pagalvėlės. Sofa ir lenkto medžio supamasis krėslas buvo pagrindiniai kambario akcentai. Dar buvo du nesuderinti stalai su lempomis, vešlus gerai prižiūrimas fikusas netoli lango, ant sienų – įrėmintos kelionių nuotraukos. Įrengtas kukliai, bet skoningai, kambarys Džulei priminė jos pirmą butą Paryžiuje. Malonus ir labai tvarkingas.

Arielė atsisėdo į supamą krėslą, ir Džulei pasirodė, kad jai visai nerūpi nei jie, nei tai, kas juos privertė iš anksto nepranešus atsirasti prie jos durų. Ant valgomojo stalo buvo išdėlioti indai, taurės, gėlės ir žvakės. Vyno butelis atkimštas, bet pilnas.

Džulė pastebėjo, kaip ilgesingai Arielė į jį pažiūrėjo.

– Laukiate svečio?

– Taip, bet jis... jis, rodos, vėluoja.

Tai paaiškino, kodėl žvakės neseniai užpūstos, kodėl ant skruostų ašarų vagelės.

– Jis daug neteko, – pasakė Derekas. – Kvepia puikiai, o ta pribloškianti suknelė...

– Ačiū. – Ji paraudo. – Tad ką norėjote sužinoti?

– Pradėkime nuo to, kaip jūs susipažinote su Biliu Djuku.

Ji pavartė akis.

– Prakeikiau tą dieną. Mes su drauge ėjome per klubus.

– Tai buvo Omahoje? – pertraukė Derekas.

Ji linktelėjimu patvirtino.

– Bilis pasirodė tame klube, kuriame mes buvome. Tą vakarą pasiautėme. Paskui jis nuolat ten užsukdavo. Buvo patrauklus. Draugiškas. Puošniai apsirengęs, važinėjo gražia mašina, visus mielai vaišino. Buvo didelis pagyrūnas, visada elgėsi kaip ban-

dos vedlys, visada švaistėsi pinigais. Bet niekada neaiškino, kuo verčiasi, iš ko gyvena. Dabar suprantu, kodėl nekalbėjo apie savo darbą. Jis buvo profesionalus sukčius. Suvedžiotojas.

– Ir jūs ilgai nežinojote, kad jis buvo susidėjęs su našle ir ją apvaginėjo?

– Dievas mato, ne! Tačiau jau anksčiau ėmiau įtarti, kad jis nepatikimas.

– Kas sukėlė tokius įtarimus?

– Jis neateidavo į pasimatymus. Tiesiai neatsakydavo į tiesius klausimus. Keletui dienų dingdavo, tada pasirodydavo su glėbiu gėlių ir buteliu vyno, tačiau nesiaiškindavo, kur buvo. Viskas rodė, kad gyvena dvigubą gyvenimą. – Ji atsisuko į Džulę. – Tačiau jūs suprantate, kokios mes, moterys. Nenorime pripažinti to, ką širdyje žinome.

Ji įbedė žvilgsnį į stalą, ir Džulę sujaudino tas aiškiai matomas nepasitenkinimas savimi. Ji atrodė miela mergina, ir tokia įskaudinta. Vėl pakėlusi akis pasakė:

– Kai Bilį suėmė, man tai atrodė galimybė pradėti viską iš naujo. Įkalbinėjau Kerolę...

– Kerolę? – paklausė Derekas.

– Ji mano kambario draugė. Įkalbinėjau kraustytis iš Omahos ir įsikurti kur nors kitur. Atsikraustėme čia. Mums čia patiko. Maistas. Kaip žmonės kalba. – Jos antakiai piktai pasišiaušė. – Nelabai nustebau, kai Bilis buvo apkaltintas turto prievartavimu. Teismas ir visa kita. Ir tada jį paleido! Negalėjau tuo patikėti.

– Prokuroras buvo skystalas, – pasakė Derekas. – Neturėjo visos bylos remti vien aukos parodymais. Pralaimėjo tą pačią minutę, kai našlė mirė.

Arielė keistai į jį pažiūrėjo. Džulė paaiškino:

– Jis gynybos advokatas.

– A.

Tuo tarpu Derekas tęsė:

– Jis atsekė jus į Atlantą.

– Ir aš negalėjau tuo patikėti. Vos pradėjome naują gyvenimą naujoje vietoje. Kai pirmą kartą paskambino ir prisistatė,

įsiutau ir padėjau ragelį. Jis neturėjo mano mobiliojo numerio, bet nesiliovė skambinęs namų telefonu.

– Žinome, kaip jis elgiasi, – pasakė Derekas. – Jis neprataria nė žodžio. Jūs padedate ragelį.

Susidrovėjusi ji susigūžė. Derekas dirstelėjo į Džulę, ir ši suvokė, kad jis pajuto Arielę meluojant.

– Aš sakiau detektyvei – kaip ji, Kimbal? – sakiau, kad niekada nekalbėjau su juo. Bet tai ne visai tiesa. Jis skambinėjo ir tą vakarą, kai aš paskambinau specialiu numeriu ir pasakiau jo vardą. Galų gale užkniso tie kvaili skambučiai, ir aš jį aprėkiau, pasakiau, kad jis apgailėtinas, kad toks skambinėjimas vaikiškas, ir liepiau liautis. Be abejo, jis nesiliovė. Skambinėjo iki pat to vakaro, kai mirė. Skambino iš numerio, kurio neatpažinau, tad atsiliepiau. Bet tai buvo jis.

Džulė palinko į priekį.

– Ar jis ką sakė?

– Mėgino sakyti, bet kažkaip nerišliai. Aš nesu... – Ji užsidengė ranka burną. – O Dieve. Manote, kad tada jau buvo apsinuodijęs? Skambino pagalbos? Aš nukėliau ragelį, – ištarė prislėgtu balsu.

– Pamanėte, kad tai dar vienas jo įkyrus skambutis, – švelniai ištarė Derekas.

Jos akys baimingai lakstė nuo vieno prie kito, apatinė lūpa buvo prikąsta. Ji atrodė tokia prasikaltusi, ir Džulė suprato, kad ši jauna moteris net ir labai norėdama nesugebėtų įtikinamai meluoti. Roberta Kimbal, matyt, neuždavė teisingų klausimų.

Derekas tyliai kreipėsi į ją vardu, tarsi glostytų pergąsdintą kumeliuką.

– Ar yra dar kas nors?

Ji padvejojo, tada pratrūko.

– Bilis vakar čia buvo atėjęs. Tačiau aš buvau darbe. – Tada išpyškino visą istoriją apie pagyvenusią kaimynę kitapus gatvės. – Ji pamatė jį daužantis į mano duris. Aprėkė, paklausė, ko reikia. Jis atsakė, kad būtinai turi pasikalbėti su manimi, tai

esąs gyvybės ar mirties klausimas. Ji sakė, kad jis atrodė prastai. Iš tikro ji manė, kad prisiriję̨s kvaišalų. Tai tik seno žmogaus šnekos, pamaniau, tačiau dabar atrodo, kad ji buvo teisi. Šiaip ar taip, ji išsigando. Nubėgo vidun ir užsirakino.

Arielės akys paplūdo ašaromis.

– Dabar galvoju, gal jis atėjo pagalbos. O dangau, jaučiuosi siaubingai. Turiu omeny, negalėjau pakęsti to berno, jis buvo šiknius, bet jeigu jis merdėjo... – Ašaros vis sparčiau tvenkėsi akyse ir galiausiai ėmė ristis skruostais. – Kodėl jis nevažiavo į ligoninę?

– Gal nežinojo, kad gavo mirtiną dozę, – pasakė Derekas.

– Jei būtų nuvažiavęs į ligoninę, būtų suimtas, – pasakė Džulė. – Jis to nenorėjo. – Ji pasilenkė ir uždėjo delną ant sugniaužtų Arielės kumščių. – Puikiai suprantu, kaip jaučiatės. Jis buvo mano namuose. Policija mano, kad visai netrumpai, gal net keletą valandų. Mano supratimu, atėjo palikti įkalčių, kad atrodytų, tarsi aš nužudžiau Polą. Tačiau jis merdėjo. Aš to nežinojau, elgiausi kaip ir kiekvienas, kuris mano esąs užpultas.

– Aš niekada nepagalvojau, kad jūs norėjote jį nužudyti, – pasakė Arielė. – Kai per žinias išgirdau, kas atsitiko, supratau, kad turi būti kažkoks kitas paaiškinimas. Perdozavimas. Jėzau. Ką, sakėte, įtariate jam pakišus vaistų?

– Kreitoną, Polo Vilerio sūnėną, – atsakė Derekas.

– Vardas lyg ir girdėtas. Jį irgi rodė per televiziją?

– Ne, – atsakė Džulė, reikšmingai dirstelėjusi į Dereką. – Jis vengia viešumos. Jo vardą veikiausiai girdėjote, nes policija jį keletą kartų apklausė.

Merginos akys pagyvėjo.

– Jis turėjo alibi. Dabar prisiminiau.

– Tačiau mes su Džule įtariame, kad būtent jis sumanė nužudyti savo dėdę.

– Padedamas Bilio?

– Taip. Manome, kad jie Omahoje sudarė sandėrį: Kreitonas nužudys našlę, kuri ruošėsi liudyti prieš Bilį, o paskui Bilis grąžins skolą.

– Eina sau! – Arielė mintyse suvedė galus. – O kai Bilis padarė savo, tam sūnėnui nebesinorėjo, kad jis išvis būtų.

– Mes būtent taip ir manome, – paaiškino Džulė. – Deja, negalime to įrodyti. Štai kodėl atėjome pas jus. Tikėjomės, gal ką nors mums paaiškinsite.

– Pavyzdžiui, ką?

– Pavyzdžiui, koks ryšys tarp Bilio ir Kreitono, – pasakė Derekas.

– Gaila, bet aš nežinau. Niekada negirdėjau jį minint ką nors vardu Kreitonas.

– O kaip Bilio draugai Omahoje?

– Jeigu ir turėjo draugų, aš jų nepažinojau.

Derekas palinko į priekį.

– Ariele, nenoriu jūsų gąsdinti. Kreitonas yra ne vieną nuskriaudęs. Tai ne spėlionės ir ne prasimanyti kaltinimai. Yra įrašų apie jo padarytus žiaurius nusikaltimus. Jeigu jis manė, kad Bilis yra grėsmė, kurią reikia pašalinti, gali taip pat manyti ir apie jus.

– Apie mane? – Ji aiktelėjo. – Aš jo niekada nesu net mačiusi.

– Tačiau jūs susijusi su Biliu. Pranešėte apie Bilį policijai. Kreitonas gali baimintis, kad Bilis ką nors jums papasakojo apie jį.

Mergina žiūrėjo į juos paklaikusiomis akimis.

– Ariele. – Džulė vėl pasilenkė ir palietė jai ranką. – Kaip sakė Derekas, mes visai nenorime jūsų gąsdinti. Bet jeigu Kreitonas kaip nors pasirodytų jūsų akiratyje, sprukite kuo greičiau nuo jo ir paskambinkite policijai.

– Jei ne policijai, tai kuriam nors iš mūsų. – Derekas išsitraukė iš krūtinės kišenėlės vizitinę kortelę, kitoje pusėje prirašė keletą telefono numerių ir ištiesė jai. – Čia visi mano telefono numeriai, Džulės mobilusis ir mano tyrėjo mobilusis. Jo vardas Dodžas. Jis žino apie jus. Nedelsdamas atsilieps. Gerai turėti tokį žmogų savo pusėje.

Ji paėmė kortelę ir sugniaužė kumštyje.

– Nebenoriu čia būti viena. Rengiuosi paprašyti, kad grįžtų Kerolė.

– Gera mintis, – raminamai nusišypsojo Derekas. – Esu tikras: jeigu Kreitonas būtų norėjęs susisiekti su jumis, jau būtų tai padaręs. – Jis pažiūrėjo į Džulę. – Kas dar?

– Ariele, būkite atsargi, ir palaikykime ryšį. Norėčiau žinoti, kaip laikotės.

– Buvo liūdna išgirsti, kas atsitiko ponui Vileriui, – kažkaip droviai ištarė Arielė.

– Taip, be abejo. Ačiū.

Visi atsistojo ir nuėjo prie durų. Derekas atsisukęs nužvelgė stalą.

– Jūsų vakarienės svečias apvylė?

– Panašu, kad taip, – atsiduso Arielė. – Jau prieš valandą turėjo čia būti.

– Koks jo vardas? Surasiu ir prilupsiu už jus.

Ji sukikeno ir vėl paraudo nuo Dereko dėmesio.

– Jo vardas Tonis. Iš tikro Bruno, bet vadinasi Tonis.

– Nieko stebėtino, – mestelėjo Derekas. – Nesvarbu, koks jo vardas, jis visiškas kvailys, kad praleido pasimatymą su jumis.

– Ačiū, – pasakė ji dar labiau rausdama.

Jie atsisveikindami paspaudė jai ranką ir nužingsniavo į Dereko automobilį.

– Ji patraukli. Miela, – pasakė jis. – Man jos gaila – įpainiota į žmogžudystę ir visą tą chaosą, nors su tuo neturi nieko bendro.

– Ir aš taip manau. Prie viso to – dar ir draugas apvylė.

– Tikras šiukšlė.

– Kai atidarė duris, iškart supratau, kad kažkas ne taip. Tada pamačiau stalą ir... – Džulė sustingo kaip stulpas ir čiupo jam už rankos. – O Dieve!

Apsisuko ir nulėkė prie namo.

– Džule! Kas yra?

– Jo vardas, – atsiliepė ji. – Tik dabar suvokiau.

– Jo vardas?

– Bruno. Tai žudiko vardas filme „Nepažįstamieji iš traukinio“.

– Jėzau, jūs teisi.

Džulė pirmoji atbėgo iki durų, ėmė garsiai belsti ir šaukti vardu. Mergina atidarė, akys apvalios iš baimės.

– Kas dar?

– Brunas, – išpyškino Džulė. – Kokia jo pavardė?

– Entonis. Štai iš kur Tonis.

Džulė pažiūrėjo į Dereką.

– Brunas Entonis.

– Kas yra? – paklausė Arielė. – Kas atsitiko?

– Ariele, kaip jis atrodo?

– Jis... jis labai gerai atrodo. Tiesiog puikiai.

– Aukštas? Lieknas? Šviesus? Mėlynos akys?

Ji linktelėjo.

– Gerai apsirengęs? Labai galantiškas?

– Iš kur žinote?

– Tai Kreitonas Vileris.

Mergina žingtelėjo atatupsta.

– Kada su juo susipažinote? – paklausė Derekas.

– Prieš keletą dienų.

– Kur? Kaip? Ar jis prie jūsų priėjo?

– Taip... *Christy's* bare. Aš... pamačiau jį žiūrint į mane. Jis... jis priėjo ir ėmė kalbinti, nupirko išgerti. – Ji papasakojo, kaip pakvietė ją kavos, tada paliko. – Patarnautojas sakė, kad išėjo su kita moterimi.

– Tai veikiausiai buvau aš, – atsisukusi į Dereką pasakė Džulė. Tada vėl atsigręžo į Arielę. – Tą vakarą aš veikiausiai išgelbėjau jums gyvybę.

– Matyt, todėl buvo toks piktas, kai po to įsiveržė į mano namus, – pasakė Derekas. – Jūs sujaukėte jo planus dėl Arielės.

Toji suinkštė.

– Jo planus dėl manęs?

Derekas globėjiškai uždėjo ranką jai ant peties.

– Po velnių, džiaugiuosi, kad šį vakarą jus radome.

– Taip, ačiū Dievui, – atsiduso Džulė.

Arielei visai nepersidavė jų palengvėjimas.

– Kodėl jis turėtų norėti mane nuskriausti?

– Jis kažkokiu būdu sužinojo, matyt, iš Bilio, kad veikiausiai jūs įdavėte Bilį policijai. Pati sakėte, kad Bilis pagyrūnas. Gal Kreitonas baiminosi, kad norėdamas susigrąžinti jūsų palankumą Bilis pasigyrė sudaręs sandėrį su turtingu žmogum nužudyti jo dėdę.

– Norėdamas susigrąžinti mano palankumą?

– Na, po to, kai apgaudinėjo jus su ta našle.

Arielė sutrikusi pasižiūrėjo paeiliui į abudu.

– Bilis manęs neapgaudinėjo. Jis buvo ne mano, o Kerolės vaikinas.

27 skyrius

– Kerolė Mehoni?

Jos veide – matė tik pusę – atsispindėjo nuostaba ir atsargumas. Akys šmirinėjo jam už nugaros.

– Taip?

Kreitonas nusišypsojo.

– Ačiū Viešpačiui. Visai nusigalavau, kol jus radau.

Ji pravėrė priekines duris tiek, kiek leido grandinėlė. Jis atpažino ją iš nuotraukų, kurias buvo matęs reportažuose apie Bilio teismą Nebraskoje.

– Kas jūs?

– Atsiprašau. – Jis vėl pražydo šypsena. – Piteris Džeksonas. – Buvo tikras, kad ji neskiria vieno filmo režisieriaus nuo kito, net jei jie yra gavę Akademijos apdovanojimus. – Rašau apybraižas į *The Atlanta Journal.*

Jos išpurtęs nuo ašarų veidas tapo karingas.

– Aš nenoriu kalbėtis su žurnalistais.

Kol durys neužsidarė, jis skubiai tarstelėjo:

– Arielė sakė, kad jūs kaip velnias kryžiaus baidotės spaudos. Įspėjo, kad veikiausiai užtrenksite duris man prieš nosį.

Ji padvejojo.

– Jūs kalbėjote su Ariele?

– Ne asmeniškai. Telefonu. – Jos draugės ir patikėtinės vardas šiek tiek padėjo, bet ašarotose akyse tebebuvo dvejonė. – Žinote ką, aš palauksiu, kol jai paskambinsite ir pasitikrinsi-

te. – Jis blefavo, o kol ji abejojo, pats sau galvojo: *Nagi, greičiau įleisk, kol kas nors nepravažiavo pro šalį ir manęs nepamatė.*

– Nenoriu šį vakarą trukdyti Arielės, – pasakė ji. – Pas ją vakarienės turi ateiti draugas.

Jis nusijuokė.

– Šit kaip. Dabar aišku, kodėl atrodė tokia uždususi per telefoną.

– Neseniai susipažino. Susižavėjusi.

Esu puikus, ar ne?

– Tokiu atveju dar labiau džiaugiuosi, kad rado laiko šnektelti su manimi. Bijau, kad buvau pernelyg atkaklus.

– Spėju, kad norite paklausti apie Bilį.

– Šiandien Bilis Djukas – pagrindinė naujiena. Numirti savo aukos meilužės namuose. Velniška istorija.

Jos veidas persikreipė.

– Visai ne, jeigu būtumėt pažinojęs Bilį.

– Neturėjau garbės. Todėl ir noriu užduoti keletą klausimų. Papasakokite apie jį.

– Nenoriu apie jį kalbėti. Nenoriu dar kartą viso to prisiminti.

– To, ką išgyvenote Omahoje?

– Jūs žinote apie tai?

Jis liūdnai nusišypsojo.

– Kerole, aš atlikau šiokį tokį tyrimą. Toks mano darbas.

– Tuomet atleiskite, pone...

– Džeksonas. Vadinkite Piteriu.

– Piteri, jūs atrodote mielas, ir man gaila, kad turėjote sukarti tokį kelią. Vargote ieškodamas manęs. Tačiau aš nenoriu komentuoti. – Ji vėl buvo beuždaranti duris. Žinoma, jis galėjo įkišti koją į tarpdurį, išlaužti duris, nutraukti tą menką grandinėlę, tačiau ne šitaip norėjo viską padaryti. Būtų geriau, kad nesimatytų jokių prievartinio įsilaužimo ženklų.

Jos kūną rastų po kelių dienų, ir liktų paslaptis, kas ją užpuolė. Ji kol kas nepastebėjo, kad jis neatvažiavo mašina. Paliko ją prie kelio, tankmėje, toliau nuo akių. Kotedžas stovėjo puikioje vietoje – geriausiai tinkančioje tam, ką jis sumanė.

Jeigu ieškotų vietos filmui apie pavojuje atsidūrusią moterį, ši būtų pati ta. Toliau nuo judrių takų, jokio įsimintino adreso, o artimiausias kaimynas – už pusės mylios.

– Suprantu jūsų atsargumą, – skubiai ištarė, kol ji dar neužtrenkė durų. – Viešpatie, kas galėtų jus kaltinti po viso to, kas nutiko Obamoje. Tačiau nuoširdžiai noriu jus įspėti. Vienas mano kolega rengia medžiagą pirmam puslapiui, ji pasirodys rytoj. Mini ir jus. Skaičiau juodraštį, ir jūs ten ne itin gražiai apibūdinta. Po to, kai žmona paliko, jis pasidarė tikras moterų nekentėjas.

Nuleidęs balsą, užjaučiamai pridūrė:

– Mano rašinys šiek tiek kitu kampu nušviestų jus ir jūsų santykius su Biliu. Nesiruošiu vaizduoti jūsų kaip vienos iš jo kekšių...

– Anas žurnalistas pavadino mane kekše?

Kreitonas bejėgiškai gūžtelėjo pečiais.

– Jis šiknius. Aš pateiksiu tikrą pokalbį. Tačiau negalėsiu to padaryti, jeigu nekalbėsite su manimi.

Pro durų plyšį ji nužvelgė jį nuo galvos iki kojų, ir jam tapo aišku, kad užsispyrimas silpsta.

– Aš kaip tik verandoje už namo gurkšnojau vyną. Norite apeiti aplink?

Jis nusišypsojo, apsisuko ir nužingsniavo už kampo. Jeigu ji nepersigalvos ir nepaskambins Arielei pasitikrinti, jis netrukus bus namuose.

Šioje scenoje bus nuostabios ironijos. Kerolė Mehoni išvengė įtariamo žudiko Bilio Djuko keršto vien tam, kad būtų nužudyta nežinomo asmens, rodos, neturinčio jokio motyvo.

Taip ir regėjo, kaip vietiniai policininkai spėlioja, kad ją nužudė koks nors sportininkų baro lankytojas – ten ji dirbo, ten kas vakarą įsprausdavo savo iškilią krūtinę į dviem numeriais per mažus marškinėlius, iškėlusi virš galvos nešdavo padėklus su viščiukų sparneliais ir alaus bokalais, o girti įkaitę patinai dėbsodavo į jos išsišovusias krūtis.

Ji erzino juos ir provokavo, kad gautų daugiau arbatpinigių.

Bus padaryta išvada, kad vienas ėmė ir pavargo nuo tų erzinimų.

Kiekvienas, kuris matė nors vieną siaubo filmą, žino, kad šliundros visada miršta. Blogų mergaičių lavonų nepalyginti daugiau negu doruolių. Džeimės Li Kertis pasileidusi draugė „Helovyne". Diana Kiton filme „Ieškant pono Gudbaro". Sąrašas begalinis.

Jis svarstė, gal palikti viską, kaip yra. Tikrai svarstė. Rimtai norėjo palikti viską tekėti savo vaga, leisti Kerolei Mehoni sau gyventi.

Tačiau buvo bėda. Pirma, kaip ir sakė Biliui, ji yra tas laisvas siūlo galas, kurio jis nevaldo. Jeigu Bilis buvo toks kvailas, kad daugybę kartų skambino į namus, kuriuose gyvena Kerolė su Ariele, tuomet Dievas žino, kokių dar kvailysčių jis galėjo pridaryti. Kreitono santykiai su Ariele nebuvo tokie, kad galėtų paklausti, ar ji nesuminkštėjo ir nepapasakojo Biliui, kur yra jo buvusi mergina. Tačiau Kreitonas turėjo daryti prielaidą, kad ji galėjo taip pasielgti. Kiek jis žinojo, Bilis dienų dienom atvėrinėjo Kerolei savo širdį. Net savaitėm. Bent jau telefono problema buvo išspręsta. Dabar jis guli Stoun Mauntino ežero dugne – jeigu koks šamas neprarijo.

Antra, jis pažadėjo Biliui, kad tai padarys, ir nors Bilis negyvas, jis buvo jo partneris, ir Kreitono garbės reikalas tesėti žodį.

Trečia, jis to nori.

Jis ir anksčiau kankino žmones ir jautė milžinišką malonumą, bet didžiausias, absoliutus malonumas buvo dusinti tą nevalyvą našlę ir jausti, kaip gyvybė apleidžia jos kūną. Tai buvo fantastiškas pasidulkinimas. Nors ne, tai netikslu. Nepalyginti nuostabiau negu dulkinimasis. Nei maistas, nei gėrimai, nei narkotikai ar aukštoji mada, jokia mašina, joks seksas – niekas negali prilygti tam džiugesio antplūdžiui. Galima sakyti, tai antgamtiška – atimti kito žmogaus gyvybę, žaisti kitų būtybių dievą, jų likimo lėmėją.

Nuo tada, kai toji našlė suglebo, jis vėl norėjo pajusti tą ypatingą jaudulį. Dėdė Polas nesiskaito. Iš tikro nesiskaito ir Bilis. Jis nematė, kaip jie miršta. Kad pajustum tikrą didybę, turi tai padaryti savo rankomis.

Be to, Kerolė išdavė Bilį, liudijo prieš jį, ir negali likti už tai nenubausta.

Arielė toliau gyvens vien dėl to, kad kas nors gali prisiminti matęs juodu *Christie's* bare. Be abejo, vargšė mergina bus priblokšta, kai sužinos apie savo kambario draugės nužudymą. Ji be išlygų atsidavusi Kerolei. Ji įkalbėjo kraustytis iš Omahos. Ji iškentė Bilio skambinėjimus, kad apsaugotų Kerolę nuo galimų tolesnių santykių.

Žinoma, ji niekada nesusies Kreitono su Kerolės nužudymu. Jei kada nors ir atkapstys, kad tas niekšas, kuris ją dukart apgavo, visai ne Brunas Entonis, o Kreitonas Vileris, paaiškinti labai paprasta: susitikinėdamas su moterimis jis dažnai naudojasi išgalvotais vardais, nes nenori būti siejamas su „Vilerių verslove“. Vos tik moterys sužino jo tikrą vardą, tuoj ima lįsti; trokšdamos šeimos turtų, prikimba kaip siurbėlės. Todėl pirmą kartą sutiktai moteriai jis labai retai pasako tikrą vardą.

Jeigu šis atradimas taip sujaudintų Arielę, kad ji kreiptųsi į policiją, sąžiningai pasakytų abu kartus sutikęs ją atsitiktinai. Apkaušusi nuo obuolių martinio, ji galėjo ką nors lepteleti apie ankstesnį savo ryšį su nusikaltėliu – o Dieve! – kas galėjo pagalvoti, kad ji kalba apie Bilį Djuką, šaltakraujį jo dėdės žudiką? Kokia tikimybė?

Detektyvai galėtų manyti, kad tikimybė labai menka, o kitko negalėtų įrodyti. Jie su Ariele du kartus susitiko tame pačiame bare, visiškai atsitiktinai. Jis niekada jai neskambino, ji irgi. Taip, jis paskyrė jai pasimatymą, paskui persigalvojo. Galima sakyti, kad jis chamas, suvedžiojo mergaitę. Tačiau neateiti į pasimatymą, net išduoti – ne kriminalinis nusikaltimas.

O dabar, kai sužinojo, kad ji, nors netiesiogiai, susijusi su jo velionio dėdės žudiku... Ačiū Dievui, kad pasikliovė nuojauta ir neatėjo į tą pasimatymą.

Kol apsuko namą, visos tos mintys praskriejo galvoje. Kerolė laukė įstiklintoje galinėje verandoje ir pylė myžalo spalvos vyno į paprastą stiklinę.

Jis pastebėjo, kad žolė auga už kelių metrų nuo namo pamatų, o plika žemė drėgna. Purve neišvengiamai liks pėdsakų. Buvo pasiruošęs ir tokiam atvejui – avėjo batais, kuriuos nusipirko prieš kelionę į Nebraską. Tie bjaurūs batai gadino visą jo puikią aprangą. Tačiau jeigu kada bus aptiktas toks pėdos atspaudas, jis nuves tiesiai į *Wal-Martą*, kuriame šimtai tūkstančių Atlantos vyrų tokius batus perka. Kreitonas mokėjo grynais.

Pastaba sau: vėliau atsikratyti batų. Tikrai negaila išmesti tokią bjaurastį.

Sustojo pievos pakraštyje ir parodė į vyną.

– Kiek šiandien šito jau išgėrėte?

– Nepakankamai.

– Arba per daug. Šį vakarą nenuėjote į darbą. Buvau bare – Arielė pasakė, kur dirbate.

Jis išties užsitempęs ant savo drabužių treningus pusvalandį vaidino bėgiką, masažuojantį mėšlungio sutrauktą blauzdą, nors iš tikro stebėjo barą. Kai ten jos nepamatė, nuvyko ieškoti į jos draugės namus, nors tam ir reikėjo parodyti šiokių tokių detektyvo gabumų.

Daugiausia čia padėjo Arielė.

Aš ten nesu buvusi, bet ji pasakojo, kad jis kaimo kelio gale. Tikrai puiki vieta. Suprantate, tokia senoviška, bet žavi. Visą pietinę sieną dengia milžiniška glicinija. Manau, tai tos mergaitės senelės namai ar kas panašaus.

Ačiū, Ariele.

Kerolė jam aiškino tai, ką ir pats buvo supratęs.

– Paskambinau, kad sergu.

– Kas galėtų jus kaltinti?

– Arielė galėtų. Pasakiau, kad šį vakarą nesijaučiu pajėgi lakstyti su gėrimais. Ji liepė eiti. Ji išmetė iš galvos Bilį, sakė, kad ir aš turiu taip padaryti. Man atrodo, ji didesnė optimistė negu aš. Šiaip ar taip, ji mano, kad aš darbe. Bet aš nepajėgiau.

Jis apžvelgė visą sceną. Rinkosi vietą. Mostelėjo į medžių liniją už trisdešimties metrų.

– Ar valda ten baigiasi?

– Nelabai žinau, kur valdos riba. Žinau, kad kažkur ten yra upelis ir senos indėnų kapinaitės.

– Eime pasivaikščioti.

– Pasivaikščioti? Tamsu.

– Dėl to tik dar gražiau. Teka mėnulis. – Žaviai šypsodamasis, ištiesė ranką. – Manau, jums reikia išeiti iš namų. Visą dieną tūnojote viduje susigūžusi, ar ne? Mėginote susigaudyti savo prieštaringuose jausmuose Biliui. Nekentėte jo, bet kadangi kadaise buvote susižavėjusi, jums vis tiek gaila, kad jis mirė šitaip. Nieko negalite sau padaryti.

Ji nuleido galvą.

– Kaip tik taip.

– Aiškiai matau, kad verkėte. Nežinau, ar padės, bet kiek girdėjau apie tą vyruką, jis nevertas nė vienos ašaros. Ypač jūsų. Eime. Jums reikia gryno oro.

Ir tada jinai buvo jo.

Atsklendė duris su tinkleliu ir atidarė. Vilkėjo šortais ir marškinėliais trumpomis rankovėmis. Basa. Kojų nagai nulakuoti raudonai. Jis supratingai nužvelgė jos šlaunis.

– Arielė sakė, kad vos įėjęs į barą jus atpažinsiu. Sakė, negalėsiu nepastebėti. Maniau, kad perdeda. Pasirodo, ne.

Ji nutaisė drovią miną.

– Ačiū.

Tuo metu namo gilumoje ėmė skambėti Glorijos Geinor melodija „Aš išgyvensiu“. Kerolė sustojo ir atsigręžė.

– Tai mano mobilusis.

Šūdas!

Nespėjo jis to pagalvoti, kai ėmė čirkšti kitas telefonas.

– O čia namų telefonas. Kažkas mėgina mane surasti.

– Velniop jį! – pasakė Kreitonas.

Išgąsdinta to staigumo, Kerolė pažiūrėjo į jį.

– Ką?

– Mano kolegą. Tas bjaurybė turi tuos pačius šaltinius, kaip ir aš. Tik stebiuosi, kad aš pirmas jus radau.

– Kodėl jis turėtų manęs ieškoti, jeigu jau parašė straipsnį?

– Jis taip dirba. Pirma parašo straipsnį, kaip jam atrodo, nesvarbu, teisingai ar ne. Tada leidžia aprašytiesiems jį paneigti. Žinoma, skaitytojai tiki tuo, kas pirmiausia buvo išspausdinta. – Iš jo tiesiog tryško pasipiktinimas. – Norite atsiliepti?

Ji akimirką padvejojo, tada ryžtingai papurtė galvą ir nuėjo medžių pusėn.

– Ne. Jis tikrai atrodo esąs šiknius.

Kreitonas paėmė ją už parankės, ji nesipriešino.

Kita ranka jis atlaisvino kaklaraištį.

– Detektyvė Kimbal?

– Ponia Rutledž? – Detektyvė aiškiai nustebo, įsitempė, balsas ėmė trūkinėti. – Kur jūs?

Džulė buvo viskam pasirengusi. Arielė užpakalinėje sėdynėje kūkčiojo, meldėsi ir karštligiškai spaudė mobiliojo klavišus. Derekas vairavo kaip pamišėlis.

– Detektyve, maldauju, paklausykite, – pasakė Džulė. – Mergina pavojuje.

– Ponia Rutledž, mes turime orderį jus suimti.

– O mes su Dereku turime Arielę Viljams.

– Arielę...

– Mes pakeliui į Atėnus, skubame pas jos kambario draugę.

– Kerolę Mehoni, – patikslino detektyvė.

– Jeigu nesutrukdysime, Kreitonas Vileris ją nužudys.

Trumpa tyla, tada išgirdo Kimbal sakant:

– Stabdyk. – Suprato, kad tai Sanfordui. – Ponia Rutledž, apie ką kalbate? Ką bendra turi Kreitonas Vileris su Arielės Viljams kambario drauge? Kaip ją suradote ir kas...

– Visa tai paskui, – pertraukė Derekas, girdėjęs pokalbį per garsiakalbį. – Ta mergina pavojuje. Paskambinkite į Atėnų policijos skyrių, į Klarko apygardos šerifo įstaigą. Tegul kas nors nuvyksta... Ariele, kur ji dirba?

Ta sukūkčiojo.

– Kaip tas... „Raudonasis..."

– „Raudonasis šuo"?

– „Raudonasis šuo", – patvirtino ji.

– „Raudonasis šuo", – garsiai pakartojo Derekas, kad Kimbal išgirstų. – Tai sportininkų baras. Kiekvienas apylinkės policininkas jį žino. Pastatykite prie jo patrulinį automobilį. Jai reikia policijos apsaugos. Pasakykite, kad pareigūnai būtų prie jos.

– Kokį velnią čia malate? – Sanfordo balsas skambėjo kaip iš šulinio dugno. Jis veikiausiai irgi kalbėjo per garsiakalbį. – Pone Mičeli, aš galiu paskelbti jūsų automobilio paiešką.

Grasinimas užsiutino Dereką.

– Be abejo, galite. Tačiau tai atims laiko, ir jeigu mergina šį vakarą mirs, kaltę jūs nusinešite su savimi į kapus.

– Kodėl Vileris turėtų norėti nužudyti Kerolę Mehoni? – paklausė Kimbal.

– Ji atsitiktinai gali susieti jį su velioniu Biliu Djuku, – pasakė Džulė. Tada atsigręžė į Arielę. – Ar pavyko?

– Gal dešimt kartų skambinau į jos mobilųjį. Neatsiliepia. Tačiau dirbdama ji paprastai neatsiliepia. Atskambina, kai turi pertrauką. Arba susirašome žinutėmis.

– Ar pasiuntėt?

– Kokias aštuonias. Neatsako. Gal jos baterija išsikrovė, nors mes abi stengiamės, kad taip neatsitiktų.

– Ar turite jos namų, kur dabar gyvena, telefoną?

Arielė vėl ėmė maigyti numerius.

Kol jos kalbėjosi, Kimbal su Sanfordu pakaitomis šaukė klausimus ir reikalavimus, tačiau atsakymo nesulaukė.

Dabar ėmė šaukti Derekas.

– Ar ruošiatės ką nors pasiųsti prie to baro?

– Aš ne, – atsakė Kimbal. – Bent kol nesužinosiu priežasties.

– Aš jau paaiškinau priežastį, – pasakė Džulė.

– Ponia Rutledž, jūs nusistačiusi prieš Kreitoną Vilerį, – pasakė Sanfordas.

– Gal jiems papasakoti filmo siužetą? – žiūrėdama į Dereką paklausė Džulė.

– Filmo? Jūs pasakėte filmo? – Tai Kimbal šaukė į telefoną. – Kokio filmo?

– Laiko švaistymas. – Tai Derekas pasakė tiktai Džulei. – Ir nieko nepaaiškins. Bent tol, kol jie galvoja savaip. – Tada jau garsiau tarė: – Ar bent pamėginsite išsiaiškinti, kur dabar Kreitonas Vileris?

– Kam?

– Paklausite, kur jis padėjo kūną.

– Kokį kūną?

– Merginos, kurią nužudė, kol judu aklinėjote aplinkui. – Tada paliepė Džulei: – Išjunkit. – Ta išjungė. – Tegul suvirškina, tada žiūrėsime, ką darys.

– Neatsiliepia ir namuose, – iš užpakalinės sėdynės pasigirdo Arielės balsas. – Penkis kartus skambinau. Kaskart įsijungia atsakiklis. Ar tikrai taip manote, ką sakėte apie jos kūną? – Jos balsas drebėjo.

– Ne, Ariele, pasakiau, kad sukrėsčiau policininkus, ir jie imtųsi veiksmų. – Jis įsmeigė akis į Džulę, ir ji suprato, kad jam lygiai taip pat neramu dėl Kerolės Mehoni saugumo.

Suskambo Dereko telefonas.

– Dodžas, – pasakė jis Džulei.

Kol bėgo iš Arielės namų prie Dereko automobilio, jis paskambino Dodžui, liepė viską mesti ir važiuoti į Atėnus. Liepė paskambinti tolesnių nurodymų, kai bus kelyje.

Derekas atsiliepė sulig antruoju skambučiu.

– Kur jūs?

– Liko maždaug dvidešimt minučių.

– Kaip taip greitai nusigavote taip toli?

– Pažeidžiau visas taisykles. Variau devyniasdešimties mylių greičiu, per Lorensvilį pervažiavau degant raudoniems šviesoforo signalams. Kur važiuoti, kai ten atsirasiu?

– Prie „Raudonojo šuns“. Tai baras...

– Žinau. Buvau ten, kai vyko žaidynės.

– Susiraskite Kerolę Mehoni. Kerolė Mehoni. Padavėja. Luktelkit. – Pažiūrėjęs į Arielę per užpakalinio vaizdo veidrodėlį, paprašė apibūdinti kambario draugę – garsiai, kad Dodžas girdėtų.

– Smulki. Tamsūs plaukai. Rudos akys. Graži. Dideli papai.

– Supratot?

– Dideli papai.

– Ji jūsų išsigąs, tad būkit malonus.

– Aš visada malonus.

– Pasakykit, kad veikiate Arielės vardu. Jeigu galite, nusiveskite į šalį, nenuleiskite nuo jos akių. Jeigu norės pasikalbėti su Ariele, paskambinkit man.

– Kodėl aš visa tai darau?

– Manome, kad Kreitonas Vileris mėgins ją nužudyti. Bet to jai nesakykite.

– O jūs kur?

– Už jūsų, bet jau pervažiavome visą Lorensvilį degant raudonam šviesoforo signalui.

– Paskambinsiu, – pasakė Dodžas ir atsijungė.

Staiga Džulė apsisprendė.

– Aš pati paskambinsiu Atėnų policijai.

– Ir pasiduosite? – paklausė Derekas.

– Leisiu Arielei kalbėti. Ji papasakos, kad yra susirūpinusi dėl savo draugės, nes negali jai prisiskambinti, todėl prašo pareigūno patikrinti.

– Jos kalbėjosi vos prieš keletą valandų. Štai ką jie atsakys.

– Bet jie turės tai patikrinti, ar ne?

– Verta pabandyti, – atsakė jis, nors balse skambėjo abejonė.

Džulė per informaciją susirado pagrindinį Atėnų policijos skyriaus telefoną.

– Klausykit, – pasakė Derekas, kai ji surinko numerį, – jūs keletą valandų beveik nesitraukiate nuo telefono. Per tai Atlantos policija gali mus susekti.

– Turime rizikuoti. – Ji ištiesė telefoną Arielei ir pridūrė: – Pasakykit, kad Kerolė yra buvusi Bilio Djuko meilužė. Jie turėtų būti girdėję tą vardą.

Arielė buvo persigandusi ir ašarota, kartais visai prie isterijos. Džulė nežinojo, ar tai pliusas, ar minusas. Po penkių minučių ji baigė.

– Jie sako, kad visas miestas apvirtęs aukštyn kojom, nes brolijos ir seserijos ruošiasi ateinančiai savaitei. Šįvakar čia tikras chaosas. Bet sakė, kad ką nors pasiųs prie baro, kai tik atsiras laisvas pareigūnas.

Džulė pažiūrėjo į Dereką.

– Ką dar galime padaryti?

– Nieko, tik laukti, kol kas nors paskambins.

– Kiek liko?

Jis numynė greičio pedalą iki dugno.

Detektyvė Kimbal užvertė telefono dangtelį.

– Šerona Viler sako, kad Kreitonas su jais papietavo, paskui išėjo, nes turįs pasimatymą. Ji nežino su kuo. Nuo tada nei ji, nei tėvas su juo nekalbėjo. Norėjo žinoti, kodėl skambinu, klausė, gal gali kuo padėti. Girdėjai, ką atsakiau.

– Tiesiog tikriname kai kurias detales.

– Tiesiog tikriname kai kurias detales.

– Koks įspūdis?

– Sunerimo, – pasakė Kimbal. – Šiandien jie sužinojo apie naują testamentą. Ėmė verkti, sakė bijanti pasakyti Kreitonui apie „Polo išdavystę“. Tai citata.

– Kreitonas dar nežino?

Kimbal gūžtelėjo pečiais ir paėmė policijos raciją.

– Tegul kas nors pravažiuoja pro jo namus, pasižiūri, ar jis yra, ar jo automobiliai stovėjimo aikštelėje. – Ji pakalbėjo su dispečeriu ir paprašė kuo greičiau pranešti.

Kai baigė, Sanfordas pasakė:

– Ta kalba apie filmą. Džulė Rutledž užsiminė. Tada įsiterpė Mičelis.

– Taip, o ką?

Sanfordas ištiesė ir pamankštino dešinę ranką, tarsi darytų apšilimą, ruošdamasis sugauti desperatišką paskutinės minutės metimą.

– Prisimeni, kai pirmą kartą apklausėme Kreitoną?

– Tarnaitė atnešė saldžios arbatos ir naminių makaronų.

– Tai viskas, ką prisimeni?

– Kitą dieną turėjau išprakaituoti kalorijas. O ką tu prisimeni?

– Aš paklausiau, koks jo darbas „Vilerių verslovėje". Jis atsakė: „Aš esu pasaulio karalius!"

– Tą atsimenu. Atmetė rankas ir tiesiog suriko.

– Aha. Kaip Leonardas Dikaprijus filme „Titanikas". Mano vaikai žiūrėjo tą filmą daugiau kaip dešimt kartų. Mėgsta jį be galo. Traukiu per dantį, sakau, kad pabaiga visada ta pati. Laivas nuskęsta.

– Aš maniau, kad jis tiesiog šiukšlė, – pasakė Kimbal. – Pučiasi prieš du menkai apmokamus farus, kad neprivalo tupėti šeimos kompanijoje.

– Ir aš taip maniau. Bet kaip jis tai ištarė! Tiesiog filmo dialogo gabaliukas.

– Ir ką tai reiškia?

– Velnias, kad aš žinočiau.

Įsiterpė dispečeris ir sujungė juos su patrulių automobiliu prie Kreitono namo. Pareigūnas atraportavo:

– Jo *Porsche* vietoje.

– Ak, – su liūdesiu ištarė Kimbal.

– Ir landroveris.

– Jis turi landroverį?

– Ir visureigį. Šio vieta tuščia. Kai įėjau, kita to namo gyventoja buvo garaže. Ji sakė, kad Vileris turi mėlyną aptrintą visureigį. Nėra tikra dėl gamintojo ir modelio, nes jie visi jai atrodo vienodi. Šito nėra, ir jis neatidaro durų.

Kimbal padėkojo, bet paprašė jo likti ten ir pranešti, kada Vileris grįš – jeigu grįš. Pažiūrėjo į Sanfordą ir pasakė:

– Derekas Mičelis protingas, ar ne?

– Vienas iš pačių protingiausių. Štai kodėl jo nekenčiame. Ir jis visada saugo savo užpakalį.

– Tuo labiau nesimėtytų tokiais beprotiškais kaltinimais vien dėl to, kad kažkas užlipo jam ant nuospaudos.

– Tai blogai verslui.

– Nekištų galvos į kilpą, jeigu...

– Nebūtų visiškai įsitikinęs, kad yra teisus, – užbaigė jos mintį Sanfordas. – Kita vertus, galėjo kišti galvą dėl jos.

– Jos – turi omenyje Džulę Rutledž?

– Aš pagavau virpesius. Ar tu nepagavai?

Kimbal pavartė akis.

– Jeigu virpesiais vadini žemės drebėjimą, tada taip. Be to, vienas pareigūnas, kuris nuvažiavo, kai paskambino dėl to šuns...

– Ką?

– Šiandien jis man parašė laiškelį. Paklausė, ar žinau, kad Džulė Rutledž tą vakarą buvo Mičelio namuose, jį palaikė. Nežinojau, ar tai svarbu, bet...

– Nieko nesakei.

– Viskas tik šiandien atsitiko, iki dabar net neprisiminiau.

Sanfordas pasvarstė.

– Gerai, tarkim, juodu susikukavo.

– Manau, galima drąsiai sakyti.

– Ir vis tiek...

– Derekas Mičelis saugo savo užpakalį.

– Ir aš taip manau. Jeigu jis sako, kad Kreitonas Vileris kelia kam nors grėsmę...

– Sutinku. – Kimbal vėl griebė raciją ir paprašė dispečerio sujungti su Atėnų policijos skyriumi. – Kas per velniava? – laukdama pasakė Sanfordui. – Ar tik nebus pirmas kartas, kai būsiu apsikvailinusi? Taip pat ir tu.

Sanfordas nieko nesakęs užvožė ant stogo kilnojamąjį švyturėlį ir užgulęs greičio pedalą nurūko Atėnų link.

28 skyrius

Suskambo Dereko telefonas. Jis atvožė dangtelį ir įjungė garsiakalbį.

– Jos čia nėra, – pasakė Dodžas.

– Ką?

– Ar jums ausyje kamštis?

– Ar su kuo nors išėjo?

Arielė užpakalinėje sėdynėje ėmė spirgėti.

– Jis ją sučiupo. Žinau, kad sučiupo.

– Ji šiandien neatėjo į darbą, – pasakė Dodžas. – Viena mergina sakė, kad paskambino susirgusi, ir ji baisiai persiuto, nes nėra kuo pakeisti, o čia tikras beprotnamis. Graikiška puota. Panašus šūdas. Baras sausakimšas. Manau, vienintelis žmogus Atėnuose, kurio nėra šiame bare, – tai Kerolė Mehoni. Jos čia nėra.

– Tada važiuokite į jos namus. Ariele! – Derekas dirstelėjo į ją. Toji apkabinusi save per juosmenį lingavo pirmyn ir atgal. – Ariele! – griežtai pakartojo.

Ji pakėlė galvą ir pažiūrėjo į jį užpakalinio vaizdo veidrodėlyje.

– Kur gyvena Kerolė?

– Tos merginos namuose.

Derekas beviltiškai stengėsi išlikti kantrus.

– Žinau, bet koks adresas?

Ji pasižiūrėjo į Džulę ir graudžiai pasakė:

– Aš nežinau. Niekada ten nebuvau, ir Kerolė niekada nesakė adreso.

Per garsiakalbį buvo girdėti, kaip Dodžas košia visokius nepadorius žodžius.

– Ariele, gal ką atsimenate? – prakalbo Džulė. – Gatvės pavadinimą. Kokioje miesto dalyje. Ar šalia stovyklos.

– Ne. Pakrašty. Bent taip man pasirodė. Sakė, kad už namo miškelis. Viena siena apaugusi glicinijomis.

– Šitaip mūsų paieškų laukas sumažėja perpus, – tarstelėjo Dodžas.

Tai išgirdusi, Arielė ėmė verkti. Dodžas nusikeikė. Po trumpos pauzės ištarė:

– Kilo mintis. Dar paskambinsiu.

Dodžas grįžo į perpildytą barą ir nusiyrė per minią, kol surado padavėją, su kuria anksčiau buvo kalbėjęs.

– Kur gyvena Kerolė?

– Savanos namuose.

– Ar žinote, kur jie?

Ji atsakė, kad ne. Jis negirdėjo, tačiau suprato iš lūpų.

– Kur šefas?

– Kas?

Jis priglaudė lūpas prie jos ausies su daugybe auskarų.

– Parodykit, kur jūsų šefas.

Nepatenkinta, kad yra trukdoma, kai pats metas rinkti arbatpinigius, ji pasistiebė ant pirštų galiukų, apžvelgė kambarį, tada dūrė smiliumi į barą.

– Tas su atbula kepure. „Buldogų“ marškinėliai.

Dodžas galvos linktelėjimu padėkojo ir pastūmė į šalį du vyriokus, kirkinančius vieną studentę. Kai pasiekė barą, pasilenkė prie nurodyto trisdešimties su trupučiu vyriškio.

– Jūs šefas? – sušuko.

– Taip. Kas yra?

– Keletas bernų. Tuština jūsų sandėlį.

– Išeina, vagia?

– Pagalvojau, kad norėsite žinoti.

– Šūdas!

Jis pastūmė alų lankytojui, riktelėjo kitam barmenui padirbėti už jį, nuskuodė už baro ir pradingo anapus varstomų durų. Dodžas nusekė iš paskos. Rado stovintį sandėlio viduryje, rankos ant klubų, suglumęs dairosi aplink.

– Pas jus dirbo padavėja, vardu Savana. Man reikia jos namų adreso.

– Kokį šūdą malate? Ar išprotėjote? Kas jūs toks?

Dodžas priėjo prie vyriškio, čiupo už dešinės rankos ir užlaužė nykštį taip, kad tas beveik lietė riešą.

– Aš tas vyrukas, kuris nulauš tau nykštį, jei nepasakysi Savanos adreso. Skaičiuoju iki dviejų. Jau pusantro.

– Reikėjo apsiauti, – pasakė Kerolė. – Bijau įsistoti į ką nors bjauraus.

– Gal verčiau atsisėstumėt? Antai nuvirtęs medis.

– Jame pilna vabalų. Gal net gyvačių.

O Dieve, ji tokia niurzgalė, pagalvojo Kreitonas. Kaip Bilis galėjo net pažiūrėti į ją. Na, vienas dalykas aiškus. Krūtys.

– Grįžkime atgal, – paprašė ji. – Pernelyg tamsu, be to, klaikoka. Ta kapavietė ir visa kita.

– Jūs dar nepapasakojote man apie Bilį.

– Papasakosiu prie taurės vyno.

– Papasakokite dabar.

Ji stabtelėjo ir pasižiūrėjo į jį. Mėnulio šviesoje matė atsirandant pirmus išgąsčio ženklus. Mėgina juos nuslėpti dirbtine šypsena.

– Verandoje bus daug patogiau. Be to, turiu gero sūrio.

Jis irgi prisivertė nusišypsoti.

– Tai kita kalba. Veskite.

Ji nusišypsojo plačiau. Apsisuko ir žengė namų link.

Eidamas iš paskos, jis ištraukė iš po apykaklės kaklaraištį.

– Kerole.

– Ką?

– Kad neužmirščiau vėliau pasakyti – aš tikrai puikiai praleidau vakarą.

– Gerai. Jos adresas – Dabnio kelias 441, į pietus nuo miesto, – pranešė Dodžas per Dereko garsiakalbį. – Žinote, kur tai?

– Žinau tik greitkelį. Išorinėje ar vidinėje apvažiavimo pusėje?

– Išorinėje, bet nelabai toli. Nustačiau savo navigatoriuje.

Derekas vairavo, o Džulė žymėjosi Dodžo beriamas nuorodas.

– Nelaukit mūsų, – pasakė Derekas. – Mes jau žiede, pora minučių iki atšakos.

– Jau beveik už manęs.

Derekas atsijungė.

– Ariele, dar kartą paskambinkit namų numeriu.

Ji be žodžių pakluso. Jis pažiūrėjo į Džulę ir pamatė tokį pat nerimą: ką ras nuvažiavę?

Džulė net šoktelėjo, kai jos rankoje suskambo telefonas.

– Džulė?

Džulė, ne ponia Rutledž. Aiškus pokytis nuo tada, kai paskutinį kartą kalbėjo su Roberta Kimbal.

– Taip.

– Mudu su detektyvu Sanfordu paskambinome Atėnų policijai. „Raudonojo šuns" šefas papasakojo pareigūnui, kad vienas vyras privertė jį suteikti informacijos apie Kerolę Mehoni.

– Tai buvo Dodžas, – pasakė Derekas taip, kad ir Kimbal girdėtų. – Mes nežinojome, koks Kerolės Mehoni namų adresas, puolėme į neviltį. Dodžas veikiausiai nebuvo labai švelnus.

– Jūs ten važiuojate? – paklausė Sanfordas. – Į jos namus?

Baimindamasi, kad jiems to neuždraustų, Džulė nusprendė būti apdairi.

– Arielė labai nerimauja dėl draugės. Trokšta įsitikinti, kad jai viskas gerai.

– Paklausykite, – pačiu griežčiausiu balsu ištarė Sanfordas. – Primenu, kad tai policijos reikalas.

– O aš primenu, kad jūs atsisakėte padėti, kai mes pirmą kartą prašėme, – karštai atrėžė Džulė.

– Palaukite Atėnų policijos, – pasakė Kimbal. – Jie nusiuntė ekipažą prie namo. Šerifo įstaiga taip pat informuota.

– Jie vėluoja, o mes jau čia, – pasakė Džulė ir išjungė telefoną. Priekyje, nedidelio namo priebučio šviesoje, pamatė Dodžą. Jai bežiūrint, Dodžas įrėmė petį ir išlaužė duris.

Derekas staigiai sustabdė automobilį. Visi trys tiesiog išvirto kiekvienas pro savo duris. Užlėkė priebučio laiptais.

Dodžas pasitiko juos prie durų.

– Nėra.

– O smurto žymių?

– Nematyti. Viena vyno taurė verandoje už namo.

– Jos automobilis čia, – pasakė Arielė. – Ji turi būti.

Prasispraudė pro Dodžą ir kaip paklaikusi nulėkė per kambarius, šaukdama Kerolę vardu. Kai nutolo tiek, kad nebegalėtų girdėti, Dodžas pusbalsiu pasakė:

– Nenorėjau, kad visai pakvaištų, pultų į isteriją. Tačiau aš ne pirmas šiandien prašiau baro šefo jos adreso.

– Kreitonas?

– Šefas sakė, kad paskambino vyras, prisistatė esąs užsienio kalbų instituto fakulteto tarybos narys ir jam reikią patikslinti Savanos namų adresą. Vyrukas dabar supranta buvęs apgautas. Nežinojo, kad negalima duoti.

Arielė vėl atbėgo į svetainę, buvo per plauką nuo isterijos, ko Dodžas ir baiminosi.

– Jos čia nėra. Kur ji? Ką jis jai padarė?

Džulė suėmė ją už pečių.

– Minėjote giraitę už namo.

– Po velnių! – šūktelėjo Kimbal.

Sanfordas ant dviejų ratų nukirto kampą.

– Kas?

– Pareigūnai ką tik atvyko prie namo.

– Nieko nėra?

– Visi yra, – pranešė Kimbal. – Kerolės Mehoni automobilis. Kiti du.

– O visureigis?

– Nėra. Yra Dereko ir to jo talkininko. Patikrino numerius. Tačiau pranešė, kad mėlynas aptrintas visureigis rastas tankmėje už ketvirčio mylios nuo namo.

Sanfordas nusikeikė, Kimbal jam atitarė. Šį kartą jie nuo pat pradžių viską darė ne taip. Jei Kerolė Mehoni žus nuo Kreitono Vilerio rankos, ši mirtis kris ant jų galvų.

– Bent tiek gerai, kad vietinė policija neleis Mičeliui ir poniai Rutledž patiems tapti teisėjais, – tarė Sanfordas.

– Ten buvo tik mašinos. Jokių žmonių.

– Ką?

– Namas tuščias.

– Kur, po velnių, jie pasidėjo?

Visi keturi nubėgo per aikštelę, skiriančią namą nuo medžių eilės. Derekas dėkojo Aukščiausiajam, kad šviečia mėnulis, bet jis buvo su miškui nepritaikytu apavu, o žemė nelygi. Na, jis bent jau geros formos. O Dodžas šnopavo. Derekas buvo liepęs moterims likti name, tačiau tos neklausė ir, nors kiek atsilikusios, bėgo iš paskos.

– Pasiėmėt ginklą? – sušuko Dodžas.

– Ne.

– Blogas įprotis, advokate. Visada turėtumėt kokį nešiotis.

Derekas dirstelėjo atgal ir pamatė, kaip Dodžas traukia pistoletą iš po švarko. Jis turėjo leidimą nešiotis paslėptą ginklą.

– Jeigu jį pričiupsite, – išpūtė Dodžas, – ką ketinate daryti be ginklo?

Derekas pasiekė medžius, bet žingsnio nesulėtino. Stačia galva nėrė į miško tamsą.

Kreitonas pacitavo Džuliją Roberts iš filmo „Graži moteris“, o tada užmetė kaklaraištį Kerolei ant kaklo ir smarkiai patraukė.

Nuostabos šūksnis išsiveržė jai iš gerklės ir tuojau pat virto gargaliavimu. Keliai sulinko, rankos griebėsi už gerklės. Jis smarkiau užveržė kaklaraištį, ėmė sukti ant sprando, tarsi gręžtų iš jo vandenį. Ji įnirtingai priešinosi, basais kulnais arė žemę.

Ji tampė kaklaraištį, tada užmetė rankas virš galvos, mėgino pasiekti jo veidą, rankas. Jis numatė, kad ji taip darys, ir buvo pasiruošęs. Laisva ranka suėmė jai už pakaušio ir trinktelėjo veidą į medžio kamieną. Ji apsvaigo, rankos bejėgiškai nukaro prie šonų.

Bet nenorėjo šitaip jos užmušti. Būtų per greita. Dar smarkiau užsuko kaklaraištį, tikėdamasis sulaukti atsako. „Įniršyje" kaklaraištį užmetęs žudikas stovėjo akis į akį su savo auka. Smaugdamas jis galėjo stebėti jos veidą. Kreitonui tai patiktų, tačiau aplinkybės čia kiek kitokios. Be to, dusindamas jis neprievartauja Kerolės Mehoni. Laikas ir vieta ne visai tinkami tiksliai atkartoti sceną.

Jam taip pat patiktų, kad ji spiegtų. Kaip spiegė Sara Volker ir Alisona Peri, kai jis plėšė jų mergystę. Kaip spiegė Džeris Baskombas, kai pamatė nupjautą savo piršto galiuką, gulintį kraujo klane ant šlapių dušinės plytelių. Kreitono nuomone, tas liesas vaikėzas labiau spiegė iš siaubo, ką pamatė, negu iš skausmo, bet smagumas buvo tas pats.

Žinoma, Kerolei Mehoni trūksta oro, todėl ji nespiegia, bet galėtų bent inkšti. Kaip ta našlė prekybos centro automobilių stovėjimo aikštelėje.

– Kerole!

Šauksmas ataidėjo iš toli, tačiau pervėrė jį šalčiu. Tuo tarpu mergina atgijo. Ėmė vaitoti, visu svoriu bergždžiai mėgino išsilaisvinti.

– Kerole!

Šį kartą kitas balsas. Džulės. Džulės? Kaip, po velnių...

Išgirdęs garsą, jis pasuko galvą kaip tik laiku, kad Dereko Mičelio kumštis trenktų tiesiai į smakrą. Smūgis buvo toks stiprus, kad jis nulėkė atbulas. Kaklaraištis išslydo iš rankų.

Mičelis parbloškė jį ant žemės, užgriuvo ant viršaus ir apžergė krūtinę.

– Tu šunsnuki žudike.

Mičelis trenkė kumščiu Kreitonui į žandikaulį, tiesiai palei ausį, ir skausmas pervėrė smegenis.

– Derekai?

Džulė? Vėl ji? Ta moteris kažkokia įkyruolė. Turėjo liepti Biliui ir ją nušauti.

– Čia!

Jų žodžiai kažkokie neaiškūs. Kreitonui pasidarė sunku susikaupti.

O Mičelis aiškino:

– Šis buvo už visus tuos vaikus, kuriuos tu nuskriaudei ir išsisukai. O čia sveikinimas nuo Polo Vilerio.

Gavęs dar vieną smūgį į smakrą, Kreitonas nusikando liežuvį, o tada išbyrėjo dantys.

– O šitas – už Magę.

Kreitonas matė, kaip kumštis artėja, bet nieko negalėjo padaryti.

Jis girdėjo, kaip lūžta žandikaulis. Skausmas dingo, tačiau netrukus užgriuvo su poliakalės jėga, ir jis vos neprarado sąmonės. Juto, kaip Derekas Mičelis atsiremia jam į krūtinę ir stojasi. Tačiau tada išgirdo išgąstingą jo šūksnį:

– Džule! Ne! Tik ne tai!

Kreitonas praplėšė akis. Virš jo stovėjo Džulė, jos rankose siūbavo pistoletas, o vamzdis žvelgė tiesiai jam į veidą. Lediniu balsu, kokio jis dar nebuvo girdėjęs, sušnibždėjo:

– *Nuskaidrink man dieną.*

Tada paspaudė gaiduką.

– Jūsų rankai, – Dodžas ištiesė Derekui ledo maišelį.

Tas dėkodamas linktelėjo ir pridėjo ledą prie sutinusių kruvinų krumplių.

Prieš pusvalandį Dodžas buvo išėjęs parūkyti ir ką tik grįžo. Be ledo, parsinešė *Starbucks* krepšelį su trimis kavos puodukais. Padavė Džulei su Dereku, trečią pasiliko sau.

Jie sėdėjo Atėnų rajoninės ligoninės greitosios pagalbos priimamajame, kur atskirais automobiliais buvo atvežti Kreitonas ir Kerolė. Besistengiantys atrodyti dalykiški, gurkšnodami kavą iš mokamo aparato aplink sukiojosi ir medikams po

kojomis maišėsi uniformuoti policijos pareigūnai ir šerifo pavaduotojai. Jų kolegos civiliniais drabužiais susirinko į skubų pasitarimą su Sanfordu ir Kimbal.

Dodžas šliurptelėjo kavos.

– Ar kas nors ją apžiūrėjo?

– Mano ranką? – Derekas palankstė pirštus. – Jai viskas gerai. Nė vienas kaulas nelūžo.

– Stebėtina žinant, kaip jį kalėte.

– Na, bakstelėjau, paskui dar truputį.

– Gerą gavo truputį. – Dodžas šelmiškai pažiūrėjo į Džulę.

Derekas susiraukė.

– Dodžai, ką po velnių galvojote, duodamas jai pistoletą?

– Nebegalėjau toliau bėgti, padusau. Nenorėjau, kad pultų paskui jus be ginklo. – Ir susižavėjęs šyptelėjo jai. – Nežinojau, kad ruošiasi suvaidinti Purvinąjį Harį.

– Tik norėjau, kad Kreitonas taip pagalvotų, – tyliai pasakė ji.

Kai Polas ją mygo savisaugai laikyti revolverį po lova, lygiai taip pat mygo išmokti taikliai šaudyti.

Pistoleto šūvis privertė Kreitoną suspiegti. Ji suvarė kulką taip arti galvos, kad jis pajuto smūgį, taip arti, kad suprastų, koks buvo paskutinis Polo Vilerio gyvenimo mirksnis.

Dodžas pažiūrėjo į detektyvus.

– Ar jie triukšmauja, kad reikia kurį nors iš judviejų suimti?

Derekas papurtė galvą.

– Veikiausiai ginčijasi dėl jurisdikcijos.

– Jie mūsų net neapklausė. – Šalia Dereko sėdinti Džulė nubraukė žemes ir visokius šapus nuo jo kelnių kelio. – Pasakiau, kad Kreitonas lengvai nepasidavė ir kad mes su Dereku turėjome visaip tramdyti jį, kol atskubės policija.

Dodžas gergždamas sukikeno.

– Tramdyti? Išties.

– Arielė man pritarė.

– Kiek mačiau Vilerį, kai jį kėlė į greitąją, jo žandikaulis buvo įlinkęs, – pasakė Dodžas.

– Jis dabar operacinėje.

– Nuo šiol nebebus toks mielas, – prunkštelėjo tyrėjas. – Ir, prisiekiu, jiems teko keisti jo apatinius. – Jis apsižvalgė. – Kur Arielė?

– Su Kerole, – paaiškino Džulė. – Gydytojai ją apžiūrėjo. Apdaužyta, ir gerklė paskaudės, bet per keletą dienų viskas praeis. Kai nuvežė ją į palatą, Arielė gavo leidimą likti per naktį. Abi sukrėstos.

– Dar keletas sekundžių, ir galėjo būti per vėlu, – pasakė Derekas. – Jeigu ir būtume jį sučiupę, Kerolė galėjo būti jau negyva.

– Tačiau ji gyva, – pasakė Džulė, glostydama jam šlaunį.

Derekas atsisuko ir jai nusišypsojo, tada gurkštelėjo kavos ir akimis parodė į duris.

– Jie čia.

Pro automatines duris įėjo Dagas ir Šerona Vileriai, taip pat vyras, kurio Džulė nepažino. Jie iškart ją pastebėjo ir priėjo. Dagas atrodė tvirtas. Šerona – sugniužusi, vos pajėgė tvardytis. Džulė nebuvo jos mačiusi netvarkingais plaukais. Šį vakarą ji atrodė nuniokota.

– Jie atsivedė sunkiasvorį, – pašnibždom ištarė Derekas, kryptelėjęs galvą į vyrą, kuris nudrožė tiesiai pas Sanfordą, Kimbal ir jų kolegas iš Atėnų policijos skyriaus.

– Advokatas? – paklausė Džulė.

– Labiau panašus į antikristą, – sumurmėjo Dodžas. – Einu parūkyti.

Vileriai net nedirstelėjo į pro šalį einantį Dodžą. Džulė pakilo jų pasitikti. Derekas irgi atsistojo.

– Tai netiesa! – suklykė Šerona, ir visi priimamajame įsispoksojo į ją.

Dagas ją apkabino, prisitraukė arčiau, tačiau nenuleido akių nuo Džulės. Klausiamai ištarė jos vardą.

– Kreitonas vis dar operacinėje, – pasakė ji. – Jis nukentėjo...

– Jis buvo žiauriai sumuštas! – stebeilydamasi į Dereką klykė Šerona.

– Ponia Viler, jūsų sūnus bandė pasmaugti merginą ir buvo užkluptas nusikaltimo vietoje, – pasakė Derekas.

Džulei patiko, kad jis kalba be pagiežos. Balsas buvo net švelnus.

– Jeigu nebūčiau jo sustabdęs, – pridūrė jis, – būtų ją nužudęs.

Šerona įsikibusi į savo vyrą ėmė smukti. Derekas pripuolęs padėjo Dagui nuvesti ją į kėdę. Ji užsidengė rankomis veidą ir ėmė kūkčioti. Dagas pasilenkė prie jos, kažką pašnibždėjo į ausį, paglostė nugarą, tada atsitiesė ir atsisuko į Džulę su Dereku.

– Mes dėl Kreitono padarysime viską, ką galėsime. – Iš balso atrodė, kad laukia prieštaravimų. Pažiūrėjo į advokatą, kuris buvo užgulęs Sanfordą su Kimbal, tuodu tvirtai laikėsi prieš jo tiradą.

Kai Dagas vėl atsisuko į Džulę, jo akyse – Polo akyse – buvo matyti neapsakomas skausmas. Jos širdis veržėsi prie jo.

– Man labai gaila, Dagai, – ištarė ji kimiu balsu, susijaudinusi. – Turiu omeny visa tai.

– Aš jus suprantu. – Jis beviltiškai numojo ranka. – Kreitonas yra... tragedija. Bet jis mano sūnus. Aš jo tėvas, ir turiu padaryti dėl jo viską, ką galiu.

– Tai tėvai ir daro. Rūpinasi savo vaikais.

Dagas keletą sekundžių žiūrėjo į ją, tada ištarė:

– Kaip ir Polas rūpinosi jumis. Savo dukterimi.

Epilogas

– Man reikia jūsų pakabinti paveikslui.

– Dar nepakabinote?

– Pirma turėjau perdažyti sienas.

– Kokia spalva?

– Ta pačia.

– Aišku. Na, paveikslas gerai atrodė ir atremtas į sieną.

– Manote?

– Spėju, kad tebenorite pasikabinti jį miegamajame?

– Nebent rastumėt geresnę vietą.

– Džiaugčiausi gavusi progą apžiūrėti. Duokit žinią, kada būtų patogus laikas atvykti.

– Gerai.

Buvo šeštadienio rytas, dvi savaitės po to ilgo vakaro Atėnuose.

Ant džinsų ir berankovių marškinėlių užsirišusi prijuostę, Džulė atidarė duris, visai nesitikėdama jo pamatyti. Jis irgi buvo šeštadienio ryto apranga.

Jie be žodžių spoksojo per slenkstį vienas į kitą. Ji troško jį išvysti, bet nesiryžo skambinti. Žinojo: jeigu dar lemta jį pamatyti, pirmą žingsnį turi žengti jis. Šluostėsi rankas į prijuostę, o širdis bildėjo.

– Kava dar šilta. – Pakvietė vidun, tada nusivedė į virtuvę. – Kaip tik kepiau.

– Aišku, – parodė į prijuostę.

– *Coq au vin*. Gaidys vyno padaže. Norite kavos?

– Be abejo.

Ji įpylė kavos ir sugebėjo taip paduoti puodelį, kad rankos nesusiliestų.

Jis pažiūrėjo į orkaitę.

– Kvepia taip, kad seilės teka.

– Kepu Ketės mamai. Ji šį vakarą priima savo lošėjų būrelį ir norėjo ko nors ypatingo.

– Gražu, kad taip dėl jos vargstate.

– Jokio vargo. Man tai patinka. Šeimininkavimas gydo.

– Jums reikia gydytis?

Ji trumpai nusijuokė ir papildė savo puodelį.

– Prisėskit.

Jie susėdo prie staliuko vienas prieš kitą ir tylėdami siurbčiojo kavą. Atrodė, kad niekatras nebežino, kur žiūrėti. Ji pirmoji prakalbo:

– Perdažėte sienas. Vadinasi, ketinate likti tuose namuose. Nebesiruošiate kraustytis.

Jis keistai pažiūrėjo į ją. Ji tęsė:

– Sakėte, kad be Magės namai niekada nebebus tokie pat. Pamaniau, gal jau persikraustėte.

– Jos visada trūks, kiekvienas kambarys ją primena. Bet išsikraustydamas tik mėginčiau apgauti save. Man patinka ta vieta. Be to, negaliu leisti, kad Kreitonas Vileris turėtų tokios įtakos mano gyvenimui.

– Džiaugiuosi, kad ten pasiliekate. Graži vieta.

– Ačiū. Kai atvyksite pakabinti paveikslo, surengsiu nuostabią iškylą.

– Lauksiu šito.

Vėl stojo nejauki tyla. Pagaliau ji pasakė:

– Roberta skambino ir...

– Jau Roberta?

– Primygtinai prašė taip ją vadinti. Paskambino ir papasakojo, kad vos tik vėl galėjo kalbėti, Kreitonas beveik penkias valandas gražbyliavo savo ligoninės lovoje. Jie viską nufilmavo.

Derekas linkčiojo.

– Ir aš gavau tą ataskaitą. Jis prisipažino – išdidžiai ir visai nesigailėdamas – padaręs visus tuos dalykus, net nusikaltimus, kurių niekas neįtarė jį padarius.

– Ar jie rado kūnus tų dviejų merginų, kurias jis sakėsi nužudęs?

– Vakar. Tiksliai ten, kur jis sakė, kad turi būti.

Džulė liūdnai palingavo galvą.

– Bent jau artimieji žino, kas joms atsitiko.

– Jis baiminosi, kad Polas jus ves, gal net turės vaiką, ir tas užims jo, kaip paveldėtojo, vietą. Pasak Sanfordo, kai jau prabilo, jo ego nebepajėgė valdyti jo liežuvio. Advokato vos neištiko priepuolis, bet Kreitonui rūpėjo pasigirti, koks jis genialus. Trumpai sakant, jis sociopatas.

– Roberta panūdo pamatyti filmą, pagal kurį jis norėjo suvaidinti sceną su Kerole Mehoni. Daviau jai „Įniršio" vaizdo diską ir pasakiau, kad gali pasilikti. Visai nenoriu jo atgauti. Ta scena... – Ji pasitrynė staiga pašiurpusias rankas. Ir švelniai pridūrė: – Derekai, jūs išgelbėjote tai merginai gyvybę.

– Tai jūs visa tai perpratote, ne aš. Jeigu nebūtumėt supratusi, ką sako tas filmas „Nepažįstamieji iš traukinio"...

– Tebebūčiau pagrindinė įtariamoji.

– O Kerolė Mehoni – negyva. Veikiausiai ir Arielė. Nors Kreitonas dievagojasi neplanavęs jos nužudyti, mano nuomone, jis pajuto, koks tai malonumas. Taigi šios moterys jums skolingos už savo gyvybę.

– Na... – Ji nenorėjo prisiimti laurų dėl to, kad taip sėkmingai susiklostė aplinkybės. – Vieno dalyko negaliu suprasti: kodėl Bilis Djukas atėjo į mano namus padėti įkalčių.

– Norite mano nuomonės?

– Prašau.

– Kreitonas stengėsi nukirsti visus savo saitus su Biliu. Gali būti, kad Bilis stengėsi nukirsti visus savo ryšius su Kreitonu. Stengėsi permesti kaltę ant jūsų.

– Tada dingti, palikus mane su tais įkalčiais.

– Būtent.

– Mačiau, kaip jis nušovė Polą. Šaltakraujiškai nužudė. Tačiau nemanau, kad jis būtų ką nors nužudęs, jeigu Kreitonas nebūtų privertęs. Jeigu eisime iki pat esmės, jis taip pat yra Kreitono auka. Mirė siaubinga mirtimi. Niekada to neužmiršiu.

– Mes daug ko niekada neužmiršime.

Jie kurį laiką žiūrėjo vienas į kitą. Ji pirmoji nusuko akis. Pakreipusi galvą į šalį ištarė:

– Ta žinia apie Džeisoną Konorą... Jūs buvote teisus dėl jo.

Jau keletą dienų ši istorija buvo pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Pasirodė, kad dvigubą žmogžudystę įniršusi įvykdė dvylikametė Džeisono sesuo, – jos patėvis ją metų metus prievartavo. Gal iš baimės, o veikiausiai dėl abejingumo motina su tuo taikstėsi. Džeisonas įtarė, kad jo sesuo prievartaujama, bet tai visada atsitikdavo, kai jo nebūdavo namie, o mergaitė per daug gėdijosi, per daug bijojo, kad jam papasakotų.

Jis grįžo iš mokyklos ir rado ją sėdinčią ant grindų šalia dviejų lavonų, visą paplūdusią kraujais, rankoje peilis, pati beveik suakmenėjusi.

Jis ją nuprausė ir prisiėmė kaltę, iš tikro jausdamasis kaltas ir vertas bausmės, kad jos neapsaugojo. Kai jį suėmė, ji buvo atiduota giminaičių globai – tiems ir prisipažino.

– Nereikėjo man su jumis ginčytis dėl jo, – pasakė Džulė. – Atsiprašau.

– Džule, paprastai mano klientai būna kalti. Kai kurie yra padugnės, neturintys jokių gerų savybių. Ginu juos, nes ir jie turi konstitucinę teisę į gynybą. Kai kurie yra turtingi ir įtakingi, bet tokie pat kalti. Ir jie turi teisę į gynybą. Tačiau kartais, kaip Džeisono atveju, apkaltintasis tikrai yra nekaltas. Štai kaip aš tai darau. Štai kodėl tai darau. Kartais žmogus būna neteisingai apkaltintas, ir jam mirtinai reikia paramos – kad kas nors juo tikėtų, kautųsi dėl jo.

– Niekada nebereikalausiu aiškintis ar teisintis prieš mane. Pažadu. – Ji giliai įkvėpė. – Kita vertus, jūs nusipelnėte pasiaiškinimo.

Jis padėjo puodelį.

– Polas Vileris buvo jūsų tėvas, ne meilužis.

Ji kilstelėjo pečius ir vos vos truktelėjo.

– Baigusi mokyklą, mano motina išvyko su tolimais giminaičiais praleisti vasaros prie jūros. Šokiuose susipažino su Polu. Jiems buvo po septyniolika, atmosfera aistringa, jūra, mėnesiena. Maždaug suprantate. Tada buvau pradėta aš.

– Vileris nežinojo?

– Žinojo. Motina susisiekė su juo ir pasakė, kad yra nėščia. Mano tėtis, vyras, kuris mane augino, daug metų buvo ją įsimylėjęs, laukė, kol sueis tinkamas amžius, kad galėtų vesti. Ji ir jam pasakė. Jis vis tiek norėjo ją vesti, o ji tikrai jį mylėjo. Matydamas, kokie jų santykiai, Polas perleido tėvystės teises, suprato, kad man taip bus geriausia. Jis ruošėsi stoti į universitetą. Buvo nevedęs. Mano tėtis norėjo vesti mano mamą ir pripažinti mane sava. Tada Polas kilniai pasitraukė iš mano gyvenimo. Siūlė finansinę paramą, tačiau mano mama su tėčiu pagarbiai jos atsisakydavo. Jis gerbė jų valią, tačiau privertė motiną prisiekti, kad jeigu kada nors jai ar man ko nors prireiks, ji duos jam žinią. Ji niekada to nedarė – kol aš nepatekau į bėdą Paryžiuje.

Suskambo orkaitės laikmatis. Ji atsistojo, užsimovė karščiui atsparias pirštines ir ištraukė špižinį puodą. Grįžo į krėslą ir nusimovė pirštines.

– Motina sirgo ir negalėjo man padėti, tad kreipėsi į Polą. Nors jau buvo praėję daugybė metų nuo tada, kai jie paskutinį kartą bendravo, jis iš karto nuvažiavo jos aplankyti. Ji papasakojo jam apie Anri. Tiksliau, tai, ką apie jį žinojo. Aš daug ko jai nepasakojau, nenorėjau jaudinti dėl to, ką per savo kvailumą prisidirbau. Polas viską metė ir, kaip jūs sakėte, atlėkė manęs gelbėti.

Derekas mąsliai ją nužvelgė.

– Ką pagalvojote, kai pasirodė tas amerikietis milijonierius ir prisistatė esąs jūsų tėvas?

– Manote, kad turėjau pasiųsti jį po velnių? Jūs mano tėvas? Kur buvote visus tuos metus? Tačiau Polas buvo nepaprastai ge-

ras. Tik pačiais gražiausiais žodžiais atsiliepė apie mano motiną, tiek kai buvo mergaitė, tiek kai tapo moterimi. Gyrė mano tėtį kaip mylintį, garbingą žmogų, koks jis ir buvo. Sakė, kad tokia besąlygiška, išskirtinė meilė yra išimtis ir kad jis, Polas, yra dėkingas, kad augau su tokiu žmogumi, kuris taip manimi rūpinosi.

Ji vos šyptelėjo.

– Nors jo atneštos žinios sukrėtė visą mano egzistenciją, neradau jokios priežasties jo nekęsti. Jis iškart davė suprasti: nors ir baisiai nepatinka, kaip aš vargstu su Anri ir visais jo nuokrypiais, jis džiaugiasi, kad atsirado proga padaryti man ką nors gero. Sakė, kad visą laiką apie mane galvojo – nors mano gyvenime jo ir nebuvo. Norėjo atsigriebti už prarastą laiką. Ne tik padėti man išsikapstyti iš krizės, bet ir geriau pažinti, užmegzti ryšį, kurio nebuvo.

– Bet jis nepripažino jūsų savo dukterimi.

– Aš jam to neleidau.

– Kodėl?

– Pirmiausia iš pagarbos savo tėčiui. Taip pat iš pagarbos Polo žmonai Merei, kurią jis visa širdimi mylėjo. Nenorėjau, kad jis pripažintų mane, nes Merė jam negalėjo pagimdyti vaikų.

– Ar jis papasakojo jai apie jus?

– Taip. Jie neturėjo vienas nuo kito jokių paslapčių. Sakė, kad kartkartėmis ji ragindavo jį susirasti mane, pasikviesti, bet dėl visų minėtų priežasčių jis to nedarydavo. Galbūt, jeigu ji dar būtų buvusi gyva, kai jis skrido į Paryžių, jeigu mano motina būtų buvusi gyva, – gal ir būtų nuspręsta kitaip ir jis būtų mane viešai pripažinęs savo dukterimi. Tačiau esamomis aplinkybėmis man atrodė geriau palikti mūsų santykius neapibrėžtus, tegul žmonės mano, ką nori.

– Žinote, ką jie manė.

– Už tą žmonių panieką, kuri man visai nerūpėjo, aš dvejus metus turėjau žmogų, kuris man labai labai rūpėjo. Derekai, tai buvo nuostabūs metai. Visiškai nesumenkindami tų brangių žmonių, kurie mane išaugino, mudu su Polu daug atsiėmėme už prarastą laiką. Jis mylėjo mane, aš mylėjau jį.

– Net Dagas apie tai nežinojo.

– Ne – kol Polo advokatas neatskleidė jam testamento. Džiaugiuosi, kad dabar žino.

– Ar jis priims jus į šeimą?

– Nežinau. Jeigu priims, išlaikys mūsų giminystės paslaptį. Tačiau tikiuosi, kad jie su Šerona kažkokiu laipsniu priims. Jiems reikės paramos, kai Kreitonas už grotų. Suprantu, kad dauguma vadinamųjų draugų jų jau išsižadėjo. Jie lieka vieniši. Noriu padėti jiems, kiek galiu, kiek jie leis.

Derekas pasukiojo už rankenos savo puodelį, bet nepakėlė. Galiausiai ištarė:

– Džule, galėjote man tai papasakoti.

Ji pasilenkė per stalą ir uždėjo rankas ant jo.

– Beveik pasakiau tą vakarą, kai prie viešbučio mane pabučiavote.

– Pasakėte: „Nedarykite to man.“

– Nes tai buvo kančia. Po Anri neturėjau jokio vyro. Nuo tada, kai susitikau su Polu, nebuvau įsimylėjusi. Jis skatino mane eiti į pasimatymus. Norėjo, kad būčiau laiminga su kuo nors, kas mane myli. Manau, būtų džiaugęsis turėdamas anūkų, – pridūrė liūdnai šypsodamasi. – Tačiau po to, ką išgyvenau su Anri, pasidariau labai atsargi. Kita vertus, dauguma vyrų nebūtų supratę mano „draugystės“ su turtingu išvaizdžiu vyru, kad ir pagyvenusiu. Taigi tos savo gyvenimo dalies buvau ilgam netekusi. Iki tos nakties lėktuve. – Ji pažiūrėjo į jį, tada nusuko akis į šalį. – Aš vengiau jūsų bučinių – nors troškau jūsų, supratau, ką galvojate: štai dar viena laimės ieškotoja, pasirengusi pulti į kito vyro glėbį. Iš Polo lovos – tiesiai į jūsų.

– Nieko tokio bjauraus negalvojau.

– Bet kažkaip panašiai.

Jis kaltai nuleido pečius.

– Maždaug taip: šalin rankas, nes norėjote, kad ir rytą jus gerbčiau.

Ji nusišypsojo.

– Nors banaliai skamba, bet taip.

– Tai kodėl nepapasakojote tą vakarą? Arba kita proga. Kodėl leidote galvoti blogiausia?

– Iš pradžių negalėjau patikėti tokių paslapčių.

– O vėliau?

– Iki tol, kol ėmiau jumis pasitikėti, jau tiek daug ką buvau nutylėjusi, kad toks prisipažinimas būtų pavertęs mane dar labiau nepatikima, negu jums atrodžiau.

– Kad ir ką galvojau, vis tiek nesilioviau jūsų geisti. Ar džiaugiuosi, kad buvote Polo Vilerio duktė, o ne meilužė? Taip. Vienareikšmiškai.

– Džiaugiuosi, kad džiaugiatės.

Jis padvejojo, bet vis dėlto paklausė:

– O kaip pinigai?

– Nesiruošiu jų liesti. Išdalinsiu.

– Skamba kilniai, bet būkit realistė, Džule. Tai didžiulis turtas. Net išdalyti jį užtruks.

– Turiu visą likusį gyvenimą. – Ji maldaujamai pažiūrėjo į jį. – Prašau, neleiskite, kad tai taptų jums problema. Nes prisiekiu: man tai nėra problema.

Jis įtemptai žiūrėjo jai į veidą, o kai įsitikino, kad ji nuoširdi, pats kažkaip atsileido.

– Dodžas jau planuoja prašyti jūsų paskolos.

– Ak, dabar jam jau patinku?

– Taip, patinkate. – Nuleidęs balsą pridūrė: – Ir man.

– Jūs man irgi patinkate, – kimiai ištarė ji. – Labai. Kur buvote?

– Nuo tada, kai išlėkiau iš greitosios pagalbos laukiamojo? Galvojau.

– Apie mus?

– Apie tai, kaip aš ir mano ego buvo šitaip apkvailinti.

– Derekai, aš nesaugojau savo paslapčių norėdama jus apkvailinti. Saugojau nuo skandalo Polą, savo motiną, savo tėtį, Merę Viler, visus juos.

– Taip, šitą vieną išvadą aš ir mano ego priėjome.

– O kokios kitos?

– Kai susitikome pirmą kartą, jūs buvote Polo Vilerio duktė ir paveldėtoja. Jeigu būčiau tai žinojęs, kai jus paliečiau pirmą kartą, nebūtų buvę nė menkiausio skirtumo.

– Tikrai?

Jis pakinkavo galvą.

– Vis tiek būtumėt...

– O taip. Niekas nebūtų galėjęs manęs sustabdyti, kad nenueičiau paskui jus į tą tualetą.

Jis atsistojo ir apėjo aplink stalą. Ištraukė ją iš kėdės ir uždėjo rankas ant liemens.

– Paskutinė išvada: būčiau visiškas kvailys, jei dėl trupučio išdidumo atsisakyčiau dešimtmečių laimės.

– Dešimtmečių?

– Nuo šiandien. Nuo šios akimirkos.

Jis švelniai ją pabučiavo, tada abu puolė vienas kitam į glėbį ir ėmė bučiuotis kaip išbadėję.

Kai jis pagaliau pakėlė galvą, ištarė:

– Tai viskas, ką man reikėjo žinoti. Detales aptarsime vėliau.

Pasilenkė naujam bučiniui, bet ji atlošė galvą.

– Dar vienas dalykas.

Rišdamas prijuostės dirželį, kuteno lūpomis jos kaklą, tada sukišo rankas po marškinėliais.

– Tiktai trumpai.

– Kai mūsų vaikai klaus, kaip susitikome...

Jis nusijuokė.

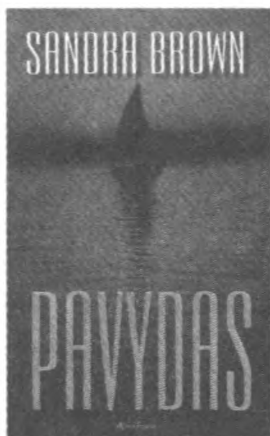
– Ką nors sugalvosime.

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

Pavydas

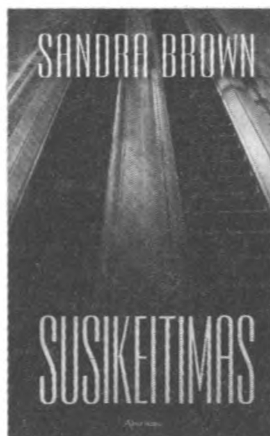
Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Be žodžių

Žmogžudys Karlas Herboldas pabėga iš Takerio kalėjimo ir pasuka Teksaso kryptimi. Klajūnas Džekas Sojeris, su kuriuo Karlą sieja lemtingi praeities įvykiai, taip pat atvyksta į Teksasą ir įsidarbina galvijų fermoje. Čia su uošviu ir penkerių metų sūneliu Deividu gyvena kurčia našlė Ana Korbet, ir čia Karlas sumanęs iškrėsti dar vieną niekšystę.

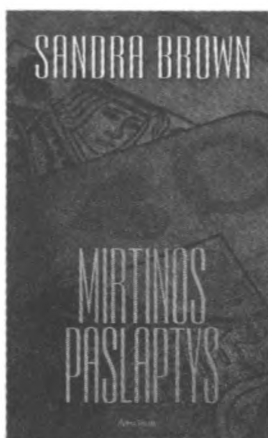
Ar pavyks Džekui prakalbinti „nekalbančią" Aną ir ją su sūneliu išgelbėti nuo didelės nelaimės?

Susikeitimas

Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

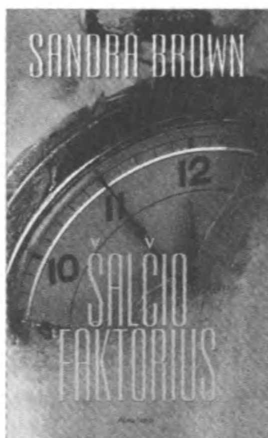
Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir auganti įtampa.

Nešvarus žaidimas

Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

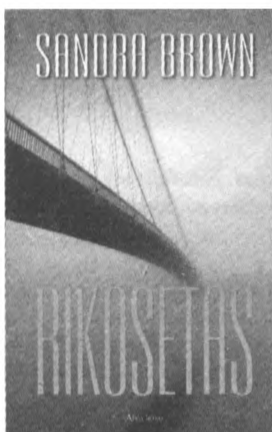
Išskirtinis interviu

Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

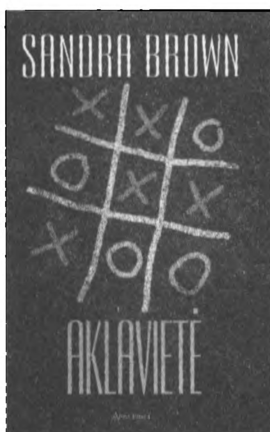
Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Aklavietė

Bėganti nuo jų būsimą kūdikį įvaikinti atiduoti ketinančio merginos tėvo, paauglių porelė užpuola degalinės parduotuvę, iš pradžių ketindama tik apiplėšti ją ir pabėgti. Tačiau padėtis tampa nevaldoma, kai jie paima įkaitus, o merginai prasideda gimdymas... Laimė, vienas iš įkaitų yra gydytojas, o kita – reporterė Tilė Makoi...

Liudytoja

Profesionalia valstybine advokate tapti troškusiai Kendalei atrodo, kad pagaliau pavyko pagauti laimės paukštę: ji ištekėjusi už gražuolio laikraščio redaktoriaus, jos uošvis gerbiamas ir populiarus bendruomenės narys, o nedideliam miestukui Prosperui reikia geros, atsidavusios teisininkės. Bet moteris net neįtaria, kad Prospere viešpatauja fanatizmas ir kad netrukus jai bus lemta susidurti su siaubingomis blogio jėgomis ir tapti liudyti nenorinčia liudytoja...

Dūmų uždanga

„Dūmų uždanga" – kone pats ugningiausias, itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

Brown, Sandra

Br291 Lūžio taškas : [romanas] / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Liudvikas Gadeikis. – Vilnius : Alma littera, 2011. – 392 p.

ISBN 978-609-01-0080-6

Ar žinai, kas yra lūžio taškas?
Tai staigus perėjimas. Netikėtas scenos pakeitimas. Naudojamas sukrėsti auditorijai. Labai efektinga. Didžiulis poveikis. Bus kažkas panašaus. Niekas nenujaus, kad tai artėja. Ypač ji.

Turtingo verslininko Polo Vilerio nužudymas įvykdytas tarsi pagal tipišką filmų apie žmogžudystes scenarijų. Yra ir pagrindinis įtariamasis – Polo sūnėnas Kreitonas. Tačiau jis turi tvirtą kaip uola alibi. Kol advokatas Derekas ir Polo mylimoji Džulė bando išsiaiškinti tiesą, nusikaltėlis imasi ieškoti atlikėjų naujiems šiurpiems scenarijams, o laikas nenumaldomai bėga...

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown
LŪŽIO TAŠKAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Liudvikas Gadeikis*

Redaktorė *Rita Markulienė*
Korektorė *Gražina Stankevičienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

33,04 Lt

Tiražas 4000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė daugiau kaip 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“, „Liudytoja“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Kai per ginkluotą apiplėšimą nušaunamas klestintis verslininkas Polas Vileris, Džulė Rutledž ima įtarti, kad už šio nusikaltimo stovi plevėsa Polo sūnėnas Kreitonas. Jaunuolis yra visiškai užvaldytas aistros kino filmams, o Polo nužudymui būdingi daugumos jo dievinamų filmų scenarijų elementai: nesuskaičiuojami turtai, šeimos narių rietenos dėl jų, įtakingo žmogaus mirtis ant gražuolės draugužės rankų.

Nors Kreitonas turi tvirtą kaip uola alibi, netrukus net garsus advokatas Derekas Mičelis ima abejoti jo nekaltumu.

Kol Derekas su Džule mėgina suvokti, ar Kreitono žavėjimasis filmais apie žmogžudystes yra tik keistas pomėgis, ar iškrypimas, atomazga sparčiai artėja. Gal Kreitonas ėmėsi įgyvendinti siaubingiausias filmų scenas?.. O jeigu taip, ką jis pasirinko kitiems vaidmenims atlikti?

Fotografas Patrick Demarchelier